

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

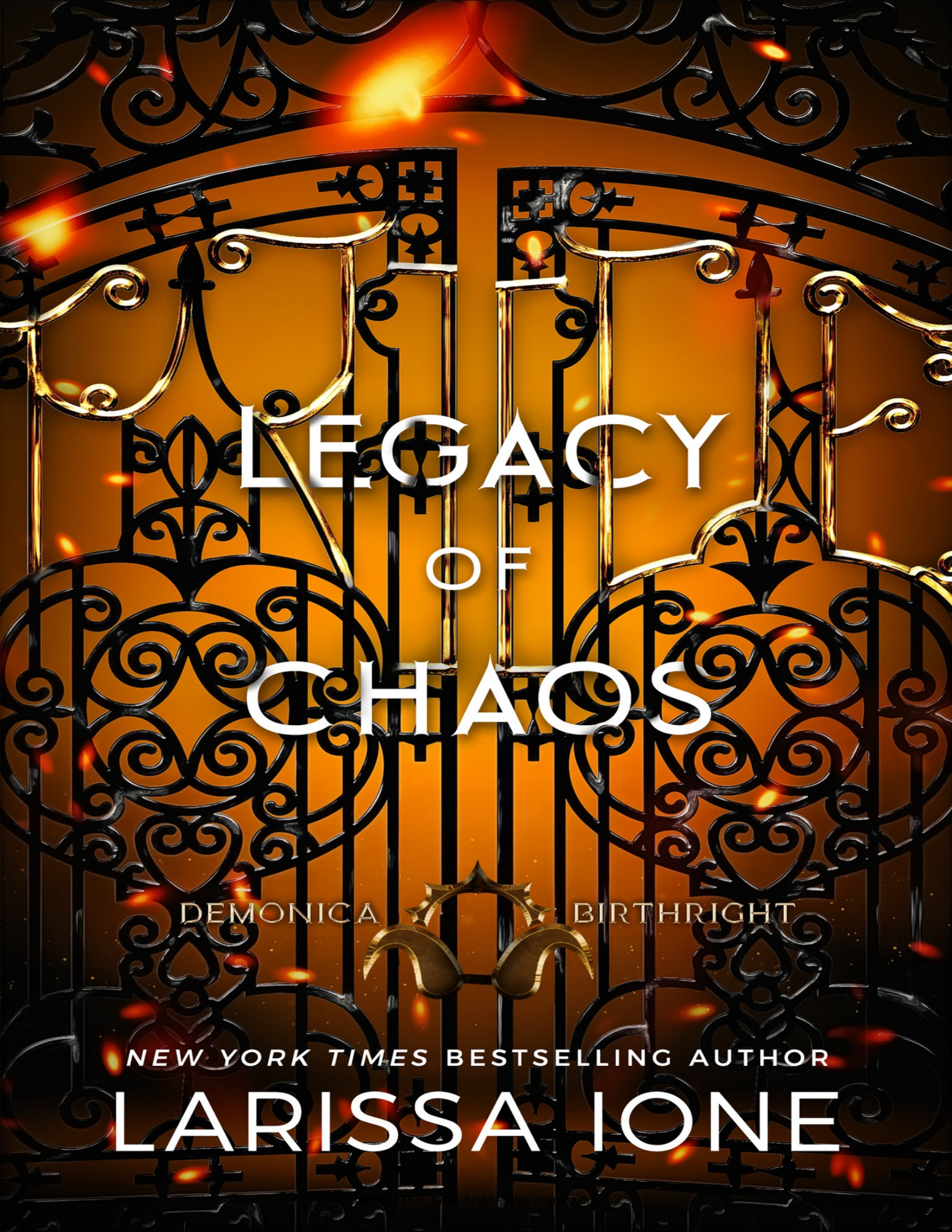
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEGACY OF CHAOS

DEMONICA

BIRTHRIGHT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LARISSA IONE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

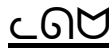
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

LECÂCY

OF

CHAOS

N EW Y O R K F/M S E SATIŞ AYRILMA

LAR ISSA İON E

Kaosun Mirası
Bir Demonica Birthright Romanı, 2. Kitap
Yazar: Larissa Ione

Telif Hakkı 2024 Larissa Ione
ISBN: 978-1-963135-08-4

Evil Eye Concepts, Incorporated'ın bir imtiyazı olan Blue Box Press tarafından yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal eden telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kurumlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kitap Tanımı

Kaosun Mirası

Demonica Birthright Romanı, 2. Kitap

Yazar: Larissa Ione

Miras devam ediyor...

Bu, sert ve acımasız yeni bir dünyadır.

REAPER'daki olayların üzerinden otuz yıl geçtikten sonra, dünya artık bambaşka bir yer haline gelmiştir. Sır açığa çıkmıştır. İblislerin, vampirlerin, şekil değiştirenlerin ve meleklerin varlığı ortaya çıkmış ve insanlar buna uyum sağlamaya çalışmaktadır. Kaosun ortasında, Aegis, Kıyamet Günü'nün gelmesi anlamına gelse bile tüm yeraltı sakinlerini kontrol altına almak veya yok etmek vaadiyle küresel bir güç haline gelmiştir.

Onların önünde duran ise yeni nesil savaşçılar, iblislerin ve meleklerin çocukları ile Kıyamet'in Dört Atlısı.

Onların nasıl kendi başlarına efsane haline geldiklerini görün.

Kaosun Mirası

Shade ve Runa'nın oğlu Stryke, dört erkek kardeşiyle birlikte mutlu ve uyumlu bir incubus olarak büyüdü. Bir süper dahi olan Stryke, NASA'ya katılma hayaliyle küçük yaşlardan itibaren bilim ve teknolojiye ilgi duymuş... ta ki bir anlık dikkatsizliği küçük kardeşinin ölümüne yol açana kadar. Kendini affedemeyen ve benzer bir trajedinin başkalarına da yaşanmasını önlemek için çaresizce çabalayan Stryke, kendi anti-iblis teknoloji şirketini kurdu ve kendini bu şirketin duvarları arkasına kapattı. Artık herkesin bildiği bir isim ve gezegendeki en zengin insanlardan biri.

DART için siber güvenlik uzmanı olarak çalışan bir teknomancı olan Cyan, en yakın arkadaşını Stryke'ın şirketi tarafından tasarlanan bir silah yüzünden kaybetmiştir. Cyan incinmiş, öfkeli ve intikam peşindedir. Bu yüzden

ortaya çıktığında, DART'a yardım etmek ve Stryke'ın hayatını cehenneme çevirmek için bu fırsatı hemen değerlendirir.

Başlangıçta Cyan ve Stryke her konuda çatışır. Ancak Cyan kısa sürede Stryke'ın derinlerde umutsuzca yaralı olduğunu ve hedeflerine ulaşmak için ailesi dahil her şeyi feda etmeye hazır olduğunu fark eder. Stryke kendini ve çevresindeki herkesi yok etmeden önce Cyan onun iyileşmesine yardımcı olabilir mi?

Larissa Ione Hakkında

Hava Kuvvetleri emekli subayı Larissa Ione, yazma tutkusunun peşinden gitmek için meteoroloji kariyerini bıraktı. O zamandan beri düzinelerce kitap yayınladı, New York Times ve USA Today dahil olmak üzere birçok en çok satanlar listesine girdi ve RITA ödölüne aday gösterildi. Şu anda günlerini pijamalarıyla, bilgisayar, sert kahvesi ve kurgusal dünyalarıyla geçiriyor. Her şeyi kutlamaya inanır ve her ihtimale karşı buzdolabında soğutulmuş bir şişe şampanya bulundurur. Şu anda emekli olan ABD Sahil Güvenlik Teşkilatı mensubu eşiyle birlikte ülke çapında bir düzine kez taşındıktan sonra, şu anda kocası ve Duvel adındaki Belçika Malinois cinsi köpeği ile Wisconsin'de yerleşik bir hayat sürüyor.

Larissa hakkında daha fazla bilgi için

www.larissaione.com adresini ziyaret edin.

Ayrıca Larissa Ione'dan

~ DEMONICA/LORDS OF DELIVERANCE SERİSİ ~

[Sınırsız Zevk \(1. Kitap\)](#)

[Zincirsiz Arzu \(2. Kitap\)](#)

[Serbest Bırakılmış Tutku \(3.](#)

[Kitap\) Ortaya Çıkan Coşku \(4.](#)

[Kitap\)](#)

[Sonsuzluğa Kucak Acmak e-kitap \(Kitap 4.5\) \(KISA](#)

[ROMAN\) Günahın Telafisi Ağustos](#)

[\(Kitap 5\)](#)

[Ebedi Süvari \(Kitap 6\) Doğaüstü](#)

[Antoloji \(Kitap 6.5\) \(KISA ROMAN\)](#)

[Ölümsüz Süvari \(Kitap 7\)](#)

[Ölümcül Süvari \(Kitap 8\)](#)

[Haydut Süvari \(Kitap 9\)](#)

[Yağmacı \(Kitap 10\)](#)

[Azagoth \(Kitap 11\)](#)

[Revenant \(Kitap 12\)](#)

[Hades \(13. Kitap\)](#)

[Temel İcğüdüler \(Kitap 13.5\)](#)

[Z \(Kitap 14\)](#)

[Razr \(Kitap 15\)](#)

[Hawkyn \(Kitap 16\)](#)

[Onun Koruyucu Meleği \(Kitap 17\)](#)

[Meleklerle Yemek \(Kitap 17.5\)](#)

[Şifre \(Kitap 18\)](#)

[Reaper \(Kitap 19\)](#)

[Kaderin Bağı \(Kitap 20\)](#)

[Tutkunun Bağı \(Kitap 21\)](#)

~ MOONBOUND CLAN VAMPIRES SERİSİ ~

[Gecenin Esiri \(Kitap 1\)](#)

[Gecenin Zinciri \(Kitap 2\)](#)

[Kan Kırmızısı Öpücük Antolojisi \(2.5. kitap\)](#)

~GÜNCEL/KADIN ROMANLARI ~

Kar Kaplı
Kacıs Kulübü

Yazarın Teşekkürleri

Her zamanki gibi, kitaplarımın yaratılmasında kesinlikle hayati öneme sahip insanlar var. Legacy of Chaos kitabında, en zorlu aşamalarında kitabı okuyup değerli görüşlerini paylaşarak olağanüstü bir çaba gösteren Liz Berry ve Jillian Stein'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Sizi seviyorum kızlar! Yaşasın takım!

Perde arkasında inanılmaz yardımları için Kim Guidroz ve Chelle Olson'a, ve *şimdiye kadarki* en muhteşem kapakları tasarlayan Hang Le'ye çok teşekkür ederim.

Grace Wenk, seni çok seviyorum ve artık ekibin bir parçası olduğun için çok mutluyum!

M.J. Rose, desteğin ve bana olan inancın için tekrar teşekkür ederim. Benim için çok anlamlı.

Ve Steve Berry, misafirperverliğin, cömertliğin ve kurgu ve kurgu dışı hikayelerin için teşekkür ederim!

Ben oluyordum çok çok bu iyi arkadaşlarla ve destekleyici destekleyici bir yayın ekibiyle birlikte çalışmaktan büyük mutluluk duyuyorum ve minnettarlığım sonsuz. TEŞEKKÜR EDERİM!

İçindekiler

<u>Kitap Tanıtımı</u>	
<u>Larissa Ione</u>	
<u>Hakkında</u>	
<u>Larissa Ione'dan Diğer Eserler</u>	
<u>Yazarın Teşekkürleri İthaf</u>	
<u>Sözlük Soy</u>	
<u>Ağaçları</u>	
<u>Okuyucuya</u>	
<u>Not</u>	
<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On birinci</u>	
<u>Bölüm On ikinci</u>	
<u>Bölüm On üçüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>On Dördüncü Bölüm</u>	
<u>On Beşinci Bölüm On</u>	
<u>Altıncı Bölüm On</u>	
<u>Yedinci Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Yirminci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Birinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>İkinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Üçüncü Bölüm Yirmi</u>	
<u>Dördüncü Bölüm Yirmi</u>	
<u>Beşinci Bölüm</u>	

Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Birinci Bölüm Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm Otuz Dördüncü
Bölüm
Epilog 1: Gabriel
Epilog 2: Uçurum

Larissa Ione'nin Legacy of Desire kitabından bir alıntı Daha
Fazlasını Keşfedin Larissa Ione
1001 Dark Nights Koleksiyonu Eleven'ı Keşfedin Blue
Box Press ve 1001 Dark Nights'ın Dünyasını Keşfedin
Özel Teşekkür

İthaf

Bu kitabın özel olduğunu söylemek isterim, ama gerçekte tüm kitaplar özeldir. Her birine kalbimizi, ruhumuzu, kanımızı ve gözyaşlarımızı katıyoruz.

Ama... bazıları içimizde biraz daha fazla yankı uyandırıyor. Bazıları daha kolay yazılıyor (*Passion Unleashed, Rogue Rider, Reaper*), bazıları ise bizi paramparça ediyor (*Reaver* beni neredeyse öldürüyordu). Her ne olursa olsun, bazı kitaplar diğerlerinden biraz daha öne çıkıyor ve benim için *Legacy of Chaos* da onlardan biri.

Stryke'in kitabı kalbimde çok büyük bir yer kaplıyor ve bunun nedeni onu çok iyi anlamam olduğunu düşünüyorum. Onun dehası, tuhaflıkları ve duyguları bana çok tanıdık geliyor çünkü bunlar hayatımdaki gerçek insanlardan alınmış.

İnsanlar karmaşıktır. Hiç kimse birbirine benzemez ve her birey aynı olayı farklı şekilde algılar. Bir kişi için travmatik olan şey, bir başkası için omuz silkmeye değer bir şey olabilir. Bana inanmıyor musunuz? Kalabalığın içine bir yılan atın ve ne olacağını görün. Bayılan, çığlık atan veya kaçan her kişi için, benim gibi "Ooh, bir yılan! Harika!" diyecek biri olacaktır.

(Ayrıca, lütfen kalabalığın içine yılan atmayın.)

Çevremiz, deneyimlerimiz ve genetiğimiz bizi şekillendirir ve her birimizi, çoğu zaman başkalarının anlayamayacağı şekillerde benzersiz kılar.

Bu kitap, kendini hiç yargılanmış hissedenden herkese adanmıştır. Ya da farklı hissedenlere. Kimsenin kendisini anlamadığını düşünenlere. Belki renklerin tadını alıyorsun ya da müziği görüyorsun. Belki de kalabalığın içinde öğrenmeye zorlandığında değil, kendi hızında öğrenirken daha başarılı oluyorsun. Belki de başkalarıyla birlikteyken değil, kendi zihninde daha rahat hissediyorsun.

Eşsiz olun. Kendiniz olun. Nazik olun.

Sizi farklı kılan şeyleri kutlayın.

Bu kitap sizin için, benim eşsiz dostlarım. Hepinizi seviyorum.

Sözlük

Aegis — Dünyayı kötülükten korumaya adanmış insan savaşçılardan oluşan topluluk.

Decipula — Sheoul-gra yeniden inşa edilene kadar ölü iblislerin ruhlarını yakalamak ve hapsetmek için tasarlanmış, mermer büyüklüğünde bir tuzak.

Dermoire — Her Seminus iblisinin sağ kolunda, elinden boğazına kadar uzanan bir dermoire, taşıyıcısının baba tarafındaki geçmişini ortaya çıkaran sembollerden oluşur. Her bireyin kişisel sembolü, *dermoire'nin* en üstünde, boğazda gelişir.

Düşmüş Melek — Çoğu insan tarafından kötü olarak görülen düşmüş melekler, iki kategoriye ayrılabilir: Gerçek Düşmüşler ve Düşmemişler. Düşmemiş melekler Cennet'ten kovulmuş ve dünyaya mahkum edilmiş olup, ne tamamen iyi ne de tamamen kötü bir hayat sürerler. Bu durumda, nadiren de olsa, Cennet'e geri dönmeyi hak edebilirler. Ya da düşüşlerini tamamlamak ve Gerçek Düşmüşler olmak için şeytanların diyarı olan Sheoul'a girmeyi seçebilirler ve Şeytan'ın yanında şeytanlar olarak yerlerini alabilirler.

Harrowgate — İnsanlar tarafından görülemeyen, iblislerin Dünya ile Sheoul arasındaki yerler arasında seyahat etmek için kullandıkları dikey geçitler. Çok az sayıda varlık kendi kişisel Harrowgate'lerine sahiptir veya bunları çağırabilir.

Ligorial — Melekler için bağlayıcı iplik. Güçlerinin kullanımını kısıtlar. Gevşek bir şekilde takılır, ancak Ligorial'ın kullanıcısının isteğine göre bir meleği fiziksel olarak bağlar.

Memitim — Primori adı verilen insanları korumakla görevlendirilmiş melekler. Görevlerini tamamlayıp Cennete yükselene kadar Dünya'ya bağlı olan tüm Memitimler artık kendi Tarikatlarına aittir ve Cennette veya Dünya'da ikamet edebilirler.

Primori — Hayatları dünyayı önemli bir şekilde etkileyecek şekilde kaderlenmiş insanlar ve iblisler. Statüleri, Cennet'te bile çoğu kişiden gizli tutulur.

Radiant — Metatron hariç, var olan en güçlü Cennet meleği sınıfıdır. Diğer meleklerin aksine, Radiant'lar tüm alemlerde sınırsız güç kullanabilir ve çok az istisna dışında Sheoul'da serbestçe seyahat edebilirler. Bu unvan, bir seferde yalnızca bir meleğe verilir. Aynı anda ikisi birden var olamaz ve Tanrı, Şeytan veya Cennet Düzenler Konseyi dışında kimse tarafından yok edilemezler. Düşmüş meleklerin karşılığı Gölge Melek olarak adlandırılır. Bkz: Gölge Melek.

ReSpawned — Azagoth'un alemi yok etmesiyle ruhları eski bedenlerine geri dönen ve Sheoul-gra'dan serbest kalan iblisler. Yeni yeniden doğan iblisler, Azagoth'un düşmüş melek Moloch ile savaşına gönderildi. Milyonlar öldürüldü, ruhları ortalığı kasıp kavurmak için serbest kaldı, ancak ölmeyenler ReSpawned olarak anılmaya başlandı.

S'genesis — Seminus iblisleri için son olgunlaşma döngüsü. Yüz yaşında gerçekleşir. *S'genesis sonrası* bir erkek, üreme yeteneğine sahiptir ve herhangi bir iblis türünün erkeğine dönüşme yeteneğine sahiptir.

Sheoul — İblis alemi. Dünya'nın derinliklerinde bulunur ve sadece Harrowgates aracılığıyla erişilebilir.

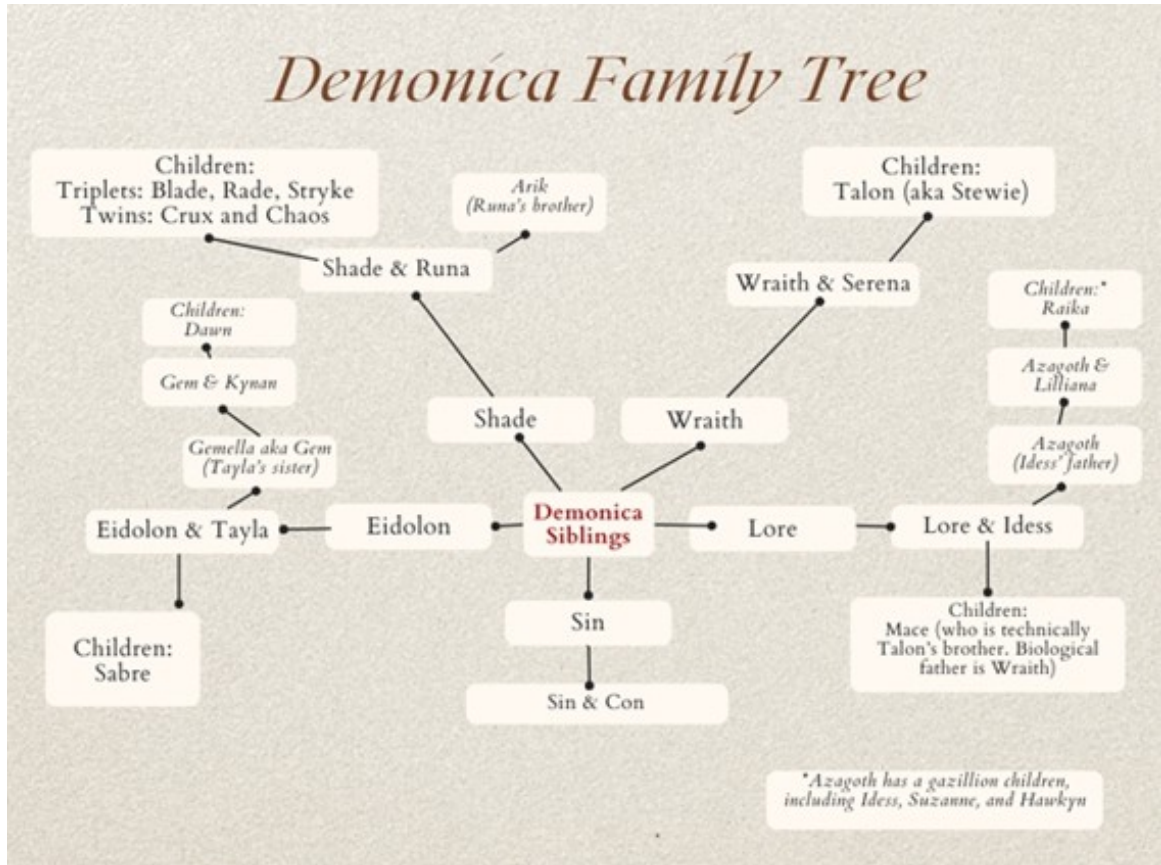
Sheoul-gra — Yıkılana kadar, kötü insanlar ve iblislerin ruhlarının tutulduğu bir yerdi. Sheoul'dan bağımsız olarak var olan bir araf olan bu yer, Azagoth, namı diğer Azrail tarafından yönetiliyordu. Şu anda yeniden inşa ediliyor.

Ter'taceo — Türleri doğal olarak insan görünümünde olduğu için ya da insan şekline dönüşebildikleri için insan kılığına girebilen iblisler.

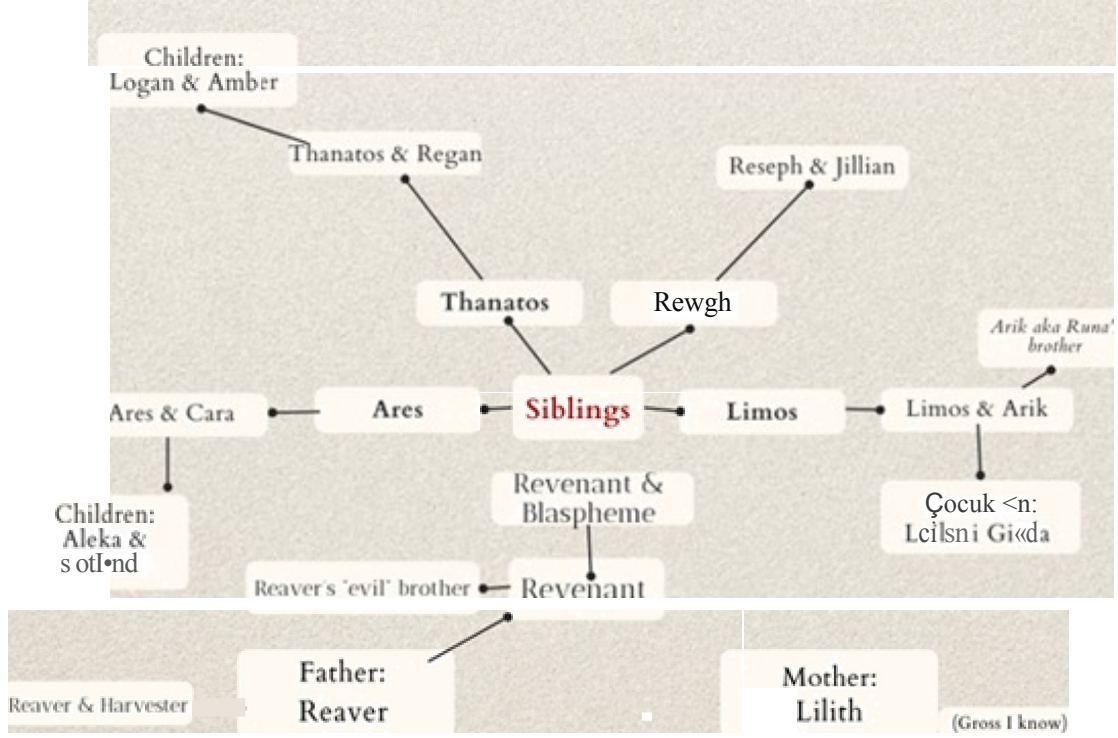
Quanimus — Etrafındaki enerjiyle, diğer boyutlardan gelenler de dahil olmak üzere, bağlantı kurabilen ruhun bir parçası. Bazılarına göre, insanlar ve hayvanlar da dahil olmak üzere herkesin bir *quanimus'u* vardır, ancak herkes ona erişemez. Tüm büyü ve doğaüstü yeteneklerin erişim noktası olan bu organ, görünmez ancak büyük bir güce sahiptir; kalbe benzer, ancak kan yerine ruhsal enerjiyi dolaştırır.

Ufelskala — İblislerin kötölük derecesine göre puanlandırıldığı bir sistem. Tüm doğaüstü yaratıklar ve kötü insanlar beş kademede sınıflandırılabilir; Beşinci Kademe ise en kötülerin yer aldığı kademe.

Soy Ağaçları

FoMr atlıları aile ağacı

Okuyucuya Not

Bu, iblislerin ortalıkta dolaştığı bir dünyada geçen bir fantastik eserdir, bu yüzden her zamanki gibi ölüm, yıkım ve kötü varlıklar beklemelisiniz. Ancak aynı zamanda TSSB, sevilen birinin kaybı, depresyon ve intihar gibi biz sıradan ölümlüleri etkileyen gerçek sorunları da ele almaktadır.

TSSB ile mücadele ediyorsanız, lütfen yalnız olmadığınızı bilin. Ulusal Ruh Sağlığı Yardım Hattı [866-903-3787 numaralı](tel:866-903-3787) telefonda size yardımcı olmaya hazırdır.

Siz veya tanıdığınız biri krizdeyse, İntihar ve Kriz Önleme Yardım Hattı'nı (988) arayarak sesli, yazılı ve sohbet seçenekleriyle yardım alabilirsiniz veya Ulusal İntihar Önleme Yardım Hattı'nı (1-800-273-8255) arayabilirsiniz.

Önsöz

"Atlıkarıncaya gidelim, Stryke! Hadi! Acele et!"

Stryke, elini çeken küçük kardeşine homurdandı. "Aceleye gerek yok. Her üç dakikada bir çalışıyor ve berbat olduğu için sırada kimse yok."

Küçük velet onu ısırdı. Tam da başparmağıyla işaret parmağı arasındaki deriye.

"Ah! Kahretsin, Chaos!" Yedi yaşındaki ikiz kardeşleri Crux ve Chaos, yeni beyaz spor ayakkabılarıyla sıcak asfaltta koşarak her adımda tabanlarını parlatırken atlıkarıncaya doğru fırladılar; o sırada elini salladı.

İnanılmaz. Çılgın rollercoaster'lar, su sıçratan kütük kaydıraklar ve hızlı yarış arabalarıyla dolu bir tema parkındaydılar ve bu küçük tuhaf çocuklar, büyük bir şehir alışveriş merkezinde bulabilecekleri bir şeye binmek istiyorlardı. Bir saat içinde üçüncü kez.

"Dostum, bu çocuk baş belası." Ölüm olarak bilinen Atlı'nın oğlu Logan başını salladı. On sekiz yaşında, Stryke'den sadece dört yaş küçük olan Logan, babasının tıpatıp aynısıydı: uzun boylu, sarışın ve insanları yolundan çekilmeye zorlayan bir bakışa sahipti. "Bugün nasıl oldu da onların bakıcısı olmak için kısa çöpü çektin?"

Sevimli sarışın patlamış mısır standındaki kız, yanlarından geçerken Stryke'a yine baştan çıkarıcı bir gülümseme attı. Stryke, tema parkının sıkıcı çocuk bölümünde sıkışıp kaldığı süre boyunca kız onunla flört etmişti ve her gülümsemesi bir öncekinden daha imalıydı. Kardeşleri için patlamış mısır aldığı anda, kız açıkça davetkar bir şekilde kalçasını ona sürtmüştü. Kızın bu ilgisini şehvet iblisi feromonlarına bağlayabilirdi — ve elbette, muhtemelen etrafına dalgalar halinde yayılıyordu — ama kız, onu etkileyecek kadar yaklaşımadan önce bile gözünü ona dikmişti.

Ve o da kesinlikle kadına göz koymuştu.

“Blade geçen hafta onları San Diego Akvaryumu’na gtrmŖ,” dedi Stryke, Popcorn Princess’i geçtikten sonra. “Rade de ondan önce onları sinemaya gtrmŖ. GrnŖe göre, yaz tatili boyunca yardım etme sırası bende. Ailem, doktora tezimi yazmanın ortasında olduğumu umursamıyor gibi görünüyor.”

“Evet, evet, hepimiz ikinci doktora tezini yazdığını biliyoruz,” dedi Logan, sesini uzatarak. “Bizi gölgede bırakan dahi çocuğu nasıl unutabiliriz ki?”

Stryke, canı acıyacak kadar sertçe gözlerini devirdi. Bu adamlar onun için durumun nasıl olduğunu asla bilemeyeceklerdi. Beyni sürekli manik duyusal girdiler ve hesaplamalar halindeydi, aynı anda milyonlarca Ŗeye odaklanıyordu. Bir Ŗey üzerinde alıŖarak bunların bir kısmını dıŖarı atamazsa, kafası patlayacakmıŖ gibi hissediyordu. Ya daha fazla öğrenerek her Ŗeyi düzenlemesi ya da doktora tezleri veya roket motorları gibi Ŗeyler yaratarak bunları serbest bırakması gerekiyordu.

Komik olan, NASA’nın onun tasarımlarını kabul etmekten —daha doğrusu *almak*

tasarımlarını kabul etmekten —ya da daha doğrusu almak— memnuniyet duydu, ama aslında onu, bir iblisi iŖe almak, aŖır bir adım olarak ortaya ıktı.

Ayrıca, yirmi iki yaŖında, artık bir ocuk sayılmazdı. İlk olgunlaŖma aŖamasını bir yıl önce atlatmıŖtı. Yine de, bir bakıma, o acı verici çile hiç yaŖanmamıŖ olsaydı diye dŖnyordu. Onu cinsel olarak olgun ve doyumsuz hale getiren deėiŖimden önce, konsantrasyonunun yüzde yüzünü eğitime, araŖtırmaya ve bilime yneltebiliyordu.

Ŗimdi ise, lmemek için beyin gücünün çok büyük bir kısmı cinsel partner bulmaya ynelmiŖti. Neyse ki, amcası Eidolon, altı saatlik aralıklarla iğnelerini vurdukları sürece yirmi dört saate kadar seks yapmadan durabilmelerini sağlayan, kendi türleri için bir ilaç geliŖtirmiŖti. Ve sikiinin patlamıŖ mısır satan kıza doğru ynelmiŖ halinden, bir doz daha alması gerektiği belliydi.

“Sabre ve Blade’i bulmaya gidiyorum,” dedi Logan. “Ice Tornado’ya bineceğiz. GrŖrz.”

“Tamam, iyi eğlenceler,” dedi Stryke dalgın bir Ŗekilde, cebinde enjektör kalemini ararken. Kahretsin. Bir atraksiyonda dŖmŖ olmalıydı. Belki Blade ya da Sabre’nin üzerinde bir tane vardı. Crux ve Chaos atlıkarıncadan indikten sonra onlardan bir tane alacaktı.

İkizler sıranın sonuna geçtiler, ama lunapark treni henüz durmamıştı. Stryke, "*On Dakika Sonra Geri Döneceğiz*" yazan bir tabela asan patlamış mısır satıcısına bir göz attı.

Mükemmel zamanlama. Sonuçta, enjektör kalemi için kuzenini ya da kardeşini rahatsız etmek ve acımasız alaylara maruz kalmak zorunda kalmayabilirdi.

Popcorn Princess arabadan çıkarken onu yakaladı.

"Merhaba," dedi kız. Parlak kırmızı dudakları, onun penisini sarmış olsaydı nasıl bir his verirdi diye merak etmesine neden olan yaramaz bir gülümsemeye dönüştü. Dudak parlaticısının kıvamına bağlı olarak, dudaklarının penisinin derisiyle temas etmesinden kaynaklanan sürtünme, yoğun bir his yaratabilirdi. Kızın eliyle kolunu işaret etti. "Kolundaki dövmeyle çok beğendim. O sembollerin hepsi senin için bir anlamı var mı?"

Sağ elinin parmak uçlarından boğazının sağ tarafına kadar uzanan her bir sembolün babalığının tarihçesi olduğunu düşünürsek, evet.

"Öyle de denebilir."

Parmağını, on kat büyük büyükbabasının kişisel sembolünün kıvrımları üzerinde gezdirdi. "Bitirmek uzun zaman almış olmalı." Heyecandan titremeler doğrudan kasıklarına yayıldı.

Bu dövmeyle doğduğunu düşünürsek, hayır, hiç zaman almamıştı. Ama en üstteki sembol, sade ve sıkıcı bir kare, yirmi bir yaşına gelene kadar ortaya çıkmamıştı, bu yüzden "Yıllar sürdü" demek haklı olduğunu hissetti.

"Hmm." Kız ona göz kırptı. "Gelmeni umuyordum."

O da *gelmeyi* umuyordu. "Öyle mi? İşten ne zaman çıkıyorsun?" Blain Industries iletişim cihazına bir göz attı. Birinci nesil. Stryke ikinci nesli yeni almıştı. Bazı havalı yükseltmeler vardı, ama o daha iyisini yapabiliyordu. Daha iyisini yapacaktı. Bir gün, Blain Industries'i iflas ettirecekti. Hatta gelecekteki şirketinin adını bile belirlemişti.

StryTech.

"Dört saat daha var," dedi. "Ama on dakikam ve gizli bir yerim var. Yanında bir şey var mı?"

Malt. Uyuşturucu. Stryke o tür şeylerle ilgilenmezdi. Zihni zaten sürekli dönüp duruyordu. "Hayır, ama prezervatifim var."

İhtiyacı olduğu için değil. İkinci olgunlaşma aşamasına kadar üreme yeteneği olmayacaktı ve bu da yaklaşık seksen yıl sonra gerçekleşecekti. Ama bunu bir insana söyleyemezdi. En azından, onun insan olduğunu varsayıyordu.

Kız da muhtemelen onun insan olduğunu varsayıyordu.

“Sorun değil.” Ana yaya yolundan ayrılan dolambaçlı bir yola girdi, kısa beyaz eteğinin altından sıkı kalçaları sallanıyordu. “Biraz otum var.”

Durmuş ve yolcularını indirmeye başlamış olan atlıkarıncaya bir göz attı. Crux ve Chaos'un gezintisini bitirmesine dört beş dakika kalmıştı. Mükemmel.

"Giriş Yasaktır" yazan bir tabelayı geçtiler. Tropikal bir kulübe gibi tasarlanmış ve çevreye uyum sağlamak için kamuflle edilmiş küçük bir bina önlerinde belirliyordu. İçeri gireceklerini sandı, ama Popcorn Kız ona flörtöz bir bakış attı ve dolgun dudaklarına parmağını "şşş" yaparak, çalılıkların arasına kayboldu.

Kulübenin arkasındaki, birkaç şeker kağıdı ve sigara izmaritiyle dolu küçük bir oyuğa gizlendiler.

"Bu arada, ben Micha," dedi kız, bir ağacın arkasından buruşuk bir plastik parçası çıkarırken.

"Stryke." Torbadaki sıvı dolu ampullerden birini uzattığında eliyle reddetti. "Ve o boka ihtiyacın yok. Sana vereceğim şeyi çok daha fazla seveceksin."

Elini uzatıp parmağını göğüs kafesinden kot pantolonunun düğmesine doğru sürükledi. "Öyle mi?"

"Evet."

Flört etmeyi bitiren Stryke, poşeti kızın elinden kaptı ve yere attı. Flört etmek çoğu Seminus iblisi için içgüdüsel bir beceriydi, ama Stryke'de nedense o gen yoktu. Kollarını kızın beline doladı ve onu kendine çekti, diğer elini ise kızın eteğinin altına soktu. Ucuz külotu, onun araştırmacı parmaklarına karşı hiçbir şansı yoktu ve Stryke, kaygan merkezine birkaç parmağını soktuğunda kız nefesini tuttu.

"Genelde bunu yapmam," diye fısıldadı kız, bir bacağını Stryke'ın kalçasına doğru kaldırarak.

"Eminim yapmazsın." Sesinin alaycı çıkmadığını umdu, çünkü onu kesinlikle yargılamıyordu. Sonra fark etti ki, umurunda bile değildi

. Onu bir daha asla görmeyecekti.

Tabii, kızın tamamen yabancı biriyle sevişmeye bu kadar istekli olmasını sevdiği hariç. Belki de iş bittikten sonra numarasını almalı ve sadece seks üzerine kurulu bir ilişki başlatmalıydı. Sohbet, öpüşme ya da akşam yemeği randevuları yok. Sadece zevk ve "görüşürüz". Kuzeni Mace'in ondan bir düzine kadar vardı, ama Stryke, Mace'in iddia ettiği kadar bu konuda gerçekten faydacı olduğundan şüphe ediyordu. Kuzeni flört etmeyi severdi. Kadınları etkilemeyi severdi. Ve hayran olunmayı severdi.

Stryke bunların hiçbirini umursamıyordu. Bir kadınla seks yapmak onun için nefes almak ve yemek yemek kadar önemli bir biyolojik ihtiyaçtı. Ama bu, her öğle yemeğini ya da sevişmeyi yedi servislik bir yemeğe dönüştürmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Kim o saçmalıklara zaman ayırabilirdi ki?

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu, kot pantolonunun düğmelerini açarken onu bir ağaca doğru itti.

"Pek sayılmaz."

Yine, umurunda değildi. Ama sohbet ederken sorulması normal bir soru gibi görünüyordu.

Penisini kızın girişine yönlendirdi ve inleyerek içine girdi. Seks öncesi hazırlıklar, kur yapma ve ön sevişme gibi şeyleri sevmezdi, ama bir kez seksi bir kadının içine girip testisleri kadar derine daldığında, bu ona mutluluk verirdi. Zihninin düşünmeyi bırakıp yeniden şarj olması için birkaç değerli saniye.

Vücudunun beyninin yerini almasına izin vererek pompalamaya başladı. Onu tahrik edip kendisinden önce orgazm olmasını sağlayacak zamanı yoktu, ama bunu halletmişti. Spermi, yarım saate kadar dünyasını sarsacak bir dizi güçlü orgazmı tetikleyecekti.

Popcorn standına geç kalacaktı, ama bu hiç umurunda olmayacaktı.

Orgazmı hızla tırmandı, testislerinde biriken ve penisini dalga dalga gelen ecstasy ile patlatan yakıcı bir mutluluk.

"Ah... evet..." Başını geriye attı ve vücudundan kaçan gerginliğe ve kadının orgazm seslerine odaklandı.

Etraflarında parkın gürültüsü artıyordu ve Stryke'ın zihinsel sessizliğin tadını çıkardığı o değerli birkaç dakikayı bozuyordu.

Çok fazla çığlık vardı.

Bazı lunapark aletleri insanları çok korkutuyor olmalıydı.

Garip. Çocuk parkındaydılar. Neden bu kadar çok çığlık vardı ki?

Kadın hâlâ orgazm oluyordu, penisi etrafında kasılmalar yaşarken kalçalarını ona doğru itip duruyordu. Ama etrafta, binalardan yankılanan, içini parçalayan korku sesleri vardı. Ağaçların arasından, atlıkarınca yönünden kaçan, çocukları ve bebek arabalarını sürükleyen yetişkinleri kısaca görebiliyordu.

Atlıkarınca!

Kadından koparak onu ağaca yaslanmış, defalarca orgazm olurken inleyen halde bıraktı. Kalbi deli gibi çarpan Stryke, koşarken aynı anda düğmelerini ilikleyerek, ağaç köklerine ve kendi ayaklarına takılıp düşerken patikadan yukarı tırmandı. Ana caddeye fırladığında, parçalanmış kolunu göğsüne sıkıca bastıran, yüzünden kan damlayan bir adamla çarpıştı. İleride, patlamış mısır standı yan yatmış, tekerleklerinden biri tembelce dönüyordu. İnsanlar artık koşmuyorlardı. Topallıyorlardı. Sürünüyorlardı. Kendilerini sürüklüyorlardı.

"Crux!" diye bağırdı. "Kaos!"

Sonra iblisleri gördü. Çeneleri jilet gibi keskin dişlerle dolu, Freddy Kreuger pençeleri olan ve çok fazla sayıda yanan kırmızı gözü olan yarım düzine mürekkep gibi siyah, kabus gibi piçler.

Logan, Sabre ve Blade atlıkarıncaya doğru koştu, Logan istediği zaman çağırabildiği kılıcıyla silahlanmıştı. Çevik bir sıçrayış ve kılıcını akıcı bir hareketle sallayarak, iblislerden birinin kafasını temiz bir kesikle kopardı.

Evet, lanet olsun!

Stryke, sendeleyen, panik içindeki insanları omuzlayarak geçti. Orada! Crux! Kanla yapışmış sarımsı saçlı küçük kardeşi, cesetlerin üzerinden tırmanıyor, bir iblisin süpürme vuruşlarından ve sert yumruklarından kaçınıyordu.

Hayır! Stryke, kardeşine olan mesafeyi ve iblisin sonraki iki darbesinin Crux'u öldürme olasılığını hesaplarken, dehşet tüm dünyasını kapladı. Lanet olası, başaramayacaktı.

Stryke, zamanında oraya varamayacağını bilerek kendini iblise doğru attığında, Blade bir süper kahraman gibi daldı ve yarattığı arkadan vurdu. Yumruğunu canavarın kafasının arkasına indirdi; *dermoire'si* normalde şifa vermek için kullanılan ama şimdi

silah olarak kullanılıyordu. İblis hırladı, saldırdı ve Blade'i uzaklaştırdı.

Artık canavarın ekşimiş, dumanlı kokusunu alabilecek kadar yakın olan Stryke, ona çarptı, gücünü devreye soktu ve ona şiddetli bir kalp krizi yaşattı. İblis, kalbi dururken çığlık attı — altı odacığının hepsi de.

Stryke, Blade'in gücünün kendisinininkine katıldığını hissetti; bu, piçin damarlarında yırtılmalara neden oldu ve onu içten kan kaybına uğrattı.

Yaratık yere yığıldı. Blade anında başka bir iblisin peşine düşerken, Stryke, vücudu adrenalin ve kardeşleri için duyduğu korkuyla titreyerek, Crux'u kucakladı.

"Chaos nerede?" diye bağırdı, diğer ikizi aramak için etrafında dönerek. "Chaos!" diye çığlık attı. "*Chaos!*"

Crux'a sarılıp, ayakları kan birikintilerinde kayarken, devrilmiş bebek arabalarının ve parçalanmış, iç organları dışarı çıkmış, bazıları uzuvları eksik bedenlerin arasından ilerledi. Ya da kafaları. Karuseli aradı, Chaos'un bir su aygırı ya da aslanın arkasına saklandığını umarak. Katliam ve acı seslerinin üstüne bağırarak Chaos'un adını defalarca seslendi. Sıcak kan ve bağırsakların kokusu havayı doldurmuş, patlamış mısırın tereyağlı kokusuyla karışmıştı.

"*Chaos!*"

Gözünün ucuyla Logan, Blade ve Sabre'nin makineler gibi iblisleri alt ettiğini gördü, ama Stryke'in dikkati atlıkarıncaya odaklanmıştı; orada bir çocuk filin arkasına saklanmış, minik eli atlıkarınca hayvanının süslü kuyruğuna yapışmıştı.

Aniden, sanki kızgın demir çubukla delmiş gibi, kafatasından omurgasına doğru keskin bir acı saplandı. Acı onu sardı, boğazından sesini ve nefesini kopardı. Ve sonra, geldiği kadar çabuk, acı çubuğu kayboldu, sanki ruhunun özünü almış gibi içinde bir boşluk bıraktı.

Ruhunun Kaos'la bağlantılı olan kısmı.

O öldü. Kardeşim öldü.

Stryke'in midesi ayaklarına kadar düştü, ayakları kurşun gibi ağır ve dengesiz hale geldi. Kaybının büyüklüğü karşısında sendeledi.

Crux da Kaos ile olan bağı koptuğunda çığlık attı. Bir el Stryke'in omzuna kondu. "Stryke..."

Şok içinde, Sabre'ye döndü; Sabre'nin işkence görmüş ifadesi ve hayalet gibi gözleri her şeyi daha da gerçek hale getiriyordu. Sabre kardeşi değil, kuzeniydi, bu yüzden Kaos'un ölümünü hissetmemiş olmalıydı.

Ama bunu görmüştü.

Her zaman enerjiyle dolu olan Stryke'ın beyni uyuşmuştu. Bir noktada Crux'u yere indirmiş olmalıydı, çünkü Sabre diz çöküp çocuğu göğsüne sarıldı ve etraflarındaki katliamdan gözlerini korudu.

Stryke'ın işitme duyusu şokun kurbanı olunca, çılgılık ve inlemelerin gürültüsü sönükleşti. Ardından dengesi bozuldu, bacakları titremeye başladı ve o, atlıkarıncadan beceriksizce atlayıp, kalbi çarparken Blade'e doğru sendeledi.

Blade, yanıp sönen bir çift ayakkabının yanında diz çökmüş ve... *oh, tanrılar.*

"Lütfen, hayır. Lütfen, hayır!" diye bağırdı kafasının içinde, dinleyecek olan her kim varsa. *"Beni al. Benim yerime beni al!"*

Kara saçlı başı eğik, omuzları çökmüş Blade, yavaşça Stryke'a döndü. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve travma nedeniyle solmuş yanaklarına sıçrayan kanın izlerini kesiyordu.

"Neredeydin?" diye sordu boğuk bir sesle. "Lanet olsun, neredeydin?"

Dünya dönüyor ve griye bürünüyordu. Stryke bilincini kaybetmeden önce gördüğü son şey, Blade'in yakıcı, suçlayıcı bakışları ve o yepyeni, yanıp sönen ayakkabılardı.

Bölüm 1

Kibir, şeytanın en büyük günahıdır ve şeytan, yalanların babasıdır

— Edwin Hubbell Chapin

“Bay Stryke. Bana, Ulusal Nükleer Fizik Enstitüsü ve CERN’den Stanford Üniversitesi ve Çin Bilimler Akademisi’ne kadar tüm büyük bilimsel kurumlardaki en parlak beyinlerin yanıldığını, ama *sizin* haklı olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Demek istediğiniz bu mu?”

Stryke, 3000 metrekarelik ofisinin ortasında durduğu yerden, Dünya Doğaüstü Yönetişim Konseyi başkan yardımcısının gerçek boyutlu holografik görüntüsüne bakıyordu. Ayakları, mermer zemine oyulmuş parlayan bir sembolün tam ortasındaydı.

“Evet, söylediğim şey bu.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Ve o zihinlerin çoğu o kadar da harika değil.”

WCSG konferans masasında oturan diğer bir düzine holografik kodaman, başlarını bir araya getirip aralarında fısıldaştılar, ama lanet olası Ethan Winston Whitmore Üçüncü, Stryke’a sanki ayakkabısından kazınmış bir şey gibi bakmaya devam etti.

“Yani, dünyanın enerji ve iklim krizini çözmüş olabileceğine inanıyorsun,” dedi Whitmore, sesinde alaycı bir ton vardı.

“Evet,” diye tekrarladı Stryke üçüncü kez. Bu adamlar osmiyum kadar kalın kafalıydılar. Ve platin metali gibi, kırılğan ve çalışması zordu. “Ve aynı soruyu onlarca kez cevaplamak zorunda kalırsam, lanet olası kıyamete kadar burada kalacağız.” Whitmore burun kıvırdı ve döndü ve meslektaşlarına arkadaşlarına “Bu saçmalık.

Şeytan alemi Sheoul böyle evcilleştirilemez *evcilleştirilemez* ve eğitilebilir bir bir sıvı ve kullanılabilir yüzyıllardır “Ve fosil yakıtların yanmasıyla atmosfere salınan karbondioksitin bir kısmını ortadan kaldıracak,” diye araya girdi Stryke.

“Ve fosil yakıtların yakılmasıyla atmosfere salınan karbondioksitin bir kısmını ortadan kaldıracak,” diye araya girdi Stryke. “Bunu

bunu unutma.”

Whitmore öfkeyle homurdandı, tedirginliği ve ses tonu birkaç seviye yükseldi. “Açıkça tehlikeli olabilecek bir elementin araştırma ve geliştirilmesini yasaklamak için tüm küresel koalisyonlarla bir araya gelmeliyiz.”

Bu adam tam bir pislikti. “Sanırım elinde bir sürü petrol ve güneş enerjisi hissesi var.” Aslında Stryke’ın tahmin etmesine gerek yoktu. Biliyordu. Bu adamları iç çamaşırlarının rengine kadar araştırmıştı. Kahvaltıda ne yediklerini, servetlerinin her kuruşunun nereden geldiğini ve eşleri yerine kiminle yattıklarını biliyordu.

“Bu konuyla alakasız...”

“Bence çok alakalı.”

Whitmore ona öfkeyle baktı. “Kuzey Denizi’ndeki tüm petrol sondaj operasyonunu satın almanıza izin verilmemeliydi ve orada neler olup bittiği konusunda düzenleyici kurumları ve dünya hükümetlerini karanlıkta bırakmamalıydınız.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Stryke kahvesini yavaşça yudumladı. Bitirdiğinde masasına doğru yürüdü ve fincanı bardak altlığına koyarken acele etmedi. Güçlü insanları bekletmeyi severdi. Ve sadece bekletmeyi değil. Bir *iblisin* gelmesini bekletmeyi.

“*Sea Storm’u* satın aldığım için bana *teşekkür* etmelisin,” dedi, kimsenin onu kaydetmesini engelleyen parlayan sembolün üzerine geri dönerek. “İnsanlar, o petrol şirketinin sondaj yaptığı şeyle başa çıkacak donanıma sahip değil. StryTech o gedikleri zamanında kapatmamış olsaydı, dünya, halkımın avladığı bir avuç orka büyüklüğündeki iblislerden çok daha kötüsüyle uğraşıyor olacaktı. Okyanuslarımıza kaçacak olan kötülüğün boyutunu hayal bile edemezsiniz. Bilinçli, ruh yiyen asit bulutları ve daha önce hiç görülmemiş devasa, şeytani canavarlar. Yani, bilirsiniz, rica ederim.”

Anomalinin istikrarsızlığı konusunda hâlâ bazı endişeler vardı, ama bunu kendine saklayacaktı.

“Bu kadar yeter, Bay Stryke. Ama bunu daha sonra tartışacağız.” Whitmore gözlüklerini düzeltti ve alnındaki gri bir saç tutamını kenara itti. “Şimdi, bu toplantının ana konusuna bizi getiren olaya geçelim.”

Olay. StryTech’in silahlarından biri, *dünyadaki* en büyük iki rakip iblisle savaşıyor

ajansları arasındaki şiddetli bir olayda kullanıldığında. Ajanslar arası işbirliği sırasında, haydut bir Aegis aptalı, İblis Faaliyetleri Müdahale Ekibi'nden iki ajanı öldürdü. Bu da, ölen ajanlardan birinin intikam peşindeki iblis nişanlısının bulabildiği her Aegis'e John Wick gibi saldırmasıyla daha da kötüleşen uluslararası bir krize yol açtı. Görüntüler ve canlı yayınlar hızla yayıldı ve bir protesto ve tepki selini tetikledi.

Çatışmaya aç medya ve iktidar için rekabet eden savaşı dini ve siyasi gruplar tarafından körüklenen dünya çapındaki öfke giderek yoğunlaşmaya devam etti. Muhalefetin alevleri, zaten gergin ve büyük ölçüde iblis karşıtı olan halk arasında orman yangını gibi yayılıyordu. İblisleri istihdam ettiği için DART'ın fonunun kesilmesi yönündeki haykırımlar, "*masum iblisler*" öldürdüğü için Aegis'in sorumlu tutulması talepleriyle karşılandı.

Dünya Doğaüstü Yönetişim Konseyi, dünya alevler içinde kalmadan önce bu karmaşayı çözmeye çalışıyordu.

Sorun, WCSG'nin genellikle siyasetin akıllı kararların önüne geçmesine izin vermesiydi.

Stryke, sonraki bir saatini aptalca soruları yanıtlayarak ve iblislerden ve Stryke'ın yaptığı hemen hemen her şeyden nefret eden düşmanca pisliklerle uğraşarak geçirdi. Yine de WCSG, her binaya StryTech'in iblis tespit cihazlarını kurmuştu. DeTecht cihazlarına ve diğer iletişim ve güvenlik ürünlerine milyonlar harcamışlardı.

Bileğindeki iletişim cihazı — bir StryTech yeni nesil prototipi — titreşerek yaklaşan bir toplantı olduğunu haber verdi. "Burada işimiz bitti mi?" Masasının arkasına geçti. "Yapacak işlerim var."

"Hepimizin yapacak işleri var, Bay..."

Stryke sanal toplantı bağlantısını kesti ve Whitmore'un burun tıkanıklığı olan, narsist sesini susturdu. Adam dayanılmaz bir pislikti.

Ve Stryke bu konuda uzmandı. Kendi türünü tanıyan, bilirsiniz.

Hologram kaybolur kaybolmaz, iletişim panelinde bir ışık yanıp söndü ve asistanının hafif Avustralya aksanlı sesi kulağında çınladı. "Bay Stryke, Kynan Morgan sizi görmek için geldi. Ayrıca, sizin..."

"İçeri gönderin."

Stryke saate bir göz attı. Bunun için hazırlanmak üzere daha fazla zamanı olmasını ummuştu. WCSG soruşturması olması gerekenden daha uzun sürmüştü. Şimdi mesajlarını gözden geçirmek için iki dakikadan biraz fazla zamanı kalmıştı.

Çeşitli departmanların başkanlarından yedi not, iki medya talebi ve amcası Eidolon'dan bir mesaj vardı; hepsini zihninde önem sırasına göre yanıtlama kuyruğuna yerleştirdi.

Listenin en sonunda amcası Eidolon'dan gelen görsel mesaj vardı.

Stryke'ın amcasını sevmediği falan değildi. Aksine, doktora büyük saygı duyuyordu. Eidolon zeki, mantıklı biriydi ve sıfırdan bir tıp imparatorluğu kurmuştu. Stryke'ın kendini rahat hissettiği tek aile üyesi neredeyse oydu.

Eidolon'un gözlerinde asla suçlama ya da hayal kırıklığı yoktu.

Ama Stryke yine de şu anda onunla uğraşmak istemiyordu. Ders dinlemek istemiyordu.

"Cinsel bastırıcıların kullanımını azaltmalısın. Sana iyi gelmiyorlar. Uykunu bozuyorlar. Bastırıcılar sadece ara sıra kullanılmak üzere tasarlanmıştır. Acil bir durum olmadığı sürece günde ikiden fazla almamalısın."

Evet, evet, neyse ne. Stryke, bastırıcının yan etkilerinin çok iyi farkındaydı. Nasıl farkında olmasın ki? Eidolon'un kendi türleri için yarattığı formülün yeterince uzun vadeli olmadığını düşündüğünde, bunu kendisi geliştirmişti. Ve bunu kullanmak Stryke'a birkaç yıl uykusuzluk pahasına hayatından bir şeyler alıyorsa, ne olmuş yani? Onun türünün ömrü beş yüz yıldı. On ya da yirmi yıl ne ki?

Asansör kapısı açıldı ve Kynan, her zamanki gibi koyu renk kot pantolon, asker botları ve yarısı pantolonun içine sokulmuş mavi düğmeli gömleği ile dışarı çıktı. Savaş izleriyle dolu boynunda, bir zincirden sarkan, onu ölümsüz ve şiddete karşı neredeyse bağışık kılan Heofon adlı bir kristal tılsım vardı. Bu gerçek anlamda cennetten bir parça olan tılsımı aldığı günden beri bir gün bile yaşlanmamıştı ve ona bakan hiç kimse, onun yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlu yaşlarının başında değil, altmışlı yaşlarında olduğunu anlayamazdı.

"Stryke." Kynan ona doğru büyük adımlarla yürüdü, her adımında sedefli zemine gömülü semboller parladı. Ayak izlerinden beyaz ışıklar yayıldı

ayak izlerinden yayıldı ve onu melek soyundan gelen biri olarak tanımladı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Stryke ayağa kalktı ve insanlar arasında gelenek olduğu üzere elini uzattı. "Meleklerin büyüüne kapılmış bir insan olan DART Direktörü görüşme istediğinde, ben de onunla görüşürüm."

Kynan, Stryke'in masasının önünde durdu ve elini sıktı. "Bak, alaycı mı konuşuyorsun, yoksa değil mi, anlayamıyorum." Boynunu yoğun bir yara dokusu ağına dönüştüren yaralanma nedeniyle zaten boğuk olan sesi, hafif bir sitemle daha da sertleşti. "Çoğunlukla görüşmeyi kabul etmediğin için."

Stryke bilgisayarları ve beyaz tahtaları işaret etti. "Çok meşgulüm."

"Herkes öyle söylüyorsun."

Stryke burnunu çekti. Çok az kişi ona bu şekilde karşı çıkardı. Bu hem sinir bozucu hem de takdire şayandı. Ayrıca doğruydı. O meşguldü. Ve kuzenleri, kardeşleri, ebeveynleri... onlar onsuz gayet iyi idare ediyorlardı.

"Yeni silah tasarımı istediğimiz özelliklerin listesini gönderdim," dedi Kynan, garip kişisel sohbetleri atlayarak. Çok makbule geçti. "Bakmaya vaktin oldu mu?"

"Baktım. Çok şey istiyorsun." Stryke listeyi tabletinde açtı ve aralarındaki havaya fırlattı, liste büyük bir televizyon ekranı boyutuna geldi ve 3D hologram olarak havada asılı kaldı. "Sadece iblisleri öldüren değil, aynı zamanda ruhlarını da yakalayan bir silah istiyorsun. Anlattığın her şey, bir ateşli silahtan çıkan bir tür mermiyi gerektirir. İblis öldüren ateşli silah konusunda The Aegis ile yaptığımız anlaşma münhasırdır."

Kynan'ın boğuk sesi daha da bozuldu. "The Aegis için yarattığınız silaha fazlasıyla aşinayım."

Elbette tanıyordu. Smiler, Kynan'ın adamlarından ikisini öldürmüştü. Kesinlikle üzücü bir durumdu, ama StryTech sadece silahı üretmişti. Silahın nasıl kullanıldığı şirketinin kontrolü dışındaydı. Yine de Stryke, Ky'ye yardım etmek zorunda olduğunu hissetti.

"Ama," dedi Stryke, "farklı bir tür mermi geliştirebiliriz."

"Ne gibi? Ok mu? Yoksa tatar yayı ok mu?" Kynan kalın kollarını göğsünde kavuşturdu. "İkisi de pratik, taktiksel ya da gizlenmesi kolay değil

. En küçük olanlar bile, özellikle de halka açık yerlerde, çok fazla göze çarpar."

Stryke, dün gece zihni uykuya dalmasına izin vermeyecek kadar meşgulken çizdiği şık bir melez silahın 3D taslağını ortaya attı. "Ya, mesela bir Colt 1911'den daha hantal olmayan bir tane geliştirebilirsem?"

"Bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Kynan, bir komutanın savaş haritasını inceler gibi çizimi analiz etti. "Ve yine de Ufelskala Beşli iblislerini öldürecek kadar güçlü olmasını sağlayabilir misin?"

"Ekibimin onu istediğin boyuta getirebileceğinden eminim. Öldürmeye yetecek kadar güçlü mü?" Stryke omuz silkti. "Eh. İblise bağlı. Göreceğiz. Ama yaralanmaya neden olacak ve iblis öldükten sonra ruhunu toplayacak. Senin için bazı tasarımlar ve temel şekiller çizdirebilirim."

Kynan ekranın altındaki bir kelimeye odaklandı. "Reaper mı?"

"Ben öyle adlandırıyorum. Yapacağı şeye bakılırsa uygun göründü. İsteddiğiniz gibi yeniden adlandırabilirsiniz."

Keskin bakışlarını eskize odaklayan Kynan, bunu düşünür gibi görünüyordu. Muhtemelen küçük insan kalbi, yüksek oktanlı bir tabanca ya da hızlı ateş eden bir tüfek istiyordu, ama StryTech'in The Aegis ile olan münhasırlık anlaşması önümüzdeki beş yıl boyunca sarsılmazdı.

Ayrıca, Stryke bunu başarabilirse, bu silah oyunun kurallarını değiştirecek ve *herkesin* bir ruhu yakalamasına olanak tanıyacaktı. Şu anda, şeytani ruhları yakalamak için onları görebilme yeteneği ve StryTech'in tescilli kapları gerekiyordu.

"Hayır, hoşuma gitti. Hem adı hem de tasarımı," dedi Kynan. "Bu konuda benim ekibimle çalışmak konusundaki önerime ne dersin?"

Bu mümkün değildi. Stryke, StryTech'i sıfırdan kurmuştu. Her aşamada inşa sürecini denetlemişti. Her bir çalışanı bizzat kendisi işe almıştı. Burası, şirket ve diğer çalışanlarla uyum sağlayabilecek yetenekleri nedeniyle özenle seçilmiş kişilerden oluşan, tıkr tıkr işleyen bir makineydi.

Stryke, makinesine bir sürü bilinmeyen, uyumsuz dişliyi atmaya niyetli değildi.

"Dışarıdan kimseyle çalışmıyoruz," dedi. "Eminim anlıyorsundur."

"Sorun da bu." Kynan, denklemlerle dolu bir beyaz tahtaya doğru yürüdü. "Anlamıyorum." Yazılara kaşlarını çattı. "Bunu da

. Bu da ne?"

"Yüzen, su yansıtıcı bir disk için hesaplamalar. Temel olarak, neredeyse görünmez bir şemsiye."

"Hadi canım?" Kynan ona bir göz attı. "Neden?"

"Hantal bir şemsiye taşımaktan nefret ederim, ama ıslanmaktan da nefret ederim." Kahretsin, havuzuna ve jakuzisine girmekten bile hoşlanmazdı. Onları sadece Masumi için yaptırmıştı. "Yağmur fırtınası sırasında etkinleştirebileceğin ve aniden başının üzerinde bir kalkan oluşturan, bir kuruş büyüklüğünde bir cihaza sahip olmayı istemez miydin?"

"Hıh. Kulağa hoş geliyor." Kynan tekrar Stryke'a döndü. "Başka ne hoş olurdu biliyor musun? Adamlarımın senin adamlarınla çalışmasına izin vermek."

"Neden? Bana güvenmiyor musun?"

"Stryke, seni doğduğun günden beri tanıyorum. Ailen en yakın arkadaşlarımdan ve kardeşlerin benim için çalışıyor. Mesele güven değil. Mesele, silahlarımızın nasıl çalıştığını tam olarak bilmemiz. Onları bakımını yapabilmek ve her onarım gerektiğinde StryTech'e bağımlı kalmamak istiyoruz." Pencereden Sydney Limanı'na baktı; mavi suları öğle güneşinde parıltıyordu. "Bizim için geliştirdiğiniz tüm teknolojilere minnettarız, ama bunlar son derece müdahaleci."

"Gizliliğimizi ihlal mi?" Stryke diğer adama düz, sorgulayan bir bakış attı. "Gizliliğimizi nasıl ihlal ediyor?"

"Hadi ama." Kynan cebinden parlak bir disk çıkardı ve onu havaya kaldırdı. "Bahsettiğim şey bu. Bu Harrowgate paralarının izleme özelliği. Her kullandığımızda bunu biliyorsunuz. Bu saçmalık."

"Bu anlaşmamızın bir parçasıydı."

"Yine de saçmalık. Biz sadece elimizde kozunuz olduğu için kabul ettik. İnsanları Harrowgate'lerden sağ salim geçirebilmemiz gerekiyor. Ayrıca tüm iblis DNA tarayıcılarımızın sunucularınıza bağlanması şartınıza da boyun eğdik. Herkes gibi biz de StryTech'in lehine olan birçok sözleşmeyi kabul ettik. Kurallarınıza uydum ve arkadaşlarım ve ailem için *hiçbir zaman* özel muamele istemedim." Stryke'ın bakışlarıyla karşılaştı; zeki gözlerindeki soğuk kot mavisi, bu konuda taviz vermeyeceğini açıkça gösteriyordu. "Ama bugün

arkadaş ve aile kartını kullanacağım. Reaper'ın geliştirilmesine ekibimizin de katkıda bulunması mantıksız bir istek değil."

Stryke kararlı bir tavır sergilemeye hazırды. Bunu yapabiliirdi ve bunun farkındaydı. DART bu silaha o kadar çok sahip olmak istiyordu ki, Kynan'dan ödeme olarak tek çocuğunu istese bile Dawn, bir kurdeleye sarılmış halde karşısına çıkacaktı.

Tabii, tam olarak öyle değil. Kynan, kızını pazarlamaya kadar gitmezdi, ama yine de Stryke, bu adamın bu anlaşmayı yapmak için yapmayacağı pek bir şey olmadığını düşünüyordu.

Ama Kynan haklıydı. StryTech'ten başkalarından daha fazlasını istememişti. Bu küçük isteği kabul etmek, Smiter'ın Kynan'ın adamlarını öldürmesiyle StryTech'in kaybettiği itibarını bir ölçüde geri kazanmasına yardımcı olabilirdi.

Ayrıca, Stryke bu adamı gerçekten saygı duyuyordu ve bu, pek çok kişi için söyleyebileceği bir şey değildi.

"Kaç kişiden bahsediyoruz?" diye sordu.

Ky'nin gözlerinde ihtiyatlı bir iyimserlik parladı. "Hafta sonuna kadar üç kişilik bir ekip oluşturabilirim. Bir teknomancı, bir mühendis ve bir silah uzmanı."

Üç kişi çok fazlaydı. İki kişi bile çok gibi geliyordu.

"Birini gönderebilirsin. Teknomanceri. Kıdemli Mancer'ım babalık izninde."

Bir anlık tereddüt yaşandı ve Stryke, Kynan'ın bir kişi daha ısrar edip etmeyeceğini merak etti. Stryke buna karşı çıkacaktı. Bir kişi fazlasıyla yeterliydi.

Sonunda Ky başını salladı. "Bu olur."

"Harika. Birakalım da adamlarımız detayları konuşsun." Stryke koltuğuna çöktü. "Peki, bu önemsiz müzakereler o kadar önemli miydi ki, her zamanki sanal sohbetimiz yerine yüz yüze bir görüşme talep ettin?"

Kynan ona doğru geri geldi. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Evet, biliyordu. "WCSG'nin soruşturmasında neler olduğunu bilmek istiyorsun."

"Ajansımın geleceği söz konusu," dedi Ky. "Stresli olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Hiç şüphesiz stresliydi. DART ve The Aegis on yıllardır soğuk savaş halindeydi ve tam da birlikte çalışmak için çaba göstermeye çalışırken

... pek çok insan öldü. Ve StryTech'in silahlarından biri olayın merkezindeydi. "Esas olarak Smite'ın yeteneklerini öğrenmek istiyorlardı. Her şeyden çok bunu merak ediyorlardı. Ama DART'ın olaylara ilişkin anlatımına The Aegis'inkinden daha fazla inandıkları hissine kapıldım. Bir DART ajanının intikam iblisine dönüşüp bir düzine insanı öldürmesi konusunda ne düşündükleri ise bir muamma."

"Alay mı ediyorsun?"

"Hayır. Ciddiyim. Hiçbir ipucu vermediler."

Kynan, Stryke'a boyun eğmiş bir şekilde başını salladı ve iletişim cihazındaki saate baktı. "Gitmem gerek, ama beni kabul ettiğin için teşekkürler." İkisi de ayağa kalktı. "Bir şey daha var."

Siktir.

Sakın söyleme.

"Cuma günü iş çıkışı annenin doğum günü için ofiste bir parti veriyoruz. Davetlisin."

Söyledi.

"Gelmeye çalışırım."

"Hayır, gelemeyeceksin." Kynan, 3D silah tasarımlarını iletişim cihazına indirirken konuştu. "Ama gelmelisin. Onu en son ne zaman gördün? Birkaç yıl mı oldu? Ailenin tamamını bir arada en son ne zaman gördün? On yıl mı?"

On iki.

"Bir çaba göster," dedi Ky. "Annen seni öznlüyor."

Stryke çenesini sıkmamak için zorla gülümsedi. "Toplantımızın suçluluk duygusu yaratma kısmı bittiğine göre, çıkabilirsin."

Kynan başını salladı ve çıkışa doğru yöneldi, ancak asansör kapısı açıldığında Stryke'a döndü, yüzünde özür diler bir ifade vardı. "Bunu yapmak istemedim, Stryke. Beni suçluluk duygusuyla buna zorladı."

"Kim seni neye zorladı?"

Baştan aşağı siyah deri giysiler giymiş, iri yarı, siyah saçlı bir adam asansörden çıktı ve Stryke'ın midesi bir anda ağzına geldi. "*Baba.*"

Kynan'ın babasını bu şekilde gizlice içeri sokması, şokla öfkeyi bir araya getirdi. Ve ne halt ediyordu bu? Asistanı neden onu uyarmamıştı?

Ama Kalis denemişti, değil mi? Kahretsin. Onu kesmişti.

Kynan asansöre girdi ve Stryke'a babacan bir bakış attı.
"Doğru olanı yap" diyen bakış.

Evet, bu durumda doğru olan şey, ailesinin yakınında bulunmaktan kaçınmaktı. Onun varlığı her şeyi mahvediyordu. Sonunda gerginlik, yıllarca sönmeyecek öfkeli bir yangına yol açacaktı.

Hayır, teşekkürler. Ne Kynan ne de babası, onun fikrini değiştirebilecek bir şey söyleyemezdi.

"Üç aydır sana ulaşmaya çalışıyorum," dedi Shade, asansör ile Stryke'ın masası arasındaki mesafede durarak. Etrafına göz gezdirdi; koyu renkli gözleri, tavandan tabana pencereleri, bilgisayar duvarını ve Stryke'ın, insanların neden bunları seçtiğini merak etmeleri için asmış olduğu pahalı, rastgele sanat eserlerini süzdü. Aslında hepsinden nefret ediyordu. Sanat dağınık ve kaotikti ve nadiren mantıklı geliyordu. "Lanet olası bir teknik e-postayı cevaplayamamanın bir nedeni mi var?"

Kynan bunun bedelini ödeyecekti.

"Teknik e-postaların annem için düzenlenecek parti hakkında ayrıntılar içeriyordu, ama davetiyeyle ilgili hiçbir şey yazmıyordu. Gelip gelmeyeceğimi sormadığın için cevap vermeye gerek görmedim."

"Çünkü sana baskı yapmak hiç işe yaramadı ve genellikle annenin ya da benim istediğimizin tam tersi sonuçlarla bitti. Ama bu önemli. DART, annene katkıları ve desteği için bir ödül verecek ve senin orada olman çok anlamlı olur."

Stryke masasındaki kalemleri çekmeceye attı ve çekmeceyi sertçe kapattı. "Kimse beni orada istemiyor, baba."

"Bu seninle ya da kardeşlerinle ilgili değil," dedi babası. "Bu annenle ilgili. O senin orada olmanı istiyor."

"Peki sen ne istiyorsun?" Stryke, bu soru ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Soru, aralarındaki gergin ve ağır havada acı verici derecede uzun bir süre asılı kaldı.

Sonunda Shade başını salladı. "Ailemizin iyileşmesini istiyorum." "Ve bir partiye katılmamın bunu sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi babası, ellerini ceketinin ceplerine sokarak. "Ama bu bir başlangıç olur. Ve zararı olmaz."

"Oh," diye mırıldandı Stryke, kalçasını masaya dayayarak, "kesinlikle zararı olabilir."

Shade onu inceledi, gözleri gölgeli ve Stryke'ın her sabah aynada gördüğü haline çok benziyordu. Ağzını açtı, ama söylemek istediği şeyi bir daha düşündü.

"Hadi, söyle," dedi Stryke. "Ben büyük bir adamım. Başa çıkabilirim."

Bir anlık tereddüt oldu. Bir an daha. Sonra, yumuşak bir sesle, "Chaos'a olanlar için seni asla suçlamadık, Stryke."

Stryke'ın boğazı düğümlendi. Meğer *kaldıramayacakmış*.

İşte bu yüzden ailesinden kaçıyor. Her zaman saçma sapan şeylerden bahsetmek istiyorlardı. Stryke'ın hayatının en kötü gününü kazıp çıkarmak istiyorlardı ve o da küçük kardeşinin ölümünü defalarca yeniden yaşamak zorunda kalıyordu.

İyileşme ve *kapanış* kelimeleri sıkça kullanılıyordu, ama böyle bir şey için nasıl iyileşme ve kapanış olabilirdi ki?

"Beni suçladın, baba," dedi Stryke yumuşak bir sesle. "Ama ben de kendimi suçladığımdan daha fazla değil."

"Ben..."

"Saçmalık," diye tersledi Stryke, Judicia'dan aldığı yıllarca süren eğitim ve talim sayesinde geliştirdiği soğukkanlılığını bir anda yitirerek. Amcası Eidolon'un annesi ve üvey babası, kusursuz karar verme yeteneği uğruna duygularını aktif olarak bastıran Judicia'lardı; E ise Stryke'ın en çaresiz olduğu dönemde onlardan Stryke'a kendi yöntemlerini öğretmelerini istemişti.

Eidolon bunun farkında değildi, ama muhtemelen Stryke'ın hayatını kurtarmıştı. Ya da belki *de* farkındaydı. Adam herkesten her zaman bir adım öndeydi.

Shade, ellerini yanlarında yumruk yaptı. "Onun ölümünün senin suçun olduğunu hiç söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu."

O gün ve sonraki birkaç gün, hatta aylar boyunca sorulan sorular, "*İkizlerden ne kadar uzaktaydın?*" ve "*Kendine bakarken neden başkasına onlarla kalmasını istemedin?*" gibi sorulardı. Her bir soru, kanı akıp bitene kadar kalbine saplanan bir mızrak gibiydi ve geriye kuru bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı.

Gözlerini kapatan Shade derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığı anda, karanlık derinliklerindeki hüznü, Stryke'ın kalbinden

"Acı çektiğini anlıyorum," dedi Shade sessizce. "Ama biz de çekiyoruz. Annen ve ben o gün sadece Chaos'u kaybetmedik. Seni de kaybettik."

Stryke'in gözleri, tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla yanıyordu.

"Lütfen, oğlum..."

"Yapamam," dedi Stryke sertçe, bu lanet olası şeyi hemen bitirmesi gerekiyordu. Sanki işaret verilmiş gibi, bileğindeki iletişim cihazı acil bir sinyalle titredi. Yine Eidolon'du. "Buna cevap vermem gerek."

Babası orada olmasaydı, amcasını başından savardı. Ama bu boktan durumda, iki kötülükten daha az kötü olanı Eidolon'du.

Shade başını salladı ve asansöre doğru döndü. "Gelmeyi bir düşün. Annen için."

Asansöre bindi ve Stryke, kapı kapanana kadar nefesini tuttu.

Nefesini vererek, Stryke zihnini ve duygularını sakinleştiren Judicia sükunetini aradı. Ama babasıyla yüz yüze gelmeyeli uzun zaman olmuştu, Kaos hakkında konuşmak bir yana, ve kendini kontrol etmeyi başarmak istediği kadar uzun sürmedi. Öyle ki, iletişim cihazı tekrar çaldı, bu sefer daha şiddetli bir şekilde.

Amcasının ısrarına boyun eğerek, holo görüşmeyi önündeki yere attı. Bir milisaniye sonra, uzun boylu, siyah saçlı doktor bir ışık huzmesi içinde Stryke'in önünde durdu.

"Stryke. Sonunda. Hastaneye gelmen gerekiyor."

Stryke oturmak üzereyken donakaldı. "Neden? Birisi mi yaralandı?" Ailesinden başka kimseyi kaybedemezdi. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Test sonuçların. Seninle konuşmam gerek."

Kimsenin yaralanmamış ya da ölmemiş olmasına rahatlayan Stryke, koltuğa çöktü. "O zaman konuş."

Eidolon tereddüt etti ve Stryke'in içini bir endişe kapladı. "Bunun yüz yüze konuşulması gerektiğini düşünüyorum."

"Yüz yüze *konusuyoruz* zaten," dedi Stryke, yerinden kıpırdamadan. "Ee, ne var?"

"Öncelikle, aptal gibi davranmayı bırak. Sana yardım etmeye çalışıyorum." Eidolon elindeki not defterine bir göz attı, sonra tekrar Stryke'a baktı. "İkincisi, bastırıcı ilacını almayı bırakmalısın."

Yine mi bu?

"Sana, seninkine geri dönmeyeceğimi söylemiştim. Etkisi yeterince uzun sürmüyor."

"Mesele de bu." Eidolon klipboardu masasına attı. "Benimkini de alamazsın. Hiçbirini alamazsın."

"Neden bahsediyorsun?"

"Semptomlarının sebebi ilaca bağımlı olman. Bana kalp çarpıntın ve baş dönmesi şikayetlerinle geldin. Bana güvendiğini söylemiştin. O halde, bırakman gerektiğini söylediğimde bana güven. Hemen. Yoksa taşikardi ve baş dönmesi sorunlarının en küçüğü olacak."

Eidolon harika bir doktordu, ama ailesi söz konusu olduğunda fazla muhafazakar ve aşırı koruyucuydu. Ayrıca en başından beri Stryke'in formülüne karşı eleştirel bir tavır sergilemişti. Belki de Stryke'in ürünü, yeraltı piyasasında Eidolon'unkinden on kat daha fazla satıyordu. Yirmi dört saatlik rahatlama mı, yoksa kırk saate kadar mı? Kazanan belliydi ve bu onu rahatsız ediyordu.

"Bunu düşüneceğim."

Stryke bunu hiç düşünmeyecekti.

"Lanet olsun, Stryke. Senin gerçekliği inkar etmene ayıracak vaktim yok. Bir Oni çiçeği salgını ve hastanenin güvenlik yazılımındaki bir virüsle uğraşıyorum." Eidolon bir adım yaklaştı, gözleri öfkeden altın rengi parlıyordu. "Vücudun iflas ediyor. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum."

"Özetle anlat, amca. Bugün programım çok yoğun."

"Özetle mi?" Doktorun derin sesi ciddileşti. "Bir sonraki iğne mi olacak, yoksa ellinci iğne mi, bilmiyorum, ama bir noktada, bu baskılayıcı ilaç seni öldürecek."

Bölüm 2

Cyan tahtasına bakıp hayal kırıklığıyla homurdandı. Hesaplamalarının hiçbirisi doğru çıkmamıştı. Yine.

Lanet olsun.

Öfkeyle, şeytani dilleri çevirebilen iletişim implantlarını geliştirmek için yazdığı mavi, sarı ve kırmızı formülleri sildi. Tahtada sadece bulanık bir yüzey kaldığında, küfretti ve silgiyi yere fırlattı. Renkli tebeşir tozundan oluşan gökkuşağı bulutu havaya yükseldi ve masasının üzerine renkli bir toz tabakası bıraktı.

Derin ve sakinleştirici bir nefes aldı ve dikkatini tahtadan alıp DART'taki asıl işine geri döndü — sevdiği, Brüksel'in lüks bir mahallesinde güzel bir daire tutmasını sağlayan işine. Ancak, artık oda arkadaşı ve en iyi arkadaşı öldüğüne göre, Cyan kemerini sıkmak zorunda kalacaktı.

Bu da onu ağlamak istemesine neden oldu. Shan zaten nişanlısının yanına taşınmak üzere olduğu için yeni bütçesi yüzünden değil, arkadaşını kaybettiği için.

Gözlerindeki yaşların acısına karşı gözlerini kırptırarak, yeni dezenfekte edilmiş laboratuvar masasından plastik bir delil torbası aldı ve avucuna bir iletişim cihazı attı. Patronu Kynan Morgan'a göre, bu şey şeytani bir ruh tarafından ele geçirilmişti. Genellikle ölü iblislerin ruhları Ruh Yönetimi bölümü tarafından ele alınırdı, ancak iblis ruhlarını fiziksel bedenlerden kovup tuzağa düşürme gibi olağanüstü bir yeteneğe sahip olan Logan bile bu ruhu yuvasından çıkaramamıştı. Kynan, Cyan'ın elektronik cihazları manipüle etme yeteneğinin ona iblis hayaleti kovma imkânı vereceğini umuyordu.

Cyan, içinden gelen gücü toplayarak bu küçük cihazı delmek için güçlerini şarj etti. Anında, devreler ve programlama kodları zihninde canlandı. Bu noktadan sonra, bir teknik büyüyle iletişim

. Programlamayı yeniden tasarlayarak, onu bir yankesiciyi hareketsiz hale getirebilecek veya kaba bir garsonun kanını kaynatabilecek bir cihaza dönüştürebilirdi. Ya da onu, kullanıcısı için saatli bir bombaya dönüştürebilirdi. Kodlamada küçük bir değişiklik yaparak, cihazı kullanıcının implant çipiyle bağlayıp, ölümcül bir şok yaratabilirdi.

Cyan bunu hiç yapmamıştı tabii. Ama bazen bunu düşünmek eğlenceliydi.

Bugün, kafasında varsayımsal senaryolar canlandırmıyordu.

Makinedeki gerçek bir hayaleti arıyordu. "Cyanide?"

İnterkomdan gelen patronunun sesine irkildi. Patronu, iletişim sistemlerinde ona her zaman adıyla hitap ederdi, ama yüz yüze konuşurken takma adını kullanırdı. Bazı tuhaf alışkanlıkları vardı.

"Evet, Bay Morgan?" Cyan kendini kapattı ve çok pahalı bir iletişim cihazının iç işleyişi kayboldu.

"Ofisime gelmen gerekiyor. Bir dakikan var mı?"

"Tabii ki patron. Hemen geliyorum."

Laboratuvarından aceleyle çıktı ve merdivenleri kullanarak DART'ın ana katına indi; asansöre binerken selamlara karşılık verdi. İkinci katta kapı açıldığında, aşağıda ana kattaki fıskiye'nin muhteşem manzarasını sunan devasa bir atriya adım attı.

Brüksel'in tarihi merkezinin eteklerindeki bu eski binanın tasarımını, ferahlığını ve modern dokunuşlarını çok seviyordu. Kynan, küresel genel merkezlerinin yenileme çalışmaları tamamlandıktan hemen sonra onu işe almıştı.

On dokuz yıl önce.

DART'ta neredeyse yirmi yıl geçirdi, ama hâlâ Kynan'ın ofisinin önündeki o tuhaf güzellikteki geniş yapraklı bitkiden nefret ediyordu. Kanla sulanan ve çiğ et parçalarıyla beslenen bitkinin kırmızı ve siyah sapları, ona yaklaştıkça titriyordu; dantelli yaprakları, sesler gibi fısıldayan tıslamalar çıkarıyordu. Bitki, yakınındakilerin ne düşündüğünü hissediyor ve bir erken uyarı sistemi görevi görüyordu. Eğer biri Kynan'a zarar verme niyetinde olursa, bitki bir ölüm perisi gibi çığlık atardı.

Patronunu öldürmeyi planlamadığı için, bitki sadece "kızgın" ve "üzgün" gibi şeyler söylüyordu.

Ne pislik herif.

Yanından geçerken aptal çalıya öfkeyle baktı ve Kynan'ın açık kapısına ulaştığında onun sesini duydu.

"İçeri gel." Elini sallayarak onu çağırdı ve o da karşısına oturdu. "Geldiğin için teşekkürler."

Sanki başka seçeneği varmış gibi söyledi. "Sorun değil. Konu ne?" "Birkaç şey var." Dirseklerini cilalı meşe masanın üzerine dayadı cilalı meşe masasının yüzeyine dayadı ve öne doğru eğildi. "Öncelikle, nasılsın? Şu olaydan sonra hiç izin almadın..."

Shanea'nın tam da bu binada soğukkanlılıkla vurulmasından sonra.

Aegis'in Shan'ı öldürmesinin üzerinden henüz bir ay geçmişti ve Cyan hâlâ bununla başa çıkamıyordu. Aslında, *hiç* başa çıkamıyordu. Kendini işe gömmüştü, gerekli işler dışında paylaştıkları daireye dönmek istemiyordu.

Shan taşınma sürecindeydi, ama henüz her şeyi kutulara koymamıştı ve evin her yerinde duran hatıralar Cyan'ın kalbini parçalıyor, her gördüğünde acısını yeniden canlandırıyordu.

"Ben iyiyim."

Kynan, buna inanmış gibi başını salladı. "Xoei, haftalardır burada uyuduğunu söyledi."

"O küçük ispiyoncu." Cyan, laboratuvar asistanının boynunu sıkıyormuş gibi yumruğunu sıktı.

"Cyan," dedi Kynan nazikçe, "Seninle Shan'ın ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. Draven'a karşı hislerini de biliyorum. En iyi arkadaşlarını kaybettin ve bununla başa çıkamadığını düşünüyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledi Cyan. Haklıydı, ama o gerçeği duymaya hazır değildi. Çok kızgındı, çok incinmişti ve çok inatçıydı. Ama Kynan aynı zamanda patronuydu ve ona böyle davranmamalıydı. Kendinden bıkmış ve sinirli bir halde, avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu. "Özür dilerim. Sadece bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Ama DART'ta ihtiyacın olursa konuşabileceğin insanlar var, tamam mı?"

"Teşekkürler." Her şeyin yolunda olduğunu patronuna göstermek için zorla gülümsedi. "Yoksa neden burada olayım ki?"

Patronu masasının üzerinden bir paket kağıt itti. "Bunlar, StryTech'in bizim için üzerinde çalışacağı bir silahla ilgili bazı tasarım fikirleri ve notlar."

StryTech'in adı geçince karnında bir düğüm oluştu. O yerin ve CEO'sunun yanıp kül olmasını seve seve izlerdi.

Gerçi yeni bir silah fena olmazdı.

Merakla kağıtları kendine çekti ve diyagramları ve notları gözden geçirdi. "Peki, bu yeni silah... görünüşe göre herkesin ruhları yakalamasına olanak tanıyan bir cihaz."

"Aynen öyle. Bu işi sadece Logan ve birkaç adamıyla sınırlı tutmak zorunda kalmayız. Bir iblis ölmeden önce o mermilerden birini ona isabet ettiren herkes, onun ruhunu yakalayabilir."

Bu gerçekten harika bir şeydi. İyi Takım için büyük bir avantajdı. Sayfayı çevirdi. Şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"Dur biraz." Kağıt destesini havaya kaldırdı ve bir mikroişlemcinin çizimini ve teknik özelliklerini daha yakından inceledi. "Bu silahın bir yönlendirme sistemi de mi var?"

Adam başını salladı. "Ölümün eşiğinde olan iblisi bulmak üzere programlanabilir."

"Vay canına. Bu çok yenilikçi. Peki, tekrar soruyorum, ben neden buradayım?"

Kynan sandalyesine yaslandı ve düz karın kaslarının üzerinde parmaklarını birleştirdi. "Çünkü bunun StryTech'ten aldığımız diğer her şey gibi olmasını istemiyorum."

Ah. "Yani kuralları tarafından engellenip, Yüce Stryke'a hesap vermek zorunda kalmasını mı kastediyorsun?"

"Aynen öyle. Seni onların ekibinde çalışman için gönderiyorum." Derin bir nefes aldı. Boğuk bir sesle,

"Ne?" dedi.

"Silah, büyü mü mikroçip elektronikler içerecek," dedi. "Uzmanlığın seni bu görev için mükemmel bir seçim yapıyor."

Oh, hayatta olmaz. Kynan pek çok nedenden dolayı yanılıyordu. "Ben bu iş için uygun değilim. Xoei'yi gönder."

Kağıtları masanın diğer tarafına çekti. "Xoei yetenekli ve zeki, ama senin elektronik ve silahlar konusundaki deneyimin ve doğuştan gelen yeteneğin yok. Bu iş için en iyisini istiyorum ve o da sensin. Eminim ki..."

“Yapamam,” diye patladı, patronunu böldüğünü umursamadan. “Stryke ile çalışmam.” Yutkundu ve sözlerini değilse de ses tonunu yumuşatmak için bir an durdu. “Sanırım onu öldürmek isteyeceğim.”

“Sen ve diğer herkes,” diye mırıldandı. Ama Kynan anlamıyordu. Stryke’in yürüdüğü yeri taparcasına sevmemişti; idolünün en iyi ihtimalle bir hayal kırıklığı, en kötü ihtimalle ise cinayete ortak olduğu ortaya çıkmıştı. “Muhtemelen onu görmeyeceksin bile. Ve bu silahın bizim için ne kadar büyük bir dönüm noktası olacağını sana söylememe gerek yok,” dedi, onun önceki düşüncelerini yineleyerek.

“Ve Smiter, Aegis için oyunun kurallarını değiştiren bir şeydi.” Gözlerini kapattı, sanki bunu yapmak, Aegis’in yeni iblis parçalayıcı silahıyla parçalanmış bedeniyle Shanea’nın zihnindeki görüntüsünü silip atacakmış gibi. Ama silmedi ve isteksizce patronuna baktı. “Üzgünüm, Kynan. Yapamam.”

Kağıtları bir klasöre koyup masa çekmecesine attı. “Keşke tekrar düşünsen, ama anlıyorum.”

“Saygısızlık etmek istemem ama, anladığını sanmıyorum.”

Hay aksi. Anında pişman oldu. Bunu söylememeliydi, özellikle de o alaycı tonda. Neyse ki Kynan, otuz yedi yıllık hayatında tanıdığı en sakın insandı ve sadece koltuğuna yaslanıp düşünceli bir ifadeyle oturdu.

“Kimin daha fazla sıkıntı çektiği konusunda bir rekabete giremeyeceğim,” dedi sessizce. “Shanea’nın kaybının hâlâ taze olduğunu ve yas tuttuğunu biliyorum. Belki biraz ara vermelisin. Benjamin Franklin Günü yaklaşıyor, değil mi? Sizin türünüz için önemli bir bayram, değil mi? Gidip kutla.”

Kadın sertleşti. “Bu bir öneri mi, yoksa emir mi?”

“Bu bir öneri, Cyan. Daha fazlası değil. Seni StryTech ekibiyle çalışmaya ya da tatile çıkmaya zorlamayacağım. Ama karanlık laboratuvarında takılmak yerine bunlardan birini yapmak iyi bir fikir olabilir.”

“Laboratuvarım karanlık değil.” Onun “bana bulaşma” diyen sert bakışları karşısında, onu akıllıca olabilecek sınırın sonuna kadar zorladığını bilerek pes etti. “Peki,” dedi. “Bunu düşüneceğim. Başka bir şey var mı?”

Sanki kızın durumu umutsuzmuş gibi başını salladı. Muhtemelen öyleydi de.

Ayağa kalktı, laboratuvara dönmeye niyetlendi, ama Xoei muhtemelen öğle yemeğinden dönmüştü ve Cyan şu anda laboratuvar asistanının aşırı pozitif, neşeli enerjisiyle ya da sorularıyla uğraşmak istemiyordu.

Belki de Kynan haklıydı. Belki de bir molaya ihtiyacı vardı.

Ama işten ara vermek, boş dairesiyle yüzleşmek anlamına geliyordu. Kaybıyla başa çıkmak anlamına geliyordu.

Ve ne yazık ki, bunu kolaylaştıracak hiçbir sihir yoktu.

Bölüm 3

Bu ilaç seni öldürecek.

Stryke ofisinin arkasındaki kişisel Harrowgate'ine adım attığında, Eidolon'un sert sözleri kafasında yankılandı.

Stryke bu sözleri sadece *duymakla* kalmadı. Sinestezisi sayesinde, sözler zihninde floresan turuncu renkte parlıyordu; o kadar parlak ve canlıydılar ki, müziği tadabildiği gibi onları da neredeyse tadabilirdi. Oh, bir dakika... evet, dilinde çok hafif bir anason tadı vardı.

Görünüşe göre, yaklaşan ölümün tadı siyah meyan kökü gibiydi. Tahmin etmiştim. Meyan kökünden nefret ederdi.

Sanki cinsel dürtüleri bastırma konusu bir tetikleyiciymiş gibi, evinin simgesine basarken ani bir uyarılma dalgası penisini seğirtti. Saatine baktı. Evet, son enjeksiyonundan bu yana tam dört saat geçmişti.

Bir sonraki seni öldürebilir.

Evet, evet, neyse ne. Eidolon tam bir alarmistti.

Stryke, içinden homurdanarak Harrowgate'ten çıktı ve 30 santimlik taze karın içine adım attı. Lanet olası. O kapıyı oturma odasının içine değil de terasına kurdururken ne düşünüyormuş diye milyonuncu kez merak etti.

Aslında ne düşündüğünü biliyordu. Güvenlik. İçerideki kapı arızalanırsa ya da hacklenirse, iblisler evine girebilirdi. Ama terasta, uyarı sistemleri, tuzaklar ve birkaç ölümcül önlem, davetsiz misafirlerin kurşun geçirmez, yangına dayanıklı ve büyüye karşı korumalı sürgülü cam kapıya ulaşmasını engelliyordu. En azından tek parça halinde.

Bu önlemler hiç devreye girmedi, ancak en zengin, en güçlü ve açıkça iblis teknolojisi kullanan bir teknoloji devi olarak, çok sayıda düşmanı vardı. Dindar

fanatiklerden ve iblis düşmanlarından kıskanç rakiplere ve siyasi entrikacılar kadar, insan düşmanları sürekli bir tehdit oluşturunuyordu.

Bir de iblisler vardı. Şirketinin ürünlerinin çoğu onların varlığını tespit etmek, onları öldürmek veya ruhlarını hapsetmek için geliştirildiğinden, yeraltı dünyası sakinleri tarafından genellikle nefret ediliyor ve korkuluyordu.

Endişelenmediği tek insanlar meleklerdi. Şeytanlar kötüdür çizgisine sadık kaldığı ve onlara karşı kullanılacak silahlar ürettiği sürece, onun yararlı bir aptal olarak var olmasına izin veriyorlardı. Gabriel adında bir Başmelek, kötüye dönmediğinden emin olmak için birkaç yılda bir onu kontrol etmeye bile geliyordu.

Bastırıcı seni öldürecek. Evet,
evet, ona geri dönelim.

Güverte kapısı kayarak açıldı ve o, sıcak bir hava dalgasının içine adım attı. Kasıklarında ikinci bir heyecan dalgası hissetti, ama bu sefer buna bir acı dalgası da eşlik ediyordu. Kapı arkasından kapanırken, cebinden enjektör kalemını çıkardı.

Parmakları pürüzsüz plastik yüzeye dokunduğunda tereddüt etti.

Bu, arka arkaya altıncı enjeksiyonu olacaktı ve cinsel arzuyu yaklaşık üç buçuk saat boyunca durduracaktı. Bir sonraki üç saat etkili olacaktı. Sonraki ise iki buçuk saat. Ve böylece, her dozda yaklaşık yarım saat kaybederek, etkisini yitirene kadar devam edecek ve ağrı ile mide bulantısı onu bir kadınla rahatlatmaya zorlayacaktı.

Bunu yapmazsa ölecekti.

Amcasına göre, şu anda ölüyordu. Eidolon ona enjeksiyonları derhal kesmesini söylemişti, ama bu, günde birkaç kez rahatlatma bulmak anlamına geliyordu.

O saçmalık için vakti yoktu.

Görünmez bir mengene testislerini kavrayıp o kadar sertçe bükmeden önce, bir başka heyecan okunu penisini ve testislerini deldi; bu hareket yüzünden sert ahşap zeminde neredeyse bayılacaktı. Kanepeye sendeleyerek yürüdü ve nefesini toparlarken kanepeye yaslandı.

Seks yapması
gerekiyordu.

Ya da bir
iğneye.

Her halükarda, bu bekleyemezdi.

Yavaş yavaş ağrı hafifledi ve pelvisinde yayılan ağır, nabız gibi atan bir ihtiyaç bıraktı. Odanın diğer

, penisi şişti ve neredeyse vazo'ya doğru yöneldi.

Başka bir acı dalgası gelirken inledi. Acı dindiğinde, arzusu iki katına çıkmıştı ve penisi sanki yanıyormuş gibi hissediyordu.

"Masumi," diye boğuk bir sesle mırıldandı.

Vazonun dar, fallik ağzından inci gibi bir sıvı fışkırdı ve yere aktı; orada, şeffaf bir yakut şal dışında hiçbir şey giymemiş, bronz tenli, kıvrımlı bir succubus şekline büründü.

Beline kadar uzanan siyah saçlarını yüzünden çekip attı, köşeleri yukarı doğru kıvrılmış koyu renkli, badem şeklindeki gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Bu kadar çabuk çağıracağını beklemiyordum. Genelde hizmetlerimi istemeden önce tüm enjeksiyonları tamamlarsın." Boğuk sesi endişesini yansıtıyordu, kıvrımlı kalçaları hipnotik bir şekilde sallanarak ona doğru süzüldü. "İyi görünmüyorsun."

Çenesini sıkarak, cinsel organının bir kez daha kısaçla sıkıştırılmasına katlandı. Acı, birkaç kalp atışı boyunca görüşünü karartmaya yetecek kadar şiddetliydi, sonra Masumi'nin sıcak vücudu ona doğru yaklaştı, elleri pantolonunun fermuarını açmaya başladı.

Seminus iblislerine hizmet etmek için yaratılmış bir iblis türü olarak, onun ihtiyacını sanki kendi ihtiyacıymış gibi hissediyordu. Varlığı, Sems'lerle cinsel ilişkiye dayanıyordu, bu yüzden hevesle, *açgözlülükle* onun önünde diz çöktü.

Sıcak ağzı onu içine aldı ve anında, ateşli bir zevk vücudunu sardı.

Bunu karanlık, çarpık bir kendinden nefret duygusu izledi.

Seksdan nefret ediyordu. Tahrik olmaktan nefret ediyordu. Onu, her şeyden öncelikli ihtiyaçları olan bir şehvet iblisi yapan her şeyden nefret ediyordu.

Küçük kardeşinin güvenliği gibi.

Acı, pençeler gibi göğsünü parçaladı ve Masumi'den uzaklaştı. Nefes nefese ve titreyerek, enjektör kalemmini aradı.

Parmakları cihazı kavradığında Masumi'nin eli bileğine indi.

"Buna ihtiyacın yok." Dişleriyle kulak memesini yakaladı ve ısırdıktan sonra acısını dindirmek için yaladı. "Ben buradayım. Seni rahatlatmama izin ver."

"Ben iyiyim," diye dişlerini sıkarak söyledi, zihni kaçmak için çığlık atarken vücudu onun nefesli sözlerine ve sıcaklığına tepki veriyordu. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim." Eli o kadar titriyordu ki, enjektörün kapağını zar zor açabildi.

"Stryke..."

"Git!"

Öfkeli ve sinirli bir homurtuyla iğneyi uyluğuna sapladı ve kanepeye yığıldı. Çözelti damarlarından geçerek, normalde orgazmın sağladığı kimyasal etkiye ihtiyaç duyan vücudunun her yerine yayıldıkça, rahatlama hızla geldi.

Masumi, vazoya geri dönüşürken küfürleri kulaklarında yankılandı. Kız çok kızgındı ve onu suçlayamazdı. Yine de hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şeyi alıp almadığını merak etmiyordu. Vazosunun ikizi, ikinci evi, kardeşleri Rade ve Blade ile kuzenleri Mace ve Sabre'nin paylaştığı yerleşkede bulunuyordu. Dört erkek arasında bolca eğlence buluyordu ve günde birkaç kez partner aramakla zaman kaybetmek zorunda kalmıyorlardı.

Tabii ki hepsi kadın peşinde koşmayı zaman kaybı olarak görmüyordu. Mace seks avını kesinlikle seviyordu. Masumi'ye göre, onu haftada sadece birkaç kez çağırıyordu ve çağırdığında da yarısı, ona ve başka bir kadına katılmak içindi.

Kar pencerelere çarpıyordu ve ilaçların etkisi göstermeye başladığında Masumi dışında odaklanabileceği bir şey veriyordu. Kanı beynine geri akarken rahat bir nefes aldı ve tekrar işlevsel duruma geldi.

Lanet olsun. O iğneler bir mucizeydi.

Belki de Eidolon'un teşhisi yanlıştı. Belki de laboratuvar Stryke'ın kanını başka birinin kanıyla karıştırmıştı.

Ve belki de o, inkâr içindeki lanet bir aptaldı.

Amcası işleri batıracak biri değildi. Ve Stryke'ı tıbbi yardım almaya zorlayan semptomlara neden olan *bir* şey vardı. Yani, evet, iğnelerin ona zarar vermesi kesinlikle mümkündü, ama gururu, bu olasılığı Eidolon'a itiraf etmesini engelliyordu.

Her neyse. Bu çözülmesi gereken bir sorundu. Ve Stryke sorunları çözmeyi severdi çünkü bu konuda gerçekten çok iyiydi.

Hedefi gözünde canlanırken, kafasında teoriler ve hesaplamalar dönüp duruyordu; duş aldı, üzerine bir eşofman altı ve tişört giydi ve özel laboratuvarına doğru yola çıktı. Oraya varmadan önce mutfakta durup bir jambonlu sandviç aldı — sadece ekmek ve et. Soslar zaman kaybıydı ve yemek, yakıttan başka bir şey değildi. Tadı hiç önemsemedi.

Oturma odasındaki gizli panel, o yaklaşıncaya kayarak açıldı ve metal bir merdiven ortaya çıktı. Merdivenleri ikişer ikişer inerek en alta ulaştı ve zıplayarak yere indi.

Burayı çok seviyordu. Burası, gözetim veya açıklama gerektirmeden istediği her şeyi yapabileceği, yüksek teknoloji ekipmanlarla dolu bir yerdi. Burada yaratır ve yok ederdi. İcat eder ve test ederdi. Burada o bir tanrıydı.

StryTech'te de bir tanrıydı, ama burada kimse onu rahatsız etmiyordu ve kimseye hesap vermek zorunda değildi.

Steril temizleyicilerin, kimyasal karışımların ve sedir talaşının rahatlatıcı kokularını içine çekerek, aceleyle karalanmış denklemlerle dolu beyaz tahtaların, bir dizi bilgisayarın ve devasa bir kafeste bulunan bir farenin yanından geçti.

"Selam, Squeaker." Kafesin yanındaki kaseden bir fıstık aldı ve onu parlak albino kemirgene attı. "Bugün senin için labirent yok."

StryTech laboratuvarlarından kurtardığı yirmi fareden hayatta kalan son fare olan Squeaker, fıstığı alıp kendisi için yaptığı küçük karton mağaraya kaçtı. Squeaker, Stryke'in isim verdiği tek fareydi ve o da bunu, diğerleri yaşlılıktan öldükten sonra geriye tek başına kaldığında yapmıştı.

Ancak bu fare, StryTech'in yaşlanmayı geciktiren test formüllerinden birinin ve Stryke'in vücut fonksiyonlarını optimize etme yeteneğinin yardımıyla hayatta kalmaya devam etmişti.

Bilgisayar koltuklarından birine çöktü ve seks inhibitörü formülünü açtı. Belki biraz ayarlayıp düzeltirse daha güvenli hale getirebilirdi.

"Bu inhibitörlerin hiçbirisi, benimki bile, düzenli kullanım için tasarlanmamıştır," demişti Eidolon, telefonu kapatmadan önce. *"Orgazmlar, vücudumuzda bizi hayatta tutan kimyasallar üretir. İnhibitörler bu kimyasalları taklit eder, ancak tam olarak kopyalayamaz. Boşlukları dolduracak düzenli seks olmadan, vücudun çökecektir."*

"Bu durum geri döndürülebilir mi?"

"Belki. Ama sen bunları kullanmayı bırakıp vücuduna iyileşme şansı verene kadar bunu bilemeyiz."

"Beni iyileştiremez misin?"

"Bundan dolayı değil. Ben de o kimyasalları taklit edemem."

Belki amcası bunları taklit edemiyordu, ama Stryke edebilirdi. En azından deneyebilirdi. Ve başarısız olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. O nadiren bir şeyde başarısız olurdu.

Kardeşini yüzüstü bırakmıştın.

Evet, başarısız olmuştu. Ve bu yüzden kendini, başkalarını kötü iblislerden korumaya adanmıştı. Bir imparatorluk kurmuş ve gezegendeki en zengin, en kötü şöhretli kişi olmuştu. İnsan dünyasındaki herhangi bir ülkenin cumhurbaşkanı, kralı veya yüce lideri kadar güçlüydü.

Ve bunun bedeli, tüm ailesini kaybetmektir.

Cyan oturma odasının ortasında durmuş, kapının yanında yığılmış kutulara bakıyordu.

Shanea'nın kutuları.

Raflardan birinde, bir ofis partisinde çekilmiş Cyan ve Shan'ın bir selfiesi ona bakıyordu. Arkalarında, nişanlısı Draven, komik bir yüz ifadesiyle fotoğrafa girmişti.

Cyan'ın kalbini taze bir acı sardı. İkisini de çok özliyordu.

Başka bir anıya, en sevdikleri Paris restoranında brunch yaparken çekilmiş Cyan, Shanea ve Xoei'nin holografik resmine hüznle gülümsedi. Onun yanında, duvarda asılı olan, Disney World'de çekilmiş Cyan ve Shan'ın bir fotoğrafı vardı.

Ve onun yanında...

Cyan'ın kanı dondu. Lise yıllarından beri sahip olduğu, 1,20 metreye 1,20 metre boyutlarındaki ilham panosu, orada asılı duruyordu ve

Stryke'ın resimleri ve şirketi, icatları ve başarılarıyla ilgili makalelerle alay ediyordu.

Bir zamanlar onu idol olarak görmüştü. Onun azmi ve meraklı zihniyle bir bağ hissetmişti. Kendi çalışma alanında da onun kendi alanında olduğu kadar öne çıkmak istemişti. Üstelik onun, gördüğü en yakışıklı erkeklerden biri olması da fena değildi.

Sonra, birkaç ay içinde, ailesi, Shan ve Draven, Stryke'ın icatlarının kurbanı olarak ölmüştü. Ve Shan ile Draven'ın da aralarında bulunduğu üç kişinin hayatını kaybettiği DART'taki olay hakkında kamuoyuna açıklama yapması istendiğinde, Stryke temelde kazaların kaçınılmaz olduğunu ve genel olarak silahların faydalarının birkaç iblisin ölümünden daha ağır bastığını söylemişti.

Birkaç iblis.

Siktir et Aegis'i. Siktir et StryTech'i. Her şeyi siktir et.

Öfkeli, gözleri akmayan gözyaşlarıyla yanarken, tahtayı yırttı ve duvara fırlattı. Mantar parçalanana ve alçıpan çökene kadar vurdu.

Neden, neden, *neden* Shanea ölmek zorundaydı?

Tahtanın iskeletine benzeyen kalıntılarını yere fırlatıp, kendini kanepeye attı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ağlamak istiyordu, ama ağlayacak hiçbir şeyi kalmamıştı. O kadar çok şey ters gitmişti ki. En iyi arkadaşları ölmüştü, işine olan hevesi de ölmüştü ve patronuna karşı tam bir aptal gibi davranmıştı.

Ve bir *tatil* bunların hiçbirini düzeltmeyecekti.

Biri kapıyı çaldı, ama o bir an için bunu görmezden geldi, kendine acıma partisine dalmış durumdaydı. Ama kapı tekrar çalındı, daha sert ve daha hızlı. Bu kesintiye hem sinirlenmiş hem de minnettar olan Shanea, gaz şöminesinin yanındaki duvardaki güvenlik monitörüne göz attı.

Kynan'ın kızı kapısının önünde durmuş, kameraya el sallıyordu.

Garip. Dawn'ı aylardır görmemişti. "Kapı,"

diye seslendi. "Aç."

Kapının kilidi tıkırdadı ve Dawn içeri girdi.

"Selam." Koyu saçlı, mavi gözlü kız, annesinin ince yapısını ve mizah anlayışını almış olsa da, babasının tıpatıp aynısıydı. "Önce sana haber vermediğim için özür dilerim."

Cyan'ın içinde bir şüphe uyandı ve diğer kadına gözlerini kısarak baktı. "Beni babam mı gönderdi?"

Dawn içeri süzüldü; vücuduna oturan siyah kot pantolonu ve stratejik yerlerden kesilmiş zümrüt yeşili ipek tişörtü, babasının hoşuna gidecek olandan daha fazla tenini ortaya çıkarıyordu. "Burada olduğumu bilmiyor. Neden sordun?"

"Bana bir görev vermek istedi, ama ben reddettim. Hem de kaba bir şekilde." Dawn güldü. "Her zaman istediğini elde edememesi onun için iyi olur."

Belki, ama babası bunu pek takdir etmemiş gibi görünüyordu. "Yine de özür dilemeliyim herhalde." Cyan, Shanea'nın çaydanlığının ocakta tozlanmakta olduğu mutfığı işaret etti. "Bir kadeh şarap ister misin? Yoksa çay mı?"

Lütfen, çay deme. Neden sorduğunu bile bilmiyordu. Kendini tutamadan ağlamadan yapabilir miydi, emin değildi.

"Yok, sadece bir dakika kalabilirim." Dawn elindeki çantayı uzattı. "Bunu sana getirmek istedim."

"Nedir o?" Cyan ayağa kalkıp parlak beyaz hediye çantasını aldı.

Dawn tereddüt etti ve sonra sessizce, "Bu Shanea'dan bir hediye," dedi.

Cyan donakaldı, parmakları çantanın saplarını sıkıca kavradı. "Anlamıyorum."

"Bu senin baş nedime hediyen." Dawn hüzünle gülümsedi. "Senin görmemesi için bunu saklamamı istemişti."

Cyan'ın bacakları titredi ve kanepeye yığıldı. "Lanet olsun."

Dawn yanındaki koltuğa çöktü ve Cyan'ın dizine teselli edici bir şekilde elini koydu. "Nasılsın? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Elbette yapabileceği bir şey vardı. "Benim için Aegis ve StryTech'i yok edebilirsin," diye mırıldandı çantaya bakarken.

Dawn burnunu çekti. "Çok isterdim."

Şaşkınlıkla Cyan arkadaşına baktı. "Gerçekten mi? Yani, Aegis, evet. Pis iblis avcıları. Ama StryTech? Stryke senin kuzenin değil mi?"

"Sabre kuzenim. Ama Stryke, Sabre'nin kuzeni. Ona tahammül edemiyorum. Stryke'a, Sabre'ye değil." Koltuğunda kıpırdadı, biraz daha rahat oturdu. "O her zaman kendini beğenmiş bir ahmak olmuştur. Ve onun iblis tespit yazılımı hayatımı cehenneme çevirdi. Hayatım boyunca insan hastanelerinde çalışmak istedim, ama onun yüzünden yapamıyorum."

Cyan, Dawn'ın Stryke'tan nefret etme trenine atlamak istese de, Stryke'ın arkadaşının kariyerindeki kısıtlamalarla nasıl bir bağlantısı olduğunu tam olarak anlayamıyordu. "Neden?"

Dawn, eskiden Shan'ı çileden çıkaran kol dayanağındaki yıpranmış bir ipliği boş boş koparıyordu. "DeTecht tarayıcıları Soulshredder genlerimi algılıyor ve gezegendeki hemen hemen her hastaneye bu tarayıcılar kurulmuş durumda. Kahretsin, neredeyse hiçbir yere gidemiyorum. Jessica ve ben geçen hafta sonu sinemaya gitmeye çalıştık ama sinemanın giriş kapısında iblis dedektörü olduğu için içeri giremedim."

"Oh, lanet olsun. Bu çok kötü."

Dawn bacak bacak üstüne attı, kot pantolonu sandalyeye hafifçe sürtünerek fısıldadı. "Stryke'a DNA'mı gizleyecek bir şey geliştirmesi için yalvardım ama reddediyor. Bu tür bir teknolojinin yanlış ellere geçme riskini göze alamayacağını söylüyor. Sanki ben buna izin verecekmişim gibi."

"Ne pislik bir adam." Cyan çantasını yanındaki koltuğun minderine koydu. "Ailen neden ona katlanıyor?"

"Katlanmıyorlar." Dawn çantasından bir dudak kremi çıkardı. "Herkesle arası bozuk."

Cyan, babasının ailesiyle yakın olmadığını biliyordu, ama durumun *bu kadar* kötü olduğunu bilmiyordu. "Baban onunla iyi bir ilişki içinde gibi görünüyor."

Dawn omuz silkti. "Ama bunun kişisel bir şey olduğunu sanmıyorum. Daha çok iş ilişkisi gibi. DART, StryTech'in birçok icadından faydalaniyor."

DART'ın rakipleri de öyle. Stryke herkesi nasıl silahlandırabilirdi? Çatışmanın her iki tarafının da silahlandırılmasını düzenleyen yasalar yok muydu?

"StryTech ile çalışmak aslında reddettiğim görevdi." Cyan uzanıp parmağını hediye çantasının ipeksi sapının üzerinde gezdirdi. Dawn'dan önce, muhtemelen ona en son dokunan kişi Shanea olmuştu. "Kynan benden StryTech ekibiyle birlikte ruhları da yakalayabilecek yeni bir silah geliştirmemi istedi."

"Vay canına. Bu harika bir fırsat gibi görünüyor," dedi Dawn. "Neden hayır dedin?"

"Neden mi?" diye sordu Cyan inanamayan bir tavırla. "Stryke'ın son iblis avcı silahı Shan'ı öldürdü."

"Biliyorum." Dawn dudak kremi bitirip kapağını yerine taktı. "Ve şimdi bunun tekrar olmasını engellemeye yardımcı olma şansın var."

“Önlemek mi? Nasıl? Bu silah, Aegis’in Smiter’ına karşı bir silah değil ki.”

"Hayır, ama DART'ın cephaneliğindeki herhangi bir yeni silah, Aegis'in sahip olmadığı bir şeydir. DART, dünya için daha da değerli hale gelecektir. Şu anda, Draven'a olanlar yüzünden mercek altındalar. DART hatta feshedilebilir. Herhangi bir ajanın ruhları yakalamasına olanak tanıyan, Aegis'in yapamadığı güçlü bir yeni silahla, DART vazgeçilmez hale gelir."

Dawn'ın Draven'in adından sonra söylediği şeylerin çoğu Cyan'ın kafasında bir anlam ifade etmedi. "Pardon. *'Draven'la olanlardan sonra mı?'*"

Dawn ona "dalga mı geçiyorsun" der gibi bir bakış attı. "Hadi ama Cyan. O birçok masum insanı öldürdü."

Cyan öfkesinden boğulacak gibi oldu. Dawn nasıl olur da Aegis'in tarafını tutabilirdi?

"Onları öldürdü çünkü The Aegis nişanlısını öldürdü!" Ayağa fırladı ve hediye çantasını devirerek halının üzerine düşürdü. "Sebepsiz yere yapılmış bir şey değildi..."

"Biliyorum." Dawn, yerden çantayı alırken sinir bozucu bir şekilde sakın bir sesle konuştu. Babasına çok benziyordu. "Bak, Cyan..." Sözüünü yarıda kesip başını salladı. "Önemli değil."

"Ne? Söyle bana."

"Sadece... Ben sadece dörtte bir Soulshredder olduğumu biliyorum, ama bu yeterli. Yara izlerini görebiliyorum. Ne kadar acı çektiğini görebiliyorum. Ama bunu yanlış insanlara çıkarıyorsun. StryTech ile çalışırsan, bir taşla iki kuş vurursun. DART'ın paha biçilmez hale gelmesine yardım edersin ve Stryke'ın hayatını cehenneme çevirebilirsin. Herkes kazanır."

"Kazanmış gibi gelmiyor," diye mırıldandı Cyan.

Dawn hediye çantasını işaret etti. "Açacak mısın?"

Cyan, Shanea'nın kişiliğine tam uyan parlak kağıt ve süslü çantaya baktı.

Nasıl ölmüş olabilirdi? Hem de Cyan, StryTech'in başka bir cihazı yüzünden anne babasını kaybetmişken. Elbette, babasının ölümü StryTech tarafından tasarlanan bir güvenlik panelindeki arızalı devre yüzünden meydana gelen bir kazaydı ve annesi de kederden ölmüştü, ama yine de.

"Yapamam," dedi. "Henüz değil. Kulağa tuhaf gelebilir, ama onu gördüğümde, ondan bir daha hiçbir şey alamayacağım."

Dawn anlıyormuş gibi başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. "Gitmem gerek, ama eminim Runa'nın doğum günü partisinde görüşürüz. Babam her zaman ofis partisi düzenlemek için bahane arar."

Bu doğrudu. Kynan Morgan iş yerinde güzel kutlamaları severdi. Bunun morali yükselttiğini ve herkese diğer departmanlarda olan biteni öğrenme şansı verdiğini söylerdi. Hatta tüm DART şubelerinden herkesi davet ederdi. Çoğu kişi, dünyadaki saat farkları nedeniyle gelemezdi, ama gelebilenlerle sohbet etmek her zaman hoştu.

Dawn ona hızlıca sarıldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Ciddiyim, tamam mı? Sadece nazik olmak için söylemiyorum. Beni ara."

Bunu yapacağına söz verdi. Dawn gittikten sonra, Cyan tekrar Shan'ın fotoğraflarına baktı. Ölümünden çok daha iyisini hak etmişti. Belki de Dawn haklıydı. Belki de silah projesinde çalışmak, DART için olumlu bir şey yapmak ve Shan'ın ölümüne bir anlam kazandırmak için bir fırsat olurdu.

Hediye çantasını yemek masasına koyduğunda, çanta kalbi kadar ağır gelmişti. Sonra. Daha sonra açacaktı. Belki de DART silahı ele geçirdikten sonra.

Bu da, bunun gerçekleşmesini sağlaması gerektiği anlamına geliyordu.

Zihnini kullanarak bilgisayarını açtı, çünkü ilk adım her zaman araştırmaydı. Stryke ve şirketi hakkında, zaten bildiklerinin ötesinde, öğrenebileceği her şeyi bilmek istiyordu.

Stryke'ın adını aratınca, *TIME* dergisinin Yılın Kişisi seçildiği dönem de dahil olmak üzere, çok sayıda fotoğraf, makale ve dergi kapağı çıktı.

Vay be, bu olay insanlar arasında büyük bir çalkantıya neden olmuştu. Bir iblise *insan* demek? Ve ona bu tür bir şöhret vermek? İnsanlar çılgına dönmüştü ve *TIME dergisi* neredeyse toparlanamıyordu.

Zihnini kullanarak medya çılgınlığının geri kalanını taradı ve onu, yıllardır birçok kuruluş tarafından "En Beğenilen Bekar" seçilmiş olarak gördü. *Underworld News Today* onu "İnsan güzelliği ile iblis zekasının mükemmel birleşimi" olarak tanımlamıştı.

Kabul etmek gerekirse, adam gerçekten çok yakışıklıydı. Ama zaten tüm Seminus iblisleri öyleydi. İnkübuslar olarak, kadınlar düşünülerek yaratılmışlardı;

Zahmetsiz atletik vücutları ve manken gibi yakışıklılıklarından yataktaki becerilerine ve kadınların uyarılmasını artıran cinsel feromonlarına kadar.

Ve Stryke... o, çoğundan bile daha çarpıcıydı. Keskin hatlı, bronz tenli yüz hatları sanki jilette oyulmuş gibiydi ve koyu renkli gözleri ona siyah elmasları hatırlatıyordu: sert, soğuk ve parlak. O gözleri neyin yumuşatabileceğini, eğer yumuşatabilecek bir şey varsa, hep merak etmişti.

O erkeği hiçbir şeyin yumuşatamayacağına dair bir hissi vardı. Ve yumuşamayan, bükülmeyen şeyler... kırılırdı.

4. Bölüm

Uyuyakalmıştı. Laboratuvarının zemininde.

Stryke daha önce hiç öylece... uykuya dalmamıştı.

Sersemlemiş bir halde oturdu, hiçbir şey hatırlayamıyordu...

Aniden, her organını delici bir acı sardı ve penisi o kadar sertleşmişti ki, ortadan ikiye bölünebileceğini düşündü.

Acı içinde nefes nefese kalarak, ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. Kahretsin. Sanki ölüyormuş gibi hissediyordu. Eidolon'un "*Sana söylemiştim*" dediğini neredeyse duyabiliyordu.

Nefes nefese, uzanıp tezgahın üzerinde enjektör kalemını aradı. İşte. *Evet.*

Uyluklarına iğneyi batırdı ve acı kaybolurken, nefesini toparlamak için tekrar yere yığıldı.

İletişim cihazı titredi ve o inledi. Muhtemelen toplantıya çok geç kalmıştı.

Evet, arayan Kalis'ti, milyonlarca mesaj aldığı için nerede olduğunu merak ediyordu ve biri onu görmek için bekliyordu. Oysa o, soğuk beton zeminde sırtüstü yatmış, hesaplamalar, araştırmalar ve onu öldüren bir ilaçla bastırdığı acı verici cinsel arzularla dolu bir maratondan sonra kendine gelmeye çalışıyordu.

Kahve. Kahveye ihtiyacı vardı. Ve duşa. Ve sekse.

Son düşünceye homurdandı. Ama doğruydı. Enjeksiyonlar arasındaki aralıklar gittikçe kısalıyordu ve vücudunu gerçek şeyle sıfırlaması gerekiyordu.

Yakında, enjeksiyonlara hiç ihtiyacın kalmayacak çünkü ölmüş olacaksın. Bu düşünce, muhtemelen olması gerektiği kadar onu üzmedi.

Küfrederek, kendini zorla merdivenlerden yukarı, mutfığa çıkmaya zorladı; orada otomatik kahve makinesi en sevdiği karışımı demlemişti. Bir fincan doldurdu, Masumi'nin vazosunu aldı ve duşa yöneldi.

Duş ve seks hem soğuktu hem de hızlıydı ve sonrasında kendini daha iyi hissetti, ama yine de kirliydi.

Keşke bunun ne kadar berbat bir durum olduğunun farkında olmasaydı. Ayrıca bir tür tedavi olmasını, travmasını cinsel dürtüsünden ayırmaya yardımcı olacak sihirli bir matematik denklemini diledi.

Deneyebileceği tek bir şey *vardı*. Kardeşi Rade, kafasının içine girip bazı şeyleri kesip atarken diğerlerini iyileştirebilirdi. Amcası Wraith de bunu yapabilirdi. Ama Stryke'ın biriyle sevişmekten daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da birinin beyniyle oynamasıydı.

Ofise bir saat geç geldi ve Kalis onu bekliyordu, yüzünde sinirli bir ifade vardı. Genellikle kızıl saçlarının arasında gizli kalan minik siyah boynuzları birkaç santim dışarı çıkmıştı.

"İşte buradasın." Masasını işaret etti; masada buharlı bir fincan kahve onu bekliyordu. "Her zamanki gibi, not defterindeki mesajlar hem aciliyet sırasına göre hem de zaman damgasına göre düzenlenmiş. Ve Bayan Cyanide seninle görüşmek için bekliyor."

Adam aniden başını kaldırdı. "Cyanide mi?

DART'tan mı?" "Evet. Kynan, anlaşmanız gereği onu gönderdi."

İlginç. DART'ın kıdemli teknomanceri, siber güvenlik camiasında tanınan biriydi. Nadir bir Cyberis iblisi olan kadın, dünyadaki en güçlü Mancer'lardan biriydi ve türünün çoğunun aksine, yeteneklerini kötölük için kullanmazdı.

En azından Stryke'ın bildiği kadarıyla.

Teknik olarak, Cyberis iblisleri güçlerini kötüye kullanma potansiyeli nedeniyle insan dünyasından yasaklanmıştı. Zihinleriyle elektronik cihazları hackleme, çalıştırma ve yeniden programlama yetenekleri, hareket halindeki araçları durdurabilecekleri anlamına geliyordu. Uçakları gökyüzünden düşürebilirlerdi. Askeri uzmanlar, nükleer silahları bile kontrol edebileceklerinden korkuyorlardı. Ayrıca, yanından geçerken yazılımdan DNA'larını silerek DNA tarayıcılarını fark edilmeden geğebiliyorlardı, bu da onları daha da tehlikeli hale getiriyordu.

Stryke'ın kendisi de bir Cyberis teknomanceri istihdam ediyordu, ancak onların özel büyülerine karşı önlemler de almıştı. Adamlarına güveniyordu, ama aptal değildi. İblislerin çoğu pislikti.

Kynan'ın Cyanide'ı istihdam etmeyi nasıl başardığını merak ediyordu. Özellikle de şu anda, dünya yeraltı dünyasından gelenleri istihdam eden şirketlere ve hükümetlere daha fazla düzenleme, inceleme ve denetim uygulanmasını talep ederken.

StryTech markalı kahve fincanına uzandı. "Onu içeri gönder." Kalis hafifçe eğildi ve ortadan kayboldu.

Birkaç saniye sonra ofis asansörünün kapıları açıldı. Nefes kesici güzellikte, gümüşü beyaz saçlı bir kadın dışarı çıktı; uzun, ince bacakları, siyah topuklu ayakkabıların etrafında sallanan koyu renkli, geniş paçalı pantolonlarla örtülüydü. Gunmetal rengi bluzunun yakası, dekoltesini ve gözlerinden bir iki ton daha açık renkli, derin bir ametist kolye ucu olan kalın gümüş kolyeyi ortaya çıkaracak kadar derine iniyordu.

Kadın muhteşemdi. Irkı, elf gibi güzelliği ve mücevher gibi gözleriyle biliniyordu, ama vay canına. Bu kadın gerçekten özel biriydi.

Kadın ofisinin zeminini geçene kadar onu selamlamayı bekledi; her adımında ayakkabıları altındaki fayansları kırmızıya boyuyordu.

Kırmızı iblisler için, beyaz melekler için, mavi vampirler için, sarı ise insanlar içindi.

"Merhaba, Cyanide."

Zaten soğuk olan gözleri daha da soğudu. Burada olmaktan memnun değildi, değil mi?

"Adım Cyan." Yere bakarken bir kaşını kaldırdı. "Görüyorum ki kardeşlerimden biri tür tespit eden bir zemin sistemi tasarlamış. Zekice." Başını kaldırıp kısa, dağınık saçlarını yüzünden çekip attı. "Ama kapsamı çok sınırlı. Sadece iblisleri, melekleri, insanları ve vampirleri tespit ediyor. Melezleri, şekil değiştirenleri ve kurtadamları da tespit edebilmesi gerekiyor."

Haklıydı, ama sistemi tasarlayan teknomancı, Cyan'ın önerdiği şeyi hayata geçirememişti. "Daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan, buyur."

"Buraya, çalışanınızın beceriksizliğini düzeltmek için gelmedim." Beceriksizlik mi?

Sanki burası ona aitmiş gibi etrafta dolaştı, manzarayı, laboratuvar ekipmanlarını ve bilgisayarları inceledi. Ona bakmak dışında her yere bakıyordu. Sonunda, beyaz tahtalarından birinin önünde durdu.

"Aman tanrım." Tahtaya yaklaştı. "Bunlar gerçekten görünmez şemsiye için yapılan hesaplamalar mı?"

İçinde bir şaşkınlık hissi uyandı. Çoğu insan onun karalamalarını anlamazdı. "Evet, öyle."

Kadın düşünceli bir şekilde başını salladı. "Kalkanı yansıtacak bir nesneye büyü mü yapmayı planlıyorsunuz? Yoksa onu çalıştırmak için elektronik bir çip ve teknomansi mi kullanacaksınız?"

"Bunu Ar-Ge ekibi çözecek."

"Elbette." Tahtadan bir adım geri çekildi ve ofisi sanki hafızasına kazımak istercesine son bir kez, üstünkörü bir bakış attı. "Şimdi, çalışacağım laboratuvarı gösterirseniz, ekibinizle tanışırım."

"Öncelikle," dedi adam, "bana neden burada olduğunu söylemeni istiyorum." Kadın topukları üzerinde keskin bir dönüş yaptı. "Anlamadım?"

"Bir buz iblisini bile donduracak kadar soğuk bir hava yayıyorsun. Peki, neden buradasın?"

Çenesini kaldırdı ve kibirli bakışları, dik burnunun üzerinden ona doğru kaydı. Sanki mutfağındaki bir hamamböceğiymiş gibi.

"Kynan istediği için buradayım."

"Yani benimle yakın bir şekilde çalışmaya hazır mısınız?" Umarım bu tavır da dahil değildir.

Ağzı açık kaldı, ama çabucak kendini topladı ve çenesini o kadar sıkı kapattı ki, dişlerini sıkarak konuşmak zorunda kaldı.

"Seninle mi çalışacağım?" Daha önce mutsuz görüldüğünü düşünse de, şimdi cehennem ateşiyle sertleştirilmiş tırnaklarını tükürmeye hazır gibi görünüyordu. "Çoğunlukla bir ekiple çalışacağımı sanıyordum."

O, onun rahatsızlığından zevk alarak gülümsedi. Artık onu eğlendiren çok az şey kalmıştı. "Ben işime *çok* müdahaleciyim." Bunu nasıl isterse öyle anlasın. Ne de olsa onun bir seks canavarı olduğunu biliyordu.

"Uyarı için teşekkürler," dedi, sesi kutup soğuğu kadar keskin. "Şimdi, sakıncası yoksa işe başlamak istiyorum."

"Heyecanlısın, ha? Bu hoşuma gitti." Ayağa kalkarak asansörü işaret etti. "Çalışacağın laboratuvara götürüyüm." Masanın etrafından dolaştı ve kızın yetişmesini beklemeden geniş ofis alanını boydan boya geçmeye başladı. Devasa ofisini çok seviyordu. İnsanları kendilerini küçük hissettiriyordu. Dengesini bozuyordu. "Kendini şanslı saymalısın. Tesisimde hiç kimseye şahsen tur düzenlemem."

"Oh, yani insanlar genellikle turlardan keyif alıyorlar."

Kahretsin, kız çok sinirliydi. Artık eğlenmiyor olan adam, ona doğru döndü.

“Neden açık konuşmuyorsun?” dedi. “Neden buradasın ve benimle ne sorunun var? Söyle gitsin. Saçmalıklara vaktim yok.”

Kadın, sanki bina *ona* aitmiş gibi yanından geçip gitti. Damarlarında kibir dolaşmayan bir Cyberis iblisiyle hiç karşılaşmamıştı. Açıkçası, bu kadın da bir istisna değildi.

“Bu projenin başarısını garantilemek için buradayım. Ama haklısın, pek heyecanlı değilim.” Asansörde ona doğru döndü. “Ürünlerin çok fazla acı ve ıstırap yarattı.”

“Ah.”

Asansör kapıları açıldı ve kadın içeri girip, onu beklerken asansörün ortasında durdu.

“Ah?” Adam içeri girerken ona sert bir bakış attı. “Bu ne demek oluyor?”

Kapılar neredeyse hiç *ses çıkarmadan* kapandı. “Bu, şu anda benden hoşlanmıyorsan, işlerin pek de iyiye gitmeyeceği anlamına geliyor.” Kontrol paneline uzanıp onları laboratuvar katına götürecek simgeye basmak istedi, ama dokunamadan simge yandı ve asansör şaftta yumuşak bir şekilde aşağıya doğru indi.

Cyan, sanki asansörü elin yerine zihninle çalıştırmak etkileyici bir şeymiş gibi, kendini beğenmiş bir tavırla dümdüz önüne bakıyordu.

Sadece kıskanıyorsun.

Evet, muhtemelen. Ama kıskanç olsun ya da olmasın, bu işbirliğinin DART'ın The Aegis ile yaptığı personel değişimi kadar felaketle sonuçlanacağına dair bir hissi vardı. Kynan ona borçlu kalacaktı.

Hem de çok.

Cyan, Stryke'ı sevmeyeceğini biliyordu.

Ama onu *ne kadar* sevmeyeceğine tam olarak hazırlıklı değildi. Kahramanlarınızla asla tanışmamanız gerektiği konusu

yüzde yüz doğruydu.

Kibirli, kaba, küçümseyici ve... şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkekti. Piç kurusu.

Kıyafetlerini, atletik vücudu için özel olarak dikilmiş profesyonel kıyafetlerini, rahat bir zarafetle giyyordu. Bordo gömleğinin üst düğmeleri açıktı, kolları sıyrılmış ve *kaslı göğsünü* ortaya çıkarmıştı; koyu renkli semboller, ip gibi kasların üzerinde belirginleşiyordu. Keskin siyah gözleri ve kısa, dağınık siyah saçları, bronz tenini ve sert yüz hatlarını tamamlıyordu.

Pahalı giysiler giyyor ve sanki bir ofis binasında doğmuş gibi görünüyor olabilirdi, ama kız onu, kardeşi Blade'in de giydiği dövüş kıyafetleri içinde hayal edebiliyordu.

Kahretsin, onu hayal etmeyi tamamen bırakmalıydı. Yakışıklı, güçlü ve zeki olabilir, ama Şeytan da öyleydi.

Evet, Stryke berbat biriydi, ama kız onun yeteneğine aşık olmuştu. Orayı her zaman görmek istemişti ve hayal kırıklığına uğramamıştı.

Geniş kampüs, lüks yüksek katlı ofislerin ötesine, birkaç ultra modern müstemilata kadar uzanıyordu. Stryke onu hepsine götürmedi, sadece nerede olduklarını, ne iş yaptıklarını ve neden hiçbirine giremediğini gösterdi. Çoğunlukla, bu "bilmesi gerekenler" ile ilgiliydi ve ortaya çıktığı üzere, Cyan'ın hiçbir şey bilmesi gerekmiyordu.

Ama Stryke, çalışanlarına nasıl bakacağını çok iyi biliyordu. Tesisin her yerinde kafeler, duşlu ve şekerleme için karyolalı dinlenme odaları, hatta iblis yavruları için bir kreş ve insan çocukları için ayrı, daha küçük bir çocuk bakım merkezi ve okul vardı. Yüz bin metrekarelik Commons Alışveriş Merkezi, birkaç restoran, dükkan ve hatta bir güzellik salonu ve market ile övünüyordu.

Görünüşe göre StryTech'te çok az insan çalışıyordu ve çalışanlar, yürüyüş parkurları ve StryTech arazisindeki iki spor salonundan birine sahip, özel olarak inşa edilmiş, yüksek güvenliikli kampüs dairelerinde yaşıyordu. Sydney, bir iblis kıtasındaki bir iblis şehri için nispeten güvenliydi, ancak neredeyse tamamen yeraltı sakinlerinden oluşan bir şehirde StryTech duvarlarının dışında yaşamak isteyen çok az insan vardı.

"Bu gerçekten inanılmaz," diye mırıldandı, bir melek ile bir iblis arasındaki savaşı tasvir eden kristal bir çeşmenin önünden geçerken; hikaye, su yüzeyinde hareketli animasyonlar halinde canlanıyordu.

Taş yürüyüş yolunun karşısında, *A Slice of Heaven* adlı parlak, gökkuşağı renkli bir yemek kamyonu, çeşitli keklerden cömert porsiyonlar sunuyordu. Onun yanında, *The Devil's Food* adlı siyah-kırmızı bir kamyon, Sheoul'da yetiştirilen malzemelerle hazırlanmış baharatlı, geleneksel iblis yemekleri sunuyordu.

"Satın aldığımda böyle görünmüyordu," dedi Hawking Tower'ı işaret ederek. "Önce genel merkezi satın aldım, sonra geri kalanını inşa etmek için dört yıl harcadım."

"Hatırlıyorum," diye düşündü. "İlk binayı yirmi iki yaşındayken satın almıştın. O zamanlar Avustralya, Seul'e devredildikten sonra neredeyse değersiz hale geldiği için çok ucuza aldığını söylemiştin. Ona Stephen Hawking'in adını vermiştin, sonra da her yeni binaya ünlü bilim adamlarının adını verdin."

Adam ona şaşkın bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yanakları kızardı, ki bu çok saçmaydı. Sanki onu takip etmiş falan değildi ki.

"Birkaç yıl önce *Forbes* dergisinde yayınlanan makale. Onlara yeni, genişletilmiş kampüsü gezdirmiştin."

"Ah, o." Onu, tesisteki dört laboratuvar tesisinden biri olan Curie Araştırma Merkezi'ne davet etti. "Yaptığım şeyin bir insan eti işleme tesisi falan olmadığını dünyaya göstermem gerekiyordu. Ama bu, magazin dergilerinin ve komplo teorisyenlerinin bunu söylemesini engellemedi."

Onu zar zor duyuyordu, aşırı güvenli biyoloji ve kimya laboratuvarlarının ihtişamına çok odaklanmıştı. Güvenlik deliceydi, silahları ve kötü DNA'yı tespit edebilen makineler ve duyguları ve düşünceleri algılayabilen Senchi iblisleri gibi katmanlarca koruma vardı.

Neyse ki, bir süre önce Stryke'ın boğazına yumruk atmayı hayal etmeyi bırakmıştı. Yine de, Stryke onu tüm zararlı bakterileri öldürmek için tasarlanmış yüksek teknolojili merkezdeki sisli bir geçitten geçirirken, Senchi iblisleri onu şüpheyle izliyordu. Dışarı çıktıklarında, şok içinde donakaldı ve hayranlıkla ağzını açık bıraktı.

Bunun pek çok nedeni vardı.

İlki mi? Onları karşılayan kişi... bir insan değildi. Stryke'ın robotik bir kopyasıydı, hareketleri ve sesi o kadar gerçekçiydi ki, onu hayalarına tekme atma dürtüsü hissetti.

"StryTech'in mühendislik tesisine hoş geldiniz," dedi. "Cam duvarın arkasında, koruyucu giysi giymeniz gerekiyor. Herhangi bir sorunuz varsa,

başka birine sormaktan çekinmeyin."

Bunun üzerine yapay zeka botu arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Vay canına," dedi. "O şey senin ışıltılı kişiliğini gerçekten yakalamış."

Eğlence, Stryke'ın ifadesini ciddiyetten neredeyse şakacı bir havaya çevirdi. Henüz fareyi yakalamaya hazır olmayan bir kedi gibi.

"Ekibim, tam da doğru miktarda küçümsemeyi yakalamak için çok çalıştı." O, mekanın diğer ucundaki bir laboratuvara doğru ilerledi. "Ekibinle tanışalım."

O siyah pantolonun içinde kışının ne kadar güzel görüldüğüne hayran kalmamaya çalışarak, onu iki kişinin, her ikisi de insansı ve erkek olan, elbette mevcut en son teknoloji olan bir 3D yazıcıyı programladıkları küçük bir alana kadar takip etti.

Koyu tenli adam omzunun üzerinden Stryke'a bir bakış attı. "Birkaç dakika içinde yeni silahın temel tasarımının bir maketini elde etmiş olmalıyız."

"Harika." Stryke ona doğru el salladı; *dermoire'i* ön kolunun etrafında dalgalanıyordu. İçindeki bilim insanı o şeyi incelemek isterdi. Nasıl çalıştığını görmek isterdi. İçindeki kadın ise sert kaslar ve damarların üzerinde nasıl pürüzsüzce gerildiğini takdir ediyordu. Kahretsin, onunla ilgili *hiçbir şeyi* hayranlıkla izlememeliydi. "Bu Cyan. DART'ın değerli bebeğini mahvetmememiz için burada. Cyan, bu Dr. Dakarai. O, ekibin mühendisi." Birçok ülkede yasal olarak alkol içebilecek yaşta görünmeyen sarışın adama başını eğdi. "Bu Dracx. O, Project 6hell'den geçici olarak ödünç alınmış bir metalurji uzmanı. İhtiyacımız olan şey için hangi malzemelerin işe yarayacağını bulmamıza yardım ediyor."

Dr. Dakarai nazikçe başını salladı. "Türünüze bakılırsa," dedi kadına, "sanırım siz bir teknomancersiniz."

"Öyleyim."

Doktor başını salladı. "Ben bir aslan şekil değiştiriciyim ve şuradaki Dracx bir Geomorph."

Vay canına. Kendini onlara bakmaktan alıkoymak zorunda kaldı. Geomorphlar, aslen insan ve iblis alemlerinden gelen unsurlar kullanılarak yaratılmış iblislerdi ve doğal olarak bulunan her türlü metale, minerale veya taşla dönüşebiliyorlardı. Nadir görülen bir türdü, çoğu artık saf kanlı bile değildi. Binlerce yıl boyunca insanlarla çiftleşmişler ve ya

zayıflamış ya da yeteneklerini kaybetmişlerdi. Hatta ruhlarının artık insan olduğunu iddia ediyorlardı. Cyan bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ama aslında pek de umursamıyordu.

"Proje 6hell nedir?"

Dr. Dakarai ve Dracx tedirgin bakışlar değiştirdiler, ama Stryke sadece ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi ona baktı.

"En yeni girişimimiz," dedi. Bu her şeyi açıklığa kavuşturmamış mıydı? "*Shell gibi* telaffuz ediliyor ama S yerine altı rakamı ile yazılıyor. Ne olduğunu bilersen mantıklı gelir." Odaya göz gezdirdi. "Parker nerede?"

"Kahve alıyor."

Başını salladı. "Parker McDavid, ekibin silah ve tasarım uzmanı." Bileğindeki iletişim cihazı bip sesi çıkardı ve o da ona hızlıca bir göz attı. "Gitmem gerek." Durakladı ve Cyan'a uzun uzun baktı; Cyan, bir anlığına onun ağzının bir köşesinin şeytani bir sırıtışla yukarı kıvrıldığını gördüğüne yemin edebilirdi. "Cyan ekip lideri olacak."

Bu duyurunun neden Stryke'den dalgalar halinde yayılan kötü niyetli bir eğlenceye yol açtığını tam olarak bilmiyordu, ama neyse. O tuhaf bir adamdı.

"Bir dahaki görüşmemizde büyük ilerleme kaydetmiş olmanızı umuyorum," dedi ve bununla birlikte oradan ayrıldı.

Kapı kapanır kapanmaz, Dracx Cyan'a tam bir sempatiyle baktı. "Bendense sen olsan daha iyi."

"Ya da benden," diye mırıldandı Dr. Dakarai.

Kafası karışmış bir şekilde, duvarlardaki çerçeveli fotoğraflar ve ünlü bilim adamlarının biyografilerinden gözlerini ayırdı. Biri Stryke'ın resmine keçi sakalı ve şeytan boynuzları çizmişti.

"Takım lideri olmanın nesi bu kadar kötü?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Dracx. "Patronla günlük toplantılar yapmayı sorun etmediğin sürece. Bu cuma başlıyor."

Gözlerini kırptı. "*Her gün* mü? Bu saçmalık. Haftalık, hatta aylık bile yeter."

Dracx, uzun, ince parmaklarıyla ona *kesin* bir hareket yaptı. "Şimdi sorunu anladın. Kimse ona günlük rapor vermek istemiyor."

"Genelde teknik e-postalar veya iletişim toplantılarıyla yetinir," dedi Dr. Dakarai. "Ama *gerçekten* ilgileniyorsa — ya da sinirlenmişse — seni

ofisinde görüşmeni ister.”

“Ve dostum,” dedi Dracx, “bu işe çok yatırım yaptı. DART için yeni bir silah mı? Onunla çok zaman geçirmeyi hazır ol.”

Cyan takım lideri olacak.

Kötü bir sırıtışla söyledi. Ve şimdi nedenini anladı.

Piç kurusu.

Bölüm 5

Gabriel mutlu bir melek değildi.

Bir Başmelek olarak, Cennet'in besin zincirinin en tepesinde yer alması gerekirdi. Varoluşun büyük bir kısmında, Başmelekler işin başındaydı. Elbette, diğer bazı Tarikatlar da dizginleri ele almıştı, ama istisnasız olarak hepsi feci bir şekilde başarısız olmuştu ve Başmelekler her zaman devreye girip günü kurtarmak zorunda kalmıştı.

Ama Başmelekler artık işin başında değildi ve yakın zamanda bir şeyi kurtaracak gibi de görünmüyorlardı. Kendi canlarını bile. Zihinlerinin içinde hapsolmuşken olmazdı bu.

Ancak Gabriel, staz odalarında asılı duran, zihinleri onları bir fantezi varoluşa hapseden ve gerçekliğe karşı savaşamayan kardeşleri kadar şanslı değildi. Hayır, Tahtlar onu kelimenin tam anlamıyla kısa bir tasma ile tutuyorlardı; Sheoul-gra'nın yok edilmesine yardım ettiği ve tüm insanlığın gidişatını değiştirdiği için yargılanmayı beklerken düzenli olarak dövülüyordu.

"Acele et." Poria, iğrenç mücevherli cüppeler giymiş, siyah saçlı bir Taht, zincirini çekerek, Taht Salonu'na çıkan merdivenleri tırmanırken onu neredeyse dengesinden düşürecekti. "Zaphkiel pek sabırlı değildir."

"Evet, şey, Zaphkiel..."

O pislik, Gabriel'in derisini buharlaştıracak kadar sıcak, ısıltılı bir şimşekle ona vurdu.

"Uslu durmazsan seni gelecek yüzyıla kadar kızartma iznim var." "Bu kelepçeleri çıkar," diye homurdandı Gabriel, "bakalım kim kızartılacak kızartılacak."

İntikam ve ölüm meleği olan Gabriel'in Poria'dan yüz kat daha güçlü olduğu gerçeği Poria'nın hiç hoşuna gitmedi ve Gabriel bir elektrik şoku daha gönderdi.

Poria, Azagoth'un Sheoul-gra'yı yok etmesine yardım ettiği için Gabriel'in vereceği cezanın uzun olmasını umsa iyi olurdu; çünkü serbest kaldığı anda

o piçin peşine düşecekti.

Poria, Gabriel'i koridorlarda gezdirdi; diğer Tahtlar onu alay edip hor gördü. Hatta biri, sanki ortaçağ Avrupası'ndaymış ve halka açık bir infaz için cellada götürülüyormuş gibi üzerine tükürdü.

Gabriel, kendisine verecekleri cezadan kurtulduğunda intikam listesine hepsini ekledi. Tabii suçlu bulunursa. Ama bunun olacağını sanmıyordu. O, Yaratıcı'nın kendisi tarafından Cennet'in seçkin savaşçılarından biri olarak hizmet etmek üzere seçilmiş kıdemli bir Başmelek'ti. Başmelek emirleri Metatron aracılığıyla onlara ulaşırdı ve Melekler Yüksek Mahkemesi bile onun kalibresinde bir askeri uzun süre hizmetten uzak tutmazdı. Kıyamet yaklaştığında hiç olmazdı.

Dokuz yüz yıldan fazla bir süre, kısa ömürlü varlıklar için sonsuzluk gibi gelirdi. Ama bin yıl, melekler ve birçok iblis için zamanın bir anıydı. Parmak şıklatması kadar. Kanat çırpması kadar.

Belkemiği dik ve ifadesi tarafsız bir şekilde kararlı adımlarla ilerledi, ancak Poria onu Zaphkiel'in kapısına götürürken her yüzü hafızasına kazıdı. Yaklaştıkça, bulutlu, opak açıklık titredi, parıldadı ve sonra kayboldu. Zaph'ın ofisine girdiler; bazen mobilyalı, bazen mobilyasız, son derece sade ve sıkıcı beyaz bir odaydı. Bugün mobilyasızdı.

Zaphkiel, zihniyle kontrol ettiği, hiçbir özelliği olmayan beyaz alanın ortasında duruyordu; isteseydi burayı lüks bir saray ya da vahşi doğada bir sığınak haline getirebilirdi. Ama hayır. Meleğin ofisi, kendisi kadar hayal gücü yoksunuydu.

Tahtlar o kadar. Lanet. Sıkıcıydı.

Yan tarafta duran Göksel'e baktı; soluk lavanta rengi kanatları arkasına katlanmış, elleri mavi askeri tuniğinin önünde birleştirilmişti.

"Selam Hut," dedi Gabriel. "Uzun zaman oldu."

Üst düzey bir Erdem ve bir ceza meleği olan Hutriel, sıkılmış görünüyordu. Ya da belki de bu, her zaman kışında duran o sonsuz sopaydı. Takma adı, Tanrı'nın Asası, ona çok yakışıyordu. "Yeterince uzun değil, pislik."

"Ah. Hiç değişmemişsin. Hâlâ bir sopasın."

"Yeter," diye bağırdı Zaphkiel. "Gabriel. Geldiğin için teşekkürler."

"Tabii ki," dedi Gabriel. "Davetini nasıl reddedebilirdim ki?
Ah, doğru ya. Reddedemezdim. Ne istiyorsun lan?"

"Çile'n yarın başlıyor."

Bu haber, sanki karnına bir buz parçası düşmüş gibi hissettirdi. Gabriel, hafif bir ceza alacağından emindi. Ama denemenin daha sonra başlayacağını ummuştı. Çok daha sonra.

"Neden yarın?"

"Çünkü seninle ne kadar çabuk halledilirse, tüm melekler de Tahtların artık yetki sahibi olduğunu o kadar çabuk kabul eder."

Ah. Demek meleklerin hepsi, Tahtların Başmeleklerden kontrolü ele geçirmesinden memnun değildi.

"Halk, tüm Başmelekleri hapse attığınız ve Reaver'ı zincir altında tutmak için onların güçlerini kullandığınız gerçeğinden haberdar mı?"

Zaph'ın yüzündeki ifade, hayır, genel halkın bu küçük ayrıntıdan haberdar olmadığını söylüyordu. "Reaver'ın artık zincirlenmesine gerek yok. Kederden hareket edemez hale geldi."

Bu hatırlatma, Gabriel'in midesine bir buz parçası daha düşmesine neden oldu ve asit, kalbine kadar sıçradı. Var olan tek Radiant olan Reaver, olağanüstü güce sahip bir melek, eşi Harvester'ın çalışmayan bir portaldan geçirilmesinden sonra komaya girmişti.

"Eğer bir darbe düzenleyip Cenneti inci beyazı kapılarına kadar sarsmasaydın, bu olmazdı."

"Harvester'ı Gaiaportal'a girmeye zorlamadık. O kararı kendi başına verdi."

"Sence o ölümü mü seçti?"

"Öldüğünü bilmiyoruz. Sadece Reaver ile olan eşlik bağı koptu."

"Ve kanı Tapınak Dağı'na yağdı. Bana hayatta kalınabilir bir durum gibi gelmiyor." Gabriel omuzlarını çevirdi ve boynundaki gerginliği giderdi. "Peki, ben aslında neden buradayım? Beni buraya sadece duruşmanın yarın başlayacağını söylemek için getirmedi herhalde."

Zaphkiel beyaz duvarlardan birine doğru yürüdü. Yaklaştıkça duvar şeffaflaşarak, aşağıda yer alan tertemiz, Cennet şehri Catali'nin manzarasını ortaya çıkardı. Altın, fildişi ve mücevherlerden yapılmış bir taç gibi geniş, yemyeşil bir platonun üzerinde yer alan Catali, masmavi gökyüzünün altında parılıyordu.

Parıldayan baloncuklar — meleklerin evleri — altta daha fazla ev, ofis ve herkesin istediği her şeyi barındıran fildişi yapılar üzerinde süzülüyordu.

Ve yapılar arasında, dalgalanan dereler ve köpüklü şelaleler, Dünya'da bulunan tüm ağaçlardan oluşan sakın ormanların içinden akıyordu. Bu, meleklerle Cennet'in insanlara da ait olduğunu hatırlatıyordu ve melekler, insanların yaşadığı Diğer Tarafa, Birinci Cennet düzlemine geçmek için Cennet zarını geçmek zorundaydı. Görünüşü korumak falan.

Zaphkiel ellerini arkasında birleştirdi ve dışarıya baktı. "Gehennaportal hakkında ne biliyorsun?"

Gabriel, bu beklenmedik soruya gözlerini kırptı. Bu toplantının, Gaiaportal'ın kötü ikizi hakkında değil, kendi yargılanması hakkında olacağından emindi.

"Hiçbir şey bilmiyorum. Neden onu inşa eden kişiye sormuyorsun?" diye sordu, o şeyi kimin inşa ettiğini çok iyi bildiği halde.

Taht, Gabriel'in alaycılığını anlamamış gibiydi. "Şeytan, Kıyamet Günü'ne kadar hapsedilmiş durumda, yani bu bir seçenek değil."

"Ve ben hala bununla ilgili nasıl bir şey bilebileceğimi anlamıyorum."

Zaphkiel yavaşça dönerek Gabriel'e baktı. "Azagoth, Sheoul-gra'yı inşa etmek için Şeytan'ın Gehennaportal için kullandığı malzemeleri ve yöntemleri kullandı. O projede yer aldığı için, portal hakkında mutlaka bir şeyler biliyordur."

Hayır, bilmiyordu. Azagoth hiçbir bilgi vermemişti ve Gabriel de sormamıştı. İblis ruhlarını tutmak için bir depo inşa etmenin ince detayları onu hiç ilgilendirmemişti.

"Her iki portalın inşası sırasında Thrones'un sorumlu olduğunu biliyorum. Şeytan'la bir anlaşma yapıp sana planlarını vermesini nasıl sağlamadın?" Thrones'un hükümdarlıklarının kısa sürmesine şaşmamalı. Hiçbir şey yönetemiyorlardı ve dünyevi alemdeki en büyük felaketlerin çoğu onların beceriksizliğine atfedilebilirdi. "Ve neden bilmek istediklerini Azagoth'a sormadın?"

"Çünkü onun alemi bize kapalı ve çağrılarımıza cevap verme niyetinde görünmüyor."

Hayır, Azrail, Cennet'in isteklerine yanıt vermeye hiç istekli olmamıştı. Bu yüzden Gabriel, kendini daha düşük rütbeli,

ve Azagoth ile binlerce yıldır gizlice iletişim kurmuştu. Başlangıçta amacı onu gözetim altında tutmaktı. Ancak Azagoth güçlendikçe, Cennet ondan giderek daha fazlasını talep ederken, ona daha fazla kısıtlama getirmişti. Yolsuzluk göksel safları çürümeye başladıkça, Gabriel'in kendi kendine üstlendiği gözetmen rolü de yavaş yavaş değişmişti.

"Bu bilgiye neden ihtiyacın var ki?" diye sordu Gabriel.

Zaphkiel pencereden yüzünü çevirdi. "Mümkün," diye başladı, "Harvester Gaiaportal'dan geçip onu etkinleştirdiğinde, cehennemdeki karşılığı da etkinleştirmiş olabilir. Ve bunun ne kadar kötü olacağını sana söylememe gerek yok herhalde."

Bu çok kötü olurdu. Reaver'ın ikizi, Cehennem Kralı Revenant'ın Cennet'e neler yapabileceğinden korkan her Tarikat'ın temsilcileri, onu Sheoul'un içinde mühürlemeyi kabul etmişti.

Gehennaportal'ın açık olduğunu fark ederse, kaçabilir ve Cehennem'in gazabını Cennet'in içine taşıyabilirdi.

Gabriel, Cennetteki Baba'nın lütfu gibi üzerine parıldayan bu fırsat karşısında gülümsedi. "Senin için Azagoth ile konuşabilirim," diye teklif etti. "Bir bedel karşılığında." Hutriel'e göz kırptı. "Oradayken Azagoth ve Lilliana'ya en iyi dileklerini ileteceğim."

İki melek de öfkeye kapıldı, ancak nedenleri farklıydı.

"Burada yetki sende değil," diye tersledi Zaphkiel. "Bize yardım edeceksin çünkü doğru olan bu."

"Haydi Cennet Takımı mı?" diye güldü Gabriel. "Sheoul-gra'nın yıkımından sorumlu tutacak birini aradığınız için, sahte bir Çile'ye katlanmamı isteyen Cennet mi? Suçlu bulunmayacağımı bildiğiniz için beni küçük düşürmek istiyorsunuz. Hafif bir ceza alacağım ve Tahtlar aptal durumuna düşecek."

Gabriel'in Azagoth'a yardım ettiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Elbette yardım etmişti, ama Azagoth'un nihai, yıkıcı amacından haberi yoktu. Gabriel'in tek amacı, Azagoth'a meleklerin Sheoul-gra'ya girip onu yok etmesini engellemekti.

Ki bu da yeterince kötüydü.

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin, Gabriel? Sana o kadar da ihtiyacımız yok ki, şantajına boyun eğmeyeceğiz. Ya yaparsın ya da yapmazsın. Bize yardım edersen,

Çile'ni geciktirir ve hatta sarayın gözünde biraz iyi niyet yaratabilir."

Gabriel bunu çoktan anlamıştı. Taht'tan daha fazlasını elde etmeyi ummuştu, örneğin Çile'yi ortadan kaldırmak gibi, ama muhtemelen o kadar da büyük bir mesele olmayacaktı... tabii ki, Gabriel yardım edecekti. Ne de olsa o aslında Cennet Takımı'ndaydı. Oyuncular değişmiş olabilir, ama kavram, Cennet'in varlığı, her zaman geçerli kalacaktı.

Bunu Zaph'a söylemek için ağzını açtığı anda, vücudunu bir sarsıntı kapladı; kemikleri ve dişleri gıcırdadı.

Zaphkiel'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve bina sallanırken kendini duvara dayamak için elini uzattı. "Ne oluyor...?"

"Kötülük," diye fısıldadı Gabriel. "O bir kötülük dalgasıydı.

Sheoul'da büyük bir şey oldu."

"Biliyorum," dedi Zaph boğuk bir sesle, yüzü solgun ve panik içindeydi. "Ama ne? Cennetin tam kalbinde hissedebileceğimiz kadar önemli bir olaya ne sebep olmuş olabilir?"

Gabriel'in tüyleri diken diken oldu. Gerçekten de ne?

Bölüm 6

Stryke deliye dönmüş gibiydi. Bu da, Salı günü geldiğinden beri Cyan'la ilk kez görüşecek olmasına rağmen sinirli olduğu ve hiç havasında olmadığı anlamına geliyordu. Onu görmemişti bile. Aslında, ekibiyle birlikte yürürken onu uzaktan görmüştü. Ve gülüyordu. Yani, içten bir kahkaha, ona attığı alaycı kahkahalar gibi değildi.

Dr. Dakarai gerçekten çok çekici olmalıydı. Ekibin silah uzmanı ve eski SAS askeri Parker McDavid de öyle. Kaslı kurt adam, Cyan'ın dikkatini en çok çeken kişi gibi görünüyordu. Tabii ki.

Hırlayarak, birkaç dakika önce Cyan'ın gönderdiği teknik notlara yeniden odaklandı, muhtemelen yüz yüze görüşme yerine bunların yeterli olacağını umuyordu.

Ama hayır.

Onun yüzünü görmek istiyordu. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyordu.

Onu... o yapan şeyin ne olduğunu.

Ve tabii ki, bu bilgiyi kişisel değil, mesleki nedenlerle istiyordu. Çalışanlarının, meslektaşlarının ve rakiplerinin neye tepki verdiğini keşfetmeye özen gösteriyordu. Güçlü yanlarını, zayıf yanlarını ve lanet olası IQ'larını bilmek istiyordu. Eğer ona bir avantaj sağlayacaksa, market listelerine, tuvalet programlarına ve ilkokul karnelerine kadar her şeyi bilmek istiyordu.

Siyah pantolon, laboratuvar önlüğü ve göğüs dekoltesinin en ufak, baştan çıkarıcı bir kısmını ortaya çıkaracak kadar açık bırakılmış mor bir bluz giymiş olarak tam zamanında geldi. Bu hoşuna gitti. Ayrıca asansörden çıkıp, kasıtlı olarak rahatsız edici bir mesafeyi çok az kişinin başarabileceği bir özgüvenle yürümesi de hoşuna gitti. Yol boyunca göz teması kuranların sayısı daha da azdı, ama o onunla gözlerini kilitledi ve siyah topuklu ayakkabılarıyla attığı her adımda kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ondaki korkmuyordu ve ona bir uyarıda bulunuyordu.

Vay be, bu çok seksi.

Hem ılınca tahrik olmuş hem de sinirlenmiş olan adam, pantolonunda büyüyen ereksiyonuna yer açmak için hafifçe kaydı.

Çok yakında bir iğneye ihtiyacı olacaktı.

Kadın masasına birkaç santim kala durdu, onu meraklandıran ama tam olarak tanımlayamadığı temiz, neredeyse metalik kokusunu alabileceği kadar yakındı. Belki de bakır ve gümüşün bir karışımıydı.

"Sana ayrıntılı notlar gönderdim," dedi kadın. "Yüz yüze görüşmenin ne gibi bir fayda sağlayacağını anlamıyorum. Soruların olsaydı, mesaj atabilirdin. Bu güç gösterisiyle hem benim hem de kendi zamanını boşa harcıyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun? Güç gösterisi mi yapıyorum?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet."

"Proje liderlerimle görüşmek güçle ilgili değil. Nüanslarla ilgili."

Hassas kaşlarından biri yukarı kalktı. "Nüanslar mı?"

Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Oturun ve bana neden silahın ruh tuzağı için bir tasarımınız olmadığını söyleyin."

"Mesajda söyledim." "Tekrar söyle."

Sakin kalmaya çalışırken çenesindeki bir kas seğirdi. Ne yapması gerektiğini söylenmesinden hoşlanmazdı.

Nüans.

Oturmadı. "Silahın mermisinin içine sığacak ve aynı zamanda güçlü ruhları barındıracak kadar karmaşık büyüler tutacak kadar kalın duvarlara sahip bir kap geliştirmekte zorlanıyoruz. Yapısal ve büyülü açıdan silindirler, kürelerden çok daha zayıftır."

"O zaman neden küre kullanmıyoruz?"

"Çünkü mermi şaftı dar bir tüp."

"Ne olmuş? Tüpün içine sığacak minik bir küre yapın."

Kafasını salladı. "Bir

decipula'yı o kadar küçültmenin mümkün olduğunu sanmıyoruz."

"Bir yolunu bulacağınıza eminim," dedi. "Şahsen ben olsam bu işi fizik bölümüne devreder ve çözümü onlara bıraktırdım." Koltuğuna yaslanarak gülümsedi. "Gördünüz mü? İşte bu yüzden yüz yüze görüşüyoruz. Şimdi ekibe ileteneğiniz geri bildiriminiz var."

“Aynı şeyi bir mesajla da söyleyebilirdin.”

"Ama o zaman, senin düşünmediğin bir fikir aklıma geldiğinde yüzündeki ifadeyi kaçırırdım." Göz kırptı. "İnce bir fark."

Onun hafifçe kıkırdaması göğüslerini sallandırdı ve onun penisi takdirle seğırdi. Kesinlikle o enjeksiyona ihtiyacı vardı. Hatta biraz acıtması bile gerekebilirdi, alternatifin —gerçek seks—zihinsel bir işkence olduğunu ve birkaç dakikalık zevke asla değmediğini hatırlatmak için.

Asla.

“Sen gerçekten de bir şeyin tekisin,” dedi kadın. “İyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi?” “Bağlam sana bir ipucu verecektir.”

Alaycı. Normalde alaycılığa tahammül etmezdi, ama garip bir şekilde aralarındaki bu atışmayı seviyordu. Esas olarak, kızın sinirlenmesi onu eğlendiriyordu. Ve kız daha da sinirlenmek üzereydi.

Daha önce mesajla gönderdiği kaba silah tasarımının 3D holografik projeksiyonunu ekrana yansıttı. “Ekipten kimse bunun kusurunu fark etti mi?”

Kadın kaşlarını çatı. "Ne kusuru?"

Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı. Kızın yanına yerleşti, kasıtlı olarak onun kişisel alanını ihlal etti. Nasıl tepki verecekti? Uzaklaşacak mıydı? Yerinden kıkırdamayacak mıydı? Yüzüne yumruk atacak mıydı?

Kafasında, Cyan'ın yerinde kalıp ona yumruk atmayı düşüneceğine dair bir bahis yaptı. Elini uzatıp projeksiyonu doksan derece döndürdü ve Cyan'ın gerçekten de inatla yerinde kaldığını gördü. Cyan hafifçe kaskatı kesilmişti, çenesi sıkıca kenetlenmişti, ama uzaklaşmamıştı.

Arbaletin tutma yayının yakınındaki bölgeyi işaret etti. “Bu, tasarladığın mermiyle çalışmayacak.” Projeksiyonun sağında yüzen bir simgeye dokundu ve arbalet okunun 3D tasarımı ortaya çıktı. Onu silaha sürükledi ve oku namluyla hizaladı. “Okun tabanı çok geniş. Teteğe tam olarak oturmayacak, bu da felaketle sonuçlanabilecek bir arızaya yol açabilir.”

Kaşlarını çatarak eğildi ve omzuyla koluna dokundu. Bluzunun yakası açıldı ve dolgun, kremi dekoltesinin muhteşem manzarasını gördü. Bakıyor değildi. Sadece

her şeyi fark ediyordu. Mesela boğazındaki narin damarın dakikada elli altı atışla nabız attığını. Ve ona yaklaştığında nefes alıp verişinin nasıl sığ ve hızlı hale geldiğini. Ve işaret ettiği sorunu gözden kaçırmış olma ihtimaline karşı yanaklarının nasıl pembeye döndüğünü.

"Bana gayet iyi görünüyor," dedi kadın, sesinde bir parça savunmacı tavırla ses tonu bir oktav yükseldi.

"Arbalet anatomisi konusunda uzman mısınız?"

Kadın ona döndü, taupe rengi dudakları ona o kadar yakındı ki, onlardan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. "Hayır. Sen uzman mısınız?"

"Ben pek çok konuda uzmanım."

"Peki," dedi sert bir sesle. "Dakarai ve Parker'a haber vereceğim."

Parker'ın bu ayrıntıyı gözden kaçırmasına aslında şaşırmıştı. Belki de Cyan'la flört etmek, onun yetkinliğini gölgelemişti.

"Ayrıca, büyüye bir güvenlik önlemi de eklemelisin ki, mermi en ağır yaralı düşmanı ararken, yaralı bir müttefike nişan almaması için."

"Tabii ki," dedi kadın burnunu çekerek, ama adam onun bunu düşünmediğinden şüpheleniyordu.

"Ve..."

Masaüstü iletişim cihazı bip sesi çıkardı ve asistanının sesi duyuldu. "Bay Stryke, anneniz ikinci hatta."

Stryke elini sallayarak reddetti. "Ona meşgul olduğumu söyle." "Ama efendim... bu bugün onun üçüncü araması."

"Ve üçüncü kez söylüyorum, meşgulüm." "Peki, efendim."

"Vay canına." Cyan hologramdan yüzünü çevirdi. "Kendi anneni geri mi çeviriyorsun? Bugün üçüncü kez mi?"

"Evet, ve bu seni ilgilendirmez, o yüzden kes şunu."

"Haklısın." Tasarımına geri döndü, sonra hemen tekrar ona döndü.

"Hayır, bekle. Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum
—"

"Aynen öyle."

"—ama ben her iki ebeveynimi de kaybettim ve onlarla bir kez daha konuşabilmek için her şeyi verirdim. Oysa karşında, nedense seninle konuşmak isteyen bir annen var. Ailenle

, onlardan biri sana el uzatıyor ve sen bunu reddediyorsun?”

“Evet. Bunları da magazin dergilerinden mi öğrendin?” O dergiler onun baş belasıydı. “Ailem hakkında ne biliyorsun?”

“Kardeşlerin Rade ve Blade ile çalışıyorum ve anneni tanıyorum. Araları oldukça sıkı. Peki, neden herkes senin adın geçince diken üstünde yürüyor?”

“Neden umurunda ki?”

“Çünkü onları önemsiyorum. Çok ilham aldım...” Kız öfkeyle sözünü kesti. “Annenin doğum günü partisi yarın. Geleceksin, değil mi?”

“Tekrar söylüyorum, bu seni ilgilendirmez.” Projektörü kapattı. Bu konuyu kapatmıştı. *Onunla* işi bitmişti. “Gitme vaktin geldi.”

“Nihayet.” Masadan siyah-mor çantasını alıp omzuna attı. “Zaten bu görüşme anlamsızdı, beni buraya sadece *nüanslar* için çağırdığını düşünürsek.” Asansöre doğru yürüdü, dönüp ona parmağını gösterdi. “Nüans olarak nasıl?” diye bağırdı kapı kapanırken.

“*Nüansın* anlamını sözlükte aramalısın,” diye bağırdı. Bu kadın sinir bozucuydu. Ve ilgi çekiciydi. Uzun zamandır bu kadar ilgi çekici birini görmemişti.

Ayrıca uzun zamandır ailesi dışından kimse tarafından azarlanmamıştı. Cyan, hakkında hiçbir şey bilmediği aile meselelerine nasıl cüret ederdi?

İletişim cihazı bip sesi çıkardı ve Kalis’in sesi yine duyuldu. “Bay Stryke, kral...”

“Umurumda değil.” Elini kaldırıp şakaklarını ovuşturdu. Kafasındaki hafif zonklama, en kısa zamanda bir iğne yaptırması gerektiğini hatırlattı. “Tüm randevuları iptal et ve mesajları al. Bugünlük işim bitti.”

Bir duraklama ve bir iç çekme oldu, ardından, “Evden mi çalışacaksınız, efendim?”

Özel Harrowgate'ine doğru yöneldi. “Evet. Sadece acil ve aile mesajlarını ve aramaları yönlendir.” Bu konuda tekrar düşündü. Sohbet etmek için arayan bir kuzenine ihtiyacı yoktu. Hiçbiri aramazdı zaten. Ama

annesinin partisine gitmesi için onu suçluluk duygusuna kapılmaya çalışacak birinin arayacağını kesinlikle görebiliyordu. “Sadece *acil* aile meseleleri.”

Bir ara daha oldu. Kalis sonunda cevap verdiğinde, sesi boyun eğmiş gibiydi. “Peki, efendim.”

Enjeksiyon, Stryke’in damarlarında yanan hissi ve kasıklarındaki keskin ağrıyı durdurdu, ama sadece bir saatliğine. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Sade jambonlu sandviç ve bir elmadan oluşan hızlı öğle yemeğini bitirmeden başı tekrar zonklamaya başladı ve kramplar iç organlarını sarsıyordu.

Muhtemelen sadece birkaç dakika sürecektir başka bir iğneyle uğraşmadı. Bunun yerine, ağrıdan çenesini sıkıp, testisleri levyeyle ezilmiş gibi zonklarken, Masumi’yi yatak odasına çağırırdı.

Seks hızlı ve sert geçti, aceleyle bitirip kurtulmak için yapılan bir işlem ve ona seksin her zaman yaptığı gibi hissettirdi: terli, titrek ve mide bulantılı. Genellikle, hemen ardından kalkıp duşa girerdi. Ya da belki yatak odasının kapısından dışarı çıkıp bir kar yığınının tökezlerdi ya da merdivenlerden aşağı uçarak laboratuvarına gider, orada kendini işe verirdi.

Ama şu anda, Masumi yanında yatarken, orgazm üstüne orgazm yaşarken inlerken, hiçbir yere gidecek enerjiyi toplayamıyordu.

O. Tamamen. Bitkin.

Ve bunun sebebi seks değildi. Her şeydi. Babası. Kynan. Annesi. Cyan. Bir anda üzerine çok fazla şey çöküyordu ve her ne kadar genellikle mesleki baskı altında başarılı olsa da, *kişisel* baskıyla başa çıkmayı hiç öğrenmemişti.

Devasa, kaba yontulmuş çatı kırışlarına baktı ve nefesini ve kalp atışlarını yavaşlatmaya odaklandı; bunlar fiziksel eforla değil, seks eyleminin kendisinden duyduğu nefretle ilgiliydi.

Tanrım, kafası ne kadar da karışmıştı. Alt tarafı seksti. İstemesi gerekirdi. Sevmesi gerekirdi. Ama Chaos’un öldüğü günden beri seks, panik, dehşet ve kalp kırıklığıyla ayrılmaz bir şekilde bağlanmıştı. Düşüncelerini başka bir yöne, kelimenin tam anlamıyla herhangi bir yöne yönlendirmeyi başarsa bile, bedeni bu ayrımı yapamıyordu. Orgazm

yaklařtıķķa, adrenalın seviyesi o kadar şiddetli bir şekilde yükseliyordu ki, midesi burkuluyor ve kalbi deli gibi atıyordu. Mide bulantısı, orgazmın getirdiği her damla zevki emip götürürken, soğuk terler döküyordu.

Enjeksiyonlar çok daha kolaydı. Üstelik iğnelerin vurulması saniyeler sürüyordu. Seks, onun değerli zamanının çok fazlasını alıyordu.

Masumi yanında kıpırdadı, yanına dönüp ona bakarken omuzu omzuna değdi. "Ne oldu?" Uykulu, şehvetli sesi yine de endişesini yansıtmayı başardı. "Asla oyalanmazsın. Hiçbir zaman." Bir dirseğiyle kendini kaldırdı ve zevkle parlayan gözlerle ona baktı. "Hasta mısın?" Türüne özgü doğal, boğuk ses tonu, kızgın ya da korkmuş olsa da her soruyu şehvetli kılıyordu. Ve her soru Sem'in beynine "*Sikişmek ister misin?*" gibi giriyordu.

O tavanı incelemeye devam etti. "Sadece yorgunum." Belki daha sonra merdiveni çıkarıp kirişleri tozlayabilirdi.

Kadın başını salladı. "Neden her zamankinden daha az huysuz görünüyorsun diye merak ediyordum." "Huysuz olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Oh, lütfen." Yastığa geri yığıldı. "Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Neredeyse on beş yıldır seninle yatmayan birine karşı masum numarası yapma."

O da onun hayatını birden fazla kez kurtarmıştı, ama ona daha fazla malzeme vermeyecekti. Onun kendisine ne kadar minnettar olduğunu zaten biliyordu. Onu elinden çıkarmak için eski efendisine müstehcen bir miktar para ödemişti ve diğer Sem'in ona nasıl davrandığını anlattıktan sonra Stryke o adamı öldürmüştü.

Sonra da parasını geri almıştı.

Masumi minnettarlığın ötesindeydi. Onu eşsiz erkek akrabalarıyla tanıştırdığında ise minnettarlığı daha da arttı. Hayatta kalması Sem'lerle sık sık seks yapmaya bağlı olan bir succubus olarak, büyük ikramiyeyi kazandığını düşünmüştü. Stryke başka bir vazo temin etmiş, onu orijinal vazosuna bağlatmış ve şu anki binasına taşındığında kardeşlerine ve kuzenlerine verdiği arazide bırakmıştı.

Muhtemelen o da en az bir kez hepsinin hayatını kurtarmıştı.

"Hadi ama." Masumi iç geçirdi. "Bana neyin canını yediğini söyle." Masumi, Masumi'nin uyluğunu çimdikledi. "Çünkü hepimiz biliyoruz *ki ben seni yemiyorum.*"

Hayır, hızlı, kişisel olmayan cinsel ilişkiyi zar zor tolere edebiliyordu. Oral seks fikri, bunun getirdiği samimiyet, denediği her seferinde onu soğuk bırakmıştı. Bu, Masumi'nin ara sıra denemeyi bırakmasına engel olmuyordu. Muhtemelen dünyada bir kadının ağzını üzerinde istemeyen tek incubus oydu. Rade de oldukça sapkındı, bu yüzden Stryke kardeşinin ne tür sapkınlıkları ve nefretleri olduğunu hiç bilmiyordu.

Ama şimdi merak etmişti. Otuz yedi yıldır ilk kez bu konuyu düşünmesi ne tuhaftı.

"Kardeşlerim nasıl insanlar?" diye sordu.

Kadın bir kolunun üzerine doğruldu ve tekrar ona baktı. "Yatakta mı? Ne tür sevgililer olduklarını mı bilmek istiyorsun? Neden?"

"Aklıma bir soru geldiğinde, cevaplara ihtiyacım var, yoksa bu gizem kafamda çok fazla yer kaplar." Mace'in sapık bir piç olduğunu iddia edebilirdi.

"Cinsel faaliyetlerim hakkında konuşamayacağımı biliyorsun." Doymuş bir kedi gibi esneyerek, ona yaramaz bir gülümseme attı. "Gizlilik genlerime işlenmiş."

"Evet, ama teknik olarak ben senin efendinsin ve bana itaat etmek zorundasın."

"Hmm." Çenesine parmağını koydu, hem düşünceli hem de yaramaz bir ifadeyle. "Bu gerçekten bir sorun." Oturarak, yatağın ucundaki siyah saten bornozuna uzandı. "Sana şunu söyleyeyim. Blade düşünceli ve cömerttir. Bana sık sık hediyeler getirir. Çoğunlukla çikolata. Ama çok heyecanlandığında"—keyifle hafifçe titredi—"lezzetli bir şekilde talepkardır."

Beklenmedik bir şey değildi. Blade her zaman güçlü ve sessiz bir tipti, kadınlara ve hayvanlara karşı dikkatliydi. Sinirlenmek için uzun zaman alırdı, ama öfkesi ve kinleri derindi ve sonunda patladığında, merhamet göstermezdi. Bundan yola çıkarak, seks konusunda da aynı şekilde olacağını tahmin edebilirsiniz.

"Peki ya Rade? Kim benden daha da berbat durumda olabilir ki?"

Bornozun kuşağını ince beline sıkıca bağladı. "O... oldukça sert biri. Ve pek konuşkan değil."

Yine, bu da sürpriz değildi. DART için dünyaca ünlü bir sorgu uzmanı olan Rade, buz gibi soğuk ve bir köpekbalığı kadar sevimsizdi. Az konuşur ama her şeyi görürdü ve en güçlü iblislerin bile zihinlerini açığa çıkarma yeteneği ile DART'ın en değerli ve tehlikeli ajanlarından biriydi.

“Kuzenlerim ne durumda?”

Dönerek pencereden yağan karı seyretti ve sevgiyle gülümsedi. Soğuktan nefret ederdi, bu yüzden o gülümseme başka bir şey—ya da başka *biri*—içindi. “Sabre yaratıcı ve lezzetli bir yaramazlık tarafı var.”

Hıh. Stryke, Sabre’yi sıradan biri olarak görürdü. Eidolon’un oğlu dürüst bir adamdı, ama babasının kanun ve düzene olan katı bağlılığını miras almıştı. Stryke adli tıp uzmanını takdir ediyordu, ama evet, sıradandı. Tabii Soulshredder iblisinin bir parçası *olması* dışında, bu da işlerin çok... öngörülemez hale gelebileceği anlamına geliyordu.

“Peki ya Mace?”

Kadın güldü ve ona döndü. “O hayat dolu ve yaramaz.

O, hiçbir kadın tarafından kolayca evcilleştirilemez.”

Kulağa mantıklı geliyordu. Mace, hayatı uçlarda yaşayan, geveze ve kendini beğenmiş bir playboydu. İster bir uçurumun kenarı, ister bir binanın çatısı, ister bir bıçağın keskin kenarı olsun, kuzeni tam da o uçlarda coşuyordu.

Stryke doğruldu ve kendini zorlayarak Masumi’nin gözlerine baktı. Gözlerindeki ani endişe, ona bir sonraki sorusunun kime yönelik olacağını bildiğini gösteriyordu.

"Peki ya ben?"

Sanki kafasına soğuk bir kova su dökmüş gibi ciddileşmesi, sorduğuna pişman olmasına neden oldu. Neden sormuştu ki? Neden umursuyordu?

"Gitmeliyim," dedi Masumi, kapıya doğru yönelerek. "Blade'in ihtiyacını hissedebiliyorum."

Beyninin vücuduna yetişemeden, Stryke atıldı ve onu bileğinden yakaladı. Onu bırakmalıydı. Bir cevaba ihtiyacı yoktu.

Ama aslında vardı. Madem sordu, kızın söylemekten bu kadar çekindiği şeyi bilmek zorundaydı. “Söyle bana.”

"Bu bir emir mi, *Efendim*?" Kız kirpiklerini kırıştıtararak ona tam anlamıyla baştan çıkarıcı bir drama yaşattı.

"Bana o efendi zırvalıklarını çekme." Elini bıraktı ve ayaklarını yatağın kenarından sallandırdı. "Ne zaman istersen gidebilirsin."

"Sen bana yaptın."

Pantolonuna uzandı. "Ciddi değildim."

"Sen *her zaman* ciddisin. Hiç mizah anlayışın yok."

Mizah anlayışı yok mu? Tabii ki mizah anlayışı vardı. Sadece... seçiciydi. Kız burnunu çekerek bornozunu göğüslerinin üzerine çekti. "Ve beni incittin."

"Ne?" Kafasını o kadar sertçe geriye attı ki, bir çatırtı duydu. "Ben asla..."

"Fiziksel olarak değil." Her hareketi kıvrımlı ve baştan çıkarıcı bir şekilde ona yaklaştı, üstelik hiç çaba sarf etmiyordu. "Duygusal olarak, belki. Bilmiyorum. *Dr. Phil*'in tekrarlarını çok izliyorum." Yatağın yanına, ona yakın ama dokunmayacak şekilde uzandığında yatak çöktü. "Sadece ölümün eşiğindeyken bana geliyorsun. Kendinle mücadele ettiğini görmek beni korkutuyor ve beni bu kadar itici bulman canımı yakıyor."

"İtici mi?" Ona inanamayan gözlerle baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Başka neden son çare olarak beni seçerdin ki?"

"Ben... sen... itici değilsin."

"O zaman neden hep bu kadar kızgınsın?" Yüzünü ona çevirdi, çenesini dik tuttu, karanlık bakışlarında suçlama parıldıyordu. "Neden benimle olmak yerine kendine zehir enjekte etmeyi tercih ediyorsun? İşin bittiğinde neden benden kaçıyorsun?"

Kendi kendine küfrederek, bacaklarını pantolonuna soktu. "Kızgın değilim."

"Öfkeyle söyledi." Kız homurdandı. "Stryke, sen *hep* kızgınsın. Ve soğuksun. Ve..." Bir süre düşündükten sonra kararlı bir şekilde, "Verimlisin," dedi.

Verimli mi?

Verimli mi?

Ne sikim oluyor lan?

Şimdi, gerçekten kızmıştı.

Uzanıp elini tuttu. "Seni seviyorum, Stryke. Ama içini dolduran nefret, benim için olmasa bile, o kişi her kim ise... seninle seks yapmayı... zorlaştırıyor."

Onun sözleri, Stryke'ın aşırı şişirilmiş egosunu paramparça edince öfkesi dağıldı. Söyledikleri canını yakmıştı, ama gerçeği sormuştu. Haklı ya da haksız olsun, onu böyle görüyordu.

Ve bu yüzde yüz onun suçuydu.

O anda kendi boğazını kesmek istedi. Ona karşı tam bir pislik gibi davranmıştı. Sadece çaresiz kaldığında ona gelmiş, onu kullanmış, ondan yararlanmış ve karşılığında hiçbir şey vermemişti. Teknik olarak, hayatta kalmak için onun kadar seks ihtiyacı vardı, ama kardeşleri ve kuzenleriyle ihtiyacı olandan fazlasını alıyordu.

Yine de, karşılıklı olsa da, ilişkisi onu kurtardığı günden beri tamamen tek taraflıydı.

Bu da onun tüm hayatını ve içindeki her ilişkiyi

Vay canına. Büyük bir aydınlanma yaşamıştı, değil mi?

Eğer iyi bir insan olsaydı, dinler ve ders çıkarırdı. Umursardı. Eğer Tam bir pislik olsaydı, hepsini görmezden gelir ve sırf eğlence olsun diye birini öldürmeye giderdi.

Stryke ikisi deydi ve hiçbiri de değildi. Yani, bu bilgiyi sindirecek ve uygun olduğunda kullanacaktı.

Şu anda özür dilemek uygun bir hareketti. Aslında kocaman bir özür gerekiyordu, ama gururu bir anda o kadar büyümeye dayanamazdı.

"Masumi." Tövbe eden sesi, uzun süredir kullanılmadığı için kaba ve paslanmıştı. "Ben... özür dilerim. Davranışlarımın hiçbiri senin yüzünden ya da sana yönelik değil."

O, yaklaşık on dakika daha yalvarıp yakarsa bile aptallığının derinliğini tam olarak örtbas edemeyecek olmasına rağmen, nezaketle gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Blade'in ihtiyacını hissettiğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Annenin partisini planlamakla o kadar meşgul ki, kendine bir partner bulmayı unutuyor." Kapıya doğru yürümeye başladı. "Rade'e senin gitmeyeceğini söylediğini duydum."

Sanki onun ne yaptığı ya da nereye gittiği onları ilgilendiriyormuş gibi. "Ee?"

O, düzgün omuzlarından birini şehvetli bir şekilde silkti. "Bir annem olsaydı, onun doğum günü partisini kaçırmazdım."

Tıpkı Cyan gibi konuşuyordu. Ve Kynan gibi. Ve babası gibi.

Altı üstü bir doğum günü partisiydi. Zaten insanlar bunları neden kutluyordu ki? Tebrikler, bir yumurtadan çıktın ya da bir vajinadan sıkıldın. Aferin sana.

“Bir şeyi anlamaman, onu aptalca ya da önemsenmeye, mutluluğa ya da ilgiye layık olmayan bir şey yapmaz. İnsanların heyecanlandıkları şeylerin keyfini kaçırma.”

Annesinin nazik azarlamalarını sanki tam yanında duruyormuş gibi duyabiliyordu. Büyürken ona en az haftada bir kez böyle şeyler söylerdi. Sonra ona sarılır ve ona neşe verdiğini, kimsenin yaptıklarının bunu elinden alamayacağını söylerdi.

İddiaya var mısın, anne?

Belki de partiye gitmeliydi. O zaman herkes onun orada olmasının neden büyük bir hata olduğunu tam olarak anlardı.

En azından, "Sana demiştim" sözlerini duymayı dört gözle bekleyebilirdi.

7. Bölüm

DART'ın Harrowgate'inden, duvarlı avluyu şenlikli hale getiren bayram fenerleriyle aydınlatılmış patikada yürürken, Stryke sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Nadiren gergin olurdu ve en son ne zaman en ufak bir endişe hissettiğini bile hatırlayamıyordu. Ama şu anda, DART'ın özel yan girişinde dururken, midesi bulanıyor ve kıvrılıyordu, ter avuçlarını nemli yapıyordu.

Siktir et bu saçmalığı. Diktatörleri ve iblisleri bile titretmişti. Bir saatlik pasta, şampanya ve düşmanca bakışlarla başa çıkabilirdi.

Derin bir nefes alarak tedirginliğini bir kenara itti ve kapıyı açtı.

Müzik, tabakların tıkırtısı ve kahkahaların neşeli sesleri, binanın ana katındaki lobiden dar koridora doğru yayılıyordu. Tüm ofis kapıları kapalıydı, ama ileride, yiyeceklerle ve bir punç kasesiyle dolu bir büfe masasının yanında bir kalabalık toplanmıştı. Daha fazla insan, elinde içkilerle yuvarlak masaların başında durmuş, arka planda 2030'ların klasik müziği çalarken gülümsüyor ve sohbet ediyordu. Lobinin ortasında, çeşmenin önünde, Runa'nın adıyla süslenmiş beş katlı pembe ve gümüş renkli bir pasta kesilmeyi bekliyordu.

Partilerden ne kadar nefret etse de, annesinin onuruna düzenlenen bu kadar abartılı bir kutlamayı görmekten mutluydu.

Koridordan dışarı çıktı ve herkes o kadar aniden sessizleşti ki, sanki bir anahtar kapatılmış gibi geldi.

Bakılmaya alışkındı. Kadınlar ona şehvetle bakarken, erkekler kıskançlıkla izliyordu. Zengin ve güçlüler onu hesaplayıcı gözlerle izliyordu. Zeki insanlar ona temkinli bakıyordu. Genelde hepsini görmezden gelirdi.

Ama bu sefer öyle değildi. Bu sefer, odadaki her gözün onu takip ettiğinin son derece farkındaydı. Bakışları derisine işliyordu. Bu insanların çoğu

insan onu tanıyordu, ama ailesiyle olan geçmişini anladıklarından şüpheliydi. O insanlar hayretle bakıyordu.

Ama bilenler...

Kahretsin.

Rade ve Blade'in yanından onlara bir bakış bile atmadan geçti, ama Blade'in karanlık gözlerinin sıcaklığı Stryke'ın kafatasının arkasında yanık izleri bıraktı. Rade'de ise durum farklıydı. Onun bakışları donma hissi yaratıyordu.

Midesi bulanırken, Stryke bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldı ve tek yudumda içti, o an çalan pop şarkısının tadını ağzından silip attı. Biberlerden nefret ediyordu. Neden müzik her zaman nefret ettiği şeylerin tadı gibi geliyordu ki? Bir kez olsun, bir şarkı çikolatalı trüf gibi tadı olamaz mıydı? Boş kadehi yenisiyle değiştirmek için uzanırken, donakaldı.

Cyan.

Çeşmenin yanında durmuş, eskimiş kot pantolonlu ve siyah spor ceketli bir erkekle gülüşüyordu.

Parker.

Erik rengi elbisesi, uyluk ortasından dolgun göğüslerine kadar kıvrımlarını sararken, narin askıları omuzlarını ve boynunu sarmalıyordu — Parker'ın muhtemelen ısırp koparmayı hayal ettiği askılar.

İnanılmaz görünüyordu, kısa, platin rengi saçları kişiliğine uyan sivri uçlu bir şekilde şekillendirilmişti ve mor gözlerini daha da büyük gösteriyordu. O kadın, erkekler için bir tehdit oluşturunuyordu ve Parker kulağına bir şey fısıldamak için eğildiğinde, o mücevher gibi gözleri eğlenceyle parladı. Muhtemelen söylediği aptalca şeyi beğenmişti.

Stryke'ın onun takıldığı erkekler umurunda değildi. Ama, dostum... o inanılmaz derecede güzeldi. Stryke, Cyan ve Parker'ın ilişkilerinin durumunu merak ederek yavaşladı, her ne kadar umurunda olmasa da. Gerçekten umurunda değildi.

Ama sonra, birkaç metre ötede annesini gördü. Hızlıca nefes aldı, avuç içleri gerginlik ve beklentiyle terledi. Runa siyah bir kokteyl elbisesiyle muhteşemdi, karamel rengi saçları gevşek bir örgüye dönüştürülmüş, omzunun üzerinden sarkarak onu Shade'in eşi olarak tanımlayan *dermoire*'yi kısmen gizliyordu. Babasının yanında dururken bir kraliçe gibi görünüyordu. Stryke

ve aniden kendini, müdürün odasında ebeveyninin gelip onu almasını bekleyen yaramaz bir okul çocuğu gibi hissetti.

Oraya sayamayacağı kadar çok kez gitmişti. Nedense, ocukken “*keskin dili ve kibri*” başını bir sürü belaya sokmuştı. İnsanlar, ne kadar aptal olduklarını gösterdiğinde çok gcenirdi. Gerçekler can sıkıcı şeylerdi.

Annesi gözleri nemli ve dudaklarında titrek bir gülümsemeyle aceleyle yanına gelirken zaman durmuştı gibiydi. O kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra ne yapacağını, ne söyleyeceğini ya da ne hissedeceğini tam olarak bilmiyordu ama vücudu biliyordu. Bir annenin tesellisine can atıyordu ve içgüdüsel olarak kollarını annesine doğru açtı.

“İnanamıyorum.” Onu eskiden yaptığı gibi, küçükken yaptığı gibi sıkıca kucakladı. “Burada olduğun için çok mutluyum.”

Babası annesinin arkasına geldi ve dudaklarıyla “*Teşekkürler*” dedi.

Runa’nın sıcaklığı içinden akıp gitti ve hem etrafındaki hem de içindeki tüm kargaşayı unuttu. Bir anda yeniden genleştı, ama annesinin gurur duyduğu bir gençti ve sadece bir annenin kucaklamasının verebileceği teselliye kendini bıraktı. Kıymetli bir an için, annesinin en sevdiği Chanel parfümünün tanidik kokusu ve nefes alıp verişinin yumuştak sesi dışında hiçbir şey yoktu. Huzur, kalbini ve zihnini doldurdu. Gözlerini kapatarak, yıllardır ilk kez hissettiği bu huzur anının tadını çıkardı.

Arka planda insanlar yeniden konuşmaya başladı ve havada yumuştak kahkahalar yankılandı. Burada o kadar çok neşe vardı ki. Ona ve kardeşlerine hayat veren kadına karşı o kadar çok sevgi vardı ki.

Ama gerçeklik çok çabuk geri döndü. Annesi ondan uzaklaşarak ona şefkatli bir gülümsemeyle baktı. Sıcak avucunu onun yanağına koydu, gözleri onun gözlerine kilittlendi.

“Seni çok seviyorum,” dedi yumuştak bir sesle. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Seni daha sık grebileceksem, her gün doğum günü partisi verirdim.”

Nasıl cevap vereceğini bilemedi, bu yüzden ceketinin cebinden paketlenmiş bir kutu çıkarıp annesine uzattı. “Sana bir hediye getirdim.”

“Tuhaf.” Blade’in derin sesi arkasından geldi. “Harrod’s’ta ya da Paris’teki lüks bir mağazada dolaştığına dair bir ünlü haberinde görmedim.”

Blade'in, Stryke'in hediyeı kendisinin seçmediğine dair pek de ince olmayan iması karşısında Stryke'in çenesi gerildi. Hediyeı kendisi seçmişti. Sadece Leilani Giada'yı onu almaya göndermişti. Kıtık olarak bilinen Atlı'nın kızı olan Leilani, çekiciliğe ve müthiş dövüş becerilerine sahipti; kuralları esnetmeye istekli meleklerden mal almak için biçilmiş kaftandı.

"Blade, neden siktirip...?" Stryke kendini susturmaya zorladı. Annelerinin doğum günü partisi dışında herhangi bir yerde olsalardı, Stryke o cümleyi seve seve tamamlardı. Sorun çıkacağını sezen Shade, aralarına girdi; iri cüssesi, tek kelime etmeden Stryke ile Blade'i ayırdı.

Runa kurdeleyi çektiirdi ve paketi dikkatlice açtı. Küçük kutunun kapağını kaldırdığında, nefesini tuttu. "Stryke. Bu... düşündüğüm şey mi?"

"Eğer bunun Cennet Huzur Denizi'nden gelen altın bir inci olduğunu düşünüyorsan, evet." İpekten yapılmış yatağından ultra ince ama kırılmaz altın zinciri çıkardı ve kolyeyi boynuna takabilmek için havaya kaldırdı.

Gülümseyerek, örgüsünü kaldırdı ve arkasını döndü. "Muhteşem."

"Seni psişik saldırılardan koruyacak ve düşmüş melekleri uzak tutacak." Toka taktı ve kız, ısı ısı gülümseyerek ona doğru döndü.

"Bayıldım." Parmakları serin metal halkaların ve incinin parlak yüzeyinin üzerinde gezindi. "Bunu nasıl elde ettiğini sormalı mıyım?"

Güçlü varlıklar ona pek çok iyilik borçluydu. "Muhtemelen yapmamalısın."

Arkasından Blade'in sessiz bir homurtusunu duydu. Stryke bir kez daha kendini tuttu.

Hâlâ kolyeyi okşayan annesi ona gülümsedi. "Haberlerde, dünyanın dört bir yanındaki ilkokullara bir milyar dolar değerinde oyun parkı ekipmanı bağışladığını gördüm. Çok cömert bir davranış."

"Çocukların oynamaya ihtiyacı var." Ve güvende olmaları gerekiyordu, bu yüzden tüm ekipmanlar kötülüğü uzaklaştırmak için büyülüydü. Ne yazık ki, birçok okul bunun bir tür aldatmaca olduğundan korkarak hediyesini reddetmişti. Bazıları, bir iblisin fonlarını kullanma korkusunu gerekçe göstererek parasal bağışlarını bile reddetmişti.

Bir sürü yeni gelen odaya girdi ve dünyanın en ünlü pop yıldızlarından biri olan Grace Obert, en az bir düzine kişilik bir maiyetin eşliğinde odaya girdiğinde

Kynan, Runa'nın yanına yanaştı. "Shade, Grace'in en sevdiğin sanatçı olduğunu söyledi," dedi ona. "Onun için bir iblis eski sevgili sorununu hallettik ve o da bana borcunu ödemek istedi. Ben de bir iyilik istedim."

"Sadece senin için pek çok iyilik isteniyor," dedi Shade ona, bakışları o kadar sevgi doluydu ki Stryke göğsünün derinliklerinde bir acı hissetti.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı Runa. "Bunların hepsi çok muhteşem."

Stryke geri çekildi ve Grace yaklaşırken arka planda kayboldu. Bu insan kadını birkaç bağış toplama ve ödül galasında görmüştü ve onun ilgisini birden fazla kez reddetmişti. Annesinden dikkatleri başka yöne çekmek istemiyordu.

Bu yüzden, etrafta bir kalabalık toplanırken, tüm dikkatin başka bir yere yönelmesinden memnun olarak oradan kaçtı. Çıkışa doğru yöneldi, ama bir ses onu durdurdu.

"Stryke?"

Stryke'ın küçük kardeşi Crux, tuvaletten çıkarken adını seslendi; annelerinkiyle aynı soluk şampanya rengindeki iri gözleri, tabak kadar yuvarlaklı.

"Buradasın!" Crux, uzun bacaklı, sırik gibi bir tay gibi ona doğru koştu ve annelerinin yaptığı kadar sıkı bir kucaklamayla onu sardı. "Geldin!"

Geri çekildi, kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyordu. Çocuk neredeyse Stryke kadar uzundu, ama henüz dönüşüm geçirmemişti, bu yüzden kemikli ve zayıftı. Ve Chaos ile doğdukları günkü kadar masumdu.

"Evet, geldim," dedi Stryke, nefes nefese. "Ama seni burada gördüğüme şaşırdım. DART'taki çoğu kişinin senden haberi olduğunu sanmıyordum."

"Herkese Kynan'ın yeğeni olduğumu söylüyoruz."

Bu mantıklıydı. Ayrıca, Crux'un uzun kollu ve balıkçı yaka tişörtü, *dermoire'sinin* çoğunu gizliyordu, böylece kimse onun dönüşüm öncesi bir Seminus iblisi olduğunu bilemezdi. Hiçbir iblisin doğmadığı bir dönemde doğması, çok fazla dikkat ve şüphe çekecekti.

"Peki," dedi Crux, "bu geri döndüğün anlamına mı geliyor? Seni daha sık göreceğiz miyiz? Eve gelmelisin! Akşam yemeği yiyebiliriz. Rade çok iyi bir aşçıdır. Suzanne'den ders aldı! Biliyorsun, *An*

Angel in the Kitchen'ın yıldızı. Onun chili'sini denedin mi? Ateş püskürtürsün ama hoşuna gider diyor." Sanki kafası karışmış gibi omuz silktilti. "Ateş kısmı konusunda emin değilim ama hoşuma gidiyor."

Siktir. İşte korktuğu şey buydu. "Crux, ben sadece annemi görmeye geldim. Bu hiçbir şeyi değiştirmmez."

Ama dur, Rade *aşçılık* dersi mi almış? Azrail'in kızlarından birinden mi?

"Evet, değiştirir," diye ısrar etti Crux. "Göreceksin. Hepimiz sadece iyi geçinmeye çalışırsak..."

"Hayır," dedi Stryke sertçe, sesi duygularla o kadar tıkanmıştı ki kelimeleri zar zor çıkarabildi. Crux'u görmek, Chaos'un da aynı şekilde görüneceğini bilmek... acı içini parçaladı ve şampanya kadehini geri çıkarmak üzere olan asit haline getirdi. "Hayır." Sesini yumuşattı. "Şu anda olmaz. Yapacak çok işim var. StryTech'te çok meşgulüm..."

"Bu her zaman kullandığın bahane," diye patladı Crux, solgun yanaklarında kırmızı lekeler beliren nadir bir öfke gösterisiyle. "Ve bu saçmalık."

Evet, öyleydi. Ama gerçeği söylemek bir seçenek değildi. Crux'a — ya da herhangi birine — neden olduğu hasarla yüzleşemeyeceğini nasıl söyleyebilirdi? Geçmiş telafi etmenin en iyi yolunun şirketi olduğunu. StryTech'i, hatalarını düzeltmek ve başka ailelerin de kendi ailesinin yaşadıklarını yaşamamasını sağlamak için kurmuştu.

Oh, bir de suçluluk duygusunu hafifletmek için.

İşe yaradığı söylenemezdi. Ama en azından zihninin kontrolden çıkıp çılgına dönmesini engelliyordu.

"Crux, özür dilerim." *Berbat bir ağabey olduğum için çok üzgünüm.* "Sana yepyeni drone'larımızdan birini göndersem nasıl olur?"

Crux'un ince omuzları isteksizce silkeldi. "Tabii. Olur, sanırım."

"Harika." Kardeşinin neşelenmesini görmek için sabırsızlanarak koridoru işaret etti. "Az önce kimin geldiğine bir bakmalısın. Sanırım hepiniz özel bir konsere katılacaksınız."

"Gerçekten mi?" Crux boynunu uzatıp Stryke'in arkasına bakmaya çalıştı.

"Kim o?" "Grace Obert."

"Olamaz!" Crux neredeyse parmak uçlarında zıplıyordu. "Gidip bakmalıyım."

Sen de sonra gelir misin?"

Stryke belirsiz bir gülümseme attı. "Acele edersen, Grace başlamadan önce ondan imza alabilirsin."

"Bu harika olur!"

Crux, sahibi eve yeni gelmiş bir köpek yavrusu gibi koşarak uzaklaştı. Stryke'in dizleri neredeyse çöküyordu. Biraz hava alması gerekiyordu. Tüm o... duygusallıktan uzaklaşması gerekiyordu.

İçeri girerken kullandığı koridordan ilerlemeye başladı ve, ne tesadüf ki, bir kase cipsle dinlenme odasından çıkan Logan'a neredeyse çarpıyordu.

"Oh, selam Stryke." Logan partiye doğru eliyle işaret etti. "Geldiğine sevindim."

"Tabii, tabii."

Logan, canını acıtacak kadar sert bir şekilde omzuna yumruk attı. "Aptal olma. Senden tekrar hoşlanmaya başlamıştım. Yani, ilk kez hoşlanmaya başlamıştım."

"Beni sevmene ihtiyacım yok."

Logan içinden küfretti ve öfkesini kontrol altında tutmaya çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Cujo ve Eva için yaptığın her şey için sana düzgün bir şekilde teşekkür etme fırsatım olmadı." Nazik olmaya çalışmaktan sesi kısılmıştı. Stryke'a kavga ettikten sonra birbirlerinden özür dilemek zorunda kalan çocukları hatırlattı.

Orada dururken aralarındaki hava gerginleşti. Logan'la yıllarca süren düşmanca bir ilişkiden sonra, Stryke başka bir şeyi nasıl sindireceğini bilemiyordu. Özellikle de kendi ortamından uzak ve anne babasını ve Crux'u gördükten sonra dengesi bozulmuşken.

Sonunda, hafifçe başını salladı. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu. Şimdi, izin verirseniz, gitmem gerekiyor."

Neredeyse koşar adımlarla çıkışa gitti ve kapıdan dışarı fırladı.

Hava serin ve temizdi; dışarıya çıkıp, yüksek taş duvara inşa edilmiş Harrowgate'i teras alanından ayıran korkuluğa tutunurken, çılgınca nefes aldı.

Kahretsin, gitmesi gerekiyordu. Bununla başa çıkamazdı. Gidip, acil bir durumla ilgilenmesi gerektiğine dair bir mesaj gönderebilirdi. Herkes buna inanırdı.

Evet, bu iyi bir plan gibi görünüyordu.

Harrowgate'in kemerli girişini çevreleyen parıldayan perdeye baktı. Sadece birkaç metre uzaktaydı. Kalbinin çarpıntısının durması ve midesinin sanki bir iblisten kaçıyormuş gibi bulantısının geçmesi için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Bu ona absürt bir şekilde komik geldi çünkü gerçekten de bir iblisten kaçıyordu.

Kendinden kaçıyordu.

Cyan iyi partileri severdi ve bu parti, doğum günü partileri arasında hepsini geride bırakıyordu. Grace Obert mi? Vay canına. Bu dünya çapındaki süperstar, tüm önemli müzik ödüllerini defalarca kazanmış ve oyunculuğa da adım atmıştı. Ve şimdi burada özel bir konser veriyordu.

Çok havalı.

Bir garson, köpüklü, ışıltılı pembe içeceklerle dolu ve üstüne bolca krem şanti yığılmış bir tepsiyle yanlarından geçti—görünüşe göre Runa'nın en sevdiği süslü kokteyllerden biriydi. Cyan eliyle onu geri çevirdi; o, daha az tatlı, sanki Barbie'nin bardağa kusmuş gibi görünen içecekleri tercih ediyordu. Alkolü de erkekleri sevdiği gibi severdi.

Güçlü, sert ve abartısız. Rade ve Kynan gibi erkekler.

Ve Stryke.

Hayır, olmaz. Teorik olarak onun tipi olabilir, ama ondan hoşlanmıyordu.

Daha önce ona asılan bir vampir yanından geçerken somurtarak baktı ve hayır, onu da sevmiyordu. Underworld General'da kan alma uzmanı olarak çalıştığı iş hakkında sohbet ederek güzel vakit geçiriyorlardı, ama sonra o, kan alma becerilerini denemek isteyip istemediğini sorarak her şeyi mahvetmişti. Dişleriyle. Uyluk arterinde. Sanki tamamen yabancı birinin, dişleri bir yana, herhangi bir şeyle hayati bir arterini delmesine izin verecekmiş gibi.

Aptal. Parker onu o ahmakla daha fazla konuşmaktan kurtardığında çok sevinmişti.

Vampirin, finans departmanında çalışan bir DART ajanıyla birlikte köşeyi dönüp kayboluşunu izledi; görünüşe göre, sonunda biraz emip sikişecekti.

Stryke'a gelince... nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun gelişini fark etmişti, dar siyah takım elbise, siyah gömlek ve kan kırmızısı kravatıyla ne kadar yıkıcı derecede seksi olduğunu. Onu tanıyan her kadın, uzun, düzgün adımlarıyla zahmetsizce zemini yutarken, ebeveynlerinin yanına doğru yürüdüğü sırada muhtemelen kendilerini kaybedmişti.

O da kardeşi Rade kadar okunması zor biriydi. Öte yandan Blade, ona kaynayan bir tencereyi hatırlatıyordu.

"Cyan."

Patronuna döndü; pantolon ve gözlerinin rengiyle uyumlu, gömleğinin ucu dışarıda bırakılmış mavi bir gömlek giymişti ve her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. "Kynan."

"Geldiğine sevindim." Lobinin hemen yanındaki küçük bir köşe olan bekleme alanını işaret etti. "Bir dakikan var mı? StryTech'te işlerin nasıl gittiği hakkında konuşma fırsatımız olmadı."

Seslerin ve müziğin gürültüsünden biraz uzaklaşırken başını salladı. "Stryke bir pislik, ama ekibi yetkin. İçine enjekte etmem gereken rehberlik dokusunu barındırabileceğini düşündüğümüz bir mikroçip tasarladık bile."

"Mükemmel," dedi Kynan, savaşa zarar görmüş boğuk sesiyle etkilenmiş gibi. "İyi iş çıkardın. Bu, beklenen zaman çizelgesini hızlandıracak."

"Eğer gerçekten işe yararsa," dedi. Hiçbir şey zahmetsizce yolunda gitmezdi, bu yüzden herhangi bir proje için zaman tahminleri hazırlarken yüzde yirmi bir yedek süre eklerdi. "Hâlâ önümüzde uzun bir yol var. Şu anda, birden fazla mermiyi barındıracak bir silah tasarlayabileceğimizi bilmiyoruz. Eğer bunu çözebilirsek, muhtemelen yine de birkaç yıllık araştırma ve geliştirme süreci bizi bekliyor."

StryTech'te yıllarca çalışmak.

Kynan omzuna hafifçe vurdu. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Bu güven oyuna minnettardı, ancak Reaper kapsamlı bir şekilde test edilene kadar bu konuda fazla heyecanlanmayacaktı.

"Göreceğiz."

"Her zamanki gibi alaycı." Elini yanına indirip, Blade yanından geçip

Harrowgate avlusu çıkışına doğru bir görevdeymiş gibi ilerlerken başını salladı.

"Beni haberdar et," dedi Kynan. "Ve buradan yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa haber ver."

"Tamam."

Kynan, masada kız kardeşi Tayla ve DART'ın en yeni üyesi, Logan'ın nişanlısı Eva ile birlikte gülen karısı Gem'in olduğu yöne doğru yola çıktı. Cyan'ın eski Aegi'ye ısınması zaman almıştı, ama insan kız giderek ona ısınmıştı. Cyan, onun açık sözlü kişiliğini ve çekingen ama dost canlısı doğasını seviyordu.

Cyan bir içki alıp onlara katılmayı düşündü, ancak türünün doğal olarak aşırı hassas bir işitme duyusu vardı ve gürültü onu rahatsız ediyordu. Aslında, çalışma alanının sessiz yalnızlığını özlemişti.

Laboratuvara gitmesi gerektiğini düşündü... elbette her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için.

Partiden bir süreliğine kaçmak için uydurduğu bu bahaneye memnun olarak, laboratuvarının rahatlığına doğru yola çıktı. Ah, onu ne kadar özlemişti...

Ne oluyor...?

Bir pencerenin önünde durdu, Stryke'ı görünce adımları durdu — başı eğik, göğsü inip kalkıyor, iri vücudu Harrowgate'in yanındaki avludaki taşlara uzun bir gölge düşürüyordu.

Tanrılar, ondan nefret ediyordu. Yine de, orada tek başına, yumruklarını sıkmış dururken, onda hiç beklemediği bir kırılma vardı. Üzgün görünüyordu. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Başka bir şeydi. Ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Zaten önemi de yoktu. Umursamıyordu.

Ama o, açıkça yalnız kalmak isterken orada durup ona bakarken kendini biraz tuhaf hissediyordu.

Sonra avluya açılan kapı birdenbire açıldı ve artık yalnız değildi.

Ama Blade'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu kesinlikle iyi bir şey değildi.

Bölüm 8

"Umarım lanet bir korkak gibi kaçmıyorsundur."

İnanılmaz. Stryke kendini toparlayıp çıkmak üzereyken, kardeşi her şeyi mahvedecekti.

Küfrederek, Stryke arkasını döndü. "Defol git, Blade."

Dostum, bunu söylemek çok iyi geldi. Yıllardır Blade ile konuşmaları kısa, gergin ve kavga çıkmaması için zar zor nezaketi koruyan bir şekilde geçiyordu.

Artık kavga çıkarma zamanı gelmişti.

"Kaçıyorsun, değil mi?" dedi Blade, siyah İtalyan deri çizmesi beton kaldırım taşlarına boğuk silah sesleri gibi çarpıyordu. "Adi herif. Geçen gün Rade, en çok ihtiyacımız olduğu anda kaçtığını söylediğinde seni savunmuştum bile. Tartıştım. Seni biz uzaklaştırdık dedim." Tiksinti dolu homurtusu, serin gece havasında öfkeli bir buhar bulutu oluşturdu. "Ama o haklıydı. İşte buradasın, en iyi yaptığın şeyi yapıyorsun."

Stryke, öfke damarlarında kan gibi akmasına rağmen sakın kalmaya zorladı. Blade'in karanlık gözlerinde öfkeli altın parıltılar kaynıyordu ve Stryke, kendi gözlerinin de aynısını yansıtıp yansıtmadığını merak etti. Umarım yansıtmıyordur. Blade, Stryke'ı kışkırtamadığında daha da sinirlendi.

"En iyi yaptığım şey," dedi Stryke sakın bir sesle, "senin gibi insanların iblislerle savaşması için silahlar geliştirmek." Avlunun ortasında Blade'in karşısına geçti ve dişlerini gösterdi. "O yüzden, çekil önümden, kardeşim."

Blade gerildi, boynundaki damarlar saldırganlıktan adeta nabız gibi atıyordu. "Bunu isterdin, değil mi? Yüzünden çekilirsem, aynaya bakıp neden olduğun acıyı görmek zorunda kalmazsın, bunu isterdin."

Bu sözler Stryke'ı derinden etkiledi ve Stryke, kardeşinin yüzüne yaklaşarak ona yanıldığını kanıtlamak için hırladı. Burun buruna

ve göğüs göğüse geldiler; aralarındaki kalan boşluğu yılların birikmiş acısı dolduruyordu.

Ama mesele şu ki, Blade haksız değildi. Ailesinin yaşadığı tüm acıların kaynağı Stryke'a kadar uzanıyordu. Ne kadar kızgın olsa da, Blade'in düşmanlığının her bir damlasını hak ettiğini biliyordu.

Öz farkındalık berbat bir şeydi. Ve son derece rahatsız ediciydi.

"Ne istiyorsun, Blade?" diye sordu Stryke, kardeşini yere sermemek için harcadığı çabayla sesi gür ve alçak çıkıyordu.

"Yaptıklarını kabul etmeni ve bunu düzeltmeni istiyorum."

Düzeltemek mi? Blade kafasını mı çarpmıştı? *"Bunu düzeltemem, Blade. Kimse düzeltemez.*

Kaos öldü."

"Hadi canım!" diye bağırdı Blade. "Lanet olsun, Stryke." Blade ellerini başına vurdu ve öfke ve hayal kırıklığıyla kıvrılmış bedeniyle arkasını döndü. "Chaos'tan bahsetmiyorum!" Tekrar döndü, elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. "Ailemize yaptıklarını düzeltmeni istiyorum. Anneme, babama ve Crux'a yaptıklarını."

Blade'in istediği şey imkansızdı. Elbette, annesi ve babası onu daha sık görmek isterdi, ama onun varlığı aynı zamanda anıları ve acıyı da geri getirecekti. Ailesini buna maruz bırakamazdı.

Kendimi buna maruz bırakamam.

Bu, analiz etmeye hazır olmadığı bir başka çirkin gerçektir. Yaraları deşip zehri boşaltacak ne zamanı ne de isteği vardı. Bu, özür dilemek, yalvarmak ve duygularını keşfetmek anlamına gelirdi. Siktir et. Zehirli öfke, çok daha az karmaşık bir başa çıkma mekanizmasıydı.

"Yapmam gerekeni yaptım," dedi Stryke. "Ve barışmaya yönelik her girişim senin bir pislik olmanla sonuçlanırken *bunu* nasıl *düzeltemem* gerekiyor? Bu gece çaba gösterdim, ama senin işimi kolaylaştırmayacağını biliyordum. Buradaki sorun ben değilim. Beni parçalamak için peşime düşen sensin." Bir an durdu, beyninde yer kaplayan tüm öfke ve acıyı topladı. Öfkenin, rahatlamanın volkanik bir patlamasıyla yüzeye çıkmasına izin vermek iyi geldi. "Sence bu gece bununla uğraşmak mı istedim? Sence seni her gördüğümde, bu aileyi nasıl mahvettiğimi duymak ister miyim? Sence Chaos'a olanlar için beni suçlamana ihtiyacım var mı...?"

Yumruğun geldiğini görmemişti. Bir an önce kardeşine saldırıyordu, bir an sonra ise kanın tadını alıyor ve kulaklarında çınlama duyuyordu.

“Onun adını anmaya hakkın yok.” Blade, Stryke’ın burnuna bir yumruk daha indirdi ve kan dudaklarına ve çenesine sıçradı. “Saklanmayı bırakana kadar yok.”

Kendinden nefret duygusu içini sardı çünkü, evet, saklanıyordu. Kaçınıyor, konuyu saptırıyor ve sadece onu görmek bile ailesine acı verdiği için onları bu acıdan korumaya çalışıyordu. Ailedeki gerginliğin hem sebebi hem de çaresi olamazdı. Varlığının neden olduğu acı, *daha fazla* orada bulunarak nasıl iyileştirilebilirdi ki?

Kendinden nefret duygusu daha da büyüdü ve Stryke’ın Blade’e yönelik öfkesini, ait olduğu yere, yani kendisine yönlendirdi. Böylece, Blade’in çenesini kırmak yerine, kardeşinin tüm acısını ve öfkesini kendisinden çıkarmasına izin verdi.

Yine de, ağır bir sağ kroşe çok tatmin edici olurdu.

Stryke yüzüne gelen bir sonraki yumruğu da yedi. Ve bir sonrakini. Ve özellikle sert bir aparkat onu duvara yapıştırıp görüşünü ikiye böldüğünde, orada durup bir sonrakini bekledi. Blade’in kendini daha iyi hissetmesi ve Stryke’ın hiçbir şey hissetmemesi için ne kadar gerekiyorsa o kadar.

Çünkü hiçbir şey hissetmemek, kendinden nefret içinde boğulmaktan daha iyiydi.

Kan ve ter, yüzünden ve boynundan aşağı akarak soğuk gecede ince izler bıraktı. Darbe üstüne darbe, görüşü bulanıklaştı, belki gözlerindeki kandan, belki şişlikten, belki de beyin sarsıntısından. Ne olursa olsun.

Sonunda darbeler kesildi. Ancak acı devam ediyordu.

"Bitti mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Yoksa beni Chaos'un yanına mı gönderiyorsun?"

Blade'in mi yoksa kendisinin mi dengesiz olduğunu anlayamadı. Ve sonra Blade ona saldırdı. Stryke darbeye hazırlandı, ama darbe gelmedi.

Yakındaki bir servis kamyonunun geri geri giderken çıkardığı keskin bip sesi, birbirlerine bakarken çıkardıkları hırıltılı nefes sesleriyle yarışıyordu. Bir bip, iki... Stryke altı tane saydıktan sonra Blade geri döndü ve binaya doğru fırladı. Kapının çarpmasıyla kamyonun son bip sesi tam olarak aynı anda geldi.

Stryke’ın bacakları güçsüzleşti ve taş duvara çarparak yere kaydı. Başını geriye atıp kollarını dizlerine dayadı, gözlerini kapattı ve bu günle ilgili her şeyden pişmanlık duydu. Bu gecedен.

Bu cehennem azabı hayatın her şeyini.

Vay canına.

Cyan, şaşkın bir çığlık atmamak için elini ağzına kapattı.

Stryke'in kardeşleriyle arası bozuk olduğunu biliyordu, ama nedenini bilmiyordu ve durumun *bu kadar* kötü olduğunu düşünmemişti. Ancak pencereden gelen parti ışıklarının parıltısı ve avluya yayılan gölgeler arasında bile, iki erkek arasında dalgalanan acı ve öfke göz kamaştırıcıydı.

Ve bu, Blade'in Stryke'in yüzüne boks ringinde olduğu gibi yumruk atmasından *önceydi*. Stryke neden karşılık vermemişti?

O bir korkak değildi. Düzenli olarak dünya liderleri, iblisler ve meleklerle karşı karşıya geliyordu. Ve Blade'den kaçmamıştı. Hatta, kardeşinin yumruklarına meydan okurcasına karşılık vermişti. En azından başlangıçta. Ama dayak devam ettikçe, meydan okuması kabullenmeye dönüştü.

O da bu kavgaya verdiği tepkiyle ilgili sorular soruyordu kendine.

İlk yumruğu keyifle izlemişti. Hatta yumruğunu havaya kaldırıp "*Evet!*" diye mırıldanmış bile olabilirdi. Sonunda biri bu adamı haddini bildirecek cesarete sahip olmuştu.

İkinci yumruk onu daha da mutlu etmişti. Belki ilk yumruk kadar değil, ama gerçekten de Stryke bunu hak etmişti. Kibirli pislik.

Sonra... gözlerini gördü. Öfke bekliyordu, erkekler arasında eski usul bir kavgayı ateşleyecek bir öfke kıvılcımı. Sonunda bir aile üyesi tarafından ayrılacak türden bir kavga. Kardeşlerle ilgili her filmde böyle bir sahne vardır.

Ve öfke de oradaydı. Ama bununla birlikte, Stryke'in gözleri, onun sadece umutsuzluk olarak tanımlayabileceği bir duygu ile doluydu.

Blade ona tekrar vurdu.

Stryke'in başı geriye doğru savrulurken burnundan kan fışkırdı. Nefesi kesildi, dudaklarından çıkmadan önce "*hayır!*" diye bağırarak istedi.

Partiden müzik çınlıyordu, ritmi Blade'in Stryke'in yüzüne indirdiği yumrukların zamanlamasıyla mükemmel bir Şekilde uyuŐan bir Şarkı. AŞağı doğru güçlü bir yumruk, Stryke'in dengesini bozdu, vücudunu yeniden dengelemeye çalışırken sallanıyordu.

Blade bir Şey bağırdı, ama müzik sesini bastırdı. Sözler, Blade'in yumruklarından daha sert bir Şekilde Stryke'a çarptığı için, kız sadece Stryke'in yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordu. Bu bir kavga değildi. Bu bir dayaktı.

Blade, Stryke'a keskin bir aparkat indirdi. Zaten ayakları üzerinde sallanan Stryke, dengesini kaybetti ve burnundan ve ağzından kan akarken geriye doğru duvara çarptı.

Avını yakalamak için harekete geçen bir yırtıcı gibi, Blade acımasız bir öfkeyle kardeşine darbeler yağdırdı.

Bunu durdurmalıyım.

Bu düşünce daha yeni oluŐmuŐtu ki, Blade nihayet titrek bir adımıla geri çekildi. Göğsü inip kalkarken, ayakları üzerinde sallanıyor, omuzları kamburlaŐmıŐ, yumruğundan kan damlıyordu.

Stryke başını kaldırdı, başı sallanıyordu, yarılmıŐ ve Şişmiş dudaklarında çarpık, acı dolu bir gülümseme vardı. Blade'i öne doğru fırlatacak bir Şey söyledi, yumruğu havada, yıkıcı bir darbe indirmek için hazırđı.

"Hayır!"

Sanki Blade onu pencereden duymuş gibi, hareketsiz kaldı. Saniyeler geçti, sadece kulaklarında yankılanan nabzının atışları duyuluyordu. Sonunda Blade geri adım attı ve yumruğunu yanına indirdi. Blade başını sallayıp topukları üzerinde dönerek binanın içine doğru büyük adımlarla girmeden önce, yüzünde kısa bir pişmanlık ifadesi gördüğünü sandı.

Avluda, Stryke duvar boyunca yavaşça kayarak poposu kaldırıma arpına kadar indi. Kollarını dizlerinin üzerine geŐŐeke atıp başını geriye yaslayarak gözlerini kapattığında, kolları bir ton ağırlığında gibi görünüyordu. enesinden hala kan aktığını, kanın siyah yakasının altına kaybolup ipek kravatını lekelediğini fark etmemiş gibiydi.

Eh, bunu hak etmişti.

Pencereden uzaklaştı ama iki adım attıktan sonra durdu.

Lanet olsun. Onu öylece bırakamazdı. Kynan'a ya da ebeveynlerinden birine onu kontrol etmelerini söylese, bunun hoşuna gideceğini sanmıyordu. Kesinlikle, bir yabancının onu bulup fotoğraflarını çekip sosyal medyada yayınlamasına ya da magazin dergilerine satmasına ihtiyaı yoktu.

Sadece beş dakika önce, fotoğrafları çeken ve satan kişi kendisi olabilirdi. Ama o epik dayak sırasında bir noktada, ailesinin ve Shanea'nın ölümlerindeki rolünden dolayı hak ettiği cezadan zevk almayı bırakmıştı.

Belki de en azından bir yara bandı isteyip istemediğine bakmalıydı.

Kendine yedi çeşit *fleeshim* — kendi türünün dilinde *aptal* — diyerek, yakındaki bir restoranın lezzetli kokularını ve hafif bir kan kokusunu taşıyan serin gece havasına çıktı.

Stryke'ın başı öne doğru sallandı. Gözlerini kırptı. Küfretti. "Cyan." Başını duvara yasladı. "Ne istiyorsun?"

"Partiye katılmak *istiyorum*, ama olanları gördüm ve bir şeye ihtiyacın olup olmadığını sormak zorunda hissettim. Bir bardak su? Bandaj? Doktor? Birkaç dikiş atılması gerekiyor gibi görünüyorsun. Ve yüz rekonstrüksiyon ameliyatı."

Çünkü, vay canına. Sol elmacık kemiğinin orada olmaması gerektiğinden oldukça emindi ve eğer göz çukurunda yarım düzine kırık yoksa, E. coli ile dolu bir petri kabını yiyebilirdi.

"Yalnız kalmak istiyorum." Yırtık ve şişmiş dudaklarından çıkan sözleri belirsizdi, ama yine de bir şekilde nankör bir pislik gibi konuşmayı başarmıştı.

"Seve seve." Arkasını döndü ve topuğunu taşa vurdu. "İyi akşamlar."

Kapıya doğru yürümeye başladı, ayakkağıları sessiz gecede yüksek sesle tıkırdadı. Ne pislik adam.

"Bekle."

Siktir et. Yardım etmeye çalıştığı için kendini *aptal* gibi hissederek, adımlarını hızlandırdı.

"Cyan."

Hayır. Kapıya neredeyse varmıştı. Orada oturup çürüyebirdi.

"Lütfen." Sesi keskin ve sinirliydi, ama sesindeki samimiyet olmasaydı, yoluna devam ederdi.

Pencereden, insanların Grace Obert'in şarkılarından birine eşlik ederek alkışladığını ve dans ettiğini gördü. Eğlenceli görünüyordu. Orada olabilir, şampanya içebilir, belki Parker'la dans edebilir ya da daha büyük olasılıkla, laboratuvarının tanıdık rahatlığında tek başına şampanyasını yudumlayabilirdi.

Ya da soğukta devasa bir ahmakla birlikte olabilirdi.

Bir hata yaptığından emin olarak içini çekip ona doğru döndü. “Ne?”

Adam onun yönüne baktı, ama onu ne kadar iyi takip edebildiğinden emin değildi. Sol gözü erik büyüklüğüne şişmişti, bu yüzden muhtemelen o gözüyle göremiyordu. Diğer gözü daha iyi durumdaydı, ama alnındaki çirkin yara, gözüne sürekli kan akmasına neden oluyordu. Yüzünü koluyla silmeye çalıştı ama çoğunlukla kanı etrafa yaydı.

“Acaba...?” Yavaşça nefes aldı ve kız, onun bir şey istemek zorunda kalmasından mı yoksa kemik kırıklarından mı acı çektiğini anlayamadı. Bir kolunu göğsüne doladığı halinden, kaburgalarının da yüzü kadar ağrıdığı anlaşılıyordu. “Bana eve gitmemde yardım eder misin? Çok iyi göremiyorum.”

Lanet olsun ona. Sesinde duyulan o ince kırılganlık, kızın sinirini yatıştırdı. Kız pencereden tekrar dışarı baktı ve seçeneklerini bir kez daha değerlendirdi.

Sonunda omuz silkti. “Şampanyayı pek sevmediğim için şanslısın.” İçerideki partiyi işaret etti. “Veda mesajımı iletmemi istediğin biri var mı?”

Onun acı kahkahası onu şaşırttı. “Hayır.”

Acı dolu bir yüz ifadesiyle, tek elini taş duvara dayayarak, yumuşak bir hareketle ayağa kalktı. Kız, adam kışının üstüne düşmeden önce aceleyle yanına koştu.

"Hadi," dedi, koluna girerek. "Bu taraftan."

Harrowgate'in ışıltılı girişi, yaklaştıkça karanlık bir koridora dönüştü. Onu içeriye aldı. Kapı kapandığında, kapkara duvarlar iki sembolle aydınlandı; biri Sheoul'u, diğeri ise insan dünyasını temsil ediyordu. Kız, insan dünyası sembolüne dokundu ve devasa bir dünya haritası, tüm duvarlarda parlayan çizgilerle yayıldı. Tam Avustralya kıtasına dokunmak üzereyken, Stryke'in eli bileğini sıkıca kavradı.

"StryTech'e değil, Kanada'ya gidiyoruz. Tuş takımını kullanman gerekecek."

Bu beklenmedik bir durumdu. Parmak ucunu Kanada haritasına bastırdı ve ardından parlayan ülkenin sağındaki sembole dokundu. Anında, haritanın yanında düzinelerce sembol belirdi.

"Kod Sheoulic dilinde. Sayılar *inje, vilam, olshek*. Başparmağıma ihtiyacın olacak."

Ona şaşkın bir bakış attı. "Yani, kodu bilen biri başparmağını kesip... nereye gidiyorsak oraya erişebilir mi?"

"Başparmağın nabzı gerekiyor." "İyi düşündün."

Sheoulic dil kutusunu açtı, kodu girdi, sonra elini tuttu ve başparmağını belirtilen parlayan daireye yönlendirdi. Ayrıca sistemdeki kodlamayı da not aldı; daha önce hiç görmediği karmaşık, güvenli bir dildi ama yeterince uğraşırsa çözebileceğini düşündü.

Anında, kapı açıldı ve karanlıkta görebildiği kadarıyla karlı ağaçların arasında yer alan bir evin terasına çıktılar.

"Vay canına," dedi, elini hala elinde tutarak onu dışarı çıkardı. "StryTech kulesinin tepesinde yaşadığını sanıyordum. Neredeyiz?"

"Kulübem. StryTech'in tepesindeki çatı katı süiti tamamen gösteriş, partiler ve röportajlar için."

Terasın karşısındaki sürgülü cam kapıya doğru ilerlerken, buz gibi bir hava dalgası onu titretmişti. "Neden şaşırmadım acaba?"

"Bu ne demek oluyor?"

Buz gibi tahtaların üzerine dikkatlice adım attı. "Süper kötüler her zaman gizli sığınaklara sahiptir."

O, öksürükle kahkaha arasında bir ses çıkardı. "Beni bir kötü adam olarak mı görüyorsun?"

"Bunu komik mi buluyorsun?"

"Evet." Elektronik panonun önünde elini körü körüne salladı, sonunda doğru şifreyi buldu ve cihaz bip sesi çıkararak kapıyı açtı. "Ama beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim."

Eşiği geçmeden önce bir an durdu. "Belki de geri dönüp Eidolon'u getirmeliyim. Onu partide görmüştüm..."

"Kesinlikle olmaz," dedi, kelimeleri geveleyerek. "Hızlı iyileşirim. Beni kanepeye götür yeter."

"Lütfen."

"Ne?"

Kız hayal kırıklığıyla başını salladı. "Runa gibi kibar, tatlı bir kadın seni nasıl yetiştirdi? 'Lütfen beni kanepeye götür' demek o kadar mı zor?"

“Lütfen beni kanepeye götür.”

Kız onu içeri çekti. “Üşüdüğüm için bunu kabul edeceğim, ama alaycılığın biraz abartılıydı.”

Buna gülümsemiş olabilir, ama şişlikler ve morluklar yüzünden bunu anlamak zordu. Ama çabuk iyileştiği konusunda haklıydı. Giriş holünün parke zeminini geçip oturma odasındaki kilime vardıklarında, yürüyüşü daha sağlamlaşmış ve daha dik duruyordu. Kanepeye vardıklarında, bir tıslama ve yüzünü buruşturarak çöktü, sonra memnun bir iç çekişle tereyağı rengi, karamel rengi deriye yaslandı.

Kadın, ortama hızlıca bir göz attı ve rustik kulübe dekorunu, ancak hiç kullanılmamış gibi görünen profesyonel aletlerle donatılmış devasa mutfak gibi son derece modern konforları fark etti.

“Bir bez ve biraz buz getireyim,” dedi. “Burada kal.” “Bunu yapmak zorunda değilsin. Partiye geri dön.”

“Sorun değil.” Mutfağa doğru yöneldi, ayakları yumuşacık fildişi halıya gömüldü. Burayı nasıl bu kadar temiz tutuyordu? “Hemen dönerim.”

“Partiye geri dön dedim.”

Tanrım, bazen tıpkı eski sevgilisine benziyordu. Savunmacı, öfkeli, somurtkan. DART’ın Paris ofisindeki o teknomanceri terk etmesinin bir sebebi vardı ve dersini almıştı. Jeth’in saçmalıklarına katlanmıştı çünkü onu sevecek kadar aptaldı.

Ama Stryke’ı sevmiyordu. O yüzden, siktir et onu.

Arkasını döndü. “Senin neyin var be?”

Eğer geri adım atmak ya da uzaklaşmak yerine konuyu zorlarsa, Jeth gibi öfkelenip kendini kaybetmesini bekliyordu. Bu yüzden, o karanlık bir kahkaha attığında ağzı açık kalakaldı.

“Neyim var mı? Ben herkesi kendimden uzaklaştıran, içine kapanık, bencil bir pisliğim.”

Bu beklenmedik bir dürüstlüktü. “Yani, pisliğin teki olduğunu inkar etmiyor musun?”

Omuz silkti. “Bu bir sır değil, Cyan. İnsanlar bana söylüyor. Masumi de bunu sürekli söylüyor.”

Masumi mi? Blade ve Mace’in bu ismi daha önce andığını duymuştu. Masumi’nin ortak bir kız arkadaş ya da onun gibi biri olduğunu varsaymıştı.

İnkübiler söz konusu olduğunda hiçbir şey belli olmazdı. “O senin danışmanın mı? Psikologun mu?”

“Hayır.” Bir an durdu. Yine omuz silkti. “Belki. Bazen.”

Eh, bu her şeyi açıklığa kavuşturdu. “Madem pisliğin teki olduğunu biliyorsun, neden öyle davranmayı bırakmıyorsun?”

Oturdu, yüzünü buruşturdu ve tekrar geriye yığıldı. “Benim pisliğin teki olduğumu bilmekle, pisliğin teki olmamı umursamak arasında bir fark var.”

Kız, duyduklarına inanamadan ona baktı. “Bu kadar zeki olup da insanlara iyi davranmanın sana daha fazlasını kazandıracağını nasıl anlamazsın?”

“Gerçekten mi?” diye sordu, ona bakarak. “Daha neye ihtiyacım var ki? Tanrı’dan daha fazla param var ve sahip olduğumdan daha fazla güç elde etmenin mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Onun dürüstlüğü onu hem etkiledi hem de öfkелendirdi. “Yani, hiçbir şeye ihtiyacın olmadığı için insanlara kötü davranmanın haklı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ben kimseye nasıl kötü davranıyorum? Çalışanlarım mutlu. Beni sevmiyor olabilirler, ama bana saygı duyuyorlar. İyi maaş alıyorlar ve insan dünyasındaki herkesten daha iyi sosyal haklara sahipler.”

“Tamam, belki de *kötü davranmak* yanlış bir kelimeydi. Peki ya kaba? Soğuk? Küçümseyici?”

“Bana göre sorun yok, Cyan. Neden herkes sevilmek zorunda hissediyor? Umurumda değil. Bu beni bir sosyopat mı yapar? Bana öyle denildi, ama bence o etiket Rade’ye daha çok yakışır.” Bir an durdu. “İblisler gerçekten sosyopat olarak adlandırılabilir mi? Eğer sosyopati bizim türümüzün bir özelliği ise ve bir bozukluk değilse?” İletişim cihazına dokundu. Bir holografik ekran açıldı ve parmakları kontrollerin üzerinde uçtu.

“Ne yapıyorsun?”

“Notlar,” dedi dalgın bir şekilde. “Not alıyorum.”

“Tabii. Elbette, not alıyorsun.” Tanrım, ne tuhaf bir adamdı. Oysa o, tuhafliklara karşı oldukça toleranslı biriydi. Adam onu görmezden geldi, yaptığı işe o kadar dalmıştı ki, sanki kız onun için artık yokmuş gibiydi. Şampanya yine cazip gelmeye başlamıştı. “Peki, her şey yolundaysa, ben gidiyorum...”

Arkasını dönmeye başladı, ama bir çarpma sesi onu geri döndürdü ve Stryke’ın yere düştüğünü gördü. Yüzü solgun, dişleri acıdan sıkılmış, kollarını karnına dolamış halde halının üzerinde kıvranıyordu.

"Stryke!" Hızla yanına koştu ve diz çöktü. "Ne oldu?"

Elini koluna sıkıca tuttu, nemli avucunun ısısı cildini yakıyordu. "İhtiyacım," diye nefes nefese söyledi. "Çok... çabuk... geldi."

İhtiyacı mı? Neye ihtiyacı vardı? Stryke'ın dokunduğu yerden yayılan karıncalanma hissi yüzünden kafası bulanıklaşmıştı. Zevk dalgaları, temas ettikleri noktadan sinir sistemine doğru yayılıyor gibiydi. Kasları gevşedi, göğüsleri sertleşti. Daha aşağıda, cinsel organı nabız gibi atıyordu ve külotu ıslanmaya başlamıştı. Ne haltlar dönüyordu böyle?

Tahrik dalgaları içinden geçiyordu ve aynı şey Stryke'a da oluyor olmalıydı çünkü bakışları sıvı altın rengine bürünmüş, onu dönen, hipnotik derinliklerine çekiyordu.

"Ne... ne oluyor?" diye fısıldadı, yüzünü onun yüzüne yaklaştırırken, vücudu onun sert vücuduna yaslandı.

"İhtiyacım var..." Stryke ona doğru eğildi, bacaklarının arasındaki sert şişkinliği karnına bastırdı. "Enjeksiyon." Stryke ondan uzaklaştı. "Yatak odası... banyo. Tezgah. Acele et."

Kız gözlerini kırıştırdı, sersemlemiş bir haldeydi, ta ki Stryke ona tekrar bağırana kadar. "Acele et!"

Kendine gelen kız, ayakkabılarını çıkarıp mutfağa koştu. Mutfakın hemen yanında bir tuvalet, karanlık bir merdiven boşluğuna açılan bir kapı ve lüks bir havuzun bulunduğu camla çevrili bir kubbeye açılan bir sürgülü kapı vardı. Tersine çevrilmiş bir kar küresi gibi etrafını saran kar manzarasına bakmak için sadece bir saniye ayırdı. Mütevazı büyüklükteki havuzun yakın ucunda birkaç şezlong ve bir masa vardı ve başka bir kapı dışarıya, üstü kapalı bir jakuziye açılıyordu. Onu orada, çıplak, kollarını jakuzinin kenarlarına atmış, magazin dergilerinde sık sık birlikte fotoğrafı çıkan süper seksi kadınlardan biriyle rahatlatırken hayal edebiliyordu...

Ugh, bu kadarı yeterdi.

Onun yatak odasını, insanların kullanmak için bir servet ödeyeceği bir ev spor salonunun karşısında buldu. Kim üç farklı koşu bandına ihtiyaç duyar ki?

Ya da onun dairesi büyüklüğünde bir yatak odasına?

"Cyan!" Stryke'ın acı dolu çığlığı, onun hayretle bakmasını engelledi.

Hemen banyoya koştu; o da devasa bir yerdi. Kapının hemen içinde, tezgahın üzerinde mermer bir sepet duruyordu; içinde düzgünce dizilmiş şırıngalar vardı

her birinde 3 cc kırmızımsı sıvı vardı. Bunların Stryke'in bahsettiği şeyler olduğunu varsayarak, bir tanesini aldı ve koşarak geri döndü.

Oturma odasına doğru köşeyi dönerken, şok içinde durdu.

Vay canına. İşte jakuzideki süper seksi kadın.

Çıplak bir kadın, adamın bacaklarının üzerine oturmuş, elleriyle adamın bel kemerini çırpınıyordu. Stryke kadının bileklerini yakaladı ve onu itti.

"Hayır dedim."

"Seni aptal!" Adamın bacaklarının üzerine oturarak, öfkeli bir hareketle kolunu Cyan'a doğru uzattı. "Burada seninle sevişmeye hazır iki kadın varken, sen iğneyi mi seçiyorsun?"

"Dur, dur, dur." Birçok nedenden dolayı kafası karışan Cyan, parmaklarından sarkan şıringayı tutarak ellerini kaldırdı. "Onunla sevişmeye hazır değilim. Alakası bile yok. Sevişme falan olmayacak." Bir an durdu. "Sen kimsin ki?" Sürgülü cam kapıya göz attı ama dışarıdaki karda yeni izler görmedi. "Ve nereden geldin?"

Kadın ellerini beline koydu ve Stryke'a baktı. "Ona söyleyecek misin?"

Stryke, kalçalarına binmiş, gizemli bir aksanı olan, çarpıcı güzellikteki, koyu saçlı, kestane tenli kadını görmezden gelerek elini Cyan'a uzattı. "Ver bana..." Birkaç kez nefes nefese nefes aldı. "Şıringayı."

Cyan kollarını göğsünde kavuşturdu ve şıringayı onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Ne haltlar döndüğünü bana anlatana kadar olmaz."

"Ha!" Kadın sıırttı, zümrüt rengi burun piercingi başının üzerindeki boynuz kolyenin ışığında parıldıyordu. "Onu sevdim. Hadi, söyle ona."

Vahşi bir hayvan gibi hırladı ve kadını üstünden itti. Kadın yuvarlandı ve kedigillerin yaptığı gibi bir hamle ile ayağa kalktı; o ise oturup kanepeye tutunarak kendini hazırladı.

"Cyan, bu Masumi." Acı içinde tısladı ve bir sonraki sözlerini dişlerini sıkarak ve nefesini tutarak söyledi. "O vazo içinde yaşıyor. Seminus iblislerine hizmet etmek için özel olarak yaratılmış bir succubus türü."

"Anlamadım?" Cyan dehşetle geri çekildi. "Seni becermek için mi yaratıldı?"

"Beni değil. Spesifik olarak değil." Yüzündeki tiksinti ifadesine gözlerini devirdi. Evet, Cyan ahlaki sınırları belirsiz bir iblisti, ama insan dünyasında büyümüşü ve herhangi bir kadının erkekleri memnun etmek için yetiştirilmiş olması fikri onu mide bulandırıyor. "Evet, evet, bu korkunç, ama ne yapacaksın?" Kolunu beline doladı ve inledi. "Seks yapmamız lazım, yoksa ölürüz. Onun *da bizimle* seks yapması lazım, yoksa o da ölür. Onun türünden biriyle seks yapmak, diğerlerine kıyasla bize birkaç saatlik ekstra rahatlama sağlıyor. Bu, karşılıklı olarak faydalı bir anlaşma."

Tamam, ama yine de. Sinir bozucu. "Peki, Masumi seninle mi yaşıyor? Yoksa Mace ve Blade ile mi? Onların onun hakkında konuştuklarını duydum."

Masumi, deri koltuklardan birinin koluna asılı duran pembe saten bornozu alıp giydi. "Diğer vazom Stryke'ın eski malikanesinde, kardeşleri ve bazı kuzenlerinin yaşadığı yerde."

"Bir vazoda mı yaşıyorsun? Vazolar arasında gidip geliyor musun, yoksa aynı anda iki vazoda mı var oluyorsun?"

"İkisi birden," dedi. "Stryke buna boyut ötesi, şey, küre diyor."

"Boyutlararası. Ve yine de yanlış." Yüzünü buruşturarak, Cyan'a sabırsız bir şekilde "ver şunu" işareti yaptı.

"Hayır. Hiçbir şeyi tam olarak açıklamadın." Cyan şırıngayı kaldırdı. "Bu ne için? Ve eğer sekse ihtiyacın varsa, neden succubusla yapmıyorsun?"

"Bunlar iyi sorular, Cyan." Masumi, Stryke'a anlamlı bir bakış attı.

"Sadece..." Stryke ikiye katlandı ve inledi, "bana iğneyi yap."

"İnatçı aptal." Masumi şırıngayı Cyan'dan aldı, dişleriyle kapağını açtı ve Stryke'ın uyluğuna o kadar derine batırdı ki Stryke çığlık attı.

Ah. "Bu biraz abartılıydı, sence de öyle değil mi?" Eğlenceliydi, ama Stryke'ın zaten yaralı olduğu düşünülürse yine de abartılıydı.

"Hayır." Masumi bornozunu sıkıca kendine çekti. "Seks yapmayı seçebilir ya da seksin etkilerini taklit eden bir iğne vurabilir. Bu, kadının içine girmesine gerek kalmadan ona hayat kurtaran kimyasal desteği sağlar." Stryke kanepenin minderlerine yaslanarak dinlenirken, Masumi boş şırıngayı onun kucağına attı. "İyi geceler, *Efendim*."

Masumi uzaklaşırken, vücudu titreşen, parlak bir sıvıya dönüşerek vazonun içine kayarken, adam yumuşak bir şekilde küfretti.

Bu gerçekten çılgınca bir şeydi.

Stryke boğazını temizledi. Rengi artık daha iyiydi ve yüzündeki şişliğın bir kısmı bile inmişti.

"Seks ve o şırınganın içindeki her neyse, iyileşmene yardımcı oluyor mu?"

"Bir bakıma," dedi, sesi daha güçlü çıkıyordu. "Enjeksiyon ya da orgazm olmadan ne kadar uzun süre gezerse, o kadar zayıflarız ve bağışıklık sistemimiz o kadar yavaşlar. İhtiyacımız olanı aldığımızda, vücudumuzun iyileşme yeteneğı artar." Kendini yerden kaldırdı ve ayağā kalktı, kızın beklediğinden daha sağılam duruyordu. "Beni eve getirdiğın için teşekkür ederim. Artık gidebilirsin."

"Vay canına. Ne ani bir dönüş. Bunu daha nazik bir şekilde söyleyemezdin, değıl mi? Bunu daha önce de yaşamamış mıydık?"

"*Lütfen* git artık." İçki dolabına doğıru yürüdü. "Daha iyi mi?"

Kızın onun emrini ve alaycı tavrını görmezden geldi. "Sana yardım etmeye istekli bir succubus'tan neden yararlanmıyorsun?"

"Neden gitmiyorsun?"

Haklıydı. O gün yapması gereken iyiliğı yapmıştı ve geri kalanını nankör bir pislikle harcamak için hiçbir neden yoktu.

"Biliyor musun? Bu iyi bir soru." Kapiya doğıru döndü ama ön duvarın tamamının devasa bir beyaz tahta olduğunu görünce durdu. Siyah ve kırmızı denklemler grafiti gibi duvarı kaplıyordu. Yüksek matematik ve mekanikte yetkin biriydi ama o tahtada yazdıkları ona tamamen yabancı geliyordu ve sinirlenmesine rağımen gülümsemek istedi.

Adam bir keresinde konuşma yapmak için üniversitesine gelmiş ve Seul'un çeşitli yerlerinde yerçekiminin neden farklı olduğunu açıklamak için kullandığı taşınabilir bir beyaz tahta getirmişti. O ise hiç dikkatini vermemişti. Hayır, o zaman tek gördüğü, bilime tutkulu, yakışıklı, kendine güvenen, gülümseyen yirmi bir yaşındaki bir erkekti. Kendine güveni kibirle iç içeydi ve bu onu biraz tahrik etmişti. Zihnini ilhamla, vücudunu ise ateşle doldurmuştu. Ondan sonra yıllarca onunla ilgili fanteziler kurmuştu.

Artık değıl. O, uzaktan çok daha sevimliydi. Mesela, uzak anılarında olduğı gibi.

"Hâlâ buradasın," dedi sıkılmış bir ses tonuyla, sanki o çok ama çok sıkıcı biriydi.

"Siktir git. Hayır, dur." Geri döndü. "Sözümü geri alıyorum. *Siktir git* demeyeceğim. Ölmek üzere olsan, dünyadaki son erkek olsan ve tüm dildolar bitmiş olsa bile seninle yatmazdım."

Öfkeyle adeta tükürürcesine, dışarı fırladı. Shanea, onun öfkeyle çıkıp gittiğini söylerdi.

Shanea.

Stryke'ı nefret etmesi için bir neden daha. Sadece onun da kendisini en az kendisi kadar nefret etmesini umuyordu. Onu sinirlendirdiğini bilmek, onu hiçbir şeyden daha mutlu edemezdi. Hayır, dur. Şu anda şampanya onu mutlu ederdi.

Kendini pislik olarak tanımlayan birine karşı nazik davranmaya çalıştığını unutmamasına yetecek kadar.

Bölüm 9

Stryke'ın hatırlayabildiği kadarıyla her gün — ve o bir yaşından beri olan her şeyi hatırlıyordu — hangi saat diliminde olursa olsun, tam saat beşte uyanırdı. Gençken okul ödevlerinden üniversitedeki araştırmalarına kadar, sabahın erken saatlerinde her zaman çok iş başarabilirdi.

Şimdi, bir yetişkin olarak, kalkar, tam olarak sekiz ons su ve yarım limonla tatlandırılmış su içerdi ve saat altıya kadar evindeki spor salonunda egzersiz yapardı. Her pazartesi, çarşamba ve cuma günü, egzersizin ardından, Savaş olarak bilinen Kıyamet Atlısı Ares ile kırk beş dakikalık bir savaş eğitimi seansı yapardı. Bu harikaydı çünkü adamın tek ilgilendiği şey dövüşmekti, konuşmak değil.

Sonra duş aldı, giyindi ve saat yedi buçukta ofisine vardı; hafta içi ise Kalis onu bekleyen kahvaltıyı hazırlamış olurdu. Her zaman beş adet fıstık ezmeli ve Vermont'tan gelen gerçek akçaağaç şurubu ile servis edilen krep. Dört adet kuru omlet. Izgara domates, soslu fasulye ve bir kase çilek... çilek, yaban mersini ve ahududu. Çarşamba günleri hariç, o gün ananas isterdi. Hafta sonu ise, ofis buzdolabında sakladığı kahvaltılık burritoyu mikrodalgada ısıtırdı.

Ama dün gece huzursuz geçmişti, Cyan'la ilgili erotik rüyalar ve Chaos'la ilgili kabuslar onu rahatsız etmişti. Yıllardır Chaos'un ölümünün tekrarları onu rahatsız etmemişti, ama biri onu yatakta bükülmüş, nefes nefese ve çığlık atarken bırakmıştı. Bir diğeri ise Popcorn Kız'a girdiğinde sona ermişti... ama o insan değildi. Cyan'dı.

Yatakta yuvarlanırken, penisi zonkluyordu, komodinin üzerindeki şırıngayı el yordamıyla buldu ve uyluklarına sapladı. Sıvı etkisini gösterirken, tekrar uykuya daldı, ancak bu kez Cyan'ın da dahil olduğu erotik bir rüyaya geri döndü, ancak bu sefer Cyan yatağındaydı. Onun

ateşli ağzı onu derinlere çekmiş, onu zevkin içinde boğmuştu. Ve Chaos'un ölümünden bu yana ilk kez, emilip yalanmanın verdiği hissin tadını çıkarmaya izin vermişti. Onu boşalmanın eşiğine getirirken yüzündeki zevki görmenin tadını çıkarmaya.

Onu sırt üstü çevirip kremse uyluklarının arasına yerleştğinde, her şey mutluluktan ibaretti. Rüya onları evinin çeşitli yerlerine götürdü ve farklı pozisyonlara soktu. Rüyada —ve gerçek hayatta— orgazmın eşiğindeydi, çarşafı ıslatacak bir ıslak rüya.

Ama o bir Seminus iblisiydi ve rüya ne kadar ateşli olursa olsun, bir kadının içinde olmadıkça boşalamazdı.

Acı onu tekrar uyandırdı. Orgazmın engellenmesinin ateşli ıstırabı, sanki biri testislerini ezip büküyor, aynı anda da bağırsaklarına kızgın bir demir çubuk saplıyormuş gibi. Acı onu kör etmiş, omurgasını ve eklemlerini kilitlemişti. Ve çırpınırken, şırınga tepsisini yere düşürmüştü.

Sonra Masumi oradaydı ve uyluklarında bir acı hissetti. İlaç etkisini göstermeye başlayınca damarlarında tatlı bir rahatlama yayıldı ve sinirlerini yatıştırdı.

Hemen ardından mide bulantısı geldi ve son beş yılda yediği her şeyi kusmadan önce zar zor tuvalete ulaşabildi.

Yorgunluktan bitkin düşmüş, gecenin geri kalanını soğuk banyo zemininde geçirmişti; vücudu baş dönmesi ve kramplarla sarsılıyordu. Eidolon, iğneleri almayı bırakmazsa bunun giderek daha sık olacağını söylemişti.

Ve berbat bir gece uykusunun sonucunda, saat beş yerine beş buçukta uyanmıştı.

Yarım saat geç kalmıştı.

Hiçbir şeye geç kalmazdı, ama bu bir hafta içinde ikinci kez oluyordu.

Dikkatle planladığı programından sapan Adam, egzersizlerini atlayıp duş aldı ve doğruca ofisine gitti. Erken gelmişti, bu yüzden Kalis kahvaltıyı hazırlamamıştı.

Aç olduğu için değildi. Mide bulantısı hâlâ onu sarmıştı. Üstelik kız muhtemelen henüz ofise bile gelmemişti.

Bu, gününün geri kalanını etkileyecek bir başka tuhaf olaydı. Değişikliklere pek tahammül edemezdi. Hiç edememişti.

Derin bir nefes alıp kendini toparladıktan sonra, binadaki her çalışanın konumunu gösteren masaüstü bina monitörünü açtı. StryTech yirmi dört saat çalışıyordu, ancak burada, genel merkezde, yerel çalışma saatleri olan sekizden beşe kadar, personel sayısı üçte bir oranında artıyordu. Şu anda, saat altı on beşte, binada iki yüz on iki çalışan vardı.

3D ekranda Ar-Ge departmanına doğru kaydırırdı ve Cyan'ın oturum açtığını görünce kalbi bir an durdu.

Demek o da bir işkolik.

Elbette öyleydi. Ona sert bir A tipi gibi gelmişti. Rüyalarında kesinlikle sertti.

Rüyalarındaki sahneler zihninde canlanırken vücudu ısındı. Tanrım, yatağında yaptıkları şeyler. Mutfağında. Laboratuvarında. Fantezilerinde o kadar yaramazdı ki. Gerçek hayatta da öyle miydi?

Ölmek üzere olsan, dünyadaki son erkek olsan ve tüm dildolar bitmiş olsa bile seninle yatmazdım.

Bunun bir hakaret olduğunu biliyordu, ama o andan sonra tek yapabildiği, onun bir dildoyla kendini tatmin ettiğini hayal etmektir.

Lanet olsun. Bunun bir son bulması gerekiyordu. Saatleri, günleri ve yılları özenle planlanmış ve düzenliydi ve herhangi bir tür ilişkiye yer yoktu. Ve bir gün yer bulsa bile, Cyan o yerde olmayacaktı. O, onun tipi değildi.

Düşündüğü kadarıyla, onun bir tipi yoktu. Kadınlarla birlikte olmayı hiç düşünmüyordu. Erkeklerle de, yani sorun bu değildi.

Bir sorunu *olduğu* için değil. Bazı insanlar herkese ilgi duyuyordu. Bazıları sadece aynı cinsiyete ilgi duyuyordu. Bazıları karşı cinse ilgi duyuyordu. Bazıları ise hiç kimseye ilgi duymuyordu.

Stryke, bir iğnenin seksin yapabildiklerini halledabiliyorsa, bir tip belirlemeyi dert etmesine gerek olmadığını düşündü. Evet, tercihlerini kadın cinsiyetiyle sınırlandırabilirdi. Ve insansıları tercih ediyordu. Ama bunun dışında umurunda değildi. Kadınlardan tahrik olmakla zamanını boşa harcamıyordu. Zeka gücü çok değerliydi ve başka yerlerde ihtiyaç duyuluyordu.

Kendini toparlamak için bir nefes daha aldı ve ekranı kapattı. Kahvaltıya ihtiyacı vardı. Ve belki bir iğneye daha. Umarım, giderek daha sık ve zayıflatıcı hale gelen mide bulantısı nöbetleri olmadan.

İletişim cihazı bip sesi çıkardı. Dikkatinin dağılmasına minnettar olarak, bileğini kaydirdi ve aramayı havaya gönderdi. İletişim cihazı StryTech'in yazılımıyla çalışıyordu, bu yüzden şirketinin sembolü, bir atomun içinde iç içe geçmiş büyük S ve T harfleri, masasının iki fit yukarısında dönerken, arayanın bilgileri altında yanıp sönüyordu.

ROSS, TARAN, *Sea Storm* petrol platformu şefi.

"Cevapla."

Dönen sembol kayboldu ve yerine, kask ve sarı yağmurluk giymiş, bilgisayar ekranının üzerinde süzülen, 60 santim boyunda bir Taran Ross görüntüsü belirdi.

"Taran. Bir süredir senden haber almadım. Neler oluyor?"

Adam asla sohbet etmek için aramazdı. Kurtadam, Stryke'ın tanıdığı herkes kadar işine odaklanmış biriydi. Tabii ki kendisi hariç.

"İletişim hatları güvenilir değil," dedi. "Ama daha büyük sorunlarımız var. Son raporumda, ihlali izleyen sensörlerden birinin devre dışı kaldığını söylemiştim."

Stryke başını salladı. "Yeni bir sensör yolda."

"Evet, o zamandan beri tuhaf şeyler oluyor. Adamlarımdan biri, bir petrol lekesinin destek kirişine tırmanıp peşine düştüğüne yemin ediyor. Onu güvertede bir lekeye dönüştürdü. Kameralar hiçbir şey yakalayamadı. İki gün önce, başka bir adam, üç çatallı mızrağının uçlarına bir adamın kafası saplanmış bir deniz adamı gördüğünü iddia etti. Yüzü ısırılmış olduğu için tanıyamadı, ama Rich Newland o günden beri ortalarda yok."

Kahretsin. "Sence kırık sensörün yakınındaki, gedik üzerine yerleştirdiğimiz yama sızıntı yapıyor olabilir mi?"

"Evet, ama hiçbir sensörde herhangi bir hareketlilik tespit etmedik, bu yüzden herhangi bir iblisin geçtiğini sanmıyorum – en azından o zaman değil. Bence sızan kötülüğün kendisini yaşıyorduk. Sızan maddenin oluşturduğu baloncuğa giren deniz canlılarını etkiledi. Platformu saldıran köpekbalıkları oldu ve mutfağa girip üç kişiyi öldürmeye çalışan bir ahtapotu mızraklamak zorunda kaldık." Başını salladı. "Ama bugün..."

“Bugün ne oldu?”

Taran’ın gri gözleri sertleşti. “Platforma başka bir şey girdi. Lanet olası kırk fit uzunluğunda timsah-köpekbalığı-iblis karışımı bir şey. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Adamlarımdan ikisini öldürdü, sekizini de yaraladı, sonra boğazına alev makinesi dayadık. Onu lanet olası sashimiye çevirdik.”

“Sashimi çiğdir,” dedi Stryke dalgın bir şekilde, zihni hâlâ olası bir felaketi kavramaya çalışıyordu. “Ve *alev makineniz mi* var? Bir petrol platformunda mı?”

“Buraya petrol çıkarmaya gelmedik, patron.” Taran şapkasını düzeltti. “Buraya cehennem aleminden açılan bir geçidi onarmak ve ilk ihlal sırasında kaçan iblisleri yakalamak için geldik. Nükleer bomba getirmediğimiz için şanslısınız.”

Stryke küfretti. Taran haklıydı, ama petrol platformlarında alev makinesi kullanmak, gerçekleşmeyi bekleyen bir belgesel gibi geliyordu. StryTech’in devasa bir patlamayla ekolojik ve şeytani bir felakete neden olduğu haberlerini adeta gözünde canlandırabiliyordu.

“Sadece... dikkatli olun,” dedi Stryke ve Taran başını salladı. “Bir saat içinde bir ekip göndereceğim. Neye ihtiyacınız var?”

“Kesinlikle birkaç sağlık görevlisine ihtiyacımız var. Bir mühendis. Bir büyücü. Belki biraz daha kas gücü ve silah. Ve acele edin. Aşağıda çok fazla ısı ve hareket algılamaya başladık. Mühürün daha fazla dayanacağından emin değilim.”

Stryke ekranı kapattı ve DART’ın kıdemli teknomanceri, Cyan gibi bir Cyberis iblisini aramaya başladı, ama parmağı düğmenin üzerinde dondu. Adam izindeydi. Kahretsin.

Geriye, onun için çalışmayan Cyan kalmıştı. Bu gün gittikçe daha da kötüye gidiyordu.

Cyan laboratuvarında olmayı seviyordu. StryTech’te olsa bile. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu itiraf etmekten nefret etse de,

DART'taki laboratuvarı modern ve iyi donanımlıydı, ama burada kullanabileceği yüksek teknolojili ekipmanların yanında hiçbir şeydi. En yeni nesil termal döngü cihazlarından ve konfokal mikroskoplardan, dünyanın geri kalanında henüz mevcut olmadığına oldukça emin olduğu Yeni Nesil Sekanslayıcıya kadar, çalışmak için en iyinin en iyisine sahipti.

Uykuya kimin ihtiyacı vardı ki? Özellikle de şu anda dairesinde sadece bir o yana bir bu yana dönüp durmaktan başka bir şey yapmadığı düşünülürse. Orada olmaktan nefret ediyordu, ama sırf bir katlanabilir yatakta kestirmek için DART'a gitmek çok tuhaf olurdu ve StryTech'te kesinlikle uyumuyordu.

Bugün, binlerce iblis türünden biyolojik materyalleri içeren StryTech'in genetik kütüphanesine erişim izni bile almıştı. O geldiğinde, görevli teknisyen şirketin DeTecht iblis tespit yazılımına eklenecek yeni bir numuneyi işliyordu.

"DNA nereden geliyor?" diye sordu.

"Bir kısmı çeşitli kolluk kuvvetleri tarafından bize gönderiliyor," diye açıklamıştı teknisyen. "Ama çoğu doğrudan Stryke'tan geliyor. Nereden aldığını bilmiyorum."

Stryke muhtemelen haydutlara para verip iblisleri avlamalarını ve genetik materyallerini çalmalarını sağlıyordu. Aşağılık herif.

İş istasyonuna dönerken bunu düşünmüştü, ama işi, Stryke'ı ve onun gizemli DNA toplama yöntemini unutturması uzun sürmedi.

"Cyan?"

Döndüğünde, elleri beyaz laboratuvar önlüğünün ceplerine sokulmuş Parker'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"Selam, Parker. Dün geceki partide seni eklediğim için özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyordum, o yüzden eve gittim." Bu tamamen yalan değildi. Şampanya içmek için geri dönmeyi düşünmüş olsa da, sonunda kendini dairesinde bulmuş ve tuzlu karamel dondurmasıyla kederini unutmaya çalışmıştı.

"Önemli değil," dedi. "DART genel merkezini her zaman görmek istediğimi söylediğimde ipucumu anladığın için mutluyum."

Kız güldü. Adam partiye davet edilmesi için resmen yalvarmıştı.

O, bir kurt adam tarafından ısırılıp askeri kariyerini kaybetmiş olmasına rağmen, yakışıklı ve iyi huylu bu adamdan hoşlanıyordu.

her zaman neşeli olmayı başarmıştı. Yaklaşırken, başka bir araştırmacının üzerinde çalıştığı, içinde ektoplazma kaynayan şişelere bakmak için bir an durdu.

"Stryke seni görmeye geldi," dedi.

"Gönder onu. Zaten genelde canı istediğinde içeri dalmaz ki," diye mırıldandı.

"Dışarıda seninle konuşmak istiyor. Baş başa."

Tamam, garip. Neden onu ofisine çağırmamıştı ki?

Çıkışa doğru yürürken midesi biraz kıpırdadı. Dün gece pek de iyi şartlarda ayrılmamışlardı. Umursadığı için değil. Sadece o dramatik çıkışından sonra onunla yüzleşmek istemiyordu.

Laboratuvardan çıktığında, adam koridorun sonunda, pencere duvarının önünde duruyordu, bakışları birkaç kat aşağıda bulunan Sydney Limanı'na sabitlenmişti. Yavaşça ona doğru döndü, geniş omuzları üzerine dikilmiş siyah düğmeli gömleği dolduruyordu, kollarını sıvamış, bronzlaşmış, kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

Bakışları yukarı doğru kaydı ve karanlık gözlerindeki yoğunluğa karşı hızlıca nefes aldı. Dün gece morarmış ve şişmiş olan keskin çenesi, şimdi her zamanki gibi sert ve mükemmel görünüyordu. Yüzünün tamamı iyileşmişti... koyu renkli kaşındaki derin kesik bile.

"Senden bir iyilik istiyorum," dedi. *Merhaba* yoktu. *Selam* yoktu. Hayır, *böyle bir pislik olduğum için özür dilerim yoktu.*

Birkaç adım ötede durdu. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Neden sana bir iyilik yapayım ki?"

Sanki kız çok sıkıcıymış gibi sabırsızca bir nefes verdi. "Belki de, bilmiyorum... daha minnettar olmalıydım. Dün gece, yani. Ama şu anda yardıma ihtiyacım var."

Onun özür dileme konusundaki beceriksiz çabası onu eğlendirdi. Bu konuda çok, çok kötüydü. Birisi özür dilemeye alışkın değildi, değil mi? Eh, onun kıvranışını izlemek eğlenceliydi ve ona işleri kolaylaştırmayacaktı.

"Üzgünüm, meşgulüm." Arkasını döndü, ama adam aniden karşısına çıkmış, iri vücudu koridoru kapatmıştı.

Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti? Seminus iblisleri, onun düşündüğünden çok daha çevikti. Bu, onun türü hakkında başka neler bilmediğini merak etmesine neden oldu.

"Bu acil bir durum," dedi adam. "Ve bunu sadece bir Cyberis iblisi halledebilir."

Bu ilginçti, ama bunu asla itiraf etmeyecekti. Bu yüzden, sadece kayıtsız bir şekilde omuz silkti. "Peki bu acil durum nedir?"

"Yolda anlatırım." Asansöre doğru döndü ve ona takip etmesini işaret etti. "Hadi. Zaten istediğimden daha fazla zaman kaybettik."

Ona defolup gitmesini söylemek istedi, ama merakı sağduyusuna galip geldi. Bu, hayatının hikayesiydi ve sık sık başını belaya sokmasının sebebiydi. Asansöre bindi ve rahatsız edici bir sessizlik içinde onun ofisine doğru yola çıktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu asansörden inerken.

Adam, kadının ona ayak uydurmasını beklediği belli bir şekilde, hızlı adımlarla koridoru geçti. "Harrowgate'e gidiyoruz."

"Nereye?"

Adam eliyle kapıyı işaret etti ve onu takip ederek içeri girdi. "Aberdeen'e." Parmakları haritaların üzerinde ustaca kayd ve ardından özel bir şifre girdi. "Muhtemelen ceketlerimizi almalıydık."

"Benim türüm aşırı sıcak ve soğuğa dayanıklıdır."

"Harika." Kapı karanlık bir havaalanı pistine açıldı ve ikisi de keskin yağmur ve uluyan rüzgara adım attılar. Adam kadının elini tuttu. "Acele et!" diye bağırdı, hava koşullarının gürültüsüne karşı sesini yükseltirken, kadını helikopter pistinden geçerek bekleyen iki helikopterden birine doğru yönlendirdi.

Ayakları su birikintilerinde sıçradı, ama en azından bugün topuklu ayakkabı yerine rahat düz ayakkabılar giymişti. Yine de, ayakkabılarının kurumasını beklemek sonsuza kadar sürecekti.

Helikoptere yaklaşırken, bir görevli ön helikopterin yan kapısını açtı ve onları fırtınadan kurtarıp lüksün içine aldı.

Sırılsıklam ve su damlayan ikili, masada karşılıklı oturdular. Görevli onlara sıcak havlular uzattı, Cyan da minnetle kabul etti.

"Ne yaptığımızı bana söyleyecek misin?" Yüzünü kurularken pencereden dışarı baktı. Şiddetli yağmur, araçların ve yakındaki bir binanın bulanık ışıkları dışında pek bir şey görmeyi zorlaştırıyordu.

"Kuzey Denizi'ndeki bir petrol platformuna uçuyoruz." Havluyu saçlarına geçirdi, saçları dağınık kaldı... ve garip bir şekilde çekici görünüyordu. Onu hiç bu kadar dağınık görmemişti.

Tabii ki, dün geceki dayak hariç.

Kollarını silmeye başladı. "Bir petrol platformun mu var?"

"*Sea Storm*, Seul'de sondaj yaptıktan sonra bir gaz şirketinden devraldım."

Dirsek hizasındaki havluyla donakaldı. "Cehenneme mi sondaj yaptı?" Tüyleri diken diken oldu ve bu düşünceyle ağzı kurudu. Şu anda bir Perrier için her şeyi yapardı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Yüzündeki ifade, hava kadar fırtınalı hale geldi. "Ya bilinmeyen, aktif olmayan bir cehennem ağzı keşfettiklerini ya da iblisler ve insanlar alemini ayıran zarda zayıf bir noktayı deldiklerini düşünüyoruz."

Zayıf noktalar mı vardı? Cyan konuşmadan —boğazındaki düğüm yüzünden tek kelime bile edemiyordu— helikopterin arkasından başka bir hostes ortaya çıktı; Cyan'a maden suyu, Stryke'a ise buzlu kahve getirdi.

Gittiğinde Cyan içeceklerine kaşlarını çattı. "İstediğin bu muydu?"

Bardağındaki buzları salladı. "Evet. Neden?" Suyuna işaret etti. "Sen de bunu istememiş miydin?"

"Bir bardak maden suyu için ölürdüm diye düşünüyordum, işte burada."

"Ah, evet. Delwhin zihin okuyabiliyor. Ayrıca pençeleri zehirli, yani biri beni öldürmeyi düşünürse, o beni korur."

Ah. Tabii ya. Herkesin maaşlı zehirli bir uçuş görevlisi koruması yok mu?

Uçak sarsılarak ve sallanarak havalandığında, zihninin sersemlemesini ve içeceğinin dökülmesini önlemeye odaklandı.

Tavandaki hoparlör ciyakladı ve pilotun derin sesi duyuldu. "Bay Stryke, yaklaşık yirmi dakika sonra platforma varacağız. Fırtınanın içine giriyoruz, bu yüzden durum biraz zorlaşacak. Sıkı tutunun ve uçuşun tadını çıkarın. Ve kusmamaya çalışın."

"O her zaman böyle der," diye mırıldandı Stryke, bardağının kenarından. "Ben sadece bir kez yaptım. Piç kurusu."

"Madem bu kadar sinir bozucu, neden onu işe alıyorsun?"

Stryke kahvesini masaya koydu. “O mükemmel bir pilot. Ve bir şans iblisi. O uçakta olduğunda, varış noktama sağ salim ulaşma ihtimalimin çok daha yüksek olduğunu düşünüyorum.”

“Hmm.” Krem rengi deri koltuğuna yaslandı. “Şans iblisleri, başkalarına aktarılması gereken kötü şansları biriktirirler. Yani, sen iyi şansları alıyorsan, kötü şansları kim alıyor?”

“Düşmanlarım.” Karanlık sırtışı hem seksi hem de ürperticiydi. “Behvyn sadece pilotum değil.”

“Güzel.” Acımasızlığı bir şekilde çekiciydi. Suyun bardağın kenarından taşmasını önlemek için bir yudum maden suyu içti. “Tamam, petrol şirketi Sheoul’da sondaj yaptı. Sanırım deliği tıkamaya çalışacağız?”

“Bir ay önce tıkadık.” Pencereden dışarı baktı. Bulutlar dağılmıştı ve aşağıdaki dalgalı denizin üzerinde beyaz dalgalar kısaca görünüyordu. “Birkaç hafta önce, X-Oil, platformlarından birinde yaşanan bazı olaylar hakkında StryTech ile iletişime geçti. Ekipman arızalanıyordu, matkap sürekli kırılıyordu ve sonra insanlar ölmeye başladı. Hayaletlerin uğradığını sandılar.”

“Ama hayalet değildi.”

“Hayır.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Matkapın iblis alemindeki bir su kütlesine delindiğini ve su iblislerinin bizim aleme sızdığını tespit ettik.”

Helikopter o kadar sert bir dönüş yaptı ki Cyan masaya sıkıca tutunmak zorunda kaldı, ama Stryke bunu neredeyse fark etmedi.

“Sondaj kulesini satın aldık ve bir teknomancerin yardımıyla geçidi kapattık. Geçidi onarmadan önce oradan gelen iblisleri avlamak için paralı askerler görevlendirdim ve platformu korumak üzere bir koruma kalkını oluşturmak için kuleye büyücüler yerleştirdim. O zamandan beri güvenliydi.” Pencereye yağan yağmura tekrar göz attı. “En azından öyle sanıyordum. Bugün ustabaşım arayıp en az bir iblisin yarığı *geçip* büyücülerini atlattığını söyledi. Cehennem aleminden başka türlü çıkamayan iblisler bir çıkış yolu olduğunu fark etmeden önce yarığı nasıl onaracağımızı bulmalıyız.” Aşağıdaki çalkantılı denize odaklanarak bir an durdu. “Su iblisleriyle başa çıkmak özellikle zordur.”

“Neden?”

O, kadına döndü. “Sheoul’un içinde bile onlar hakkında pek bir şey bilinmiyor. Tahmin edilmesi zor, öldürülmesi daha da zor. Sadece birkaçı bile tüm gezegenin okyanus ekosistemini bozabilir. Artık balinalar, köpekbalıkları ya da yunuslar olmaz. Sonunda, hiçbir şey kalmaz.”

Kuru bir yutkunma yaptı ve seltzerine karıştıracak biraz votka olmasını diledi. Adam ciddi anlamda kıyamet gibi bir durumdan bahsediyordu. Okyanuslar dünyayı besliyordu ve ölü okyanuslar her şeyin ölümü anlamına geliyordu. Stryke’a yardım etmek istemese de, gezegene yardım etmeyi reddedemezdi.

Aniden, uçuş görevlisi iki mini votka şişesi ve taze bir şişe maden suyu ile ortaya çıktı.

“Oh. Şey, teşekkürler,” dedi Cyan. Kadın başını salladı ve ortadan kayboldu. Votkadan birini bardağına dökerken, su canavarları meselesini düşündü.

“Ateş ve hava, suda yaşayan canlılara karşı genellikle etkilidir,” dedi. Üniversitede Silahlı Biyoloji dersinde çok başarılı olmuştu.

“Öyle duydum,” diye mırıldandı adam.

İnterkom çınladı ve pilotun sesi duyuldu. “*Sea Storm’a* yaklaşıyoruz. Birkaç dakika içinde platformda olmalıyız. Sert bir iniş olabilir, bu yüzden emniyet kemerinizi takmadıysanız, şimdi takmanın tam zamanı.”

Helikopter hızını kesip alçalmaya başladı ve kız pencereden dışarı baktığında, uzaktaki karanlıkta devasa bir petrol platformunun ışıklarını gördü.

Sarsıntılı iniş, emniyet kemeri ve sağlam kolçakların varlığına şükretmesine neden oldu. Bunu Stryke’a söylediğinde, o eğlenmiş gibi göründü.

“Bu hiçbir şey. Hayatta kalamayacağımı düşündüğüm birkaç uçuş yaptım. Behvyn olmasaydı muhtemelen hayatta kalamazdım.”

Birkaç mı? Böyle bir uçuş yeterdi, o zaman uçmayı sonsuza kadar bırakırdı. Neyse ki, Harrowgates sayesinde çok fazla uçmak zorunda kalmıyordu.

Helikopter güvenli bir şekilde platforma indiğinde, sarı yağmurluk giymiş iri yarı bir adam onları karşılamak için koşarak geldi. Rotorlardan kaçarak yağmurun içinden en yakın kapıya doğru yürüdüler.

İçerisi nispeten sıcaktı ve petrol ve kimyasal kokuyordu. Ancak sağdaki koridordan hafifçe lezzetli bir koku geliyordu.

Adam onları boş koridorlardan geçirdi; Cyan'ın ayakkabıları kaymaz zeminde şapır şapır sesler çıkararak ilerlediler, ta ki ön operasyon merkezine ulaşana kadar. Oda, uçsuz bucaksız denize bakan devasa pencereleriyle bir geminin köprüsüne benziyordu. Tabii karanlıkta ve pencerelere yağın yağmurla pek bir şey görebildiği söylenemezdi.

Birkaç kişi yanıp sönen ve hafifçe bipleyen ekipmanı izlerken, bir erkek ve bir kadın odanın ortasındaki masada duruyordu. Göz hizasında havada asılı duran bir dizi 3D platform planı vardı. Başka bir yüzen ekranda, kadın su altı görüntülerini yeniden boyutlandırıyor.

İri yapılı erkek öne çıktı ve elini uzattı. "Stryke. Geldiğine sevindim."

Stryke, diğer erkeğin elini sıktı. "Ekibin geri kalanı ikinci helikopterde. Birkaç dakika içinde burada olurlar." Dönerek Cyan'ı işaret etti. "Bu Cyan, DART'tan kiralık bir teknomancı. Cyan, bu benim ustabaşım, Taran Ross." Diğer kadına doğru başını salladı. "Bu Twila Coppa. Kameralar ve görüntüleme ekipmanından sorumlu."

Twila, Cyan'a küçümseyen bir baş sallama yaptı, ama Cyan bunu neredeyse fark etmedi; dikkati su altı görüntülerinden birine odaklanmıştı. Bir tür karanlık, yüzen maddenin içinden zar zor görünen parlayan sembollerin çekimiyle o görüntüye doğru sürüklendi.

"Bu semboller ne zamandır böyle görünüyor?" diye sordu.

Taran omuz silkti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, ama bu görüntüler yaklaşık bir saat önce çekildi."

Parmaklarıyla sembollerden birine dokundu. "Onlara bakıyorum. Kırılmışlar. Bazıları o yüzeyden soyuluyor." Daha yakından baktı. Bir boru olabilir miydi?

"Biz teknomancer değiliz." Twila, Cyan'ın işaret ettiği fotoğrafı kenara itti ve Cyan'ın gösterdiği alanı büyüttü. "Senin gördüklerini biz göremiyoruz."

Doğru. Cyan, başkalarının onun için basılı metin kadar görünür olan büyüğü göremeyeceğini hep unutturdu.

ve sembollerin yapıştığı tuhaf çıkıntıya daha yakından baktı.

"Matkap gövdesine bağlı nesneyi görebiliyor musun?" Taran başını salladı. "O bir nanomakine enjektörü."

"Ne?"

"Bu yeni bir teknoloji," dedi. "Bazı sahalarda petrol üretimini ikiye katladı." Görüntüyü büyüttü ve küresel kasaya odaklandı. "Nasıl çalışıyor?"

"Enjektör, kuyuya nanomakineler bırakır," diye açıkladı Taran. "Petrole ulaştıklarında, daha küçük ceplere ulaşmak için damar ağları oluştururlar."

Enjektörün glifler için elektronik bir yüzey oluşturmasından memnun oldu, ancak konumu mantıklı gelmiyordu.

"Nanomakineleri derin sualtından değil de platformdan enjekte etmek daha kolay olmaz mıydı?"

Stryke arkasına geldi ve görüntüyü inceledi. "Asgari güvenlik mesafesi şartı var. Kimse onların borudan geri tırmanmasını istemez."

"Borudan yukarı tırmanmak mı? Peki ne yapacaklar?"

"Delmek için programlandılar," dedi. "Eğer kontrol altına alınmazlarsa, sıvı dolu her şeyi delmeye başlayabilirler. Bizim gibi."

Bu inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Ona yan gözle baktı. "Sanırım bu bir StryTech icadı, değil mi?"

"Hiç de değil." Stryke ona kırılgan bir bakış attı. "Bu teknoloji iğrenç bir şey. Demonovation pervasız ve sorumsuz davrandı."

O da StryTech'in bazı ürünleri hakkında aynı şeyi söyleyebilirdi, ama ilgilenmesi gereken daha önemli meseleler vardı.

"Tamam, peki, o zaman kasada gördüğüm şey bozuk bir kod. Ama sadece bozuk değil." Parlayan, bükülmüş hatlara kaşlarını çattı. "Bu... yeniden düzenlenmiş. Anlamıyorum. Neden biri bunu yapsın ki?"

"Bunun bir şey değil de *birisi* olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Stryke. "Belki bir balina çarpmıştır ya da sismik bir olay..."

"Kasıtlıydı," diye sözünü kesti, onu sorguladığı için biraz sinirlenmişti. İşini biliyordu, lanet olsun. Ayrıca şimdi sinirlenmenin sırası olmadığını da biliyordu, bu yüzden sinirini bir kenara bırakıp, sanki o da görebiliyormuş gibi görüntülerdeki belirgin deseni gösterdi.

“Kesinlikle kasten yapılmış. Ama bunu kim yapmış olabilir?” Taran’a bir göz attı. “Stryke gemide büyücüler olduğunu söylemişti?”

“Evet,” dedi Taran. “Ama büyücülerin büyüsü su altında işe yaramaz.”

“Genelde öyle,” diye mırıldandı. “Ama bu, bir çözüm yolu olmadığı anlamına gelmez. İnsan dünyasında yaşayan su iblisleriyle işbirliği yapıyor olabilirler. Rusalkalar ya da deniz adamları.” Gerçi, bildiği kadarıyla bu türlerin hiçbiri doğuştan büyüde yetkin değildi ve bunu yapan kişi bir usta ve bir Cyberis iblisiydi. “Gemide başka bir teknomancı olmadığını söylemiştin?”

Taran başını salladı. “Quillax en son buraya geldiğinden beri hiç yoktu.”

“Ne zamandı o?”

“Yaklaşık iki hafta önce.” Stryke, bir petrol platformu için şaşırtıcı derecede yüksek teknolojili görünen iletişim merkezine doğru yürüdü. “İzne çıkmadan önce her şeyin güvenli olduğundan emin olmak için buraya gelmişti.” Stryke kırmızı bir ışığı işaret etti. “Bu neden yanıp sönüyor?”

Taran iğrenç bir küfür savurdu. “İletişim kesildi demek.” Odayı altı adımda geçti ve geçerken bir teknisyenin omzuna yumruk attı. “Neden radyoyu kontrol etmiyorsun lan?” Bir dizi düğmeyi çevirdi ve ekran karardı.

Cyan onun üzerinden bakmaya çalıştı. “Ne yapıyorsun?”

“Sistem yeniden başlatılıyor.” Taran’ın parmakları kumandaların üzerinde uçuyordu. Bir an sonra ekran yeniden aydınlandı ve o mikrofona doğru eğildi. “Dire Wolf One, burası *Sea Storm*. Beni duyabiliyor musun?”

“Wolf One, anlaşıldı, *Sea Storm*.” Cyan pilotun sesini tanıdı. “Bay Stryke ve yolcuyu indirdikten sonra Aberdeen’e yaklaşıyoruz.”

“Anlaşıldı, Dire Wolf One. İyi uçuşlar.” Taran başka bir düğmeye bastı. “Dire Wolf Two, beni duyabiliyor musun?”

Cyan, Stryke’a bir göz attı. “Helikopterlerinize Dire Wolves adını mı verdiniz?”

“Her zaman bir tane evcil hayvan olarak istemişimdir.” Stryke ona utangaç bir bakış attı. “Logan’ın cehennem köpeğini kıskanıyordum.”

Şey... evet. İkisi de pek eğlenceli gelmiyordu.

“Dire Wolf Two,” dedi Taran, bu sefer daha acil bir ses tonuyla, “burası *Sea Storm*. Beni duyabiliyor musun?”

Aniden gerginleşen sessizliği parazit sesleri doldurdu.

"Dire Wolf Two. Beni. Duyuyor. Musun? *Dire Wolf, burası Sea Storm. Cevap ver.*" "...Storm... Dire... Two."

Stryke içinden küfretti, kontrol edemediği durumdan duyduğu hayal kırıklığı çenesindeki kasların seğirmesine neden oluyordu. Anlamıştı. O da çaresiz kalmaktan hoşlanmıyordu.

"Wolf Two, *Sea Storm*, tekrar edin. Tekrar ediyorum, tekrar edin." "...kayboldu... aletler... nerede... fırtına?"

Cyan, Stryke ve Taran'ı iterek yanlarından geçti ve büyücü enerjisini harekete geçirdi.

"Sinyali güçlendirebilirim." Üçüncü gözünü etkinleştirdi ve iletişim sisteminin iç işleyişi—kablolar, mikroçipler ve anahtarlar—anında şematik bir katman olarak gözünün önüne geldi. Ve bunların hiçbirini açıklayamasa da, elektriği nasıl manipüle edeceğini içgüdüsel olarak biliyordu.

"Wolf Two," diye bağırdı Taran. "Tekrar söyle." Ona bir bakış attı. "Bir şey var mı?"

"Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum." Hayal kırıklığıyla nefes verdi. "Sinyal bir güç alanı tarafından engelleniyor ve bozuluyor. Bir tür karanlık güç." Komutlarını eyleme geçirilebilir büyülere dönüştürmek için bir büyü dalgası gönderdi. İletişim cihazının içindeki büyü yapısı bir dizi sembolle aydınlandığında başını salladı. "Şimdi dene. Şeytani enerjiyi telafi ettim."

Stryke gülümsedi; ağzının kenarları yavaşça, seksi bir şekilde kıvrıldı ve bu, açıklanamaz bir şekilde kadının nabzını biraz hızlandırdı. "Zekice. Yarıktaki şeytani bir müdahale olabileceğini düşünmemiştim."

"*Sea Storm!*" Dire Wolf'un pilotu telsizden bağırdı, sesi bozuktu ama yine de öncekinden oldukça daha netti. "Bir duvarla karşılaştık... sis... fırtına... navigasyonu... irtifayı kaybettik. Mayday, mayday, mayday!"

"*Taran!*"

Twila'nın çığlığıyla, hep birlikte ön pencereye döndüler. Gökyüzündeki loş bir ışık, sadece altmış saniye önce orada olmayan kalın, dalgalı sis perdesini delip geçiyordu.

"Hızla yaklaşıyor," diye bağırdı Stryke. "Yere yatın!"

Aniden, Stryke üzerine atladı ve onu yere yatırdı; tam o anda, etraflarında ses ve ışık patlaması meydana geldi. Cam parçaları ve acı veren yağmur, Cyan'ın yüzüne ve kollarına çarptı, ancak Stryke'in ağır vücudu onu en kötüsünden korudu. Altlarında zemin titriyordu.

Işıklar karardı ve titredi, her yerden kıvılcımlar çıktı ve Cyan sersemlemiş bir halde oturmaya çalıştı. Güçlü bir kol onu tekrar yere itti.

"Yerde kal." Stryke ayağa kalktı. Cyan yerde kalmadı.

Yıkım inanılmazdı: parçalanmış ekipmanlar, gıcırdayan metaller, tınlayan camlar. Ve duman, yakıt, deniz suyu ve kükürt kokusu.

Stryke ona döndü. "İyi misin?"

"Evet," dedi Cyan uyuşmuş bir sesle. Kulakları çınlıyordu ve midesi bulanıyordu, ama yaralanmamıştı.

Taran, Stryke kapıyı açarken etrafta sendeleyerek dolaşp adamlarını kontrol ediyordu; kapının bükülmüş menteşeleri gıcırıyor ve inliyordu. Kız, karanlık, yağlı duman bulutlarından yüzünü korumak için kolunu yüzüne tutarak onu takip ederek korkuluğa çıktı. Aşağıda, yanan, parçalanmış enkaz ve yakıt, çalkantılı denizde bir enkaz alanı oluşturmuştu.

"Hareket görüyorum!" Dalgaların arasında yüzen birini işaret etti. "Orada! Onlara yardım etmeliyiz!"

Umutsuzca bir can yeleği aradı. Evet! Bir tane buldu...

"Bekle." Stryke onu bileğinden yakaladı. "Onlar insan değil."

Kafası karışmış bir şekilde aşağıya baktı. İlk başta neyden bahsettiğini anlamadı, ama karanlığın içinden yavaşça şekiller belirmeye başladı. Pürüzsüz derili, canavarca dişleri ve pençeleri olan yaratıklar. Önce sadece bir çift. Sonra bir düzine. Ardından su, uçak enkazını ve yolcularını parçalarken çığlık atan yunus büyüklüğünde yaratıklarla çalkalandı.

Korku omurgasından yukarı doğru tırmandı ve durumun gerçekliği kafasına dank edince onu felç etti. O zavallı insanlar. Ve eğer durum daha da kötüye giderse, zavallı gezegen.

"Şanslıydık," diye bağırdı Taran arkalarından. Topallayarak ve dirseğini tutarak yanlarına koştu. "Büyücüler,

operasyon merkezimizin geri kalanına zarar vermesini engelleyebilirler."

"Şanslı mı?" diye sordu Stryke sessizce, ama sesi bir şekilde fırtınanın uğultusunu ve aşağıdaki iblislerin çığlıklarını aştı. "Az önce birçok iyi insanı kaybettik."

"Daha kötü de olabilirdi, efendim."

Stryke aşağıya aşağı aşağı denizi denize ki olmuştu
neredeyse . Yangınlar bile sönmüştü.

"Ah, daha da kötüleşecek." Sesi uzaklaştı. Hayalet gibi. "İlk felaket sadece başlangıç. Asıl katliam *ondan sonra* gelecek."

Bölüm 10

Stryke herkesi ileri operasyon merkezine geri götürdü. Büyücüler çoktan büyüdü bir kubbe inşa etmişlerdi ve artık fırtına içeriye girmediğine göre, hasar değerlendirmeleri ve onarımlar devam ediyordu.

"Efendim... şey, Taran." Kafasında bir yara ve gözlerinde endişe olan kumral saçlı bir adam, Stryke ile Taran arasında bakışlarını gezdirdi. "Bay Stryke..."

Stryke, Taran'a sabırsız bir hareket yaptı. "Bu operasyon hakkında benden daha fazla bilgisi var."

Adam başını salladı ama yine de ikisine birden seslendi. "İletişim sistemlerimiz tamamen çöktü—telsiz, uydu telefonu, kişisel cihazlar. Yardım çağırabileceğimiz hiçbir yol yok."

Stryke otomatik olarak bilek iletişim cihazını kontrol etti ve tahmin ettiği gibi sinyal yoktu.

"Basit bir fırtına iletişim sistemlerini devre dışı bırakmamalıydı. Telsiz, tamam. Belki uydu. Ama iletişim cihazı ağımdaki teknoloji pratikte bombaya dayanıklıdır."

"Peki ya şeytana karşı dayanıklı mı?" diye sordu Cyan. Yoğun rüzgara rağmen dağılmayan, ürkütücü, dalgalanan sisi izleyerek geceye bakıyordu. Sisi, onu parçalaması gereken rüzgar ve yağmurdan hiç etkilenmeden, sanki canlı bir varlıkmiş gibi kıvrılıyor ve kaynıyordu.

Kötülük. Elbette. Neden daha önce bu tür bir kesintiyi düşünmemişti? Ekibe, ağı her türlü potansiyel tehdide karşı güçlendirme görevini verdiğinde, şeytani enerjiyi hiç dikkate almamışlardı.

Twila'ya döndü. "Çatlaktan ne tür okumalar alıyorsun?"

Çeşitli işlevsellik durumlarındaki yarım düzine ekrana bakışlarını sabitleyen Twila, kanayan elini yüzüne sürdü. "Sismik

bozuk ve sıcaklık okumalarının güvenilir olduğundan emin değilim. Çılgınca dalgalanıyorlar.”

Cyan kaşlarını çatı. “Daha önce baktığım fotoğrafları görebilir miyim?”

Twila görüntüleri açarken, Taran Stryke’a yaklaştı. “Efendim, sizinle konuşabilir miyim? Yalnız başımıza?”

“Kısa kes.” Cyan’ı görüntüleri incelemesi için bırakarak, Stryke Taran’ı FOC’nin hemen yanındaki ofisine kadar takip etti. İçeri girdikten sonra, Taran kapıyı kapattı ve Stryke’a döndü.

“Bunu teknomancerin önünde söylemek istemedim, ama tüm sorunlarımız Quillax’ın yarığı kapatan büyüü yeniden onaylamasından sonra başladı.” Parmaklarını ıslak, koyu renkli saçlarına geçirdi ve arkasındaki dolaplara su damlacıkları sıçrattı. “Tasadüf olabilir, ama Quillax ayrıldıktan sonraki gün sensörlerden birini kaybettik. Hemen ardından, altımızdan sismik okumalar almaya başladık. Başlangıçta küçüktü. Kayıt altına aldık ama fazla üzerinde durmadık. Bu bölgede on yıllardır jeolojik aktivite rapor ediliyor.”

“Son raporunda sismik verilerden bahsetmiştin.”

“Evet, ama sonra daha da güçlendi. Ve her seferinde, hemen ardından garip bir şey oluyordu. Ahtapot, köpekbalkları. Dün, o şeytan köpekbalkı saldırdığında, bunu anormal derecede yoğun bir sismik olay izlemişti.”

“Ceset hâlâ sende mi?”

Taran başını salladı. “Öldükten sonra parçalandı.”

“Bu da onun, kötülük tarafından dönüştürülmüş bir Dünya yarattığı değil, bir iblis olduğu anlamına gelir.”

“Evet. Kim bilir kaç tanesi buraya geldi?” Taran, “benimle gel” işareti yaptı. “Yaratık parçalandı, ama her yere sümük bıraktı. Laboratuvar-acil servis ofisinde örneklerimiz var.”

İçeri girdiklerinde Stryke kaşlarını çatı. “Dr. Arapago nerede?”

Taran durakladı, sonra iki muayene masasından birinin üzerinde örtülü duran cesedi işaret etti. “Ani ve feci bir şekilde kafası kesildi.”

Stryke doğru duyduğundan emin değildi. “Ne?”

Taran buzdolabının kapısını açtı. “İblis kafasını kopardı.” Raflardan birinden bir Petri kabı aldı ve kapıyı sertçe kapattı. “Yeni bir doktora ihtiyacımız var. En azından bir sağlık görevlisi.”

“Diğer yaralılar nerede?”

"Kışlarında. Burada yeterince yatak yoktu. Ya da hayatta kalan bir doktor."

“Sağlık personeli o helikopterdeydi,” dedi Stryke somurtkan bir şekilde. “Ama personelinizin yaralarına bakabilirim.”

“Amcandan tıbbi eğitim mi aldın?”

Herkes Stryke’in amcasının, Underworld General Hospital’in kurucusu olan ünlü—ya da kimden bahsettiğine bağlı olarak kötü şöhretli—kişi olduğunu biliyordu. Ama çoğu insan, türlerinin bedeni ya da zihni etkileyen doğuştan gelen yeteneklere sahip olduğunu bilmiyordu... iyi ya da kötü yönde. Stryke’in yeteneği, paramedik olarak yaptığı işe çok uygun olan babasınınkiyle aynıydı.

“Tüm Seminus iblisleri üç yetenekten birine sahiptir. Benimki amcamınki gibi iyileştirmez, ama kanamayı durdurabilir, ağrıyı azaltabilir ve vücudun doğal iyileşme yeteneğini artırabilirim.”

Kanamaya ve ağrıya da *neden* olabilirdi, ama bunu belirtmek için bir neden görmüyordu.

"O zaman sana kesinlikle ihtiyacımız var..."

Cyan içeriye daldı. “Hey, böldüğüm için özür dilerim.” Omzuyla kapıyı zorla kapatırken nefesi kesilmiş gibiydi. Bu bir iç kapıydı, ama dış kapılarda yeni açılmış iki delik, dışarıda bir rüzgâr hunisi oluşturmıştı. Rüzgârla savrulan ıslak saçlarını yüzünden geriye iterek Taran’a seslendi. “Quillax, matkap gövdesine büyüleri nasıl yerleştirdi?”

"Dalgıç kapsülünü kullandı."

Gözlerini kapatıp hafifçe inledi. “Bundan korkuyordum.” Stryke’a döndü. “Oraya inmem gerek.”

“Neden? Buradan tamir edilemez mi?” Başını salladı. “Denedim.”

“Başka bir yolu olmalı.” Stryke, tek ve minik pencereyi ve dönen sisi işaret etti. “Etrafımızda kötülük kaynarken dalgıç kapsülünü kullanmak çok riskli.”

"Fazla vaktimiz yok." Elinin tersiyle yanağındaki suyu sildi. "Büyü dağılmaya başladı. Ve bu yarığı açmak isteyen her kimse, bunun yavaşça olmasını istemiş. Büyücülerin korumasını da zayıflatmışlar."

Platforma tekrar bir sarsıntı geldi ve Taran, dengede kalmak için duvara tutundu. "Efendim, m    r tamamen k  r  rsa, y  zbinlerce olmasa bile binlerce   eytani canavar insan d  nyasına ak  n edecek. Bunlar, idare edilebilecek t  rden iblisler de  il. Bunlar hayvani canavarlar. Di  er iblislere kabuslar ya  at  yorlar. *Jurassic World* gibi olur, ama velociraptorları bile ev kedisi gibi g  steren dinozor b  y  kl    nde iblisler olur."

Stryke bunların hepsini biliyordu. Ama Cyan'ı kaybetmek istemiyordu. StryTech y  z  nden bir   alı  an  n   daha kaybederse DART   ılgına d  nerdi. Stryke de biraz   ılgına d  nebilirdi, ama sadece Cyan'ın Reaper projesinde   ok de  erli bir varlık oldu  unu kan  tladı  ı i  in.

Evet, tek nedeni buydu.

Yalanc  .

Neyse.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu ona.

"En iyi tahminim mi?" Cyan derin bir nefes verdi. "Yirmi d  rt saat.   anslıysak belki otuz."

Kahretsin, o bunun iki kat  n   ummu  tu. "Tamam, bu zamanı ba  ka bir     z  m bulmak i  in kullanalım. Ayrıca denizaltıyı daha g  venli hale getirmek i  in bir plana ihtiya  ımız var. Taran, adamlar  n   bu i  e koy. Ben m  rettebatın kalaca  ı yere inip yaralıları i  in elimden geleni yapaca  ım."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Cyan.

"  leti  imi yeniden kurmaya   alı  . Yardıma ihtiya  ımız var." Cebinde enjekt  r  n   aradı. Yakında bir sonraki doza ihtiya  ı olacaktı, bu da ona      doz daha bırakacaktı. Ondan sonra, bu platformdan ayrılmazsa ya da yeni bir tedarik getirilmezse ba  ı belaya girecekti.

Bir tane daha almadan ayrılmak aptallık olmu  tu. Ama hayatı b  yle de  il miydi?     m   k    kırtıp, o pi   kurusuna i  ini kolayla  tırıyordu.

A  ık  ası, dahi olmak her konuda akıllı oldu  u anlamına gelmiyordu.

İletişim sistemleri bozulmuştu. Hepsi.

Cyan ne yaparsa yapsın, sihirli yardımla bile hiçbir ekipmanı çalıştıramıyordu. Mürettebattan biri, Ubundi adında bir sırtlan şekil değiştiren, helikopter kazasında hasar gören makineleri onarmak için elinden geleni yaptı. Ama ona göre uydu yok olmuştu ve telsiz, çalışır durumda olsa da, platformu çevreleyen kötü niyetli sis tarafından engelleniyor gibi görünüyordu.

Cyan, sinyalleri güçlendirmek için sihir kullanmayı denedi, ancak yaptığı hiçbir şey iletişimi etkilemedi, bu da onu sisin daha da yoğunlaştığına inandırdı.

"Sanırım başımız belada."

Ubundi başını salladı. "Burada başka bir şey yapamam. Dalgıç aracının hasar görmediğinden emin olacağım."

İyi fikir. O bunu düşünmemişti. Büyülü sembollere ulaşmanın bir yolu olmadan, yarık üzerindeki mühür kırılana kadar zayıflamaya devam edecek ve hasarlı bir nükleer reaktörden yayılan radyasyon gibi insan dünyasına kötü toksinler salacaktı.

"Cankurtaran botlarını da kontrol et," dedi. "En kötüsü olursa, buradan çıkabilmemizin tek yolu onlar olabilir."

"Öyle yapacağım." Adam yola çıktı.

"Yeni görüntüler aldık!" diye bağırdı Twila.

"Evet!" "Kamera tekrar çalışıyor mu?"

"Yaptığın her neyse, ona teşekkürler."

Cyan, başarı şansı pek yüksek olmayan genel bir onarım büyüsü ekipmana göndermişti. Neyse ki işe yaramıştı. Kamera fiziksel olarak hasar görmemişti, ancak bir güç dalgalanması onu devre dışı bırakmıştı. Şans eseri, büyüsündeki ince dokumalar yanmış tüm bileşenleri onarmıştı. Onarım geçiciydi ama yüzeyin derinliklerindeki hasarlı gliflerin güncel görüntülerini aktarmak için yeterliydi.

Diğer kadın, görüntüleri yarım düzine büyük ekran televizyon gibi havaya fırlatırken, o da Twila'nın istasyonuna koştu.

"Semboller nasıl görünüyor?" diye sordu Twila.

Cyan, eski görüntüleri yenileriyle karşılaştırırken kanı dondu. "Bozuluyorlar. Düşündüğümden daha hızlı." Borudan soyulmaya başlayan bir tanesine daha yakından baktı. Eğer o da giderse...

Altındaki zemin o kadar şiddetli bir şekilde sallandı ki Twila sendeledi ve Cyan onu tutmasaydı düşecekti. Etraflarında platform titrerken metaller gıcırıyor ve inliyordu. Dışarıda bir şey çığlık attı.

"Zamanımız azalıyor," dedi Cyan, boğazı korkudan tıkanmış bir sesle.

Şeytani tehlike ile platformun denize çökme tehdidi arasında, Cyan hiperventilasyonun eşiğindeymiş gibi hissediyordu. Karanlık bir su kütlesinde boğulmak, şeytanlar tarafından tecavüze uğramak, işkence görmek ve canlı canlı yenilmekten sonra en büyük ikinci korkusuydu. Bütün bunlar bu ölüm tuzağında gerçekleşebilirdi.

Hemen gliflere inmesi gerekiyordu.

Platform sallanmayı kesti, ama Cyan'ın sinirleri durmadı. Bu görev berbattı.

Kendine gel. Daha kötüsünü de atlattın.

Kesinlikle. Sevdiklerini kaybetmek çok, çok daha kötüydü.

Cyan, korkusunu bir kenara bırakıp işleri halletmek için annesinin "*acil durum modu*" dediği bir numarayı kullandı. Yine de, ne kadar sarsılmış olsa da, FOC'daki herkesin iyi olduğundan emin olduktan sonra mürettebatın kaldığı yere doğru yola çıktı. Stryke, "*gücü tükenene kadar*" ilk yardım uygulayacağını söylemişti.

Adamın pek çok kusuru vardı, ama kimse onun adamlarını önemsemediğini iddia edemezdi.

O, dolambaçlı koridorları geçerken rüzgâr soğuk geçitlerde uluyordu. Boru hatları oluklu metal duvarlar boyunca uzanıyordu; bazıları boyalı panellerle kaplıyken, diğerleri çıplak ahşap veya çelik panellerle kaplıydı, ancak hiçbirisi aşağıdaki denizden yükselen çığlık ve hırıltıları bastırmaya pek yaramıyordu. Bir bina modülünden diğerine geçmek için iki kez dışarıya fırlamak zorunda kalmıştı ve her iki seferde de, umduğu gibi rüzgâr esintileri olmasın, gerçekten büyük iblis kanatlarının yarattığı hava akımı olmasın diye, neredeyse ayakları yerden kesilecekti.

Lütfen bunlar fırtına olsun.

Yağmur durmuştu, ama sis nemli, soğuk damlacıklar halinde ona yapışmıştı. Saçlarını ağırlaştırıyor ve giysilerinin ıslak çarşaflar gibi tenine yapışmasına neden oluyordu. Mürettebat

, sıcak ve kuru hava onu bir kucaklama gibi karşıladı. Islak olmaktan bıkmıştı.

Kendini kurutmak için boşuna bir girişimde bulunarak kollarını ovuşturdu ve koridordan ilk odaya koştu, ancak dört ranza da boştu. İkinci odadaki iki yatak, ranzalarında yüzüstü yatan bandajlı iki erkek tarafından işgal edilmişti. Üçüncü odadaki dört ranzanın hepsi yaralı adamlarla doluydu, ancak Stryke'den hiçbir iz yoktu.

"Patronu mu arıyorsun?" diye sordu biri, ranzasında oturduğu yerden.

"Stryke'ı arıyorum."

"Bir çığlık duyduk." Adam dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Rig sallanmayı bıraktıktan sonra kim olduğunu görmek için dışarı koştu. Biz de onunla giderdik, ama bize kalmamızı söyledi."

Göğsünde ve kollarında bir düzine kadar kesik olan bir adam zayıf bir şekilde başını salladı. "Stryke kalın derse, kalırsın."

Kahretsin.

Dışarı çıkmanın ne kadar aptalca olacağını düşünmedi. Sadece aptalca bir şey yaptı ve dondurucu soğukluğa koşarak dışarı çıktı. Anında tüyleri diken diken oldu, ama bunun sebebi soğuk değildi. Hava ağır ve uğursuzdu, korkuluğa doğru ilerleyip boynunu uzatarak alt ve üst güverteleri kontrol ederken içini sarmıştı. Sis rastgele yoğunlaşıp inceliyordu, görüş mesafesini tutarsız hale getiriyordu... bir yönde birkaç metre, diğer yönde ise sadece birkaç santim. Bazen, yüzünün önündeki elini bile göremiyordu.

"Stryke?"

Etrafında ürkütücü bir sessizlik hakim oldu. Dalgaların metal yapıya çarpma sesi bile sönük geliyordu.

"Stryke?"

Yüksek bir çarpma sesi onu irkiltti. Sesin geldiği yöne döndü ve çıkışın yanına asılı olan baltayı almadan neden buraya çıktığını merak etti. Çarpma sesinin yankıları arasında bir mücadele sesi duyuldu.

Kalbi çarparken, acı dolu inlemeler ve yumrukların ete çarpma seslerini takip etti.

Çat.

Bu ses, metalin kemiğe çarpması gibi geliyordu.

Ekipmanlar ve kirişler arasında koştururken ıslak güvertede kaydı, bazen beline kadar kalın kabloların altından eğilerek geçti. Bir gümbürtü duyduğu anda sis dağıldı.

Bir üst kata baktı. Stryke'ın durduğu yerin yakınındaki metal ızgaradan koyu renkli bir sıvı damlıyordu; Stryke elinde bir İngiliz anahtarı tutuyordu ve ayaklarının dibinde sümüksü siyah bir şey seğiriyordu. Vücuduna tekme attı ve onu platformun kenarına doğru itti.

Cyan merdivenleri tırmandı ve iblis kenardan denize yuvarlanırken ona ulaştı.

"Stryke, iyi misin?"

Hâlâ aşağıya bakarken başını salladı. "O şey, ben durduramadan Ubundi'yi öldürdü."

Şok, ağzındaki nemi kuruttu. "Cesedi nerede?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Aşağıda. O öldü."

Kız, çalkantılı denize baktı ve tentakülleri ve bir sürü dişi olan bir şey gördüğüne yemin etti.

"Hadi güvenli olan içeriye gidelim," dedi Stryke'a dönerek. "Sen git.

Ben de arkandan gelirim."

Aralarında dönen yoğun sisin içinden ona baktı. "Seni burada yalnız bırakmayacağım."

O ona bakmadı, ama kız, onun "Onu kurtaramadım" gibi bir şey söylediğine yemin edebilirdi.

Çok da uzakta olmayan bir yerden, ıslak bir şeyin metal üzerinde kayması gibi bir ses duyuldu ve bu ses, kadının omurgasında bir ürperti yarattı.

"Stryke," dedi, sesinde aciliyet artarak. "Gidelim."

Adam başını çevirdi ve kız, adamın gözlerinde parıldayan altın rengi ışığı görünce keskin bir nefes aldı.

"Yapamam," diye homurdandı. "Güvenli değil."

Sıcak bir heyecan dalgası onu sardı ve anında anladı. "İlaçlarını getirdin mi?"

Cebine uzandı ve ezilmiş bir enjektör kalemi çıkardı. "Bunda dört doz vardı." Gözlerini kapattı. "Blade haklıydı. Ben kibirli bir pisliğim. Onu kurtaramadım."

"Şey... evet." Söyledikleri mantıklı gelmiyordu. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Belki de sinir krizi geçiriyordu. Aşırı stres ya da

başka bir şey.

"Ubundi için elinden gelen her şeyi yaptın," dedi sakın bir sesle, ama adamın gözleri birden açıldı ve anlamamış gibi ona baktı.

"Ubundi değil."

Ubundi değil mi? Neyden bahsediyordu?

Sislerin içinde bir şey hırladı ve daha yakınlarda bir şey tısladı. Stryke'ın neyi olduğunu daha sonra düşünmeye karar verdi.

"Tamam, bununla içeride ilgileniriz." Hareket etmedi, ama gözlerini açtı. Nedense gözleri daha da parlaklaşmıştı, damarlarında viski akıyormuş gibi hissettiren erimiş altın rengindeydi. En güzel şekilde yanıyordu. "Stryke." Elini uzattı. "*Gerçekten* içeri girmeliyiz."

İngiliz anahtarı güverteye düştü, ama o hala kıpırdamadı. Fırtınalı deniz kadar şiddetli bir ateşli kargaşa yüzünü kapladı ve onu neredeyse hastalıklı bir hayranlıkla içine çekti. O ateşe dokunmak istedi. Onu ne kadar yakacağını görmek istedi.

Bir adım daha yaklaştı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki rüzgârın uğultusunun üstüne bile duyabiliyordu. Beyninin tehlike altında olduklarını haykırmasına rağmen, karnında arzu kanat çırpıyordu. *Onun* tehlike olduğunu haykırıyordu.

"Hadi," diye fısıldadı ve elini tuttu.

Adam bileğini sıkıca kavradı ve ikisini de yıldırım hızıyla döndürerek onu devasa bir tankın üzerine çarptı. Kızın bileklerini başının üstüne sabitledi ve iri, sıcak vücudunu kızın vücuduna bastırdı.

Dişlerini göstererek, yüzü onunkinden birkaç santim uzakta, kükredi; bu ses kaslarını gevşetip içini eritti. Vay canına. Demek şehvet iblisleri bu yüzden bu kadar tehlikeliydi. Ölümle sonuçlanabilecek bir durumdaydılar ve tek istediği kıyafetlerini çıkarmak ve onun istediği her şeyi yapmasına izin vermektir. Tam burada. Soğuk yağmurun altında. Muhtemelen iblisler peşlerindeyken.

"İçeri... gir," diye dişlerini sıkarak söyledi, pelvisini kadınıninkine doğru itti, sert ereksiyonu kadının içgüdüsel olarak kalçalarını ona doğru itmesine neden oldu. Sertçe nefes aldı ve gözlerindeki altın rengi parladı.

"Sen olmadan içeri girmiyorum," dedi kız, sesi istediğinden daha nefes nefese çıkıyordu.

"Evet, gireceksin."

Ne dediğinin farkında mıydı? Onu gerçekten göndermek mi istiyordu? Neyi vardı bu adamın?

Şehveti aniden öfkeye dönüştü, onun yanında bu duyguyla çok daha rahat hissediyordu. Öfkeyle onun kollarından kurtuldu. "Senin derdin ne? Burada kalırsan, öldürölürsün!"

"Biliyorum. Ama işlerini kolaylaştırmayacağım ve o piçlerden elimden geldiğince çoğunu öldüreceğim."

Tanrım. Ciddiydi. Gerçekten ölümüne savaşmaya hazırды. Ve bu fikir onu hiç rahatsız etmiyordu. Her şey çok sıradan geliyordu.

"Stryke, ölmene gerek yok. İçeri gel."

Gülerek, şimşek çakmasıyla mükemmel bir zamanlamayla, biraz manyakça bir kahkaha attı. "Twila eşlendi ve sen, dünyadaki son erkek olsam bile benimle yatmayacağını söylemiştin." Tekrar korkuluğa döndü ve karanlığa baktı. "Sorun değil."

Lanet olsun. Haklıydı ve bu konuda tamamen ve sinir bozucu bir şekilde mantıklı davranıyordu. Yine o sıradanlık.

Kızın yanına gitti. "Evet, öyle demiştim. Senden hoşlanmıyorum..." "Bunun farkındayım."

"Öyle mi? Tamam, Bay Ukala, şu anda inanılmaz derecede tahrik olduğumun da farkında mısınız?"

Bunu söylediği için kendinden nefret ediyordu, ama bu doğrudu. Ondan hoşlanmıyordu, ama lanet olsun, çok seksi bir adamdı. Şüphesiz, hissettiği şeylerin çoğunun sebebi onun yaydığı şehvet feromonlarıydı, ama aynı zamanda ne olursa olsun onun çekici bir erkek olduğunu bilecek kadar kendine karşı dürüsttü.

Ve belki de yıllardır ona karşı beslediği hayranlık tamamen yok olmamıştı. Ayrıca, çalışanlarına nasıl baktığını da görmüştü. Kesinlikle pisliğin tekiydi, ama *tam* bir canavar da değildi.

Derin bir nefes aldı, geniş göğsü genişledi ve ıslak gömleğinin altında kaslarının nasıl hissettirdiğini merak etmesine neden oldu.

"Evet," diye homurdandı, "farkındayım." Bakışları onunkilerle buluştu, ona dönerek onu esir aldı. "Nabzının atışını tenimde hissedebiliyorum. Arzunun kokusunu alabiliyorum. Sıcak bal gibi." Elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Bu beni delirtiyor."

Oh. Sözlere zihninde resimler çizdi; o, bacaklarının arasında diz çökmüş, o ise korkuluğa tutunmuş, başını geriye atmış, ecstasy içinde, rüzgâr tenini okşarken, dilinin bacaklarının arasında dolaştığı müstehcen sahneler.

"O zaman neden...?" Durakladı, düşünmek için kendine bir saniye zaman tanıdı. *Düşünmeye*

. Şu anda hissettiği tahrik seviyesi beyindeki ilkel bir düğmeyi çevirmişti ve mantıklı düşünce, fiziksel ihtiyaçlarına karşı savaşı kaybediyordu.

"Neden... ne?" diye sordu adam, sesinde az önce hissettiği öfke yeniden yükseliyordu.

"Neden benden sana yardım etmemi istemiyorsun? Ölüyorsun, Stryke. Neden hayatını kurtarmamı istemiyorsun? Neden bana *yalvarmıyorsun*? Lanet olsun, türünüzün tecavüze karşı olmadığını duydum, o halde neden beni hemen yere atıp, olduğun gibi bir şehvet iblisi gibi beni almıyorsun?"

Şaşkın görünüyordu. "İstediğin bu mu?"

Şimdi de o şaşırmıştı. "Hayır. Kesinlikle hayır. Sana dişimi tırnağımı kullanarak karşı koyarım ve söz veriyorum, türüm görüldüğü kadar narin değildir."

Hayır, onun türü kirli savaşmayı öğrenmişti. Özel yetenekleri olmadan binlerce yıldır var oldukları için buna mecbur kalmışlardı. İnsanlar da olabilirdi. Aslında, insanlarla o kadar çok ortak yönleri vardı ki, onlarla çiftleşmişler ve neredeyse tüm ırklarını yok etmişlerdi. Teknolojinin icadına kadar, doğuştan gelen büyü yapma yetenekleri ortaya çıkmamıştı.

"Hayır," diye homurdandı adam, "sen narin değilsin." Bakışları kadının vücudunu baştan aşağı taradı, gözleri giderek daha ateşli ve karanlık bir hal aldı. "İlk tanıştığımız andan beri bana karşı dik durdun."

Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda titredi. Burun delikleri genişledi, göğsü inip kalktı ve kalbi duracak gibi olduğu bir an için, onun savaşma kararlılığını sınavacağını düşündü.

Sonra, gözlerini kırıp başını sallayarak, nefes nefese, başı öne eğik, elleri korkuluğu o kadar sıkı kavrayarak kendini ondan kopardı ki, kız boruları ezip parçalayacağından korktu.

Lanet olsun ona! Onu, onun hayatını kurtarmak zorunda kalacağı bir duruma soktuğu için lanet olsun ona. Onu birden fazla kez ölmesini istemişti, başkalarına çektiği acıları onun da çekmesini istemişti. Şimdi ise

onun kibirli kıcını kurtarmak zorundaydı çünkü o ölürse kimse bu platformdan çıkamazdı.

Onu kurtarmak istemenin tek nedeni bu değil.

Hayır, değildi. Bir parçası, kızgın olduğu için onun yaşamasını istiyordu. Babası öldükten sonra annesinin yaptığı gibi pes etmesine kızgındı. Birinin daha böyle pes etmesini izleyemezdi.

"Lanet olsun, Stryke! Senin neyin var? Yaşamak ya da ölmek umurunda değil mi?"

Cevap vermesi gerekmedi. Bunu gözlerinde görebiliyordu. Gözlerinde o kadar çok acı vardı ki... İhtiyaçları karşılanmadığında hissetmesi gereken fiziksel semptomların ötesine geçen bir ıstırap. Bir kolunu beline dolayarak, ikiye katlandı ve omzunu korkuluğa dayadı.

Aniden, arkasında bir gölge hareket etti. Siste bir şekil belirdi, devasa, dokunaçlı bir şey.

Stryke de aynı anda fark etti. Sarsak ama hızlı bir hareketle kadına doğru atıldı, kolunu yakalayıp en yakın kapak deliğine doğru sürükledi. Canavar peşlerinden geldi, her çılgın adımda tentaküllerinin metale çarpan ıslak sesi giderek yükseliyordu.

Bir saniye kala kapak açıklığına ulaştılar. Stryke ikisini de içeri fırlattı ve kapıyı canavarın siyah, yapışkan uzuvlarından birinin ucuna çarptı. O, tekerleği çevirip kapağı kilitlerken, dokuz santimlik bir dokunaç parçası güverteye düştü.

Dışarıda, o şey çığlık attı.

Korku, öfke ve şehvet, rekorlara geçecek kadar yüksek bir adrenalin patlamasıyla alevlendi ve o, avucunu Stryke'in inip kalkan göğsüne vurdu. "Yaşamaya mı karar verdin? Neden?"

"Başka birinin ölmesine izin veremezdim."

Ruhunun derinliklerinde bir travmaya işaret eden kaba sözleri, öfkesini dindirdi, ama bu sadece tahrik için daha fazla yer açtı.

"Peki, sana yardım etmeme izin verecek misin?"

"Bana tekrar sormamı mı isteyeceksin?"

"Annenin partisi gecesi sana yardım etmeni istediğim gibi mi?" Tanrım, kibarca bir iyilik istemek zorunda kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. "Hayır. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle yeter."

Yumrukları ona doğru uçuştu ve yumruklar başının iki yanındaki duvara çarptığında neredeyse çığlık atacaktı. Yüzü onun yüzüne yapışmıştı, vücudu ağırlığıyla onu yere bastırıyordu. Başını eğdi ve bir an için onu öpeceğini sandı. Ama yüzünü yukarı kaldırdığında, ağzını kulağına yaklaştırdı, sıcak nefesi tenini okşadı, nemli dudakları kulak memesini gıdıkladı.

“Neye ihtiyacım var?” Boğuk sesi içini titretti, hormonlarını dans ettirdi. “Seninle sevişmem lazım, Cyan. Ve tanrılar yardım etsin, sadece ihtiyacım yok. *İstiyorum.*”

Bölüm 11

Altmış saniye önce, Stryke ölmeye hazırdı. İçten içe, içindeki küçük bir parça ölmek *istiyordu*. Belki o zaman... belki Chaos'u bulabilirdi. Çünkü şu anda, nefes alan, bedensel bir insan olarak, küçük kardeşinin ruhunu bulmakta hiçbir başarı elde edememişti. Ama kendisi de bir ruh olarak, Stryke'ın bir avantajı olabilirdi.

Yani, ölüm hiçbir zaman korkulacak bir şey olmamıştı. Onunla defalarca flört etmişti. Bazen kasıtlı olarak, bazen pervasızca, bazen de bilinçsizce. Ölümü arzuladığı için değildi. Sadece ölüm gelirse de umursamadığı içindi.

Ama şu anda yaşamak istiyordu. Cyan'ın dudaklarının tadını almak istiyordu. Cildinin metalik kokusunu içine çekmek istiyordu. Bacaklarının arasındaki kaygan ıslaklığı hissetmek istiyordu.

Hiçbir kadını bu kadar arzuladığını hatırlamıyordu, sanki her şeyini ona dökmek istiyormuş gibi.

Çaresizlik. Hissettiği şeyi tanımlayan kelime buydu. Onun için çaresizlik. Bir kaçış için. Kafasından ve bu berbat durumdan.

Muhtemelen hepsi ölecekti, o yüzden en azından gürültüyle gitmek daha iyiydi.

"Benimle gel." Kadının bileğini tuttu ve yanlarından geçen mürettebatın meraklı bakışlarını görmezden gelerek ikisini de özel odasına götürdü.

Küçük, sade döşenmiş odaya girer girmez kapıyı çarparak kapattı ve Cyan'a döndü.

Yağmurla kafatasına yapışmış saçları, onu izlerken gözlerine sarkmıştı, menekşe rengi gözleri parıldıyordu. Sanki minik kar küreleriymiş gibi, kelimenin tam anlamıyla parıldıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Gözlerin." Ona doğru adım attı, yüzünü avuçlarıyla kavrayarak gözlerini inceledi. "Olağanüstü." Büyüleyici.

Gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırdı ve kirpikleri neredeyse utangaçça aşağıya doğru indi. "Yeteneklerimizi kanalize ederken böyle oluyor." Kapıyı işaret etti. "Kilitledim."

"İyi."

Elektronik kilidi açmakla uğraşmak istememişti. Kaos kafasında belirip her şeyi mahvetmeden önce Cyan'ın içine girmesi gerekiyordu.

İki dakika. Cyan'ın onu sarmaladığı his dışında her şeyden uzaklaşarak zihnini boşaltabileceği sadece iki dakika için servetinin yarısını verirdi.

"Stryke." Cyan yanağına dokundu. "İyi misin? Sanki biri duraklat düğmesine basmış gibi."

"Her şey yolunda," dedi Stryke, Cyan avucunu çenesinden başının arkasına kaydırıp ağzını kendininkine doğru çekerken. Diğer eli kemerine indi ve çekti.

O, pantolonunun düğmelerini açarken onu öptü; dili, şimdiye kadar yaşadığı en ateşli öpücükte Cyan'ın diliyle birbirine dolandı. Öpüşmeyi hiç sevmemişti; gereksiz ve anlamsız bir eylem gibi gelirdi. Ama Cyan bunu... ilginç hale getirdi. Küçük ısırmalar ve yalamalar, Cyan'ın bunu vücudunun diğer bölgelerine de yaptığını hayal etmesine neden oldu. Ve Cyan alt dudağını dişlerinin arasına alıp nazikçe emdiğinde, dizleri neredeyse büküldü.

Sonra onu avucuna aldı ve dizleri gerçekten büküldü.

Onu belinden yakalayıp ikisini de yatağa düşürdü. Hiç uyumadığı bir karyoladan biraz daha fazlasıydı, ama yeterliydi. Yana kaydı ve Cyan'ın eli onun penisini okşarken, pantolonunu uyluklarından aşağı indirdi.

Sert vuruşlar onu başından tabanına ve tekrar başa götürdü ve o, kadının ağzına inleyerek boşaldı. Fırtınadan ıslanan pantolonu ayak bileklerinde toplanmıştı, ama umurunda değildi. Bir saniye daha bekleyemezdi. Kanı alev alev yanarken ve leğen kemiği dişlerine kadar hissedebileceği kadar şiddetle zonklarken bekleyemezdi.

Elini bacaklarının arasına daldırarak, ne bulacağını zaten biliyor olmasına rağmen, onun hazır olup olmadığını test etti. Parmaklarını kıvrımlarının arasına kaydırırken, sıcak bal parmaklarını kapladı. Tamam, belki biraz oynamak için birkaç saniye ayırabilirdi.

Başparmağını da oyuna dahil etti, klitorisini daireler çizerek okşadı ve sonra hafifçe çimdikledi. Onun yumuşak inlemeleri damarlarında alevlenen ateşi körükledi, onu o kadar ateşli hale getirdi ki, nemli giysileri buhar çıkacak gibiydi.

Tadı nasıl acaba?

Bu düşünce onu o kadar şok etti ki, bir an için donakaldı.

Hiçbir zaman bir kadının tadına bakmak istememişti. Bu, insanların cinsel birleşme sırasında yaptıkları o anlamsız şeylerden biriydi.

O her zaman hayat veren orgazm için yapmıştı. Kalçalarını birkaç kez sallardı ve iş biterdi. Masumi ona oral seks yapmayı öğretmeyi milyonlarca kez teklif etmişti, ama o reddetmişti.

Ama aniden, Cyan'a oral seks yapmak ve kaybedilen zamanı telafi etmek istedi.

Tabii ki kaybedilmiş bir zaman yoktu, çünkü o anlamsız dakikaları sorunları çözmek ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için kullanmıştı.

"Stryke," diye inledi Cyan, eline doğru kıvrılarak. "Evet... oh, evet."

Kızarmış ve tahrik olmuş, dokunuşlarına sallanan halini görmek onu gururla doldurdu. Yine, tüm hayatı boyunca seks tek bir şeyden ibaretti. Kendisi.

Ama dokunuşunun Cyan'a yaptıklarını seviyordu.

Eli, penisinin başını okşadı ve sonra onu kendine doğru çekti. Penisinden.

Vay... lanet olsun, bu harika bir histi ve eğer onu daha yakınında istiyorsa, bu işe yarıyordu. Onun içine girmesi gerekiyordu.

Üstüne yuvarlandı ve bacaklarını kendi bacaklarının arasına sıkıştırdı. Pantolonu ayak bileklerini birbirine bağlıyordu, ama kalçalarını sallayıp penisini onun kaygan sıcaklığının içine gömmek için yeterli yer vardı. Derinlere daldığında ikisi de inledi.

"Nasılsın?" diye sordu boğuk bir sesle. "İyi misin?" "Evet," diye nefes nefese cevapladı.

"Acele et."

Yapabileceği tek şey buydu. Kız çok dardı ve o yanıyordu. Kız ellerini onun bel bandının altına sıkıştırdı ve pantolonunu kıcının çıplak derisine kadar sıyırdı, o çılgınca kalçalarını sallarken onu kendine doğru tuttu. O, ecstasy'nin bir dalga gibi üzerine yuvarlanmasına izin verdi, onu mutluluk içinde boğdu.

Ve bir an için, değerli, muhteşem bir an için, zevkten başka hiçbir şey yoktu.

Sonra patlamış mısır kokusu aldı.

Tereyağlı lanet patlamış mısır.

Kaos.

Zihinsel ıstırap, dünyasını bir bomba gibi paramparça etti. Kanındaki ateş soğuk bir çamur haline geldi, kalp atışları ise o kadar hızlandı ki, patlayacağını sandı. Küçük kardeşinin ölümü kafasında bir film gibi canlanırken, cildinde buz gibi ter damlaları belirdi.

Zaman, anılarının kenarlarını da bulanıklaştırmamıştı. Aksine, görüntüler daha netti, çığlıklar daha yüksek, kan daha kırmızıydı.

Lütfen, hayır...

Vücudu beyninden bağımsız hareket ederek, ihtiyaç duyduğu rahatlamayı aradı ve buldu. Ama zevk, kafasındaki kabus yüzünden körelmişti ve geriye sadece uzak bir fiziksel rahatlama hissi kalmıştı.

Altında, Cyan çığlık attı, vücudu ecstasy içinde kıvranıyordu. O, onun aceleyle çekilmesini fark etmeden bile şiddetli bir orgazm yaşadı. Sem'lerin ejakülatının gücü buydu. Vücudu tamamen bitkin düşene kadar defalarca orgazm olacaktı.

Yorgunluktan şikayet eden çok az kadın vardı.

Stryke hızla fermuarını çekip odadan çıktı. Kendisine, hepsinin ölmemesi için yapacak işleri olduğunu söylemeye çalıştı, ama kendine yalan söylemekte hiç iyi değildi. Ve zaman kesinlikle çok önemli olsa da, aceleyle çıkmasının başka bir nedeni daha vardı.

Yine kendinden kaçıyordu.

Her zaman kendinden kaçıyordu. Ve yakında gidecek hiçbir yer kalmayacaktı.

Tamam, bu garipti.

Cyan, dokuzuncu orgazmını yaşadığını düşündüğü anlarda nefes nefese kalmıştı. Artık orgazmları daha hafifti, o kadar hafifti ki, orgazm olurken pantolonunu bile çekebilmişti.

Zayıf bir şekilde Stryke'ın özel banyosuna ulaştı ve temizlendi, bu süreç onu tekrar orgazma ulaştırdı. Vay canına. Yıkama bezinin en ufak bir dokunuşu bile onu inlemeye ve dizlerinin titremesine neden olmuştu. Seminus spermi ile formüle edilmiş uyarılma kremleri için bir pazar olması şaşırtıcı değildi.

Derin bir nefes aldı ve kendini topladı. Saatine baktı. Kahretsin, on beş dakikasını şeye harcamıştı...

Başka bir orgazm dalgası içini sararken nefesini tuttu. Şimdiye kadarki en hafif orgazmdı, ama yine de ayakları titriyordu; saçını düzeltti, dolabından kuru bir kot iş gömleği ödünç aldı ve kapıya doğru yürüdü. Bunun için vakti yoktu.

Ama yapsam hoş olmaz mıydı? Stryke ile orada uzanıp, akıllara durgunluk veren zevk dalgalarının tadını çıkarsam?

Bu düşünceyi hemen kafasından attı. Stryke ile bir daha seks yapmayacaktı. Bu, bu sefil platformdan canlı çıkabilmeleri için onu ayakta tutmak amacıyla yapılan tek seferlik bir şeydi.

Umarım şu anda bunun üzerinde çalışıyordur. Yoksa neden ondan, sanki çiftleşmeden sonra onu yutmaya niyetli bir dişi Dire Mantismiş gibi kaçmış olsun ki?

Yine de, en azından veda edebilirdi.

Parmakları titreyerek kapıyı açtı ve boş koridora çıktı. Stryke'ın iki güverte aşağıda denizaltıyla birlikte olduğu söylenen köprüye doğru ilerlerken kimse onu görmedi.

Yağmur yine durmuştu, ama sis onu sarmıştı, metal merdivenlerden aşağı inerken onu acı veren, karanlık bir hisle sarmaladı, bir kez daha doruğa ulaşmak için durakladı. Korkuluğa sıkıca tutundu, etrafında kötü niyetli güçler dolaşırken zevk almanın ne kadar tuhaf olduğunun farkındaydı. Daha da kötüsü, bunun getirdiği savunmasızlık, soğuğa rağmen terlemesine neden oluyordu. Dikkatinin dağıldığı bir anda, denizden her şey çıkıp onu suya sürükleyebilirdi.

Zevk geçince, denizaltıya doğru koştu. Metal küre, devasa bir vinç benzeri yapı tarafından ızgaradaki bir boşluğun üzerinde asılı duruyordu. Stryke yanında durmuş, Taran'la bir şeyler konuşuyordu.

O yaklaşırken, Taran başını salladı ve koşar adım uzaklaştı. Stryke ona gelmesi için el salladı.

"Denizaltının dışını elektriklendirmek için bir yol bulduk. Leviathanlara karşı etkili olmayabilir, ama daha küçük iblislere ve kötü niyetli radyasyondan etkilenen Dünya aleminin hayvanlarına karşı bir miktar koruma sağlamalı."

"Harika," dedi. "Az önce olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Ona bir bakış attı. "Aramızda olanlar mı? Hayır. Gümleğin güzelmiş. şu epoksiyi ver bana."

"Kurumuş ve donuyordum." Gümleğin çok büyük olması ve uyluk ortasına kadar sarkması umurunda değildi. Birkaç metre ötedeki güvertede duran tüpü ona uzattı. "Ne kadar vaktin var?"

"Tekrar seks yapma ihtiyacı duyana kadar mı?" Omuz silkti ve koluyla denizaltının bir bölümünü kuruladı. "Dört ila altı saat, ama umarım o zamana kadar bu şeyden kurtulmuş oluruz."

"O zaman konuşabilir miyiz?"

Kuru bölgeye dikkatlice bir kat yapıştırıcı sürdü. "Hayır."

"Hayır mı?" Ona inanamayan gözlerle baktı. "Affedersin ama bana borçlusun." "Hayatımı kurtardığım için mi?" Burnundan soludu. "Tamam, teşekkürler."

O. Sinir bozucuydu.

"O değil, seni ahmak. Kendini öldürmek istiyorsan, umurumda değil. Bana borçlu olduğun şey, öncelikle burada olman. Ve beni öldürttüğün için de bana borçlusun, çünkü muhtemelen olacak olan bu."

Cebinden çeyrek büyüklüğünde, kıpkırmızı bir cadı taşı çıkardı ve yapıştırıcıya yapıştırdı.

"Tamam, peki. Sana borçluyum. Dünyayı kurtarmak yerine, şu anda tartışmamız gereken bu kadar önemli ne var ki?"

Lanet olsun ona. Haklıydı. Diyarlar arasındaki yarık açılmadan önce diğer teknomancının işini nasıl düzelteceğini bulması gerekirken, duygularının hakim olmasına izin vermişti.

Sinirini bir kenara bırakıp, büyücü taşını inceledi. Bu taş, büyü kullanıcılarının büyülerin menzilini uzatmalarını sağlayan, büyü emici bir taştı. Çoğu büyücünün büyüü su altında işe yaramazdı, ancak büyücü taşı yavaş salınan bir kapsül görevi görür ve teorik olarak kötülükten geçici bir bariyer oluştururdu.

"İletişim cihazını denizaltının yan tarafına yapıştırırsan, onu ikincil bir koruyucu bariyer oluşturmak için kullanabilirim."

"İyi düşünmüşsün." Adam bileğinden cihazı çıkardı. "Ama kırılmadan ne kadar derine inebileceğini bilmiyorum."

"Her şey yardımcı olur." Kız eliyle işaret etti ve adam cihazı ona attı. Kız, cihazı avuçlarında çevirirken ısıklık çaldı. Kesinlikle elmaslarla süslenmiş deri kayış, paha biçilemez bir değere sahipti. "Önce kayışı çıkarmak ister misin? On bin dolar değerinde olmalı."

"Otuz bin. Ve hayır, sorun değil. Elmaslar cihazın performansını artırıyor."

Tamamdır. "Sanırım milyarder olduğunda, otuz bin dolar hiçbir şey değildir."

Adamın bakışları kadınınkine saplandı. "Saat tüm servetimin değerinde olsa bile umurumda olmazdı," dedi. "Umurumda olan, başarısız olursak ölecek olan bu platformdaki ve bu gezegendeki insanlar. Kötülük kazanamaz, Cyan. Buna izin vermeyeceğim ve ne kadara mal olacağı umurumda değil."

Ve bir anda, kendini aptal gibi hissetti. Nasıl cevap vereceğini bilemedi, bu yüzden iletişim cihazının iç işleyişine odaklandı ve büyücünün bariyerini güçlendirmek için içine bir büyü gönderdi. İşini bitirdiğinde, cihazı ona geri verdi.

Adam cihazı gemiye sabitledi, yakınlarda bir şey homurdandığında veya çılgılık attığında her seferinde durakladı.

"Bu çok ürkütücü." Platformun etrafına ve güverte üzerinde sürünen sis şeritlerine bakarken tüyleri diken diken oldu.

"Bu, geçit tamamen açılıp Sheoul'u bizim dünyamıza getirirse olacaklarla karşılaştırıldığında hiçbir şey," dedi adam. "Hiç oraya gittin mi?"

"Sheoul mu? Hiç. Ben insan dünyasında büyüdüm ve orada kalmayı tercih ediyorum. Çoğu iblis korkunçtur." Ona baktı. "Neden? Sen gittin mi?"

"Evet." Gemiden geri çekildi ve eserini hayranlıkla seyretti. "Ama üzerinden uzun zaman geçti."

"StryTech, Sheoul'daki iblislerle iş yapıyor mu?"

"Evet," dedi. "Ama onları bana gelmelerini sağlıyorum ya da benim yerime temsilcilerimi gönderiyorum."

Ayak sesleri dikkatlerini çekti ve Taran merdivenin son basamağını inerken onlar da döndüler.

"Gitmeye hazırız," dedi sert bir sesle. "Geriye kalan tek şey, seçtiğiniz tanrıya dua etmek. Elde edebileceğiniz her türlü avantaja ihtiyacınız olacak."

Bölüm 12

Tahtlar, Azagoth'un kendilerine cevap vermesini sağlamak için zorlanmış olabilirlerdi, ama Gabriel zorlanmamıştı. O ve Azrail olarak bilinen varlık, binlerce yıldır birbirlerini tanıyorlardı ve kesinlikle arkadaş değillerdi, ama Gabriel o soğuk piçi saygıyla karşılıyordu.

Gabriel, Azagoth'un diyarına erişmek için özel olarak tasarlanmış portalı kullandı ve portal işe yaradığında rahat bir nefes aldı. Azagoth'un ada evine yeni eklenen bu portalı, her misafir için açmak zorundaydı ve eğer biri portal aktif değilken onu kullanmaya çalışırsa, sonuç en iyi ihtimalle acı verici, en kötü ihtimalle ise ölümcül olurdu.

Gabriel, sahil yolunda ilerleyerek yolun sonundaki malikaneye doğru yürüdü; Azagoth, tam da Azrail'den bekleneceği gibi giyinmiş bir şekilde orada duruyordu: siyah deri pantolon ve kapüşonlu siyah bir pelerin; elinde ise alevler saçan bir orak tutuyordu. Kapüşonunu geriye iterek yüzünü ortaya çıkardı ve Gabriel yaklaşırken orak bıçağını attı. Görünüşe göre başka bir şey giyemiyordu ve denerse yerine Azrail kıyafetleri ortaya çıkıyordu. Görünüşe göre bu, Sheoul-gra'yı yok ettiği için aldığı bir cezaydı.

"Jim Bob," dedi Azagoth, Gabriel'in Azagoth'a kimliğini açıklamadan önce kullandığı kod adını kullanarak. "Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyum?"

"Bize birer içki doldur, o zaman anlatırım."

Azagoth koyu renkli başını sallayarak onayladı ve çizme giymiş ayaklarıyla döndü. "Bu taraftan."

Gabriel, Azagoth'u takip ederek evin önündeki taş merdivenlere çıktı. "Güzel bir yer," dedi, avludaki iki çeşmeyi ve ağaç dallarından geniş yapraklı bitkilere ve tropikal çiçeklere uçan rengarenk kuşları inceleyerek. "Şanslısın. Hemen hemen her melek kafanı kazığa geçirmek istiyordu. Bunun yerine, eline bu geçti."

"Bu güzellik sadece birkaç saat sürer," dedi Azagoth. "Ondan sonra bu alem bir kabusa dönüşür." Merdivenleri ıktılar, Azagoth'un pelerini ayaklarının etrafında dalgalanıyordu. "Ama bu, umabileceğimden çok daha fazlası. Özellikle de en yüksek bedeli ödeyenin kızım olması nedeniyle."

"Bu... saçmalık," dedi Gabriel.

Azagoth'un karanlık kahkahası yankılandı ve kuşlar çalılardan fırladı. "Sizlerin işi bu değil mi? Sevdiklerini inciterek insanları cezalandırmak?"

Gabriel bunu inkar edemedi, ama her şey gerçekten de Cennet'in başında kimin olduğuna bağlıydı. Ayrıca kimin cezalandırıldığına da bağlıydı. Bazen, bir iblis ya da dmş melek gibi birini incitmenin tek yolu, aileleri üzerinden geçiyordu.

"Benim seeeğim bir ceza değildi," dedi. "Raika'nın kaderini seçmesine izin verilmeliydi, ona bir lanet şeklinde dayatılmamalıydı." Bir an durdu. "Ama duyduğuma göre harika bir iş ıkartıyormuş."

"*Benim* serbest bıraktığım tehlikeli iblisleri yakalamakla hayatını geçirmemesi gerekirdi." Gabriel'i binaya davet etti. "Ama görevini ciddiye alıyor. Kaderinden dolayı benden nefret etmediği için minnettarım."

"Neden nefret etsin ki? Annesini kurtardın."

"Yaptığımdan pişman değilim. Ama Raika'nın benim seimlerimin bedelini ödemesine pişmanım." Azagoth, pub büyüklüğündeki bardan iki viski doldururken Gabriel saray gibi ortamı inceledi. Bunun ötesinde, evin arka tarafı tamamen açık havaya açılıyordu; havuzun yanında bikinili iki kadın gneşleniyordu. Biri Azagoth'un eşi Lilliana'ydı.

Diğeri ise bronz tenli ve Azagoth kadar siyah saçlı, ince yapılı bir kadındı; kollarını yukarı doğru uzatıp esnedi, ince sırtını kavisleyerek dolgun göğüslerini güneşe doğru uzattı. Vay canına, çok seksi bir kadındı. Ve Gabriel, onu okşayan güneş ışınlarını kıskandı

Bir dakika... o...

"Kızıma bir saniye daha bakarsan," diye homurdandı Azagoth, "gözlerini oyup martinideki zeytin gibi ikine atarım."

Gabriel güldü, Azagoth'un ciddi olduğundan hiç şüphesi olmasa da. Adamla bir kavgada üstesinden gelebileceğinden oldukça emindi, ama bu teoriyi test etmek için riske girecek kadar emin değildi. Azagoth acımasız bir orospu çocuğuydu ve ister iblis ister melek ol, onunla ters düşmek akıllıca değildi.

Diğer adamdan bardağı aldı ve havuz kenarındaki baştan çıkarıcı kadından uzaklaştı. "Gehennaportal hakkında ne biliyorsun?" Azagoth'un kaşları alnına doğru yükseldi. "Binlerce yıldır adının geçtiğini duymadım.

Ama Gaiaportal kapatıldığında kullanılamaz hale geldiğini biliyorum." "Harvester'ı duydun sanırım."

Azagoth'un zümrüt gözleri endişeli bir hal aldı. "Gaiaportal'dan geçti ve öldürüldü. Ama neden?" diye sordu Azagoth. "Kapı çalışmaz durumdaydı. *Ben* Cennet'teyken de çalışmazdı. Hiç işler durumda olduğunu hatırlamıyorum. Öyleyse neden oradan geçti? Ve neden o günden beri birkaç oğlum ve kızım kayıp?"

"Bunu sana söyleyemem." Zaphkiel, Gabriel'e Cennet'le ilgili her türlü konuda ağzını kapalı tutmasını emretmişti.

"Öyle mi?" Azagoth'un sesi alçaktı. Karanlıktı. Kötü niyetli bir akıntıyla çalkalanıyordu. "O zaman sana Gehennaportal hakkında daha fazla bir şey söyleyemem."

Gabriel'in elindeki bardak paramparça oldu. Parçalar avucunu bir düzine yerden deldi. Kalın bir parça elinin arkasına kadar delip geçti. Viski cehennem ateşinden yapılmış olmalıydı çünkü *yakıyordu*.

"Bana eli boş gelmemen gerektiğini çok iyi bilirsin, *Jim Bob*."

Evet, biliyordu. Gabriel elinin iyileşmesini izledi, kanlı cam parçaları yere düştü. "İyilikseverliğimle bana yardım etmek isteyebileceğini umuyordum."

Azagoth güldü. "Tıpkı karım gibi konuşuyorsun."

"Umarım *onu* cam parçalarıyla bıçaklamazsın."

"Asla. Ben sadece *diğer* meleklerin kanamasını izlemeyi severim." Bara geri döndü ve bir viski bombası daha doldurdu. "Cennette neler oluyor, Gabriel?"

Gabriel çaresiz durumda olmasaydı, Azagoth'a o bardağı şeytani kıcına sokmasını söylediler. Binlerce yıldır bu adamla uğraşıyordu ve çoğunlukla eşit şartlardaydılar. Ama şu anda Azagoth onu köşeye sıkıştırmıştı ve Azagoth herhangi bir açık, herhangi bir zayıflık gördüğünde, avının peşindeki bir cehennem köpeğinin acımasızlığıyla saldırıyordu.

Gabriel, bu düşük teklifi -çekinerek- kabul etti ve Azagoth'un isteğini düşündü.

Zaphkiel, Gabriel'in Azagoth'a Cennet'in sırlarını ifşa ettiğini öğrenirse çok öfkelenenecekti. Hatta bunu vatana ihanet olarak bile değerlendirebilirdi.

Ama ona ne yaparlardı ki? Onu Cennet'ten kovarlar mıydı? Kesinlikle hayır.

"Cennetin kapıları kapalı," dedi. "Çocukların ve krallık kapatıldığında Cennette bulunan her melek orada mahsur kaldı. Ben sadece seninle konuşmak için dışarı çıkmama izin verildi." Gabriel'in bakışları yine havuza kaydı ve Azagoth kürdan aramaya başlamadan önce gözlerini geri çevirdi. "Tahtlar bir darbe düzenledi. Tüm Başmelekler ve Reaver hapsedildi."

Azagoth nadiren şaşırırdı, ama bardağı dudaklarına götürmüşken bir an donakaldı. "Başmelekler *hapsedildi mi?*"

Gabriel başını salladı. "Onları yakalamak için yapılan savaş, Harvester'ın Gaiaportal'dan kaçmasına ve bu da Gehennaportal'ı harekete geçirmesine neden oldu."

Azagoth kaşlarını çatı. "Gehennaportal, Ebedi Izdırap Dağları'nın güney ucundaki Agony Zirvesi'nin tepesine inşa edilmişti. Zirve bin yıl önce Demented Denizi'ne çöktü. Belki daha da fazla."

"Yani, yok mu oldu?" Bu rahatlatıcıydı.

"Bilmiyorum. Ama yıkılmadıysa, onu kullanan iblisler, en azından başlangıçta, suda yaşayan türlerden olurdu."

Gabriel bunu düşündü. Cennet Portalı Tapınak Dağı'na bağlıyken, Sheoulic Portalı iblisleri bir zamanlar ıssız olan güney Norveç bölgesine taşımıştı.

"Bildiğim kadarıyla," dedi, "Norveç'te ölen su iblislerine dair herhangi bir rapor yok, yani aktif olmamalı. Eğer aktifse, ya erişilemez ya da iblisler henüz onu bulamamışlardır." Bu da iyi bir haberdir.

"Hayır," dedi Azagoth, koyu kaşlarını çatarak, "ama Genhenna geçidinin Sheoulıc kapısı dağ çöktüğünde yer değıştirdi. Ya insan aleminin geçidinin yeri de değışmişse?"

Bu, karnına bir tekme yemiş gibi oldu. Gabriel bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı.

Azagoth medya ekranına yöneldi ve bir haberin 3D görüntüsünü açtı.

"Harvester'ın kaybolduğu gün," dedi, "bir petrol şirketi, Kuzey Denizi'ndeki platformlarından birinde bir kargaşa olduğunu bildirdi. Bununla ilgili herhangi bir takip haberi çıkmadı, ama bir hafta içinde StryTech gizli bir anlaşma yaptı ve platformu satın aldı. Bunu çok az kişi biliyor. İnsanların paniğe kapılmasını engellemeye çalışıyorlar."

Gabriel, Azagoth'un bunu nasıl bildiğini sormasına gerek yoktu. Sheoul-gra'yı artık yönetmediği için muhtemelen küçülmüş olsa da geniş bir bilgi ağına sahipti, ayrıca Stryke'in aile çevresinde de yer alıyordu.

"Sence petrol şirketi Gehenna Kapısı'na sondaj mı yaptı? Kuzey Denizi'nin dibinde?"

"*Bir şeye* delik açtıklarını biliyorum. StryTech, bunun insan ve iblis alemleri arasındaki bariyerin zayıf bir noktası olabileceğini düşünüyor. Son duyduğumda, Stryke o gedikleri kapatmıştı. Ama eğer delik açtıkları yer Gehennaportal'sa, mühürleri dayanmayabilir."

"Şimdi neden burada olduğumu anlıyorsun."

Azagoth, camındaki kehribar rengi sıvıyı karıştırdı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Kargaşaya neden olmak Harvester'a kalmış." Azagoth'un kızı içeri girdi, bir koluna havlu asılı, bronzlaşmış ince parmaklarında bir çift güneş gözlüğü sallanıyordu. "Ne yaptı?" Gabriel'i baştan aşağı süzdü, keskin yeşil gözleriyle onu ölçüp biçti. Duyduğu kadar iyiyse, çoktan zayıflıklarını tespit etmiş ve ona karşı en etkili silahın ne olacağına karar vermişti. "Peki sen kimsin?"

Azagoth, Gabriel'i nazikçe görüş alanından uzaklaştırdı. "O hiç kimse."

"Oh," dedi derin, şehvetli bir sesle, tekrar Gabriel'in görüş alanına girerken, "Bundan şüpheliyim."

Görünürde rahatsız olan Azagoth, kızına döndü. “Raika, Norveç’te ya da Kuzey Denizi yakınlarında herhangi bir iblis olayı duydun mu?”

“Hayır, neden? Bunun Harvester ile bir ilgisi mi var? Onu geri getirmenin bir yolunu mu buldun?”

Gabriel gözlerini kırptı. “Onu... geri getirmek mi?”

Azagoth ona doğru döndü ve yine rahatça görüşünü engelledi. "Görünüşe göre, Majesteleri Cennete hiç dönmemiş. Bunun yerine, bir insan bedeni bulmuş."

Gabriel’in nefesi kesildi. “Bir beden mi? Yüzyıllardır hiçbir melek bir bedeni ele geçirmemişti. En fazla birkaç günlüğüne ve iyi bir neden olmadan olmazdı.” Bir melek insan dünyasında öldüğünde, ruhları—Lütufları—ya Yaratıcılarına dönebilir ya da bir insana girebilirdi. Vücudu yakmamak için uzun süre kalamazlardı. Çoğunlukla sadece takılırlardı, ama bazen konakçıları aracılığıyla iletişim kurabilir, hatta davranışlarını etkileyebilirdiler. “Bu beden aracılığıyla konuştu mu?”

Raika tekrar Gabriel’in görüş alanına girdi ve babasına sorgulayan bir bakış attı—kesinlikle "bu yabancı havalı mı" bakışı—ve cevap vermeden önce onun onayını bekledi.

“İdess, Harvester’ın konuşacak kadar bilinçli olmayabileceğini düşünüyor,” dedi, üvey kız kardeşinden bahsederek; Azagoth’un birçok melek anneden olan çocuklarından biri ve Stryke’in teyzelerinden biri. “Bir kişinin ölümü ne kadar travmatikse, uyum sağlaması o kadar uzun sürer.”

Bu, insanlar için kesinlikle geçerliydi. Cennettekilerin ölümlerini kabullenmeleri yıllar sürebilirdi.

Melekler hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü Cennete döndükten sonra lütuflarına — ruhlarına ve güçlerine — ne olduğu hakkında çok az şey biliniyordu. Bazıları, Yaratıcı’nın onları yeniden emdiğine inanıyordu. Diğerleri ise ruhlarının, insanlar ve iblisler gibi geri dönüştürüldüğünü ve başka bir bedende yeniden doğduğunu düşünüyordu.

Önemli sayıda Göksel Varlık, bunu bir olasılık olarak kabul etmeyi reddediyordu çünkü bu, onların aşağılık insanlarla ve iğrenç iblislerle ortak bir yanları olduğu anlamına gelirdi.

“Ee?” diye sordu kız. “Ona nasıl ulaşabileceğini biliyor musun? Onu dışarı çıkar da bedeni aracılığıyla konuşsun? Ona ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Ayrıca, sen *kimsin*?” Babasına öfkeyle baktı. “Ve bana

O, yüksek rütbeli bir melek değilse, akşam yemeğinde bir torba penis yerim."

"Kesinlikle yemeyeceksin," dedi Azagoth ve Gabriel, babasının kafasından şu anda geçiyor olması gereken o canlı görüntüye gülmemek için kendini zor tuttu.

"Ben Gabriel," dedi ve selam vermek için başını eğdi. "Babanla ben eski dostuz."

"*Arkadaş* demek biraz abartılı," dedi Azagoth.

"Doğru." Gabriel bardağını kaldırarak işaret etti. "Bir arkadaş, elindeki içkiyi patlatmaz."

"Kafan değil de içkin patladığı için şükret," dedi Raika gülerek. "Birkaç hafta önceki o ürkütücü adam mı? Berbat bir durumdu." Onu baştan aşağı süzdü. "Gabriel, ha? Başmelek. Beklediğim gibi değil. Soracak çok şeyim var."

Beklediğim gibi değil mi?

"Yakalaman gereken bir sürü iblis yok mu?" diye sordu Azagoth.

Raika gözlerini devirdi. "Bu yüzden hala havuzda değilim."

"Bikiniyle iblislerle savaşmak zor olacak."

Kız burnunu çektirdi. "Muhtemelen bikiniliyken *daha iyi* savaşırım. Daha az kısıtlayıcı." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Gabriel, minik siyah kumaş üçgenleriyle zar zor örtülmüş pürüzsüz vücut hatlarından gözlerini ayırmak için kendini zorladı. "Neden Harvester'dan bahsettiğini ve onun Norveç'te durdurmam gerekebilecek potansiyel iblislerle ne ilgisi olduğunu söyle bana."

Azagoth hayal kırıklığıyla çenesini sıktı. "Üstüne bir şeyler giy."

Kız yine gözlerini devirdi, ama bir saniye sonra siyah taktik pantolon, savaş botları, siyah bir tişört ve silah kemeri giymişti.

Azagoth, kızını bikiniden çıkarmak onu daha az seksi göstereceğini düşünüyorsa... çok yanılıyordu.

Raika, savaşçı kıyafetleri içinde tam bir tanrıçaydı.

Azagoth yine de memnun görünüyordu. "Harvester, Cehennem'de eski bir geçidin açılmasına neden oldu. İblisler aktif olduğunu fark etmeden önce kapatılması gerekiyor. Gabriel bilgi toplamak için burada." Azagoth, bir kitaplığa doğru yürüdü; orada Sheoul-gra'nın minyatür bir maketi rafın tamamını kaplıyordu. "Gehennaportal'ı yaratmaktan sorumlu büyücüler

Gehenna Portalı'nı yaratan büyücüler, Sheoul-gra'yı da tasarlayıp inşa ettiler. Ne yazık ki, kimse onların nerede olduklarını ya da hâlâ hayatta olup olmadıklarını bilmiyor. Bu yüzden Hades'in Sheoul-gra'yı yeniden inşa etmesi bu kadar uzun sürüyor. Ama," dedi, "hem Sheoul-gra'nın hem de Gehenna Portalı'nın sonsuz ateşle beslendiğini biliyorum. Yakıt kaynağını yok edersen, portalı da yok edersin."

Gabriel bunu düşündü. "Sadece kaynağa ulaşmak gibi küçük bir sorun var. Çoğu melek su altında pek iyi idare edemez."

"Ebedi ateşe kadar gitmenize gerek olmayabilir," dedi Azagoth. "Portalın hemen içinde melek enerjisini serbest bırakmak işe yarayabilir."

"Belki Stryke'in sondaj platformunu kullanarak oraya ulaşabiliriz."

Raika başını salladı. "Şafta bir melek gücü bombası atıp ebedi ateşi söndürebilirsin." Gözleri karanlık bir eğlenceyle parladı. Babasına çok benziyordu. "Harika!"

Büyük bir çaba sarf ederek bakışlarını ondan ayırdı. "Öyleyse Stryke ile iletişime geçmem ve o platforma çıkmam gerekiyor. "Hâlâ Primori mi, biliyor musun?"

"Hiç bilmiyorum. Artık o işin içinde değilim. Ama," dedi Azagoth, "onun kadar güçlü ve nüfuzlu biri olduğu için, Primori olduğunu neredeyse garanti edebilirim."

Bu da onun, Azagoth'un kendisi tarafından yaratılmış bir melek türü olan Memitim tarafından korunduğu ve kaderini yerine getirene ya da Cennet'in onu hayatta tutmak için bir nedeni kalmayana kadar ölmeyeceği anlamına geliyordu.

"Bunu bilmenin sana bir faydası olmaz," dedi Azagoth, "tabii onu öldürmeyi planlamıyorsan."

"Aslında, yardımcı olabilir. Primori'ler bir şekilde varoluşun zaman çizelgesinde çok önemlidir. O bu konuda önemli bir rol oynayabilir. Muhtemelen oynuyordur ve gördüğüm kadarıyla, eğilimi iyiye doğru, bu yüzden benimle işbirliği yapmaya istekli olabilir." Belki *de kaderinde* işbirliği yapmak *vardır*. "Ama Cennet'in çağrılarına cevap vermemesiyle ünlüdür. Bana bir kez cevap vermesi için tam bir yıl beklemek zorunda kaldım."

Azagoth burnunu çektirdi. "Bir iblisin melekler tarafından *çağrılacağını* mi sanıyorsun? İşte senin sorunun da bu. Bana bu kadar uzun süre katlandıktan sonra, bunu daha iyi bilmen gerekirdi, Gabriel." Konuşurken içkisine bir göz attı. "Ama Stryke senin sorunun değil. Revenant, eğer cehennemden çıkarsa... o senin sorunun *olur*." Azagoth gözlerini kaldırdı ve sırttı,

dişlerini gösterdi. “Cennet yanacak,” diye homurdandı, “ve bunu hak edecek.”

13. Bölüm

Ne halt ettiğini sanıyordu ki?

Cyan, onarılması gereken büyülü sembollere ulaşmak için kullanacağı denizaltının küçük kapağından aşağıya baktı. Pilot, Norveçli, dost canlısı sarışın bir insandı ve çoktan bu sualtı ölüm tuzağına sıkışmış durumdaydı.

Stryke, Twila'nın araçtaki dondurucu soğuklar için ona ödünç verdiği ceketin fermuarını çekerken elini onun ön koluna koydu ve onu durdurdu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Endişesini takdir ediyordu, ancak gerçekte bu onların tek seçeneği olmasına rağmen, hayatını riske atmasına gerek olmadığını söylemek kolaydı.

"Bunu yapmam gerektiğini biliyorsun."

Derin bir nefes aldı. "Sadece korkunu kontrol etmeyi unutma. Korkunun kararlarını veya performansını etkilemesine izin verme."

Haklıydı. O, bunu çok kolaymış gibi göstermişti. "Korkmuyorum," dedi ona, içinden bir parça dehşet geçse de. "Klostrofobim var. Ayrıca, baskı altında en iyi performansımı gösteririm. O yüzden, canın cehenneme."

Şüphesiz sinirliliği, baskı altında ne kadar iyi performans gösterdiğini kanıtlamaya yetiyordu.

Yardım etmek için etrafta duran adamlar birbirlerine baktılar, yüzlerindeki ifadeler şaşkınlıktan meraka kadar değişiyordu. Belli ki, birinin patronlarına bu şekilde konuşmasına inanamıyorlardı.

Ama o umursamıyordu. Adam *onun* patronu değildi. Onunla istediği gibi konuşabilirdi.

"Sadece dikkatli ol," dedi adam. "Baş araştırmacısını öldürürsem Kynan çok kızar."

"Eminim Kynan'ın öfkesi seni çok korkutuyordur."

Cevap beklemeden merdivenden aşağı inip denizaltıya bindi. Derin, sakinleştirici nefesler aldı ve içeriğinin ne kadar dar olduğu ya da o küçük şeyin içinde aklını kaçırarak olması yerine

içerisinin ne kadar dar olduğuna ve bu küçücük şeyin içinde aklını kaçıracığına odaklanmak yerine.

Pilot dalışa hazırlanırken nefes almaya odaklandı; pilot, platformdaki ekiple sürekli konuşuyordu. Kapak kapandığında neredeyse kalbi duracaktı.

İçeride kilitli kalmıştı, dışarı çıkamıyordu, kaçamıyordu.

Her şey ters gidebilirdi ve karanlık, ıslak, soğuk denizde ölebilirdi.

Tanrım, bu bir hataydı.

"Hey." Pilot Oskar, ona sempati dolu bir bakış attı. "Otur ve kemerini bağla. Gözlerini kapat ve kafanın içinde bir şarkı çal. Ya da bir şiir oku. Sadece birkaç dakika boyunca zihnini meşgul tut. Sen farkına bile varmadan aşağı inip geri döneceğiz."

"Tamam." Başını salladı. "Tamam."

Bunu yapabilirim.

Sakin bir şekilde — en azından dıştan öyle görünüyordu — çok rahatsız bir atlama koltuğuna oturdu ve kemerini bağladı. Sonra başını geriye attı ve bir şarkı çağırdı. Şey, bir şarkı çağırmaya çalıştı. *Shivers*, Ed Sheeran'ın bir klasiği. Konser videosunu yeni izlemişti. Artık altmışlı yaşlarındaydı, ama adamım, hâlâ şarkı söyleyebiliyordu.

Ama nedense, zihni onu Runa'nın partisinde duyduğu bir şarkıya geri götürüyordu. Yakın zamanda çıkmış bir filmin soundtrack'inden karanlık, hüzünlü bir parça, odada bir akıntı gibi yayılmıştı.

O güzel bir kafir, dürüst bir kaltak ve ruhunu karanlığa sürükleyecek...

Bir tıkırtı onu irkitti, ardından bir sarsıntı geldi ve Oskar ona güven verici bir gülümsemeyle baktı.

"Her şey normal. Şimdi alçalmaya başlıyoruz."

"İkiniz nasılsınız?" Stryke'in derin sesi hoparlörden geldi ve karnında bir şey kıpırdadı. Bunu ona seks sırasında sormuştu ve şimdi zihni o sahneyi tekrar tekrar canlandırmak istiyordu.

"Nasılsın?" diye sordu boşuk sesiyle. "İyi misin?" "Evet," diye fısıldadı. "Acele et."

Adamdan nefret ediyordu, ama hormonları bu mesajı almamıştı.

"Her şey yolunda," dedi pilot. "İkimizi de görebilmen için kamerayı kaydıracağım."

Neredeyse inleyecekti. Stryke'ın bunu izlemesi yeterince kötüydü. Panik atak geçirmemek için mücadele ettiğini görmesine gerek yoktu. Denizaltı gıcırdadığında nasıl ödü patlayacak gibi olduğunu görmesine gerek yoktu.

"Hey, Cyan. Bunu görüyor musun?" Oskar, alet panosundaki bir sayı göstergesini işaret etti. "Bu bizim derinliğimiz. Ona odaklan."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı, yeni bir endişe dalgası boğazını sıkarken. "Bundan hoşlanmıyorum. Bundan hiç hoşlanmıyorum..."

"Cyan?" Stryke'ın sakın, yankılı mırıldanması gibi sesi, anında dikkatini çekti. "Beni dinle. Sesime odaklan. Bana kendinle ilgili bir şey anlat. Benim bilmediğim bir şey."

Bu numarayı biliyordu. Psikolog olan annesinin bunu sürekli kullandığını görmüştü. "Sen *bana* bir şey anlatsana? Bu lanet şeyin ne kadar küçük olduğundan daha çok sana ilgi duymamı sağla."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Seks sırasında neden paniğe kapılıp kaçtığını bilmek istiyorum. Ayrıca, sesin neden bu kadar kalın ve seksi? "Sanırım tahmin edebilirsin."

"Başka bir şey bul."

Evet, dinleyen kaç kişi olursa olsun, onun bu kadar mahrem bir konuyu tartışmasını istemek pek hoş olmazdı. Gözlerini kapatarak, denizin derinliklerine doğru hızla düştüklerini ve bu şeyin su almaya başlaması durumunda ne olacağını görmezden gelmeye çalıştı...

"Blade ile aranızda ne var?" diye sordu. "Sıradaki soru."

"Neden bu kadar pisliksin?"

Oskar kendi tükürüğüne boğulmak üzereydi.

"Ah, eski ama güzel bir soru," diye düşündü Stryke. "Birçok teori var. Şu anda hiçbirini paylaşmak istemiyorum."

"O zaman bir sorunumuz var, çünkü senin hakkında bilmek istediğim başka bir şey yok."

"Anlıyorum." Sesinde bir eğlence tonu duyduğunu sandı. Harika. Umarım bundan zevk alıyordur, çünkü bu metal tabutun içinde hapsolmaktansa, elinde sadece bir

çivi makasıyla yolumu açarak savaşmayı tercih ederdi. “O zaman bana çocukluğundan bahsetmeye ne dersin?”

Çocukluğum mu? Neden umurunda ki? Sonra onun umursamadığını fark etti. Sadece onun denizaltından tırnaklarıyla çıkmaya çalışmasını engellemeye çalışıyordu.

Ne oluyor lan? Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve Los Angeles banliyölerinde büyümesini düşündü.

“Babam Los Angeles merkezli bir teknoloji şirketinde çalışıyordu, annem ise psikologdu. Hellmouth Akademisi’ne gittim çünkü ailem, insan çocuklara uyum sağlamak için kontakt lens takmamı ya da büyü yapmamı istemiyordu.”

Yine de dışarı çıktığında ya da insan arkadaşlarıyla takıldığında kontakt lens takıyordu, ama en azından her zaman takmak zorunda değildi. Artık çoğu zaman güneş gözlüğüyle idare edebiliyordu.

“Akademide ne zaman okudun?”

Bu sorunun cevabını onun zaten bildiğinden emindi. “Seninle aynı zamanda. Biz aynı yaştayız.”

Gülerek, “Aynı yaştayız ama ben senden altı yıl önce mezun oldum,” dedi.

“Biliyorum. Mezun olduğunda on iki yaşındaydın ve sonra sanal olarak üniversiteye gittin.”

“Araştırma yapmışsın.”

Belli ki o da araştırmasını yapmıştı. “Bu bilgiyi verdiğin her röportajda bulabilirsin. Ayrıca StryTech’in web sitesinde de var.” Bunu biliyordu çünkü her röportajı okumuş ya da izlemişti ve StryTech’in web sitesini ezberlemişti. Ama ürkütücü bir şekilde değil. Gerçekten. “Ailen, dikkat çekmeyecek kadar büyüyene kadar üniversiteye gitmeni istemedi.”

“İleri fizik derslerine katılan on iki yaşındaki bir çocuk, istemediğimiz şekilde dikkatleri üzerine çekecekti.”

“Bu pek iyi sonuçlanmadı, değil mi? Sen dünyadaki en tanınmış iblissin.”

Bir an sessizlik oldu. “İşler her zaman planladığımız gibi gitmez, değil mi?” Sorusunun ona değil

. "Peki," diye devam etti, "seni teknomancı olmaya iten neydi?"

Denizaltı derindeydi. Bu kadar derin olması mı gerekiyordu? Oskar hiç etkilenmemiş görünüyordu, bu da onu biraz rahatlattı. "Türümün yaptığı şey bu."

"Hepinizin teknolojiyi kullanma yeteneği yok."

"Sadece yaklaşık yarımız," diye kabul etti. "Annem yapamıyordu. Bu yüzden psikolojiye yöneldi." Gemi titredi ve nefesini toparlamak için bir an durdu. "Babam bu yüzden onu eş olarak almayacaktı neredeyse. Çocuğunun *bu yeteneğe sahip* olacağından emin olmak istiyordu."

Bir ara daha oldu. Sonra Stryke'ın merakla dolu sesi, giderek zayıflayan bağlantı üzerinden cızırtılı bir şekilde duyuldu. "Türünüzün bir yüzyıl içinde en çok nefret edilenlerden en çok övülenlere dönüşmesi ilginç."

"Nefret edilen" bunu ifade eden tek kelimeydi. Benzersiz güçleri olmayan iblisler olarak, onun türü, çoğu iblise kıyasla zayıf oldukları için işkence gördükleri ve sıklıkla yendikleri Sheoul'dan uzak durmayı öğrenmişti.

"Bu yüzden bayramlarımızın çoğu elektriğin keşfi ve sanayi devrimi etrafında şekilleniyor."

Teknolojinin mucizesi hayatlarını değiştirmişti. En zayıf Cyberis teknomantları bile artık iblis aleminde çok rağbet görüyordu. Statüleri, güçleri ve Maleconcieo'da koltukları vardı; burası, insan aleminin Birleşmiş Milletleri'nin Sheoulic versiyonu sayılabilirdi. Artık kimse onlarla uğraşmıyordu ve eğer uğraşırlarsa, herhangi bir tür ileri teknoloji giymemeleri ya da yakınında olmamaları iyi olurdu.

Güçleri, insan dünyasında korkulmalarına ve sıkı denetime tabi tutulmalarına da neden oluyordu.

"Ailen şu anda nerede?" diye sordu.

"Araştırma yapmışsın," dedi kız. "Sen söyle."

"Baban iş kazası geçirdi," dedi adam. "Annen ise altı ay sonra öldü, türünüzün bozulmuş eş bağı nedeniyle ölümcül bir etki altında kalması sonucu."

"O sadece *ölmedi*," dedi acı bir şekilde. "Vazgeçti." Evet, kopan bir bağdan sağ kurtulmak nadirdi, ama oluyordu. "Ve babam, hatalı bir StryTech ürünü yüzünden öldürüldü."

Sessizlik oldu. Oskar'ın yumuşak nefes alışı bile durdu.

"Üzgünüm," dedi Stryke. Yine sessizlik oldu, sonra, "Sudan nefret ederim."

"Ne?" Hoparlöre kaşlarını çattı. "Suyu sevmediğini mi söyledin?" "Bana, hakkında bilmediğin bir şeyimi anlatmamı istemiştin

." Biraz parazit oldu ve araç sallandı, ama o bunu neredeyse fark etmedi. Bunun nereye varacağını çok merak ediyordu. Konuyu değiştirmeye çalışıyor olabilirdi, ama o bunun daha fazlası olduğunu hissetti. Ona hayatının özel, kişisel bir parçasını paylaşıyor, bir kırılganlığını ortaya koyuyordu; bunu daha önce hiç yapmadığını düşünüyordu. "Su cildimde garip bir his yaratıyor."

Bu, üzerinde çalıştığı görünmez şemsiyeyi açıklıyordu. "Ama bir havuzun ve jakuzin var."

"Onlar Masumi için. Ben ikisine de girmiyorum."

Eğer bir havuzu ve jakuzisi olsaydı, her gün içinde olurdu. "Duşları nasıl hallediyorsun?"

"Katlanılabilir, ama fazla oyalanmıyorum."

Onu duşta, sabunlanırken, köpükler sert karın kaslarından aşağıya doğru akarken göğsünü ovuştururken ve sonra aşağıya, onun...

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Oskar, "ama nano enjektöre yaklaşıyoruz. Monitöre dikkat et."

Duşta Stryke hakkında fanteziler kurmaktan başka bir şey yapmaktan memnun olan Cyan, koltuğunda öne doğru eğildi, Oskar'a o kadar yakındı ki, onun misk kokulu tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu.

Stryke daha güzel kokuyordu. Bitter çikolata ve Sheoul'un Scaldara Nehri kıyılarındaki kanla beslenen tarlalarda yetişen dumanlı diablo biberleri gibi. Annesi bir keresinde eve biraz getirmişti ve Cyan burnundaki o baharatlı karıncalanmayı hiç unutmamıştı. Stryke'ın kokusu *her yerinde* baharatlı bir karıncalanmaya neden oluyordu. Tabii ki şu anda onun nasıl koktuğunu ya da onu nerede karıncalandırdığını düşünmemesi gerekiyordu.

Dikkatini monitöre geri çevirerek, aracın güçlü ışığının devasa bir sondaj kılıfı boyunca taramasını izledi. Oskar, deneyimli elleriyle anahtarları çevirip düğmelere basarak aracı sabit tutuyordu.

"Benim ve Stryke hakkındaki her şeyi duydun," dedi ona. "Senin hikayen ne?"

"Hikayem yok," dedi Stryke, ona yan gözle bakarak. "Ben insanım, ama bana para ödeyen herkes için çalışırım ve Stryke iyi para ödüyor."

"Öyle," diye araya girdi Stryke. "Kalite için para ödemeye hazırım. Her alanda en iyileri istiyorum."

"Ve her zaman onları buluyorsun, değil mi?" dedi kadın.

"Hayır," diye cevapladı Stryke, onu şaşırtarak. "Her zaman değil. Bazı insanlar, maaşı ne olursa olsun bir iblis için çalışmaz."

"Ne yani? Parlak zekan ve çekiciliğin onları ikna etmiyor mu?"

O güldü. "O," dedi, "hiç olmadı. Ne parlaklığım ne de cazibem var."

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldandı kadın ve Oskar kıkırdadı. "İşte!" Ekranı işaret etti. "Bazı semboller görüyorum."

Oskar bir kolu hareket ettirdi ve kapsül hafifçe sallanarak durdu. "Sıcaklıkta ani bir artış var," dedi mikrofonuna sakın bir sesle, açıkça ona değil. "Okuyor musun...?"

"Alıyoruz," diye cevapladı Stryke.

"Beş derecelik bir artış olağandışı değil," dedi Taran. "Ama yarım mil güneyde yirmi derecelik artışlar görüyoruz."

Cyan, Taran ve Stryke'in verilerin ne anlama geldiğini bildiklerine güvenerek konuşmaları dinlemekten vazgeçti. Onun görevi, bozulmuş büyüü analiz etmek ve onarmaktı.

Kendi içinin derinliklerine, yetenekli insanların *quanimas* dediği yere, etrafındaki enerjiyle, diğer boyutlardan gelen enerji de dahil olmak üzere, bağlantı kurabilen ruhun o kısmına ulaştı. Halkına göre, insanlar ve hayvanlar dahil herkes bir *quanimas'a* sahipti, ancak herkes ona erişemiyordu. Yine de bu, tüm büyü ve doğaüstü yeteneklerin erişim noktasıydı; görünmez ama büyük bir güce sahip bir organdı. Kalp gibiydi, ancak kan yerine ruhsal enerjiyi dolaştırıyordu.

Zihni sembolleri yakalayıp onları yeni bir örgüyle değiştirirken, vücuduna sıcaklık yayıldı; bu örgü, platformun insan yapımı bileşenlerinden okyanusun tabanına uzanan koruyucu bir ağ oluşturacaktı. Nanoteknoloji aracılığıyla doğru şekilde dokunursa, bu ağ, Sheoul'un aleminin sızdığı genişleyen yarık üzerinde bir kelebek bandajı gibi işlev görecekti.

Kenarları yıpranmış sembollerden biri hızlıca yamalandı. Ancak kırık bir bağlantı olan diğeri, sadece parçalara ayrılmıştı. Onu değiştirdi, ancak kenarlarını düzeltmek için fazladan zaman harcamadı. Ondan önce bu örgüyü yerleştiren teknisyen işinde iyiydi; büyüünün her unsuru kesin ve netti.

O ise biraz daha dağınıktı, taslağı bitirip daha sonra güçlendirip düzeltmeyi tercih ediyordu.

Okyanus akıntılarının tekneye ara sıra çarptığını görmezden gelmeye çalışırken, elleri ve parmaklarıyla glifleri şekillendirip oluştururken güç ellerinden ve parmaklarından akıyordu.

Sonra denizaltı şiddetli bir şekilde sallandı ve onu neredeyse duvara çarpacaktı. "Hey, sakıncası var mı...?"

"Güneyde sıcaklık artıyor." Taran'ın sesi bağlantıda titriyordu. "Bence acele etmelisiniz."

"Bu aceleye gelebilecek bir şey değil," dedi sinirli bir şekilde. Stres altında verimli olabilirdi, ama aynı zamanda son derece huysuzdu. "Diğer adamın belki yapabilirdi..."

Denizaltı şiddetli bir şekilde sallandı, onu ve Oskar'ı koltuklarında savurdu, sadece emniyet kemerleri onları yerinde tutuyordu.

"Kahretsin." Oskar, alarm çığlık atarken düğmeleri çevirip kolları çevirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu kadın, örgüye bir glif atarken. Sadece birkaç tane daha...

"Oradan çıkın!" diye bağırdı Stryke ve kadının kalbi gırtlığına kadar çıktı. Stryke paniğe kapılan biri değildi. "Acele edin! *Gidin!*"

"Sana doğru yaklaşan devasa bir ısı izi var," diye bağırdı Taran. "Oh, dostum, bu büyük. Buraya gel. Hemen buraya gel!"

"Acil yükselme," dedi Oskar sakın bir sesle ve kız ona hayranlık duymak zorunda kaldı. Şu anda konuşabileceğinden bile emin değildi, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmak bir yana. "Kemerini bağla."

Zaten kemerini bağlamıştı, bu yüzden araç yukarı doğru fırlarken sıkıca tutundu; araç, ek yerleri, cıvatalar ve tanımlayamadığı diğer şeylerin yanından geçerken ışığı platformun yapısına parlıyordu.

"Bir tane daha var," diye bağırdı Taran. "Bu tarafa doğru hareket eden birden fazla ısı izi var."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Yaklaşık altmış saniyen var," dedi Stryke.

Pilota bir göz attı ve kalbi sıkıştı. Yüzündeki ifade, başaramayacaklarını söylüyordu.

"Sanırım bu şey silahlı değil, değil mi?"

Adam burnunu çekti.

Tamam, silahı yoktu. Ama... denizaltı, ileri teknolojiye sahip devasa bir makineydi. O gemide olduğu sürece, özellikle de Stryke ile birlikte geminin gövdesine yaptıkları iyileştirmeler sayesinde, silahlandırılabilirdi.

Hızla, öğrendiği ilk savunma büyüsunü oluşturdu ve gemideki tüm elektronik aksamalara enjekte etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Taran.

Aniden denizaltı yana ve öne doğru sallandı, bir platform kirişine çarptı. Metal gıcırdadı ve çatırdadı, sonra metal duvarların arkasından bir şey çılgılık attı.

"Evet!" diye nefes aldı Stryke. "Cyan, ne yaptın?"

"Suyun içinden bir şimşek gönderdim. Ama denizaltının gücünü tüketmeden önce bundan sadece bir kez daha yararlanabiliriz."

"Geri geliyor..."

Kameraya baktığında, her şey kararmadan ve karanlıkta yuvarlanmaya başlamadan hemen önce, ekranın önünde devasa dişler ve uzun, ürkütücü pençeler gördü. Metalin yırtılma ve bükülme sesleri ile öfkeli çılgınlık kulaklarını doldurdu, ta ki acı dayanılmaz hale gelene kadar.

Sonra hiçbir ses kalmadı.

"Çekin onu!" Stryke, FOC'den denizaltının fırlatma ve kurtarma platformuna koşarken avazı çıktığı kadar bağırdı. "Şu lanet şeyi çekin!"

Mürettebat çoktan işe koyulmuştu ve o bunu biliyordu. Ama panik, mantıklı düşünme yeteneğini yok etmişti. Tek yapabileceği, içgüdüleriyle hareket etmek ve

korkusuna göre hareket etmekte — ki bunu en son... Siktir.

Metal merdivenleri ikişer ikişer inerek, saniyeler içinde üç katı aştı. Tam hızla platforma ulaştı ve bir korkuluğa tutunana kadar ıslak yüzeyde kaydı.

Üç teknisyen denizaltıyı yüzeye çıkarmak için koşturuyordu; biri suyu izliyor, biri asansörü çalıştırıyor, diğeri ise alev makinesiyle nöbet tutuyordu. Üstlerindeki iki katta ise güvenlik ekibinden birkaç üye, çeşitli silahlarını aşağıdaki çalkantılı sulara doğrultmuş olarak karakollarda görev yapıyordu.

Stryke'in nabızı kulaklarında çınlıyordu ve küçük aracın üst kısmı yüzeye çıktığında kalbi göğsünde çarpıyordu. Kararmış, bükülmüş pençe izleri ve parçalanmış diş delikleri denizaltının kalın gövdesini çizmişti ve Stryke, mürettebat aracı dengeleyip kapağı açarken nefesini tuttu.

"Yardım et!" Oskar, Cyan'ı kollarında tutuyordu; baygın bedeni göğsüne yaslanmıştı.

Stryke'in kalbi ayaklarına kadar düştü. Hemen harekete geçti ve vinç operatörüyle birlikte Cyan'ın gevşek bedenini dar kapaktan içeri çekmeye çalıştı. Şakaklarındaki bir yaradan yüzüne kan damlıyordu, başı omuzlarından sarkmıştı. Oskar aşağıdan itti, ama tekne aniden sertçe sarsıldı. Oskar dengesini kaybettiğinde vinç operatörü de tutuşunu kaybetti ve Cyan neredeyse kapsüle geri düşecekti. Sadece Stryke'in bileğini tutması, onun güverteye çarpmasını engelledi.

Okların ve diğer mermilerin tiz vızıltısı havayı doldurdu, dalgaların altındaki yaratıkların cehennem gibi kükremelerine eşlik etti. Devasa bir pençe sudan fırladı ve vinç operatörünü yakaladı. Adam, *ani ve feci bir şekilde kafası kopmadan* önce çılgılık atmaya bile zaman bulamadı.

Kahretsin.

Stryke, Cyan'ı yukarı çekti; tekne sarsılıp sallanırken, Cyan'ın vücudu kapağın kenarlarına çarptı. Cyan inledi, gözlerini açtı ve sersemlemiş bir şekilde durumu fark etti. Durumun aciliyetini anlamış gibi görünüyordu ve boş elini yukarı doğru sallayarak Stryke'in kolunu tuttu.

Gece kadar siyah, parlak sarı gözlü, soğuk havada pürüzsüz derisi dalgalanan ve buhar çıkan bir iblis, kendini sudan fırlatıp kapsülün etrafına dolandı. Stryke geriye sıçradı, Cyan'ı da beraberinde götürdü. İblis, kabinin vinçine dişleriyle ve perdeli pençeleriyle saldırırken, ikisi üst üste yığıldılar. Oskar kaçmaya çalıştı; vinç bozulmadan önce çaresizce gemiden tırmanmaya çalışırken yüzündeki dehşet, keskin ve yürek parçalayıcıydı.

Metal bir gıcırtyla vinç çöktü ve denize düştü; kapsülü, iblisi ve Oskar'ı da beraberinde sürükledi.

"Hayır!"

Kan fışkırdı ve iskele operatörünün kanıyla birleşerek rıhtımın kenarından aşağı damladı.

Deniz çalkalanırken, oklar ve tatar yayları uçuşurken, Stryke Cyan'ı kollarına aldı ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Aşağıda, iblisler platforma saldırırken çığlık atıyorlardı. Görünüşe göre sudan çıkamıyorlardı. Yüzeye çıkanlar bunu sadece bir an için yapabildiler, derileri buhar çıkıyordu.

Bu küçük nimetle teselli bulan Stryke, temel tıbbi bakım için donatılmış, iki kat genişliğinde bir nakliye konteyneri olan sağlık kulübesine koştu.

Kapıyı omzuyla iterek açtı. "Yardıma ihtiyacım var!"

Hiçbir şey. Elbette. Burada görevli olan doktor öldürülmüştü. Panik içinde bunu tamamen unutmuştu.

"Dayan, Cyan."

"Ben iyiyim," dedi Cyan, dili dolanarak. "İyiyim."

"Hayır, değilsin." Onu hasta yatağına yatırdı ve Cyan oturmaya çalıştığında, omzuna nazikçe elini koyup onu tekrar yatırdı.

"Oskar..." Gözündeki kanı sildi. "O nerede?"

"O kurtulamadı." Stryke yeteneğini şarj etti ve onu Cyan'a gönderdi. Blade ya da amcası Eidolon gibi iyileştiremezdi, ama vücudunun kan üretme ve kanamayı durdurma yeteneklerini hızlandırabilirdi. Ayrıca ağrısını kontrol etmek için sistemini ayarladı ve Cyan iç çekerek gözlerini kapattı ve geriye yaslandı.

Kapı birden açıldı ve Taran orada duruyordu, yüzü kanla kaplıydı, bir kolu muhtemelen pençelerle parçalanmıştı.

"İblisler desteklere tırmanıyor. Yüzlerce var. Şu ana kadar platforma ulaşamadılar, ama ulaşırlarsa hepsini ortadan kaldıramayız. Sayıca azız."

Bu durumda tek bir seçenek kalmıştı. "O zaman tahliye edelim."

Taran başını salladı. "Kaçış kapsüllerimiz o şeylerin rakibi olamaz."

"Burada kalırsak öleceğiz. Tüm kapsülleri indirebilirsek, belki içlerinden biri güvenli bir yere ulaşma şansı yakalar." Kafasını kapıya doğru salladı. "En azından tahliyeye hazırlan."

"Peki, efendim." Taran oradan ayrıldı.

"Cankurtaran botlarıyla güvenli bir yere ulaşamayız," diye mırıldandı, sesi sersemlemiş gibiydi. "Bunu sen de biliyorsun."

"Ve burada da çok fazla kalamayız."

"Hadi ama, dahi," dedi, o iyileştirici büyüsünü yaparken sesi daha güçlü çıkıyordu. "Elbette bir şeyler bulabilirsin. Gözünden kaçan bir şey. İletişim sistemini sen geliştirdin. Belki de sisin içinden geçmek için kötü enerjiyi bir yama olarak kullanmak üzere sistemi yeniden tasarlayabilirsin."

"O işler öyle yürümez. Sis, enerjiden ibaret değil. Biyolojik bir şey. Canlı. Onu delip geçebilecek her şeyin..." Aklına bir düşünce gelince sözünü yarıda kesti. Bugün tarih neydi?

Lanet olası tarih neydi? İletişim cihazını kontrol etmek isterdi ama o da denizaltıyla birlikte yok olmuştu ve yedeği de odasındaydı. Hızlı ve telaşlı bir şekilde odada dolaşarak takvim aradı.

Kadın doğruldu. "Ne? Ne oldu?"

"Bugün tarih," dedi aceleyle. "Bugün tarih ne?"

"Ah... on beş."

On beş... tamam, o zaman ayın evresi neydi...?

"Ayın evresi mi?" diye sordu kadın.

Yüksek sesle mi konuşmuştu? Önemli değildi. Kafasında yaklaşık bir milyon hesaplama yaptı ve... vay canına.

Hayır. Bu imkansızdı. Bu kadar şanslı olamazdı.

"Stryke?"

Kafası karışmış bir halde ondan uzaklaştı. Yapabilir miydi? *Yapmalı* mıydı? Kardeşleri nasıl tepki verirdi? Hayır, bunu unut. Kardeşim. Eğer bunu yaparsa,

Crux ya da Rade'yi bu işe karıştırmazdı.

Blade'e ihtiyacı vardı.

Blade yardım etmek *ister* miydi ki?

"Lanet olsun, Stryke, ne var?"

Ona döndü. "Seminus iblislerinin kardeşleriyle bağlantılı olduğunu biliyor muydun? Birbirimizin şiddetli acısını hissedebiliriz. Ne zaman öldüklerini biliriz."

"Bu... inanılmaz olmalı."

"İnanılmaz mı?" Ona şaşkın şaşkın baktı. "Kardeşinin öldüğünü hissetmek inanılmaz mı? İnanılmaz, benim kullanacağım kelime değil. Acı verici. Travmatik. Lanet olası iğrenç. Benim kullanacağım kelimeler bunlar."

"Öyle demek istemedim," dedi kız. "Ama sevdiğin biriyle bu kadar derin bir bağa sahip olmak... özel bir şey gibi görünüyor."

Hiçbir şey bilmiyordu.

Hiçbir şey.

"Böyle bağlar için bedel çok ağır," dedi adam küçümseyerek, zihni çoktan başka yerlere gitmişti. "Ama ben de annemin genetik kurtadam genlerini taşıyorum. Kardeşlerim de öyle. Dolunaylı gecelerde birbirimizle iletişim kurabiliriz. En azından bazılarımız."

"Bazılarımız mı?"

"Kardeşlerimle aramdaki tüm bağları kopardım."

Kız gözlerini kırptı. "Ama... neden?"

"Önemli değil." Bu uzun bir hikâyeydi ve bunun arkasındaki nedeni kimseye açıklamak zorunda değildi. "Önemli olan, dolunay olması. Kurtadam bağlantısını yeniden kurabilirsem, yardım alabilirim."

O kadar hızlı bir şekilde doğruldu ki, adam onun tıbbi yataktan düşeceğini sandı. "Bunu yapabilir misin?"

"Hayır, ama *sen* yapabilirsin." Parmak uçlarıyla şakağındaki minik NeuroTech implantına dokundu; bu, dünyadaki neredeyse herkesin modern iletişim teknolojisini kullanmak için taktırdığı iletişim çipiydi.

StryTech tarafından tasarlanan, ancak "*şeytani* cihazlar" korkusunu hafifletmek için insanlar tarafından üretilen bir teknolojiydi. İmplantı yaptırmayanlar

kulaklarının arkasına harici bir cihaz takabilirdi, ancak bu bazı işlevsellikten ödün vermek anlamına geliyordu.

Kaşlarını çatarak, adamın şakağına baktı. “Bunu bir teknomancı yaptı. Şimdi aradığım için büyüü görebiliyorum.”

"Blade ile iletişime geçebilmem için yeniden bağla." "Sadece Blade mi?"

Adam başını salladı. Crux'a bir hat açmak çocuğu sadece umutla doldururdu ve Rade muhtemelen umursamazdı. Ayrıca, DART'ın özel operasyon ekibinin bir üyesi olan Blade, onlara yardım getirebilecek bir konumdaydı.

“Hazır mısın?” diye sordu kadın, adam yine başını salladı.

“Sadece ben söylediğimde bağlantıyı kesmeye hazır ol.” Kadın şaşırmış görünüyordu. “Kapatmak mı istiyorsun?”

"İhtiyacım olursa yeniden bağlatırım. Bu arada, şeytanları platformdan uzak tutmak için bir şeyler yapabilir misin?"

"Ne yapabileceğimi bilmiyorum. Burada çalışan çoğumuz iblis olduğumuz için genel bir kovucu büyü yapamam."

Adam bunu düşündü. “Sis... o kötü niyetli. Suyun içindeki şeylerin, sadece kısa bir süreliğine de olsa, suyun dışında var olmalarını sağlayan şey o.”

Kadın sertçe nefes aldı, artık onun ne demek istediğini anlamıştı. “Eğer sisi uzaklaştırabilirsem...”

“Bu, platform ile sis arasında, platforma çıkmaya çalışan yaratıkları engelleyecek kadar boşluk bırakabilir.”

Kız başını salladı. “Hemen makine dairesine gideceğim.”

Bölüm 14

“Bu kocaman bir ceset parçaları yığını.”

Blade, kuzeni ve DART özel operasyon ekibi arkadaşı Mace'e baktı ve burnunu çekti. “Öldürdüğümüz tüm iblisleri neden biriktirmekte ısrar ediyorsun, bilmiyorum. Onlar yok oluyorlar.”

“Dostum. Burası kutsal bir yer. Her yere yağlı lekeler bırakmak kabalık olur.” Scotty, Mace'e gözlerini devirdi. “Sen çok tuhafsın.”

Kesinlikle katılıyordum. Mace'in bazı tuhaf alışkanlıkları vardı. “Tıpkı babası gibi,” dedi Blade, sadece Scotty'nin duyabileceği kadar alçak sesle.

Scotty güldü. “Hangisi?”

“Hangisi olduğunu biliyorsun.” Mace'i büyüten erkek olan Lore, oldukça dengeli, ayakları yere basan bir babaydı. Ama Mace'in biyolojik babası Wraith, herkesin en sevdiği amcası olan maceracı, dürtüsel bir piçti. Blade, Scotty'nin kız kardeşi Aleka'ya bir göz attı. “Bitirdin mi?”

Aleka, elindeki harita ile kaba, toprak odanın duvarları arasında bakışlarını gezdirirken sinirli bir nefes verdi. “Hiç de değil. Burada bir yerlerde bir kap olmalı. Harvester'ın kanı öylece yok olmadı.”

Scotty, başlarının üzerindeki yapıyı, yani üstlerindeki caminin zeminini inceledi. Çoğu kişi, altta birkaç geçit ve oda olduğunu bilmiyordu; Aleka, birkaç hafta önceki kan yağmuru olayından sonra melek Harvester'ın kanının buraya aktığına emindi.

“Bu arada yardım ettiğiniz için teşekkürler,” diye devam etti Aleka. “Kynan'dan Scotty'yi ödünç almayı istediğimde, hepimizi göndereceğini beklemiyordum.”

“Biz bir paket anlaşıyoruz,” dedi Scotty. “Güvenliğe mi ihtiyacın var? O zaman hepimizi alırsın.”

Bu doğrudu. Blade, Mace ve Scotty çocukluktan beri ayrılmaz bir üçlüydü ve birlikte o kadar iyi çalışıyorlardı ki, İblis Faaliyetleri Müdahale Ekibine katıldıklarında, Kynan etraflarında tam bir özel

birim kurmuştu. Mace ve Blade'in teyzesi Tayla, on iki kişilik birimi yönetiyordu ve diğerlerinin çoğu ekipler halinde dönüşümlü olarak çalışırken, Scotty, Blade ve Mace nadiren birbirlerinden ayrı bir yere giderlerdi.

"Güvenliğe ihtiyacım yoktu," dedi Aleka sert bir sesle. "Kendimi koruyabilirim." Ölü iblislere bir göz attı. "Genelde."

Evet, Savaş olarak bilinen Süvari'nin kızı olan Aleka, yetenekli bir savaşçıydı. Kız kardeşi kadar yetenekli değildi, ama Scotty'nin aksine Aleka hayatını savaşa değil, araştırmaya adanmıştı.

"Ee," dedi Mace, geniş göğsünde kollarını kavuştururken, silah kemeri siyah tişörtüne hafifçe sürtünüyordu, "Seninle Sabre arasında ne oldu?"

Blade yüzünü buruşturdu. Mace gerçekten de nezaketten yoksundu.

"Hiçbir şey." Aleka parmağını taş duvardaki bir derz üzerinde gezdirdi. "Konu kapandı."

"Ama Limos'un partisinden birlikte ayrıldınız," dedi Mace, Harvester'ın kanının Dünya'da sadece iki yere yağdığı günkü buluşmaya atıfta bulunarak: burada, Tapınak Dağı'nda ve partide. "Sonra eve geldik ve Sabre kederini içkiyle unutmaya çalışıyordu ve çok huysuzdu."

Mace'e döndü; Scotty'ninkinden birkaç ton daha açık olan uzun, kızıl saçları tozlu havayı karıştırıyordu. Öfke, yeşil gözlerini parlatmıştı ve bir an için Blade, Mace'in Aleka'nın çağırdığı ateş kılıcının yakıcılığını hissetmek üzere olduğunu sandı. Blade bunu yıllar önce, Ares'in gözetiminde antrenman yaparken sadece bir kez yaşamıştı. Kaburgaları hâlâ bazen ağrıyordu. Kömürleşmiş kemiklerin iyileşmesi uzun zaman alıyordu ve amcası Eidolon bile bu süreci belirli bir noktadan öteye hızlandıramıyordu.

"Kederini içkiyle mi unutmaya çalışıyordu?" Aleka'nın dudakları karanlık bir gülümsemeye dönüştü. "İyi. Şimdi, boş ver ve beni takip et," dedi, toz tabakaları ve çatlamış mozaiklerle kaplı dar bir geçide doğru ilerlerken.

Blade diğerlerinin arkasına takıldı, en arkada yer aldı ve gözlerini tehlike belirtileri için dört bir yana dikti. "Hey, eğer biz..."

Bir dalga... bir şey... onu sardı ve bir adım atamadı. His ince ama güçlüydü, garip ama tanıdıktı. Yıllardır yaşamadığı bir his.

Kardeşim.

Farkındalığın bir mızrağı ruhunun derinliklerine saplandı ve aniden, Stryke, Rade ve Crux'un olduğu gibi, yine onun yanındaydı. Kaos'un eskiden olduğu gibi.

"Stryke," diye boğuk bir sesle fısıldadı, duyguları o kadar altüst olmuştu ki yürümeye, nefes almaya, hatta ayakta durmaya bile odaklanamıyordu. Bir sütuna yaslandı ve ayakta kalmak için elinden geleni yaptı.

"Blade?" Mace'in sakinleştirici eli, onun pazısına kondu. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Stryke'ı... Stryke'ı hissedebiliyorum."

"Ne?" Scotty de oradaydı, endişe parlak dudaklarını çatık bir ifadeye büründürmüştü. Nadiren ruj sürerdi, parlak ve şeffaf olanları tercih ederdi. "Bağlantıyı yeniden kurdu mu?"

"Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum." Farkındalığın verdiği karıncalanma gerginleşince kaşlarını çattı. Rahatsız ediciydi.

"Yardım."

Yardım mı? Bu bir tuzak olmalıydı. Bir iblis onunla dalga geçiyordu. Stryke *kimseye* yardım istemezdi, Blade'e hiç istemezdi.

Mace'in tutuşu sıkılaştı. "Hey, dostum. Bize neler olduğunu anlat."

"Başım belada."

Her ne ise, muhtemelen hak etmişti. Tabii oysa.

Blade zihninde bir "*siktir* git" gönderdi.

Bağlantı üzerinden bir öfke dalgası geldi. Tamam, evet, muhtemelen Stryke'dı.

"Dünya tehlikede. Kynan'a söyle. Yardıma ihtiyacım var."

"Tamam, anladım," diye yanıtladı Blade. *"Neler oluyor?"*

"Cehennem ile insan dünyası arasındaki dokuda bir yırtık oluştu ve bu da kötü niyetli bir Shoullic'in dışarı fırlamasına neden oldu. Kötülüğün sisiyle çevriliyiz ve dışarı çıkamıyoruz."

"Neredesiniz?"

"Petrol platformunda. Kynan'a detayları Kalis'ten alabileceğini söyle. Dakarai ile difüzör prototipi ve runik amplifikatör hakkında konuş. Acele et. Fazla vaktimiz yok."

Bağlantı koptu ve Chaos'un öldüğü günden beri hissetmediğı benzersiz bir ıstırap, bir boşluk onu sarsmaya başladı. Scotty

ve Mace, yere yığılırken onu yakaladılar ve eski karo zemine nazikçe indirdiler.

"Blade." Scotty onun yanına diz çöktü. "Konuş benimle." "Sanki öldü," dedi boğuk bir sesle. "Belki de öldü. Kahretsin. Lanet olsun."

İçinde çok fazla öfke, çok fazla acı ve belki de çok fazla nefret vardı. Ama Stryke'ın ölmesini istemiyordu. Hayır, o pişin yaşaması gerekiyordu ki, onları hayatından çıkardığında ailelerine yaptıklarından pişmanlık duyarak uzun bir hayat sürsün.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Mace.

"Onu bulmalıyız," dedi Blade. "Dünyanın tehlikede olduğunu söyledi.

Bir tür Sheoulic ihlali." "Onun yaptığından emin misin?"

"Evet."

"Sence doğruyu mu söylüyor?"

"Böyle bir konuda neden yalan söylesin ki?"

Mace omuz silkti. "Yaptığı saçmalıkların yarısını neden yapıyor ki?" İyi soru.

"Nerede olduğunu söyledi mi?" diye sordu Scotty.

Blade iletişim cihazına dokundu ve Kynan'a bir NeuroLink isteği gönderdi. "Bir tür petrol platformu."

Stryke'ın yeniden ortaya çıkıp ortadan kaybolmasıyla göğsünde açılan taze deliği dolduracakmış gibi göğsünü ovuşturdu. Sanki biri ruhuna delik açmış gibi hissediyordu.

Yine.

Ve bundan gerçekten bıktı artık.

Bölüm 15

Cyan, platformun makine dairesinde ne kadar süredir çalıştığını bilmiyordu; yeteneklerini kullanarak dışarıdaki kötü sisin etkisini bozuyordu. Platformun etrafında, sisin ona dokunmasını engelleyen dar bir pozitif enerji şeridi oluşturmayı başarmıştı. Şerit sadece yaklaşık üç metre genişliğindeydi, ama bazı kötü niyetli yaratıkların platforma girmesini engellemek için yeterliydi.

Sorun şu ki, dokumalarını izlemezse, makine dairesinden çıktığı anda çözülüyorlardı. Ama büyücülerden birinin gücünü kendininkine eklemesini sağlayabilirse, sonunda bu sıcak, boğucu odadan çıkabilir.

Ana kapı açıldı ve Stryke ile Taran kapaktan içeri daldılar. "Büyücüler ve silahlarımız sayesinde iblisleri geri püskürttük," dedi Taran. "Ama ne kadar sürecek bilmiyorum. Yarıktaki ısı izleri artıyor ve çatlak büyüyor." Etrafına bakarken saçlarını yüzünden geriye taradı. "Burası neden bu kadar sessiz? Genelde duyulmak için bağırman gerekir."

"Gürültüden bıktım," dedi kadın. "Makineye bir sessizlik büyüsü yaptım."

Stryke onaylayarak başını salladı. "Güzel." Ona doğru yürümeye başladı. "Görmek isteyebileceğin yarıkla ilgili yeni görüntülerimiz var."

"Onları getirdin mi? Buraya bir büyücü getirmezsene buradan ayrılamam."

Taran kapı koluna uzandı. "Bekle. Görüntüleri indireyim. Bana on dakika ver." Muhtemelen FOC'ye doğru yola çıktı.

Stryke bir şişe su uzattı. "Aç mısın? Kafeteryada sıcak yemekler var. Sana bir şeyler getirebilirim."

Su şişesini minnetle aldı ve kapağını açarken başını salladı. "Hayır. Tek istediğim bu şeyden kurtulmak. Yemin ederim bir daha asla

." Büyük bir yudum aldı. "Blade'den haber aldın mı?"

"İletişim hâlâ kesik."

"Belki de onunla bağlantıyı kesmemeliydin," dedi kız, onun akıllıca davranmayı reddetmesinden oldukça rahatsız bir şekilde.

"Belki de bu seni ilgilendirmez."

"Anlamadım?" Plastik şişe, sıkı ve sinirli tutuşunda hışırdadı. "Beni ilgilendirmez mi? Beni buraya, insan ve iblis alemleri arasındaki potansiyel olarak felaket getirebilecek bir kopukluğu düzeltmem için getirdin ve muhtemelen öleceğim. Yani, evet, hepimizi tehlikeye attığında bu beni ilgilendirir. Senin saçmalıklarına kanmış olmama inanamıyorum," diye tersledi. "Zor cevapların zor kararlar gerektirdiğini söylediğinde sana inandığım için kendime inanamıyorum. Burada zor kararı vermedin, Stryke. Kardeşinle uğraşmak istemediğin için kolay olanı seçtin."

O donakaldı. "Ne dedin?"

"Oh, sinirlenme," diye tükürdü, onun inatçılığından bıkmış bir şekilde. "Kardeşinle uğraşmak istemediğin ortada."

"O değil," diye homurdandı. "Zor cevaplar meselesi."

"Ah." Kız gözlerini kııptı. Bazen onu anlamak zordu. Artık biraz sakinleşmiş olan kız açıkladı. "Ben okuldayken, sen mezun olduğun okula gelip sınıfıma konuşma yapmıştın. O kadar genç yaşta zor seçimler yapmak zorunda kalmaktan bahsetmiştin."

"Hatırlıyorum," dedi adam, kaşlarını çatarak. "Kimsenin gerçekten dinlediğini sanmıyordum."

"Ben dinledim." Kız, konuşmasının her kelimesini, her hareketini, her ayrıntısını hatırlıyordu. "Sen benim kahramanımdın, Stryke. Ve sonra üniversitemde konuşmanı izledikten sonra, DART için çalışmak istememin sebebi sen oldun. Laboratuvarı genişletmek ve kendi silahlarımızı ve savunma sistemlerimizi yaratmak istememin sebebi sensin. Ama Aegis'te olan biten saçmalıklar yüzünden fonumuz kesildi."

"Yani benim silahım yüzünden demek istiyorsun."

"Nasıl istersen öyle anla." Sadece kendisinin görebildiği buğu önleyici sembollerin bulunduğu duvara geri döndü, sonra henüz bitmediğini fark etti. Hayır, tabii ki bitmemişti. Ona borçluydu. Tekrar ona döndü. "Sana ne oldu,

Stryke? Ne değişti? Gölüp bilim sevgisini dünyayla paylaşan o kendini beğenmiş dahiye ne oldu?"

Uzun ve gergin bir an boyunca, heykel gibi hareketsizce orada durdu. Gözleri ürkek bir hal aldı ve kız, karanlık derinliklerinde kıvrılan gölgeler gördüğüne yemin edebilirdi. Orada gizlenen travma, sorusunu pişmanlık duymasına neden oldu.

"Ne değişti?" diye sordu sonunda, sesi bakışları kadar hüzünlüydü. "Değişen şey, kardeşimi öldürmüş olmam."

Cyan'ın ifadesi yavaşça öfkeden şaşkınlığa dönüştü. Sonra da inanamama.

Hoş geldin kulübe.

Stryke, bunu gerçekten söylediğine inanamıyordu. Blade'in birkaç yılda bir yaptığı saçmalıklar dışında, o günden beri bu konudan hiç bahsetmemişti. Tabii, geçen gün babası ofisine gelene kadar.

Stryke hayatının o kısmını derinlere gömmüş, kimseye açmak istememişti. Ve şimdi, tehlikeli bir durumun ortasında, bunu ağzından kaçırmıştı. Soruları davet etmişti. Boğazını açığa çıkarmış ve kendini savunmasız hale getirmişti.

Bu kadında onu bu kadar aptal yapan neydi?

Her şeyi baştan yapmak istiyordu. Nihayet bir zaman makinesi icat etmeye başlamak istiyordu, böylece geri dönüp bu anı değiştirebilirdi.

Aptal. Zaman makinesi icat edersen, Kaos asla ölmek zorunda kalmaz.

"Başka bir kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi kadın, onu zaman makinelerinin olmadığı şimdiki zamana geri getirerek.

Göğsünde sönük bir ağrı hissetti. "Adı Chaos'tu," dedi, sesi kısık, konuya yabancıymış gibi. "Crux'un ikiziydi."

"Crux mu?"

"Geçen geceki partide gördüğün uzun boylu sarışın. Kynan'ın yeğeni gibi davranan çocuk."

Suluk kaşları havaya kalktı. "Onu hatırlıyorum. Ama neden yalan söyledin?"

“Çünkü henüz dönüşüm sürecinden geçmedi. Türüm hakkında bilgisi olan herkes onun ne kadar genç olduğunu anlardı.”

“Ne kadar genç...” Anlayışla gözleri fal taşı gibi açıldı. “Aman tanrım. Sheoul-gra otuz bir yıl önce yok edildi, şeytan ruhlarının reenkarnasyonu durdu. O kaç yaşında? Yirmi bir mi, yirmi iki mi? Bu da onun doğmaması gerektiği anlamına gelir.”

“Aynen öyle. Artık onun varlığını neden gizli tuttuğumuzu biliyorsun. Kim bilir, bazı psikopat iblisler ya da insan araştırmacılar ona ne yaparlardı. Herkesin bildiği kadarıyla, Crux ve Chaos birer anomali.”

“Bu... inanılmaz.” Birdenbire, hayranlığı endişeye dönüştü. “Peki, bunu bilen birinin onun sırrını ifşa etmesinden korkmuyor musun?”

“Pek değil. Babam konuşan kişiyi öldürür. Sonra ben onların mirasını yok ederim, Rade tüm soylarını katleder ve Blade cesetleri gömer. İkizler doğduğundan beri bu işi oldukça iyi hallettik.”

“Acımasız,” diye hayranlıkla mırıldandı, sesi alçak, gürleyen bir mırıldanmaydı ve onu okşar gibi içinden geçti. Başını eğerek ona sorgulayan bir bakış attı. “İkizler nasıl doğdu ki? Biliyor musun?”

“Milyonlarca teori var,” dedi omuz silkerek. “Bu konuda çok araştırma yaptım ve Azagoth’un Sheoul-gra’yı yok ettiği sırada, reenkarne olmaya hazır, atanmamış bir avuç ruhun bekleme kuyruğunda olduğuna inanıyorum. Azagoth’un savaşında savaşmak için öldükleri bedenlere geri dönmek ya da bekleyen fetüslere gönderilmek yerine, ruhlarına uygun bedenleri aramak için birkaç yıl boyunca ortalıkta dolaştılar.”

Ve şimdi, iblis ruhlarının gidecek hiçbir yeri olmadığı için, Chaos ya bir yerlerde kayıp bir ruhtu ya da Stryke’ın şirketi tarafından yapılmış bir ruh tuzağında tutsak tutuluyordu.

Lanet olsun.

“Ruhlarının insan olması mümkün mü? Yani, annen insan.”

Bunun yanlışlığı karşısında neredeyse tısladı. Seminus iblisleri *iblislerdi*. İnsan değillerdi. “Annem bir warg,” dedi, çoğu kurt adamın kendi türleri için kullandığı terimi kullanarak. “O artık insan değil.”

"Ama çoğu uzmana göre, doğuştan değil, dönüştürülmüş kurtadamların ruhları insandır."

"Yine de mümkün değil," dedi, o saçma düşünceyi kesip attı.

Kız düşünceli bir şekilde başını salladı. "Peki, Chaos... Ona olanlar yüzünden mi ailenle arasın bozuldu? Seni suçluyorlar mı?"

Bu, konuşmak istediği bir konu değildi. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Dışarıda bir şey hırladı, başka bir şey çığlık attı ve o, Chaos hakkında konuşmaktansa o kötü niyetli cehennem sisine girmeyi tercih edeceğini düşünüyordu.

Yine de dışarıdaki kötülük, bu konuyu konuşmak için en iyi sebepti. Eğer başına bir şey gelirse, *birinin* hikâyesini bilmesini istiyordu. Ayrıca, Cyan'a borçluydu. Tabii bunu ona itiraf etmeyecekti.

"Blade'in beni suçladığından eminim," dedi, sanki sözcükler zorla ağzından çıkarılıyormuş gibi hissederek. "Diğerleri suçlamadıklarını söylüyor, ama nasıl suçlamazlar ki? Benim hatamdı. Kaos benim yüzümden öldü."

Cyan suyundan bir yudum aldı. "Blade geçen gece bu yüzden mi sana saldırdı?"

Yanağı, o eğlenceli küçük dayakın yankısı gibi zonkluyordu.

"Eskiden çok yakındık." Tavanda dolanan farklı renkli boruların oluşturduğu labirente baktı. Hepsinin nereye gittiğini merak etti. "Her zaman Blade ve ben, Rade'ye karşıydık."

"Anlat bana," dedi kız yumuşak bir sesle.

Zaten çok fazla konuşmuştu ve boğazı, sanki anafilaktik şok geçiriyormuş gibi daralmaya başlamıştı. Her bir borunun işlevi neydi?

"Çok uzun zaman önceydi."

"Belki. Ama bugün hâlâ hepinizin üzerinde etkisi var."

Kadının haklı olmasından nefret ediyordu, ama gerçek şu ki, bu yeni bir keşif değildi. Bütün o saçmalıklar on beş yıldan fazla bir süre önce yaşanmıştı ve o zamandan beri hiç ele alınmamıştı.

Ve bunun büyük kısmı onun sorumluluğundaydı.

"Lütfen, oğlum. Bizimle konuş. Annen ve ben senin için endişeleniyoruz. Kaos'un ölümünün üzerinden dokuz ay geçti, ama hâlâ bunu bir aile olarak konuşmadık."

"Blade hepimiz adına yeterince konuştu." Kardeşinin, adını aldığı silah kadar keskin sözleri, onu defalarca yaraladı, içini deşip açtı.

İkizleri yalnız bırakmamalıydın.

Birinden onlara göz kulak olmasını istemeliydin.

Orada olmalıydın lan!

"Stryke," dedi Shade, "Rade sana bir mesaj bıraktığını söyledi. StryTech tesisini kardeşlerine ve kuzenlerine mi veriyorsun?"

"Sidney şehir merkezinde yeni bir kompleks inşa ediyorum. Orada yaşayacağım."

Avustralya kıtasının tamamı ibislere devredildiğinden, büyük bir kısmı boş kalmıştı, özellikle de iş sektörlerinde. İnsan dünyasındaki iblis yönetimi bazı büyüme sancıları yaşıyordu ve Sydney'in bulunduğu bölge, çoğunlukla insan dünyasında gizlice yaşamış olan Ufelskala Bir ve İki sakinlerine ev sahipliği yapsa da, onlar aslında hâlâ iblislerdi. Ve iblislerin yönetme eğilimi vardı, liderlik etme değil.

Dağınık iblis siyaseti, Stryke'ın devreye girip terk edilmiş, ultra modern, insanlar tarafından inşa edilmiş binaları neredeyse bedavaya ele geçirmesini kolaylaştırmıştı. Çoğu, insanlar kıtayı terk ettiğinden beri kullanılmıyordu ve kullanılanlar da Stryke'ın hızla büyüyen işi ve şöhreti uğruna boşaltılmıştı. Sorumlulara, Avustralya hükümeti için para, insan ve meşruiyet getireceğine dair güvence vermişti — ki insanlar bunu hâlâ kabullenmeye çalışıyordu.

Sheoul-gra'nın yıkılmasından bu yana on yıldan fazla zaman geçmişti; insan dünyası iblislerin, meleklerin, kurtadamların ve vampirlerin varlığını öğrenmişti. Ve insanlar, yüzyıllar boyunca yeni her şeye tepki verdikleri gibi tepki vermişlerdi: korku ve şiddetle, ki bu sonunda kendilerine yönelmişti.

Ancak Stryke'ın amacı, gezegendeki gerginliği azaltmak ve insanlara, Chaos'u öldürenler gibi iblislerden kendilerini koruyacak araçlar sağlamaktı. Kardeşi için bunu yapmaya yemin etmişti. Başka kimsenin Chaos'un yaşadıklarını yaşamamasını sağlamak için. Tüm ailesinin yaşadıklarını.

"Bunu bize söylemen iyi olabilirdi," dedi Shade. "Bilirsin, ailen. Seni altı aydır görmediler."

"Suçluluk duygusu not edildi. Bu yüzden buradayım, baba. Sana kendim söylemek istedim. Şirketi büyütüyorum. Ruh tuzakları bölümü milyonlar kazandırdı, işimi genişletmem için yeterli. Geliştirilmiş iletişim teknolojisi ve iblis karşıtı silahlar için tasarımlarım var. Ama en çok iblis tespit cihazları ve yazılımları üzerinde çalışmaktan heyecan duyuyorum."

"NASA ya da başka bir uzay ajansı için çalışmak istediğini sanıyordum."

Öyle istemişti. Ama sonra Chaos öldü ve tüm hayatının gidişatı bir anda değişti.

"İşler değişir."

"Stryke—"

"Gitmem gerek."

"Ama annen..."

"Ona onu özlediğimi söyle."

Bu olay on beş yıldan fazla bir süre önceydi ve o zamandan beri ailesini sadece birkaç kez görmüştü. Kardeşlerini daha sık görmüştü, çünkü onlar onun yaşadığı yere taşınmışlardı ve Stryke bu konuda onlarla iletişim halinde kalmak zorundaydı. Ancak etkileşimlerinin çoğu yüz yüze değil, holografik mesajlaşma yoluyla gerçekleşmişti.

"Stryke?" Cyan'ın sesi onu şimdiki zamana geri döndürdü; bu, ölüm tehdidi altında olsa bile, bulunmak için çok daha iyi bir yerdi.

"Evet?"

"Ne oldu?"

Bu sorudan korkuyordu. Sorulacağını biliyordu ve sadece neden bu kadar uzun süre beklediğini merak ediyordu.

Şakaklarından ter damlaları süzülürken borulara tekrar baktı ve bu düzeni tasarlamak için kaç saat harcanmış olabileceğini hesaplamaya başladı. Beynini meşgul tutmak, duygularının kontrolden çıkmasını önlemeye yardımcı oluyordu.

"Yirmi iki yaşındaydım. Geçişimin üzerinden sadece on bir ay geçmişti." Ve üç hafta, iki gün, altı saat. Yetişkin bir Seminus iblisine dönüşmenin cehennem gibi deneyiminin tam olarak ne zaman bittiğini not ettiği için zamanını takip ediyordu. "Bir tema parkında ikizlere bakmam gerekiyordu. Uzun lafın kısası, iblisler saldırdığında park çalışanlarından biriyle sevişiyordum. Kaos..." Yutkundu,

Tavan borularının oluşturduğu labirente odaklanmıştı. Bir insan bunu tasarlamak için günler harcardı. Yapay zeka? Altı saniye. "O öldü."

"Çok üzıldüm..."

"Yapma." Başını salladı. Aşırı derecede bölünmüş beyni ağrımaya başlamıştı. "Zaten zar zor kendimi toparlıyorum."

Kızın eli sırtına kondu ve adam neredeyse yerinden sıçrayacaktı. İçgüdüsel olarak onu omzuyla itti, ama kız onunla birlikte hareket etti ve ona tekrar dokunduğunda dokunuşu daha sağladı.

Rahatlatıcıydı.

Parmaklarının altında, cildi titredi. Buna alışık değildi. Ruhunu açığa vurmaya alışık değildi. Ya da şefkat görmeye. Ya da dokunulmaya.

Ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği, vücudunun aşırı yüklenmiş olduğu ve savaş ya da kaç moduna geçtiği idi.

Kaçmayı bırak.

Blade'in sözleri, Stryke'in kafasında, ardından gelen yumruklar gibi yankılandı.

"Senin suçun değildi."

"Ama benim hatamdı," diye öfkeyle patladı. "O gün ikizlere bakmak istemiyordum. Bu yüzden kuantum tersine çevirme teorisi dersini kaçırdım ve çok sinirlendim. O kadar sinirlendim ki, ihtiyaçlarımı iyi planlayamadım."

"Enjeksiyon yaptırmadın mı?"

Boğazındaki utanç yumruğunu yuttu. "Blade'den ya da Sabre'den bir tane istemeliydim. Ama patlamış mısır standındaki kız hoştu ve ben henüz dürtülerimi kontrol etmeyi öğrenmemiştim."

Geçişin ardından geçen ilk yıl kolay olmamıştı. Eidolon, bunun ergenlik çağındaki bir insanın yaşadıklarına benzediğini, ancak bir yıla sıkıştırılmış ve on kat daha yoğun olduğunu söylemişti. Cinsel ihtiyaçlar coşmuş, mantıklı düşünceyi ve mantığı silip süpürmüştü. Ama bu, yaptığı şey için bir mazeret değildi.

Ve yapamadığı şey için.

"Saldırı başladığında insanla birlikteydim... Lanet pantolonum aşağıdaydı ve tökezledim. Oraya zamanında varamadım." Anıları, Blade'in yumrukları gibi ama çok daha acı verici bir şekilde üzerine çöktüğünde, karnı ağrıdı ve kalbi sıkıştı. "Sonra, o olaydan sonra... Bilmiyorum. Çoğu şey bulanık."

Ne yazık ki, bulanık bir kabus yine de bir kabustu. Hemen ardından geçen saatleri pek hatırlamıyor olabilirdi, ama asla unutmayacağı birkaç şey vardı. Bu da onu hasta ve suçluluk duygusuyla dolu bırakıyordu.

Annesi haberi aldığıında ruhunun derinliklerinden gelen, içini parçalayan çığlıkları aklından çıkmamıştı. Babasının aylarca, Stryke'ın tanıdığı o canlı, hayat dolu erkeğin sadece bir gölgesi haline geldiğini hatırladı. Arkadaşları ve ailesi ciddiydiler ve üzgündüler; Stryke'ın hatırlayabildiği kadarıyla, eskiden oldukları canlı, birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğun tam tersiydiler.

Crux bunu en zor karşılayan kişiydi. Haftalarca kendini dış dünyaya kapattı, yatağında cenin pozisyonuna kıvrıldı ve boş bakışlarıyla duvara odaklandı. Tüm aile sırayla ona yiyecek ve içecek getirdi, o da bir zombi gibi yedikten sonra tekrar kıvrılıp yatıyordu.

Blade öfkelenmişti; acısı, her zaman Stryke'a yöneltmiş, kızgın bir öfke mızrağına dönüşmüştü.

Ve sonra Rade vardı. Bebekken intikam peşindeki bir iblis tarafından kaçırıldıktan sonra geri getirildiği günden beri duygusuz kalmış olan kardeş. Hiçbir duygu göstermedi, ama kızarmış gözleri her şeyi anlatıyordu. Sanki buna gerek varmış gibi. Stryke, onun ıstırabının derinliğini hissetmişti; o kadar derine gömülmüştü ki, içten içe yanan bir acı olarak bile nitelendirilemezdi. Ama ara sıra, Rade'den yürek parçalayan bir acı patlaması kaçır ve Stryke'ı dizlerinin üzerine çöktürürdü.

Quillax'ı bulduğu zaman da böyleydi. Stryke, adama kardeşleriyle olan bağını koparmanın bir yolunu bulması için adeta yalvarmıştı. Kendi acısını bile kaldıramıyordu, onlarınkini ise hiç. Ve hepsinin iyiliği için, bağını koparmış ve onları hissettiklerinden kurtarmıştı.

Cyan kolunu sıktı. "Yani, bunca yıldır tüm bunları tek başına mı yaşadın?"

"İşlerim vardı. En önemli şey buydu. O olmasaydı, Kaos'un ölümü hiçbir anlam ifade etmezdi."

"Bu yüzden yaptığın şeyleri yaratıyorsun," diye düşündü. "Silahlar, tuzaklar ve dedektörler. Şimdi her şey mantıklı geliyor."

"Bulmacayı çözmene yardımcı olabildiğime sevindim."

Alaycı tavrımı fark etmemiş gibiydi. "Evet, ve... ah."

"Oh, ne?"

"Seks," diye fısıldadı. "Chaos'a olanları seksle ilişkilendiriyorsun. Bu yüzden ondan kaçınmaya çalışıyorsun. Haklıyım, değil mi?"

Sadece kısmen. "Ondan kaçınıyorum çünkü zaman kaybı."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama yine de haklı olduğumu düşünüyorum. Seni Masumi ile gördüm. Onun yerine iğneyi tercih ettin. Seni fırtınada iblislerle gördüm ve benimle seks yapmak yerine neredeyse onlarla birlikte orada ölmeyi tercih ediyordun. Ve sonunda yaptığımızda, sanki yanıyormuşsun gibi oradan kaçtın."

"İşe gitmem gerekiyordu," dedi, bunun hem doğru hem de saçma bir bahane olduğunu bilerek.

Tabii ki, kız ona bunu sordu.

"Saçmalık. Bir şey oldu. Sanki bir düğme açılmış gibiydi. Gördüm Stryke, bana görmediğimi söylemeye çalışma."

Gözlerini kapatıp, tartışacak kadar yorgun olduğu için öylece durdu. Zaten tartışmanın bir anlamı yoktu. Kız her şeyi anlamıştı. Yalan söylemek ikisini de aşağılamak olurdu.

"Haklısın, ama konuşmamız bitti." Kardeşi yakında gelmeliydi. "Blade'e hazırlanmamız lazım."

Makine dairesinin en ucundaki kapı açıldı ve Taran seslendi. "Görüntüleri aldım. Hemen geliyorum. Bazı göstergeleri hızlıca kontrol etmem gerekiyor."

Taran ekipman duvarının arkasına kaybolurken Cyan, Stryke'a döndü. "Blade ile görüştüğünde ne konuştuğunu bana hiç söylemedin."

Hayatında ilk kez, konuyu o kardeşe çevirmekten memnun oldu. "Ona StryTech laboratuvarlarından bazı prototipler getirmesini söyledim. Sisleri dağıtacağını umduğum, Heavenly malzemesiyle çalışan bir difüzör ve glifleri uzaktan onarmanı sağlayabilecek bir amplifikatör."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Quillax, petrol platformu işini yaptıktan sonra geliştiricilere tasarımda yardım etti. Denizaltıya inmekten nefret ediyordu."

"Test edildi mi?"

"Başarısız oldu," diye itiraf etti. "Quillax en son buraya geldiğinde deneme çalışması yaptı. Ona göre yeterince güçlü değildi, ama

adamlarım üzerinde çalışıyor, bu yüzden şimdi ihtiyaçlarınıza yetecek kadar güçlü olma ihtimali var."

Kadın kaşlarını çattı, bakışları içe doğru yöneldi. Adam, kadının konsantre olduğu halini seviyordu: seksi bir profesör ya da karmaşık bir denklemi düşünen bir bilim insanı gibi. Hiç gözlük takar mıydı? Çünkü o zaman onu daha da çok severdi.

Kadınlar hakkında fanteziler kuran biri değildi, ama birdenbire, onu bir DNA dizileme cihazının önünde, cihazın nasıl çalıştığını baştan çıkarıcı, bilimsel terimlerle açıklarken hayal etmeye başladı. Üstünde laboratuvar önlüğü, gözlük ve yüksek topuklu ayakkabılardan başka bir şey yoktu.

Kes şunu! Dünya tehlikedeydi ve Seminus içgüdüleri, *tam da bu anda*, onun derin dondurucuya koyduğu yerden aniden çözülmeye mi karar vermişti? Uygunsuz ve kabul edilemezdi.

"Hmm." Düşünceli bir şekilde çenesine dokundu. "Belki de büyülere olan budur. Belki de sonuçta kasıtlı değildi. Eğer cihazı onlar üzerinde kullanmaya çalıştıysa, *başarısızlık* aslında bozulmaya neden olmuş olabilir."

Bu çok mantıklıydı. Quillax'ın kasıtlı olarak sembolleri bozduğunu düşünmekten daha mantıklıydı.

"Umarım bu sefer çalıştırabilirsin," dedi. "Oraya inmeden büyülerini derinliklere ulaştırmamız gerekiyor."

Cyan uzun bir süre sessiz kaldı. "Ya başaramazsak?"

O zaman başımız çok, çok belada demektir.

Ancak liderler böyle saçmalıklar söylemezdi. Ares şunu söylemeyi severdi: *"Savaş ne kadar kötü giderse gitsin, geri çekilemiyorsanız, askerlerinize savaşın buna değer olduğunu ve her zaman umut olduğunu söylersiniz."*

Bu yüzden, Cyan'a muhtemelen hepimizin öleceğini söylemek yerine, "Blade bizi buradan çıkaracak. Onu tanıyorum, Kynan'ı da tanıyorum. Bir planları var." dedi.

"Bu harika," dedi Cyan. "Ama kaçmak, gedik kapalı kalmayacak demek, değil mi?"

Arkalarında, kapının açılma sesi Taran'ın geldiğini haber verdi.

"Evet." Bunun ne anlama geldiğini yumuşatmanın bir yolu yoktu. Ares bile umut bulamazdı. "Ve bir mucize olmazsa, gezegen

İncil'deki felaketlerle karşı karşıya kalacak.” “Yani...

Dünya gezegeninde sıradan bir gün daha.”

Sesi ifadesiz ve mükemmeldi. Kara mizah en iyisiydi. Özellikle de bu kadar uygun olduğunda.

Bir saniye önce, Cyan Stryke'ı anladığını sanmıştı. Bir saniye sonra, Stryke yeni bir itirafla onu hayrete düşürdü. Geçmişini, ıstırabını ve... kırılmasını açığa çıkararak kendi ruhunu ortaya sermiş ve Cyan'ın ruhunu deşmişti.

Bunu kolay kolay ya da sık sık yapmadığını hissetti ve nedense, onu şüphesiz çok ama çok küçük olan bir güven çemberine dahil etmişti.

Taran'ın onlara bıraktığı görüntüleri incelerken bunun önemini düşündü. Stryke'ın taşıdığı yükü ya da sekse ihtiyaç duyan ama seksten nefret eden bir seks iblisi olmanın zorluğunu hayal edemiyordu. Hiç yardım istemiş miydi? Danışmanlık?

Annesinin hayatta olmasını ve ona danışabilmeyi diledi. Ama annesi hayatta değildi. Çünkü anne babasının arasındaki bağ koptuğunda, tam anlamıyla kalbi kırılarak ölmüştü. Bir StryTech cihazının arızası yüzünden.

Yine de Stryke'ı bu yüzden nefret etmek gittikçe zorlaşıyordu. Özellikle de ailesiyle yaşadıklarını duyduktan sonra. Zaten kendini aşırı derecede cezalandırıyordu ve o soğuk, sert, pislik gibi dış görünüşünün altında çaresizce kırılmış iç dünyasını görmek onu rahatsız ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Belki de annesinden çok şey almış olmalıydı ki yardım etme arzusu duyuyordu.

Mutsuz etmeye yemin ettiği adama yardım etmek.

"Bu çok garip," diye mırıldandı.

"Ne? Semboller mi?"

"Hayır. Şey, evet, ama düşündüğüm şey o değil."

Adam, ısrar edip etmemeyi tartıyor gibiydi. Sanki normalde kimseyi yeterince umursamadığı için takip soruları sormazmış gibi.

Bu yüzden, doğal olarak, “Ne düşünüyorsun?” dediğinde, içini aptalca bir sıcaklık kapladı.

Ancak, içten içe gülümsüyor olması, onun tüm davranışlarını affettiği anlamına gelmiyordu. “Hiçbir şey.”

Ona yan gözle baktı. “Bana bir ders vermeye çalıştığını hissediyorum.”

Kız sırttı. “Gerçekten bir dahisin.”

Eğlence yüzünü yüzündeki yüzündeki
yüzündeki el el hologramlara
yönelirken. “Ne görüyorsun?”

“İyi bir şey yok,” diye itiraf etti. Semboller beklediğinden daha çabuk yıpranmıştı. “Belki de Blade ile tekrar bağlantı kurmalısın—”

“Henüz değil.”

“Ama Stryke...”

“Hayır dedim. Ne kadar vaktimiz var?”

İnanılmaz. Karşı çıkacaktı, ama adamın o “bu konuşma burada bitti” havası ikisini de gerginleştirmişti. Üstelik, açıkçası, tartışacak zamanları yoktu.

Kafasında hızlıca bir hesap yaptı. Hesabı bitirdiğinde, midesi bulanıyordu.

“Cyan?”

Bundan nefret ederek başını kaldırdı. “Hesaplamalarım doğruysa,” dedi boğuk bir sesle, “belki sekiz saatimiz kaldı.”

Bölüm 16

Stryke sonraki üç saati Blade'in gelişine hazırlanarak geçirdi; cankurtaran botlarının envanterini çıkardı, mürettebatın tahliye hazır olduğundan emin oldu ve başarı şansını hesapladı.

Olasılıklar pek de iç açıcı değildi. Hem de hiç iç açıcı değildi.

Hâlâ makine dairesinde sis önleyiciyi çalıştıran Cyan'ın StryTech amplifikatörünü çalışır hale getirebileceğini umuyordu. Her şey buna bağlıydı.

Makine dairesinin kapısına uzanırken iletişim cihazından saati kontrol etti. Cyan'la arzularını gidereli beş saat olmuştu. En fazla bir saat sonra testisleri mengeneye sıkışmış gibi kramp girmeye başlayacaktı. Bir buçuk saat sonra ise acıdan delirmeye başlayacaktı. İki üç saat sonra ise aktif olarak ölmeye başlayacaktı. Tabii o zamana kadar, gedikleri koruyan contalar kırılmak üzere olacak ve platformdaki *herkes* aktif olarak ölmeye başlayacaktı.

Blade neredeydi?

"Selam." Cyan, onun tanımadığı tasarımlar çizdiği masadan başını kaldırdı. "Ne haber?"

"Yarım saat sonra bir büyücü gelip senin yerini alacak."

"İyi. Büyüyü basitleştirdim. Umarım bir büyücü onu sürdürebilecek kadar basitleştirmişimdir. Koyduğum sembolleri görebilmeleri gerekmiyor." Kalemi masanın üzerine bıraktı. "Buraya büyücüden bahsetmek için gelmedin, değil mi?"

Onun bu kadar gözlemci olmasını hem seviyor hem de nefret ediyordu. "Sadece Blade'in gelişinin son dakikaya kalmış olabileceğini düşünüyorum."

"Biliyorum. Yakında sembollerin yeni bir dizi görüntüsünü almayı umuyorum."

O zaman zamanlamayı daha iyi anlayabiliriz." "Ben ondan bahsetmiyordum."

Kaşlarını çattı, sonra anladığını fark edince göz kapakları açıldı. "Ah, o *mu*." Alt dudağını dişleriyle ısırarak onu inceledi. Yine

o seksi profesör tavrıyla. Penisi kıpırdadı. "Beklemeyi göze almak istediğinden emin misin? Ya Blade gelmezse?"

"Buraya gelecek," dedi sert bir sesle, kardeşi konusunun sikini sakınleştirmesiyle. "Blade benden nefret ediyor olabilir, ama ölmemi istemez."

"Ama ya bir şey olursa? Ya siste ilerleyemezlerse? Ya da..." Derin bir nefes aldı, belli ki "*Ya yaralanırsa ya da ölürsa?*" demekten vazgeçmişti.

"Buraya gelecek," diye tekrarladı. "Blade, ortaya çıkıp günü kurtarma fırsatını kaçırmaz." Adil olmak gerekirse, Stryke de kaçırmazdı. Kahraman *olup* kardeşini kötü gösterebilecekse, bu hiç düşünmeye gerek bile yoktu.

Kız hâlâ düşünüyordu. "Sadece... Aklıma bir fikir geldi." "Ne tür bir fikir?"

"Şey, seksten kaçındığını söylemiştin. Son saniyeye kadar bekliyorsun."

"Evet. Ee? Hiç nefret ettiğin bir şeyi yapmak için acele ettiğin olur mu?"

Kız ona acıyarak baktı ve aniden, Stryke yeniden yirmi iki yaşında, Chaos ölmüş ve insanlar ya ona acıyor ya da ondan nefret ediyordu. Yıllar sürmüştü, ama sonunda kimsenin ona bir daha acımayacağı bir imparatorluk kurmuştu. Nefret, elbette. Onu anlıyordu. O bencil bir pislikti.

Ama dostum, acıma duygusundan nefret ediyordu.

"Tamam," dedi kadın kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Anlıyorum. Yani, tabii ki seninle aynı şekilde değil, ama dişlerimdeki çürükleri yarım düzine kez dolgu yaptırmayı ertelediğim bilinir."

"Gördün mü, ikimiz de dışçıye gitmekten kaçınıyoruz."

Kız güldü. "Aman tanrım. Gerçekten mizah anlayışın var."

"Tüm başa çıkma mekanizmalarını ustalıkla kullanırım," dedi alaycı bir şekilde. Bununla birlikte, başa çıkma söz konusu olduğunda, genellikle kaçınmayı tercih ederdi. Mizah çok fazla çaba gerektiriyordu. Ve tüm o gülümsemeler.

"Her zaman böyle miydi?" Masanın etrafında dolaşarak yaklaştı ve o, ne yapmaya çalıştığını merak etti. "Yani, Chaos'a olanlar öncesinde bile mi?"

Evet, çoğunlukla. Blade ve Mace'den flört etmeyi öğrenmişti, ama Stryke sevişmek için gereken asgari şeyi yapıp, sonra da hemen sonuca geçmeye odaklanmıştı. Kadınlar ön sevişmenin eksikliğini umursamıyordu, özellikle de finalde düzinelerce orgazm söz konusuysa. Onlar yarım saate kadar zevk alırken, o da işine geri dönebiliyordu. Herkes kazanıyordu.

“Her zaman,” diye itiraf etti.

“Neden?”

“Sen söyle. Beni psikanalize eden sensin.”

“Hmm.” Düşünürcesine dudaklarını sıkıştırdı ve sonra kararlı bir şekilde başını salladı. “Herhangi bir şey yapmak zorunda *kalmaktan* hoşlanmayan bir tipe benziyorsun.”

Etkileyici. Davranışlarına dair bu kadar isabetli bir içgörü sergilemesinden çok etkilenmiş olsa da, onu bu kadar kolay okumasından hoşlandığından emin değildi.

“Bu,” dedi, “yanlış değil. Seks yemek gibidir. Vücudun ihtiyacı olan ve çok fazla zaman alan bir şey. İhtiyacım olan tüm besinleri ve cinsel kimyasalları haplardan veya iğnelerden alabilseydim, bir daha asla yemek yemez veya sevişmezdim. Seks gibi, yemek yemem gerekmesinden de nefret ediyorum.”

Ağzı açık kaldı. Sonra hemen kapandı. “Bekle. Yemek mi? *Yemekten* nefret mi ediyorsun?”

“Yemekten *nefret* etmiyorum,” dedi ona, “yemek zorunda olmaktan hoşlanmıyorum. Arada fark var. Yemek yemek benim için öncelik değil.”

“Karnım senin için gurulduyor.” Karnına elini vurdu ve o, mutfaktan ona bir yemek getirmediği için pişman oldu. “*Hiç* sevdiğin bir yemek var mı?”

“İyi yemekleri takdir edebilirim. Ve her şeyi bir kez denerim. Ama genel olarak yemek yemek sıkıcı ve zaman kaybıdır. Seks gibi, buna ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.”

“Ah, dostum.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. “Bu... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

Adam omuz silkti. “Kimse bilmiyor. Sorun değil. Ailem bile benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyor.”

Bu bakımdan, Rade ile her zaman bir tür akrabalık hissetmişti. Onu da kimse anlamıyordu.

Aradaki fark, Rade’in travmasının kendi suçu olmaması ve hiçbirini hatırlamamasıydı.

“Ya seks senin için gerekli bir şey olmasaydı?” diye sordu kız.

Saf mutluluk. “Bunun için şirketimin yarısını bile feda ederdim. Ama anlamadım.”

Kız arkasını döndü ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak ona doğru geri yürüdü. “Şey... Chaos’un ölümünden beri, olumsuz çağrışımları ve yan etkileri yaşamayı son saniyeye kadar erteliyorsun

. Ama bunun tek yaptığı şey onları pekiştirmek. Ya seks ihtiyacın değil de *istemen* durumunda ne olur?"

"Ama ben seks istemiyorum."

Kız homurdandı ve gözlerini devirdi. Sonra gömleğinin düğmelerini açtı. *Onun* gömleği. Bunun ona ait olduğunu bilmek, daha önce hiç yaşamadığı beklenmedik, ilkel bir sahiplenme duygusuyla doldurdu onu. Bu durum... hoşuna gitmişti. Kız, onun eşyalarından istediği her şeyi giyebilirdi.

Bol kesimli kot iş gömleği açıldığında, siyah saten sütyenle sarılmış iki mükemmel göğsü ortaya çıktı. Daha önce seviştiklerinde, sol göğsünün sağ göğsünden birkaç gram daha büyük ve ağır olduğunu tespit etmişti ve bu ona göre mükemmeldi.

"Ne yapıyorsun?"

Kız pantolonunun düğmelerini açtı. Yavaşça. Gereğinden çok daha yavaş. Özellikle de dünyayı kurtarmak için zamanla yarıştıklarını düşünürsek. Onu baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? İşe yaramazdı.

Penisi, aksini iddia etmek istercesine seğirdi.

Pantolonunu ayaklarının dibine bıraktı, böylece sadece uyumlu sütyen ve külotuyla orada duruyordu, yukarıdaki sert ışıklar kremi tenini serin bir ısıltıyla kaplıyordu. Yüksek kemerli ayaklarından sıkı, yuvarlak kalçalarına uzanan uzun, ince bacaklarına bakışlarını kaydırırken nabızı hızlandı.

O her zaman dolgun kalçaları sevmiştir.

Gerçi bu onu pek ilgilendirmiyordu. Seks seksti ve mecbur kalmadıkça hiç bulaşmazdı. Ama bu, kadın vücudunu takdir edemeyeceği ya da en sevdiği kısımları olamayacağı anlamına gelmezdi. Ne de olsa o bir erkekti. Ve bir şehvet iblisiydi. Sadece bir kadının ona verebileceği şeyleri arzulamak, işin bir parçasıydı.

Boğazını temizledi. "Eğer beni baştan çıkarmaya çalışıyorsan..."

"Hayır, değilim." Yaklaştı, kişisel alanını ihlal etti, her adımında göğüsleri hafifçe sallanıyordu. "Seni kafandan çıkarmaya çalışıyorum."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Bunda bol şans."

"Annem psikologdu," dedi, sesinde hafif bir savunmacı ton vardı. "Bu konuda biraz bilgim var."

"Ee? Babam bir sağlık görevlisi. Birine nasıl entübasyon yapılacağını sana anlatamam." Aslında anlatabilirdi, ama sadece sıkıldıkları zamanlarda babasının

babasının tüm tıp kitaplarını okuduğu için. Ama bilmek, yapmakla aynı şey değildi. Pratik deneyim paha biçilmezdi. Bunu o bile biliyordu.

"Özür dilemeni sabırsızlıkla bekliyorum," dedi kadın, etrafından dolaşırken uzun tırnağını sırtında gezdirerek. Adam kadının kendine güvenini takdir ediyordu, bu yüzden onun oyununa uyacaktı. "Neye dokunuyorum?"

Garip bir soru. "Bana dokunuyorsun."

"Hangi vücut parçası?" Sesi keskin çıkmıştı. Dalga geçmiyordu. "Daha açık ol."

"Omzum," dedi temkinli bir şekilde.

Tırnaklarını derisine batırdı ve beklenmedik ama... hoş bir acı hissiyle keskin bir nefes aldı. "Daha açık ol."

"Evet, hanımefendi," diye mırıldandı. "Sağ deltoid kası." Kas, seçilmiş olmaktan heyecanlanmış gibi parmak uçlarının altında seğirdi.

Kadın onun önüne geçti ve iki elini de gömleğinin yakasına götürdü. Parmakları çevikti, düğmeleri hızla açtı.

Onu durdurmayı düşündü, ama şimdi kadının bunu nereye götürmek istediğini merak ediyordu.

Ayrıca, penisi de meraklanmaya başlamıştı ve bunun olması çok uzun zaman olmuştu. En azından doğal bir şekilde olması: birine *karşı duyulan* tahrik, karşılanmamış Seminus gereksinimlerinin gerektirdiği ani, çaresiz bir boşalma ihtiyacı değil.

Sıcak avucunu göğsüne bastırdı. "Şimdi, neye dokunuyorum?"

"Dış deri. Onun altında, sağ ve sol büyük göğüs kaslarım. Ve ortada, göğüs kemiğim."

"Vay canına," dedi kadın, alnındaki bir kaşını yukarı kaldırarak. "Anatomiyi iyi biliyorsun."

"Beş yaşındayken babamın tıp kitaplarını arka arkaya okudum." Omuz silkti. "Onlardan biri insan anatomisi üzerine bir kitaptı."

Şaşkın bakışları onun gözlerine kaydı. "Beş yaşındayken mi? Ve anladın mı?"

"Her kelimesini. Bitirdiğimde, Eidolon'un iblis anatomisi kitaplarını okudum. Dört cildi de."

"Ne kadar sürdü?"

"Bir hafta." Odasına kapanıp saatlerce okumuş. Hayatının en güzel günleri. "Daha çabuk bitirebilirdim ama ailem sürekli okumayı bırakıp kardeşlerimle oynamamı istiyordu."

"Ne korkunç." Kadın dramatik bir şekilde nefesini tuttu. "*Dışarıda*," dedi adam.

"Çok kalabalık."

Kız güldü. "Ben de büyürken aynı şeyi hissediyordum. O kitapları gördüm. Sadece *birini* okumam bile bir hafta sürerdi." Parmağını onun karın kaslarından beline doğru kaydırdı. "Seminus iblislerinin kendine özgü vücut parçaları veya organları var mı?"

"Evet. Aslında, birkaç tane var."

Kız, erkeğin pantolonunun fermuarını açtı ve erkeğin penisi dışarı fırladı, sanki "*Selam, seni görmek ne güzel*" der gibi. "Sanırım hepsi üremeye özel, değil mi?"

"Öyle..." Kız, elinin avucuyla onun hassas penisinin ucunu okşarken, adamın sözü kesildi. Bir zevk şimşeği içinden geçti, onu gerçek bir elektrik çarpması kadar sarsmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı söyledim ya." Kız ona sinirli bir bakış attı. "Akıllı olduğumu sanıyordum."

"Ha. Ha." Ne kadar zeki olduğunu, bunun onu tarihin en zeki on kişisi arasına soktuğunu söylemek için ağzını açtı, ama sonra kadının eli pantolonunun içine daldı ve tek yapabildiği şey nefesini tutmaktı.

"Neye dokunuyorum?"

"Taşaklarım."

Kız, parmakları arasında testislerini yuvarladı. "Daha açık ol." Aralarındaki deriyi o kadar sertçe çimdikledi ki, adam hem zevk hem de acıdan inledi. "Bir daha söylemeyeceğim."

Oh, lanet olsun. Dokunuşu muhteşemdi.

"Skrotumum. Onun içinde testislerim. Onların içinde ise, türümün kendine özgü, *paratestis* adı verilen bezler." Parmakları yukarı doğru kayd, penisinin derisini okşadı, damarlarını izledi ve omurgasından titreme geçirdi.

"Peki ne işe yararlar?"

"Kimyasal madde üretirler..." Oh, evet, lanet olsun... dokunuşu sihir gibiydi. "Bu madde, kadınlarda çoklu orgazmı tetikler."

"Güzel." Gülümsayarak dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve iki elini de onun kışına doladı. İçgüdü, kalçalarını ona doğru itmesine neden oldu, penisi kadının pelvisinin kıvrımları arasında kaldı. Aniden geri adım attı ve külotunu aşağı indirdi, sonra sütyenini çıkardı. "Kadınları benim gibi çılgına çeviren feromonları üreten bezler nerede?"

Adam pantolonunu indirdi ve parmaklarını kasıklarının iki yanına bastırdı. "Burada."

Kadın yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve adamın nabızı birkaç vuruş hızlandı. "Hassas mı?"

"Çok... ah... lanet olsun..." Kadın hassas cildi öperken adam vücudu titredi. Kadın ağzını daha aşağıya kaydırды. "Şimdi neyi öpüyorsunuz?"

"Adductor brevis," diye fısıldadı adam. "Belki de adductor longus... Düşünemiyorum."

Kız dilini iç uyluk boyunca yukarı doğru kaydırды ve adam aklını kaçırdı. Düşünmek, yapmak istediği en son şeydi. Yine de... kız haklıydı. Bu, zihninin başka yerlere gitmesini engelliyordu. Şu anda, tüm düşünceleri kızdaydı. Kızın soruları. Derisinde kızın dudaklarının hissi. Kızın parmaklarının tüy gibi dokunuşu.

Ağız, penisinin başını kapladı ve onu sıcak, ıslak derinliklerine aldığı anda, adam ecstasy içinde bağırdı. Dilini başının üzerinde hafifçe gezdirdi ve sonra onu derinlemesine emdi—o kadar derine ki, boğazının arkasını hissedebiliyordu. Kahretsin, bu... muhteşemdi.

O ona bakarken, o da ona baktı; mücevher gibi gözleri parlıyordu, bir cehennem köpeğinin bir meleğin uyluk kemiğindeki iliği emdiği coşkuyla, penisinin etrafında gülümsüyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu, sesi cüretkar ve alaycıydı. Adamın neyi arzuladığını biliyordu, ama şu anda oynadığı oyun, onu bunu söylemeye zorlamaktı.

Bakışları o kadar şiddetle kesişti ki, aralarındaki hava alevlenecek gibiydi. O hırladı. "Em şunu."

Onu izledi, tüm vücudu gergindi, içine boşalma ihtiyacıyla neredeyse titriyordu. Genelde oral seksi kaçınırdı, ama şu anda tek istediği, Cyan'ın onu tamamen yutması ve ona yeni anılar vermesiydi. Yeni deneyimler. Berbat beynini yeniden şekillendirebilecek yeni sinir yolları.

Hâlâ ona bakarak, ucunu öptü. "Nasıl emeyim? Yavaşça mı?" Onu ağzına aldı ve aşağı yukarı hareket ederken acele etmedi. İniltiyi zar zor bastırabildi. "Hızlı mı?" Hızı arttı, başını salladı, ağzıyla onu çılgına çevirdi. Durduğunda, o da tuttuğu nefesini bıraktı. "Sert mi?" Yine onu yuttu, ama bu sefer, kafasını uçuracak kadar güçlü bir emiş uyguladı.

"Evet!" diye bağırdı adam. "*İşte öyle.*"

Durdu ve ona baktı, gözleri onu utandıran bir tutkuyla parlıyordu. "Söyle bana. Açıkça." Penisine eğildi, ağzı açık bir şekilde durakladı. "Bekliyorum."

Tanrım, kız inanılmazdı. Onu yere yatırıp, içindeki şehvet canavarı gibi onu parçalamak istese de, bu deneyimi daha çok istiyordu.

"Em beni," diye emretti ve kız onu ağzına alırken titredi. "Sert ve hızlı."

O itaat ederken o bağırdı; kız, onu tarih boyunca kimsenin yaşamadığı en iyi oral seksi sunarken, eliyle onu sıkıca kavradı. Ağzı sihirliydi, dili bir silahtı ve testislerini sıkıldığında, bu bardağı taşıran son damla oldu. O, kükreyerek boşaldı. Kızın adını söylediğini sandı. Belki bir küfür. Belki ikisi de.

Boşaldıkça ve boşaldıkça, yoğun dalgalar halinde zevk onu sardı, ta ki tamamen bitkin düşene kadar. Geriye sadece kurumuş bir kabuk kalmıştı. Cyan topukları üzerinde geriye doğru sallandı, yüzü kızarmış, gözleri donmuştu.

"Oh," dedi, açılmış bacaklarının arasına elini uzatırken. "Doğru. *Bu* bir afrodisyak. Ben çok..." Kendine dokunurken inledi. "Tahrik oldum."

O da öyleydi. Parmak ucuyla klitorisini okşamasını izlemek onu yeniden ateşledi. Bir başka yeni deneyim. Genellikle, o işini bitirdiğinde, her şey biterdi.

Ama bu sefer, bu sadece başlangıçtı.

Cyan şehvetle titriyordu, vücudu titriyordu, cinsel organı sıırıslıklamdı. Ve Stryke'a odaklandığında, onun ne kadar azgın olduğunu, nefes nefese olduğunu, çenesini sıktığını, gözlerini ona diktiğini fark ettiğinde, işler bir üst seviyeye çıktı.

Onu içinde hissetmeye ihtiyacı vardı. Hemen. Şu anda. "Stryke," diye boğuk bir sesle söyledi, "İhtiyacım var..."

Stryke onu yerden kaldırıp, kalçalarını avuçlayarak bir tür makine kasasına oturttuğunda sözünü yarıda kesti. Bacaklarının arasına girdi, penisinin ucu Cyan'ın ağrıyan vajinasına konumlandı.

"İhtiyacın mı," diye sordu, sesi boğuk ve alçaktı, "yoksa *istiyor musun*?"

"İkisi de." Ona doğru eğildi, penis başı birkaç milim içeri kayarken nefes nefese kaldı. Şu anda orgazmın eşiğindeydi. Eğer nefes alsa bile...

Nefes aldı. Kız
çığlık attı.

Zevk onu *mahvetti*. Ekstazi, dalga dalga gelen bir ateş fırtınasıydı, o kadar yoğun ki başka hiçbir şeyi algılayamıyordu. Stryke'ın kendi şehvet girdabına kapılmış olarak bacaklarının arasında çırpındığını belirsiz bir şekilde fark ediyordu.

Vücudu, Stryke'ın ona verebileceği her şeyi istiyordu ve Stryke, sert ve ateşli bir öpücükle ağzını ele geçirdiğinde, bu, platformu sallayan bir dizi orgazmı daha tetikledi.

Zamanın nasıl geçtiğini unuttu. *Aklını* kaçırdı. Ve fırtına nihayet dinip orgazmların sıklığı azaldığında, on beş dakikanın geçtiğine inanamadı.

Ve Stryke tüm bu süre boyunca onu kucaklamıştı, güçlü kolları onu sert vücuduna sıkıca sararken, penisi onu defalarca doldurmuştu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi harika bir şekilde yorgunluktan bitkin düşmüştü. "Oh, evet," diye mırıldandı omzuna yaslanarak. "Ya sen?"

"Düşünüyordum."

Ona baktı. "Düşünmemen gerekiyordu." "Senin hakkında düşünüyordum."

"O zaman sorun yok." Başını tekrar omzuna yasladı ve derin bir nefes aldı. Stryke deniz suyu ve makine kokuyordu, ama bunun altında ona özgü karanlık, şehvetli bir koku vardı. "Ne düşünüyordun?"

"Haklıydın. Blade ile bağlantıyı yeniden kurmanı istiyorum," dedi. "Hayatlarımızın ve dünyanın kaderi söz konusu olduğunda inatçılığım mantıksız."

Onun fikrini değiştirmesine hoş bir sürprizle karşılayan kız, elini uzatıp onun şakağına dokundu. "İşte."

Adam nefesini tuttu ve kız, onun kardeşini hissettiğini anladı.

"Nerede olduğunu bilemiyorum, ama hayatta olduğunu hissedebiliyorum. Bir saniye." Gözlerini kapatıp konsantre oldu. Kadın bir orgazm daha yaşadı.

Birkaç saniye sonra gözlerini açtığında yorgun görünüyordu. "Neredeyse geldiler. Sonuçta bu durumdan sağ salim kurtulabiliriz."

Bölüm 17

“Bu gerçekten muhteşem,” diye bağırdı Mace, askeri Rigid Hull Inflatable botu, Stryke’in asistanıyla konuştuktan sonra Kynan’ın verdiği koordinatlara doğru dalgaları yararak ilerlerken. “Daha önce hiç su görevine çıkmamıştık.”

“Ben daha önce su iblisi bile görmedim,” diye bağırdı Scotty, motorun gürültüsünün üstüne. Sıkı bir örgüye toplanmış alev kırmızısı saçları rüzgarda dalgalanırken, etraflarındaki uçsuz bucaksız suyu dikkatle gözetliyordu. “Bu çok havalı olacak!”

Mace, Blade’e baktı; onun sakin ifadesi, karanlık gözlerinde kıvranan kargaşayla uyuşmuyordu. Blade, üçü arasında her zaman en çekingen olanı, mantığın sesi, plan yapmayı seven kişiydi; oysa Mace ve Scotty, bir duruma aceleyle atılmayı ve bunun yerine içgüdülerine güvenmeyi tercih ederdi. O, kaya gibi sağlam, güvenilir, başını belaya soktuğunda seni oradan çıkaran adamdı.

Blade’i kızdırmak çok zordu, ama birkaç saat önce Stryke ile ilk temastan beri aynı kişi değildi. Bu temas, Mace’in onu hiç görmediği kadar gergin bırakmıştı.

Kynan, hedeften sadece iki mil uzaklıkta helikopter pisti olan bir ABD Donanma savaş gemisine ulaşım ayarlamayı başarmıştı, ancak ekipmanı ve platform şemalarını temin etmek ve üçünü bu göreve göndermeden önce brifing vermek zaman almıştı ve Blade muhtemelen görüldüğünden çok daha gergindi.

Normalde Mace iyi bir aile dramını severdi, ama Blade’in kafasından neler geçtiğini sormaya cesaret edemedi. Stryke ile ilişkisi hassas bir konuydu ve Blade ile en iyi arkadaş olsalar da olmasalar da, Stryke, Mace’in süper bulaşıcı dikenli cehennem sıçanı vebasası gibi kaçındığı bir konuydu. Özellikle de Mace’in biyolojik kardeşi Talon ile ilişkisi en iyi ihtimalle sallantıda olduğundan ve bu konunun en iyisi dokunulmaması gerektiğinden.

“Vay canına,” diye mırıldandı Scotty. “Şuna bak.”

Mace karanlığı dikkatle inceledi; doğal gece görüşü sayesinde önündeki manzarayı net bir şekilde görebiliyordu. Ve evet, vay canına.

Bir petrol platformu ve belki biraz sis görmeyi bekliyordu. Beklemediği şey ise, kıvranan, kaynayan karanlığın oluşturduğu sağlam bir duvar gibi görünen şeydi. Ve içindeki... *yüzler* miydi? Çığlık atan, işkence görmüş yüzler. Ve dokunaçlar. Pençeler.

"Hayatımda pek çok korkunç şey gördüm," dedi Scotty, bu olaya bakarken solgun yüzü daha da solgunlaşmış görünüyordu, "ama bu... gerçekten *korkunç*." Elinde bir kılıç belirdi ve Mace, Scotty'nin onu çağırdığının farkında olup olmadığını bile şüpheye düştü.

"Umalım da Stryke'ın bu aleti işe yarasın." Blade, tetiği çekildiğinde kötü enerjiyi uzaklaştırmak için bir dalga halinde Cennet enerjisi patlatan, megafona benzeyen bir cihazı havaya kaldırdı.

Onlara nasıl kullanılacağını gösteren teknisyen, cihazın katı iblisler üzerinde işe yaramadığını, ancak kötü niyetli ruhları, görünmez iblisleri ve şeytani hava olaylarını —her ne kadar bunlar ne olursa olsun— uzaklaştırması veya püskürtmesi gerektiğini söylemişti.

Mace, yaklaşmakta oldukları sisin işe yarayacağını umuyordu.

"Hazırla," dedi Mace, teknenin hızını keserken. "Şu bilim adamı, elli metre mesafeden etkinleştirilmesini söylemişti."

"Neredeyse vardık." Blade teknenin önüne doğru ilerledi ve cihazı önünde tuttu. "Kahretsin, bu şey çok ürkütücü."

"Hazır," dedi Scotty, mesafeyi ölçerken bakışları sis ile iletişim cihazı arasında gidip geliyordu. "Hazır... neredeyse... şimdi!"

Blade tetiği çekti. İlk başta hiçbir şey olmadı. Ama kıvrılan, bükülen karanlık buluta yaklaştıkça bir delik oluştu, genişleyip derinleşti. Anormalliğe ulaştıklarında, oluşan tünelden küçük bir yat büyüklüğünde bir tekne geçebilirdi.

"Önümüzde platformu görebiliyorum," diye bağırdı Scotty, etraflarından gelen çığlıklar ve kan donduran hırıltılar arasında.

"Tetiği çekili tut, dostum," dedi Mace. "Biz istemiyoruz ki..."

Scotty çığlık attı ve Mace ona doğru döndüğünde, beline dolanmış dikenli bir dokunaçla teknenin kenarından geriye doğru savruldu.

"*Scotty!*" Mace, Scotty'nin düştüğü kenara koştu. "*Scotty!*" "Yardım edin..." Scotty ortadan kayboldu, etrafında kan fışkırıyordu.

Daha önce hiç yaşamadığı bir korku içinde olan Mace, çaresizce bir hamle yaptı.

Parmakları Scotty'nin parmaklarından kaydı ve Scotty suya battı.

Hayır!

Kızın eli yukarı doğru uzandı ve Mace onu iki eliyle sıkıca yakaladı.

Bu sefer onu bırakmayacaktı. Asla.

Tüm gücüyle çekti ve kız, öksürerek ve su püskürterek su yüzüne çıktı, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Blade teknenin karşısına daldı ve kızın diğer elini yakaladı. "Seni yakaladık!"

Milyonlarca dişi olan ve gözleri olmayan tuhaf bir balık benzeri yaratık sudan fırladı ve Mace'in ön koluna yapıştı. Parmak uçlarından omzuna kadar acı çığlıkları attı, ama Blade ile birlikte Scotty'yi tekneye çekmeye çalışırken onu bırakmadı.

Mace güvertede uzanır uzanmaz, tendonları ve kemikleri, belki de bir iki organını bile ortaya çıkaran derin, pürüzlü yaralardan kan fışkırdı. Blade, yedi inçlik bir bıçağı iblisin kafatasına sapladı. İblis tıslayarak Mace'in kolunu bıraktı ve denize geri kaydı.

Sis yaklaşıyordu. "Blade! Sis! Kahretsin!"

"Biliyorum, biliyorum!" Düşürdüğü cihazı yerden kapıp dairesel hareketlerle salladı ve yoğun sisi geri püskürttü. "Sürer misin?"

Mace, Scotty'yi bırakmak istemiyordu, ama platformun güvenli bölgesine ulaşmaları gerekiyordu ve bunu çabucak yapmaları gerekiyordu. Çok kan kaybediyordu. Ölümsüz olabilir, ama bu öldürülemez olduğu anlamına gelmezdi. Doğru koşullar altında her şey ölürdü.

Sol kolu acıdan çığlık atıyor ve neredeyse hiç işlev görmüyordu, tam da pençeli bir çift el kış tarafına uzanırken, o da kontrol paneline doğru sürünerek gitti. Işıldayan kırmızı gözler ve dişlerle dolu kocaman bir ağız, iskele tarafında belirdi. Artık oyalanmaya son.

Motoru son hıza çıkardı ve onları platforma doğru götürdü. Tutunamayan iblisler tekneden düştüler, ama lanet olsun, bu sularda kaç tane pislik vardı?

Yaklaştıkça dalgalar devasa metal destek kirişlerine çarpıyordu. İşler iyiye gidiyordu. Scotty'nin babası, su iblislerinin genellikle dalgaların kayalara ve iskelelere çarptığı şiddetli hareketlerden kaçındığını söylemişti. Adam binlerce yıldır iblislerle savaşıyordu

yıllardır iblislerle savaşıyordu ve işini çok iyi biliyordu. Ares işini o kadar iyi biliyordu ki, bir tür savaş akademisi işletiyordu ve üçü de onunla sayısız saatler boyunca antrenman yapmıştı — ayakkabılarını bağlamayı öğrendikleri günden beri haftada iki kez.

Kıyamete hazırlanmalıyız.

Adam bunu sürekli söylüyordu. Durmadan.

"Türümün ömrü beş yüz yıldır," demişti Mace bir keresinde. Çünkü, evet, havalı biri olmak istiyordu. Ama Ares dövüş derslerini aşırıya geçiriyordu. Savaşmak için yaşayan ve her dövüş disiplinde usta olan Mace'in biyolojik babası Wraith bile Ares'in biraz fazla takıntılı olduğunu düşünüyordu. "Şeytan'ın hapis cezası bittiğinde biz burada olmayacağız... ne kadar, dokuz yüz elli küsur yıl mı?"

"Ömrünü sonuna kadar yaşamak mı istiyorsun?" diye homurdanmıştı Ares. "Evet mi? O zaman antrenman yap."

Şu anda Mace, elinden gelenin en iyisini yapmaya zorlandığı için memnundu. Hayır, Scotty'nin ölümsüzlüğüne ya da silah çağırma yeteneğine sahip değildi, ama herhangi bir insandan daha güçlü ve daha hızlıydı, çabuk iyileşiyordu ve sadece Ares tarafından değil, *tüm* Atlılar, Wraith ve hatta birkaç melek tarafından ölümcül bir silaha dönüştürülmüştü.

Bana baş belası olduğun için teşekkürler, Ares.

"Ky, rıhtımın güney tarafında olacağını söyledi," diye bağırdı Blade.

"Görüyorum." Gemiye rıhtımın yanına yönlendirdi.

Shade bir halat attı ve yapıya atladı. O gemiyi bağlarken, Mace gemiyi durdurdu ve Scotty'yi kollarının arasına aldı. Scotty zar zor bilinci yerindeydi, ama kolunu Mace'in boynuna doladı ve sıkıca sarıldı.

Onlar merdivenlere doğru koşarken, dokunaçlı ve pençeli yaratıklar ile gözleri ve derisi olmayan yaratıklar onlara uzanmaya çalıştı. Metal basamaklar, üst katlara çıkmak için ikişer ikişer atladıkça titriyordu.

"Orada!" Blade bir kapıyı işaret etti. "Ön operasyon merkezi." Oraya koşular. Kapı kilitliydi.

Blade kapıyı yumrukladı ve hemen ardından, boşuk bir sesle "Kim o?" diye bir ses duyuldu.

"Stryke bizi aradı. Biz DART'tan geliyoruz!"

Kapı birden açıldı ve uzun boylu, sarışın bir adam onları karşıladı. "Tanrılara şükür. İçeri gelin. Kilit için özür dilerim. Şeytanlar."

Mace, adamı itip geçerek Scotty'yi yere indirirken sözlerini yarısı kadar duydu. Blade hemen yanındaydı ve Scotty tam olarak yere uzanmadan önce, Blade'in kolu bir meşale gibi parladı; iyileştirme gücü parmak uçlarına, oradan da Scotty'nin vücuduna aktı.

Mace de yeteneğini harekete geçirdi ve onu da Scotty'ye aktardı. Blade, Scotty'nin yırtılmış damarlarını ve kesilmiş kaslarını onarabilirken, Mace ise ağrısını kontrol edebilir ve vücudunu hızlandırılmış bir şekilde kırmızı kan hücreleri üretecek şekilde ayarlayabilirdi.

"Durum oldukça kötü," diye mırıldandı Blade.

"Yok canım," diye inledi kız, çoktan daha iyi görünmeye başlamıştı. "Sizler beni daha kötüsünden de iyileştirdiniz."

"Altı Nightlash iblisinin üzerine atladığı ve seni üzüm gibi soymaya çalıştığı zaman gibi mi?"

Kız burnunu çektirdi. "Evet. Aynen öyle."

O tam bir felaketti. Ama bu daha kötüydü. Blade de bunu biliyordu. Yüzündeki ciddiyet, gözlerindeki endişe... çok şey anlatıyordu. Mace, adamı şu anda Eidolon Amca ile daha fazla zaman geçirmemiş olmaktan pişman olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Blade, iyileştirme yeteneklerini geliştirmek yerine dövüş becerilerini geliştirmeyi seçmişti ve böyle zamanlarda bu seçimi yaptığı için kendine kızıyordu.

Blade uzanıp Scotty'nin elini tuttu ve onu teselli etmek için hafifçe sıktı. Scotty ona minnettar bir gülümseme attı.

Ve tam o anda, Mace hayatında ilk kez kıskançlığın uyanışını hissetti.

İnanılmaz derecede şok olmuş ve sinirlenmiş bir halde, Scotty'nin hipofiz bezini uyararak ona ağrı kesici endorfin dalgası gönderdi. Scotty ona bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kıskançlığı eriyip gitti. Blade'i kıskanmak aptalcaydı. Uzun zaman önce, ikisi de Scotty ile asla birlikte olmayacaklarına dair kan yemini etmişti. Asla, hiçbir koşulda. O bir arkadaştı. En iyi arkadaşları. Ve hiçbir şekilde arkadaşlıklarını mahvetmeyeceklerdi.

"İkiniz de harikasınız," dedi, neredeyse uykulu bir sesle.

"Öyleyiz," diye onayladı Mace, ona gülümsayarak.

Kız ona bir tokat attı ama Mace bileğini kolayca yakaladı. "İyi denemeydi, Prenses," dedi, çocukken onu kızdırmak için kullandıkları takma adı kullanarak. Babası, kızın beşikten beri erkek fatma olduğunu söylemeyi severdi ve prenses olarak adlandırılmak en büyük hakaretti.

"Senin harika olduğunla ilgili söylediklerimi geri alıyorum."

"Ama yine de harikayım, değil mi?" diye sordu Blade, Stryke ile temastan bu yana ilk kez gülümsedi. Bu, Scotty'nin yaraları konusunda kendini daha iyi hissettiğinin bir işaretiydi.

"Şimdilik," dedi. "Sen aptalca bir şey yapana kadar."

"Ona bir saat veriyorum," dedi Mace.

Blade ona "bana bir mola ver" der gibi bir bakış attı. "*Sana* beş dakika veriyorum."

Kapı açıldı ve Stryke ile Cyan içeri daldı. Blade'in yüzündeki gülümseme, sıcak bıçaktan tereyağı gibi kayıp gitti.

Stryke, Cyan'ı birkaç parçalanmış pencerenin yanında asılı duran holografik görüntülere doğru itti; o kadar nazik ve ince bir dokunuştı ki, Mace gözünü kırpsaydı bunu fark edemezdi.

Onunla yatıyor.

İlginç. Ayrıca, ne oluyor lan? Yıllardır Mace'in flörtlerini reddediyordu, ama Stryke'la mı yatıyordu?

Dur, aslında mantıklıydı. İkisi de A tipi zeka canavarlarıydı. Muhtemelen ön sevişme olarak matematik denklemleri çözüyorlardı. Gerçekten, Mace ucuz atlatmıştı.

"Sonunda," dedi Stryke, rahatlamış bir sesle. Onlara baktı ve sonra hızla odayı taradı. "İstediğim ekipman nerede?"

Blade ayağa kalkarken gözlerindeki titreyen gölgeler daha da hareketlendi. Oh oh. Mace ve Scotty, "işler karışacak" bakışlarını değiştirdiler.

"Oh, hey, merhaba Stryke," dedi Blade, her kelimesinden alay ve öfke damlıyor. "Teşekkürlerini kaçırmış olmalıyım. Ayrıca, evet, hepimiz iyiyiz, Scotty senin zavallı kışını kurtarmaya gelirken neredeyse bağırsakları deşilip parçalanacaktı ama sorduğun için teşekkürler."

Mace, utanması mı yoksa gülmesi mi gerektiğini bilemedi. Bu, ya şimdiye kadarki en kötü ya da en iyi görev olacaktı.

Bölüm 18

Oh, hey, selam Stryke. Teşekkürlerini kaçırmış olmalıyım. Ayrıca, evet, hepimiz iyiyiz, Scotty senin zavallı kışını kurtarmaya gelirken neredeyse bağırsakları deşilip parçalanacaktı ama sorduğun için teşekkürler.

Evet, bu eğlenceli olacaktı.

"Scotty?" Stryke, halı kaplı zeminde oturan kıza bir göz attı; parçalanmış giysilerinden su ve kan, zaten sırlıslık olan zemine damlıyordu. "İyi misin?"

Kız başını salladı ve Taran'dan bir havlu aldı. "Blade abartıyordu. İstediyin tüm ekipman teknedeki."

Stryke, deniz iblisleri ekipmanları ele geçirmeden önce onları toplamak için harekete geçen Taran'a işaret etti.

"Sis ne kadar yoğun?" diye sordu, bakışları üç DART ajanı arasında gidip geliyordu.

Mace pencereden sise bakıyordu; şimdi ise Stryke'a döndü. "Üç yüz metre, belki."

Bu iyi bir haber değildi. "Emin misin? O kadar mı yoğun?"

"Ölmemekle meşgul olduğumuz için tam bir ölçüm yapamadık," dedi Mace.

Scotty yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Giysilerinin yırtık olduğu her yerden yaralanmışsa, Blade abartmamış demektir. Sanki Freddy Krueger'la randevudan zar zor kurtulmuş gibi görünüyordu.

"Neler oluyor, Stryke?" diye sordu. "Bu bir kurtarma görevi mi, yoksa bu yarığı onarmaya mı geldik? Çünkü dürüst olmak gerekirse, alemler arasındaki bir yarığı nasıl kapatacağımı bilmiyorum."

Harita masasına rahatça yaslanan Blade, operasyon merkezine göz gezdirerek Stryke hariç her şeyi inceledi. "Oh, eminim kardeşim tüm hesaplamaları halletmiştir."

"Evet. Çözdüm." Cyan'a işaret etti; Cyan, su altı monitöründen en yeni görüntüleri incelerken ona kısa bir gülümseme attığında kalbi bir an durdu. "Suyun altından değil, buradan getirdin amplifikatörü kullanarak yarığı kapatacak. Eğer bu işe yaramazsa, yarık patlamadan önce herkesi platformdan çıkarmak için difüzörü kullanacağız."

"*Patlar* mı?" Mace, bir hançeri rahatça çevirip duruyordu, ama şimdi hareketsiz kaldı ve silah yere düştü. Küfrederek, onu yumruğuyla yerden aldı. "Patlayabilir mi? O zaman ne olur?"

"Su iblisleri Dünya'nın denizlerini ve okyanuslarını dolduracak," dedi Stryke. Hepsi de öyle. "Sis yayılacak. Ne kadar uzağa yayılacağını bilmiyorum, ama karaya ulaşırsa, kilometrelerce iç kesimlere kadar su iblislerini besleyecek. Milyarlarca insan tahliye edilmek zorunda kalacak ya da ölecek. Okyanuslar ölecek. Gezegen, yavaş ve acı verici bir ölüm yaşayacak ve bu ölüm, Şeytan hapishanesinden serbest kaldığında ve Kıyamet Günü geldiğinde muhtemelen doruk noktasına ulaşacak."

Uzun ve ağır bir sessizlik oldu.

Scotty sonunda sessizliği bozdu, sesi alışılmadık bir şekilde ciddiydi. "Vay canına."

Bu, şey, çok sert bir konuşmaydı."

"Yani, bu dünyayı kurtarma türünden bir şey, değil mi?" diye sordu Mace. "Çünkü birincisi, övünme hakkı konusunda konuşuyorsak, ikincisi, Wraith'in rekorunu kırmaya çalışıyorum."

Blade onun omzuna yumruk attı. Stryke daha da yükseğe çıkardı. Scotty takım arkadaşına "sen bir salaksın" der gibi sert bir bakış attı ve tekrar Stryke'a döndü.

"Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Güvenlik ve savaş becerilerinize ihtiyacımız var. İblisleri platformdan uzak tutmamıza yardım edin. Büyücüler sisi uzak tutarken, Cyan da işini halledecek." Stryke öldükten sonra kalan X-Oil'in kıdemli mürettebat üyelerinden birine döndü. "Bir tahliye planı hazırlayın. Herkesi platformdan çıkarmak için sisin içinden birkaç kez gidip gelmemiz gerekebilir."

"Peki, efendim." Jackson ayrıldı ve Stryke ajanlara döndü. "Neye ihtiyacınız var?"

"Silahlarımız hâlâ teknededir," dedi Blade.

"Adamlarım şu anda teknedeki her şeyi dışarı çıkarıyor." Blade'in soğuk bakışlarını görmezden gelerek Mace ve Scotty'ye baktı. "Başka ne var?"

“Ne tür iblislerle savaştığınızı bilmemiz gerekiyor,” dedi Mace, profesyonel moduna geçerek. “Ayrıca onlara karşı neyin etkili olup neyin etkili olmadığını da bilmemiz gerekiyor.”

"Taran geri döndüğünde size bilgi verebilir. Başka ne var?"

Blade masadan kalktı. "Bunu nasıl yaptığınızı bilmek istiyorum."

"Ben yapmadım. Başka aptalca sorusu olan var mı?" Blade'in içten içe öfkelenildiğini hissedebiliyordu ama akıllıca çenesini kapalı tuttu.

Kapı gürültüyle açıldı ve Taran, omzuna asılı iki ağır spor çantası ve üç siyah sırt çantasıyla içeri daldı. Arkasında, Stryke'in tanımadığı bir gemici, difüzör cihazını ve runik amplifikatörün bulunduğu metal bir çantayı taşıyordu.

"Taran, sana soracakları var." Gemi tayfasından çantayı aldı. "Cyan, çalışmak için en uygun yeri bulman gerekiyor."

Cyan başını salladı. "Platformun şemalarına ihtiyacım olacak." Twila'ya işaret etti. "Onları getirebilir misin?"

"Tabii ki."

Etrafındaki tüm umut dolu yüzlere, bu durumdan kurtulmak için ona güvenen insanlara baktı. Onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Uğratamazdı.

"Başaracağız," dedi. "Hepimiz kendi alanımızda en iyiyiz ve hepinizin elinden gelenin en iyisini yapmasını istiyorum. İşe koyulalım."

Herkes harekete geçti, ama Stryke, Cyan'ın yanına, şemaların olduğu yere gitmek üzereyken, Blade elini koluna koydu ve onu durdurdu.

"Bunun nasıl olduğunu hiç anlatmadın."

Mantıksız bir istek değildi, ama Blade bunu kaba bir talebe dönüştürmüştü.

"Kısaca mı? Bir petrol şirketi Seul'de sondaj yaptı. StryTech, açığı kapatmak için sondaj kulesini satın aldı. Ama bir sızıntı oldu ve işte buradayız."

Blade, Stryke'in cevabından memnun görünüyordu, ama yerinden kıpırdamadı. "Benden yardım istemek senin için zor olmuş olmalı."

"Gerçekten şimdi bu konuyu mu açmak istiyorsun?" diye tersledi Stryke. "Tanrım, Blade, beceriksiz olduğum için bana her türlü pisliği atıyorsun, ama bana olan nefretin seni aptallaştırıyor ve çevrendeki herkesi tehlikeye atıyor. O yüzden, ikiyüzlülüğünü al da kışına sok."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Blade, inanamayan bir tavırla. "*Benden* nefret eden sensin. Şu kavgayı unuttuğumu mu sanıyorsun?"

“Yeraltı Dünyası Generali, ve nöbetçi sana saldırdı mı?”

“Nöbetçi mi?” diye sordu Cyan.

Scotty eğilip sessizce konuştu, ama kulaklarında öfkeyle gürleyen nabzının sesine rağmen Stryke onun şöyle dediğini duydu: “Hastanenin içindeki bir heykel, biri öldürmek istediğinde bunu algılıyor. O kişiyi ısırp, personel onu zapt edene kadar felç ediyor. Çok acı verici.”

Cyan kaşlarını çatı. “Underworld General, kavgaları önleyen bir şiddet önleme büyüyle korunmuyor mu?”

“Ailemiz bu kuralın dışında,” dedi Mace. “İstediğimiz kadar birbirimizle dövüşebiliriz.”

“Stryke *kavga* etmek istemedi,” dedi Blade öfkeli, suçlayıcı bir tonla, bakışlarını Stryke'inkine dikerek. “Beni öldürmek istedi.”

Orospu çocuğu. Stryke bu saçmalıktan bıkmıştı. Ne kadar hak etse de, Blade'in onu kum torbası gibi kullanmasına artık tahammül edemiyordu.

“Seni öldürmek istemedim!” diye kükredi Stryke, elleri yumruklaşmış, sinirleri sonunda patladı. “Mesele sen değildin! Her şey seninle ilgili değil lan!”

“Peki, kim o zaman?”

Herkes bakakaldı, mürettebat üyeleri muhtemelen bir kavganın başlangıcı gibi görünen olaydan uzaklaşmaya başladı. Blade bundan hoşlanırdı. Siktir et Blade'i. Bugün Stryke'ın kanını alamayacaktı.

Öfkesini boşaltarak acı bir kahkaha attı. “Siktir git. Önemli değil. Ben gidiyorum. Cyan, kararını verip ofisime gel.” Kapıdan fırlayıp ofisine doğru yöneldi, ama birkaç metre gitmeden arkasında koşan ayak sesleri duyuldu.

“Stryke?” Cyan elini tuttu ve onu durdurdu. “İyi misin?”

İçini çekerek ona döndü. “Blade ile kavga etmek, daha önce yapmadığım bir şey değil.”

Cyan dudaklarını büzüp ıslak güverteye baktı, sonra tekrar Stryke'a döndü. “O haklı mıydı?” diye sordu sessizce. “Onu öldürmek istedin mi?” “O zaman mı? Hayır. Şu anda mı? Bu fikri değerlendiriyorum.” Stryke ciddi değildi, ama lanet olsun, kardeşinin çenesinin kırılması iyi gelirdi.

“O zaman kimdi? Kimi öldürmek istedin?”

Derin ve kesik kesik bir nefes alarak, birkaç metre ötedeki kaynayan sis duvarına baktı. Sis içinde iğrenç yüzler ve korkunç görüntüler oluşuyordu ve ortaya çıkan sesler... Bir titremeyi bastırdı. O sisin öbür tarafına geçmeyi hiç istemiyordu.

"Önemli değil," dedi. "Geçmişte kaldı ve kimse ölmedi."

Kadın onu duymamış gibi görünüyordu. "Sana yakın biri mi? Bir düşman mı?"

İkisi de.

"Yani, eğer sen..."

"Ben, Cyan," diye patladı aniden. "Kendimi öldürmek istedim."

Kız şaşkın bir şekilde orada durdu, ama o kadar da değil. Bunu daha önce kimseye söylememişti. Masumi'ye bile, oysa Masumi muhtemelen onu herkesten daha iyi tanıyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı. "Chaos'a olanlar yüzünden mi?"

Tanrım, kız çok soru soruyordu. Ve nedense, o da cevap vermeye devam ediyordu.

"Evet." Sise bakarken acı verici anılar zihninin köşelerinde uçuşuyordu. "Ona ne olduğunu bilmiyorduk—yani ruhuna. Kimse onu bulamıyor. Düşündüm ki... Düşündüm ki, ben ölürsem onu bulmak daha kolay olur."

Anlamış gibi başını salladı, ama anlamamıştı. Anlayamazdı. O, küçük kardeşini öldürmemiş ve pek çok hayatı mahvetmemişti.

Sislerin içinden bir şey çılgık attı. Kalın, kıpkırmızı damarlar sisin içinde yayılmaya başladı, nabız gibi atıp kıvrılıyor, sanki onun ruh halini hissediyormuşçasına giderek daha da heyecanlanıyordu.

"Bak," dedi, "yapacak işlerimiz var ve bunu yapmak için fazla zamanımız yok." "Haklısın." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Bunu sonraya bırakabiliriz."

"Hiçbir şeyi ertelemiyoruz." Ofisine doğru yürümeye başladı ama kadının sessiz bir homurtusunu duydu ve daha sonra bir zaman olacağını anladı; kadın kesinlikle bunu o zamana saklıyordu.

Cyan, Stryke'in itirafından hâlâ sarsılmış haldeyken, Taran'ın Blade, Mace ve Scotty'yi olaylar hakkında bilgilendirdiği ileri operasyon merkezine döndü. Taran konuşurken ekip silahlanmaya başladı; çantalarından silah ve aletleri çıkarıp ceplerine ve kınlarına tıktırdılar ve vücudun farklı yerlerine bağladılar.

Ölmüş kardeşini bulmak için o kadar çaresizdi ki, ölmeye bile razıydı. Vay canına. Böyle bir şeyi düşünecek kadar ne kadar acı çekmiş olmalıydı?

Odaklan. Yapman gereken bir iş var.

Kafasını sallayarak zihnini boşaltan Cyan, amplifikatörü etkinleştirmek için en uygun yeri bulmak amacıyla planları inceledi. İdeal olarak elektronik cihazların yakınında olmalıydı, ama aynı zamanda suya ve kırık hiyerogliflere de olabildiğince yakın olmak istiyordu.

"Patron." Jackson ekipman ekranını işaret etti. "Başka bir ısı izi aldık. Hızla bu tarafa geliyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Mace.

"Ya büyük bir iblis, ya da bir sürü küçük iblis, ya da bir fırtına gibi çarpıp sise eklenecek kötü bir atmosfer patlaması." Taran bileğindeki iletişim cihazına dokundu ve köprüdeki hoparlörler açıldı. "*Sea Storm*, çarpışmaya veya saldırıya hazır olun. Büyücüler, kalkanı güçlendirin. *Yaklaşıyor.*"

Aniden platform titredi. Bir şey, çatlak olmayan tek pencereye çarptı ve pencere neredeyse paramparça oldu. Sis, cam ve metal arasındaki en küçük boşluklardan sızarak etrafı sardı. Bir an sonra, büyücüler kontrolü yeniden ele geçirmiş olmalıydılar ve sis

"Bu iş çok boktan." Blade, pencereye doğrulttuğu el arbaletini indirdi. "Dünyanın sonunun başlangıcını başlatmak Stryke'a kalmış."

"Bunu Stryke başlatmadı." Cyan, şemanın orta kısmını yakınlaştırdı. "Petrol şirketi başlattı. Stryke bunu düzeltmeye çalışıyor."

Blade ona hayal kırıklığı dolu bir bakış attı. "Demek Stryke'ın tarafındasın."

"Ben hiçbir *takımda* değilim, Blade," dedi Cyan, öfkesini gizleyemeyerek.

Kardeşler arasında ve tüm aile içinde neden bu kadar gerginlik olduğunu anlamaya başlamıştı. Ayrıca Stryke'ın ne kadar

derinden etkilendiğini de görmüştü. Kendi suçluluk duygusuyla boğulurken, Blade'in suçluluk duygusuna hiç ihtiyacı yoktu.

"StryTech'te işe başladığımda kesinlikle Stryke'ın en büyük hayranı değildim," diye itiraf etti. "Ama şimdi..." Omuz silktili. "Şimdi onun başka bir yönünü görüyorum."

"Sanırım kıyafetsiz hali," diye mırıldandı Blade.

"*Anlamadım?*" Kafasını çevirip ona öfkeyle baktı çünkü, hayatta olmaz. O saçmalığa tahammül etmeyecekti. Öfkeyle, bilek iletişim cihazına kötü bir şok büyü ördü ve onu çılgın attıracak bir sarsıntı tetikledi. "Onun hakkındaki fikrim orgazmlara dayalı değil." Yoğunluğu artırarak ona tekrar şok verdi. Bu sefer, küfrederek geriye sıçradı. "Bir daha böyle bir şey söylersen, yemin ederim ki sana komutla oturup yuvarlanmayı öğretilirim. Ve merhamet gösterecek havamda değilim." Blade'in Stryke'ı dövdüğü bir görüntü zihninde canlandı ve ona bir kez daha şok verdi. *Bu Stryke içindi*, diye düşündü, Blade dişlerini sıkıp bunu bir şampiyon gibi karşıladığında acı bir şekilde eğlendi. "Anladın mı?"

"Dostum." Mace, bıçağın kenarını denedikten sonra onu koluna sakladı. "Kes şunu. Stryke tam bir pislik olduğu için onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum, ama haklıydı. Başımız belada ve onunla olan kavgan, dikkatini dağıtır. Şimdi bunun sırası değil. Pisliklik yapmayı bırak ve takım ol."

Scotty yumruğunu uzattı. "Takım olalım."

Blade, fırtınalı bir ifadeyle minyon kızıl saçlı kıza baktı. "Yani, Mace'e katılıyor musun?"

"Evet," dedi kız, "ve bunu benden önce söylediği için şanslısın. Ben o kadar nazik davranmazdım. Hadini aştın ve Cyan sana fazla yumuşak davrandı. Seni yere sermeliydi. Kişisel meselelerinle kendi zamanında ilgilen."

Blade'in karanlık gözlerindeki gölgeler öfkeyle kıvrandı, ama yavaş yavaş kayboldu ve takım arkadaşlarına boyun eğmiş bir şekilde yumruklarını tokuşturdu.

"Takım olalım." Cyan'a utangaç bir bakış attı. "Bu gereksizdi. Özür dilerim."

"Sorun yok. Teşekkürler."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, üçlü tekrar silahlanmaya ve görevi tartışmaya başladı.

Neredeyse tek bir organizma gibi uyumlu bir şekilde birlikte çalışabilme yetenekleri, DART'ta neredeyse efsanevi bir şeydi. Şimdi Cyan bunun nedenini anladı. Blade rayından çıkmıştı, ama Mace ve Scotty onu hızla rayına oturtup göreve geri döndürmüştü. Cyan, takım arkadaşlarının sert eleştirilerini öfkelenmeden veya savunmaya geçmeden kabul etme şeklini takdir etmek zorunda kaldı.

"Peki," dedi Twila, Cyan'ı gelişen krize geri döndürerek. "Nereye kuracaksınız?"

Cyan, platformun tam ortasındaki bir kontrol cihazını işaret etti. İki kat yukarıdaydı, ama derin su gliflerinin tam üzerindeydi.

"Tam oraya." Kapıya doğru yürümeye başladı. "Bana şans dileyin!"

Koridordan dışarıdaki çıkışa doğru aceleyle ilerlerken, arkasında iyi dilekler korusu yankılandı. İletişim cihazını kullanarak Stryke'a nereye gittiğini söyledi. Sürpriz bir şekilde, Stryke çoktan oradaydı; koyu renkli saçları geriye taranmış ve parmaklarıyla şekillendirilmişti, elinde küçük bir muz büyüklüğünde fildişi bir sütun tutuyordu.

"Bu yeri seçeceğini tahmin etmiştim," dedi.

Elbette tahmin etmişti. Kız nesneyi işaret etti. "Peki, bu nedir? Ve nasıl çalışıyor?"

"Nadir güç kaynakları konusunda uzmanlaşmış bir yeraltı satıcısından satın aldığım bir eser." Elinde nesneyi havaya kaldırdı. "Bu, bir *brojibeast'in* boynuzundan oyulmuş."

"Vay canına." Pürüzsüz, şekilsiz çubuğa hayranlıkla baktı; o kadar nadir bir hazineydi ki, neredeyse efsanevi sayılırdı. "Bunlar tüm büyü kullanıcıları tarafından çok arzu edilir. Bununla, biri on fitlik bir yarıçaplı zehirli gaz büyüsünü, koca bir şehir bloğunu kaplayacak bir büyüye dönüştürebilir." Ona baktı, heyecandan sinirleri titriyordu. "Büyücüler bunu kullanarak sisi yarım mil ya da daha fazla geriye itebilirler!"

"Bu bize yardımcı olmaz. Yine de sis duvarını aşmamız gerekecek. Ama son çare olarak, platforma çıkan iblislerle savaşmak için kullanabilirler."

Son çare konuşmasından hoşlanmamıştı. "Peki, StryTech bunu ne için kullanıyor?"

"Esas olarak, onu taklit etmeye çalışıyoruz. DART büyücülerini ve Yeraltı Dünyası Generali şifacılarının böyle bir şeye erişimi olduğunu hayal et."

Oh, yapabilecekleri muhteşem şeyler. Ama güçlü nesneler genellikle pek de onurlu olmayan şekillerde kullanılırdı. Heyecanı acı bir şekilde söndü.

"Ve kötü adamların da buna erişimi olduğunu bir düşün."

Bunu duyunca bakışları keskinleşti. "StryTech'in tüm ürünleri gibi, sıkı kontroller olurdu."

"Sıkı kontroller Shanea ve Draven'ı kurtaramadı," diye karşılık verdi, kendini durduramadan.

Kahretsin. Az önce tam da Blade'in yaptığı şeyi yapmıştı; tehlikeli bir duruma kişisel bir öfkesini karıştırmıştı. Öfkesini değilse de gururunu yutarak, isteksizce özür diledi.

"Özür dilerim. Bunu denemeliyiz. Ama seni uyarayım, benim türümdeki büyü genellikle elektronik olmayan amplifikatörlerde işe yaramaz."

"İşte bu yüzden," dedi adam, cihazı ters çevirirken, "içine bir mikroçip yerleştirdik. Quillax'ın sembollerini bozan şey bu olabilir. O zamandan beri çipte bazı iyileştirmeler yaptık, ama henüz test etmedik."

"Evet, bundan bahsetmiştin. Yani, denek ben miyim?"

"Tebrikler."

Yürüyüş yollarındaki çok sayıda ayak sesinin çınlaması, denizin platformun devasa desteklerine çarptığı seslere ve sis ile sudan gelen ürkütücü seslere karıştı. Silahlı mürettebatın bir kısmı, izlemek için korkulukların kenarına dizildi. Üç köşede Blade, Mace ve Scotty izliyordu; dikkatli bakışları Cyan ile çevredeki manzaralar arasında gidip geliyordu.

"İyi şanslar," diye bağırdı Mace. "Baskı hissetme. Sadece bizim hayatlarımız ve belki de tüm gezegen söz konusu."

Stryke'den cihazı alırken, Mace'in iletişim cihazına Blade'inki gibi bir elektronik şok cihazı takmayı düşündü.

"Taran, bu şey nedir?" Göstergeler ve kontrol paneli bulunan büyük bir kutuyu işaret etti.

"Petrol akışını, basıncı ve emisyonları izleyen bir şey."

"İçinden geçen güç hatları, sembollerin bulunduğu yere de uzanıyor mu?"

"Hatlar doğrudan bağlı değil, ama aynı devreler üzerinde."

Tamam, güzel. Belki de bu işin üstesinden gelebilirlerdi. "Ah, bir şey daha var. Tesisat çalışır durumda değil, değil mi? Yanlışlıkla petrol sızıntısı falan yaratmayacağım, değil mi?"

"Olmaz. Neredeyse iki aydır kapalı."

Mükemmel. Gözlerini kapatarak, tüm kaynaklardan gelen elektronları büyülere dönüştürmesini sağlayan güçlerini kanalize etti. Cihaza uzun bir iplik ördü ve ardından kontrol paneline geçirdi; iplik, platformun elektrik şebekesinden geçerek onu gliflere götürecek hattı buldu.

Eseri sıkıca kavradı. Henüz güç desteğine ihtiyaç yoktu, ancak iplik su yüzeyinin altına doğru ilerlemeye başladığında, gücü azalmaya başladı.

Yumruğunda, cihaz bir parıltı yaydı. İlk başta loş olan ürkütücü yeşil-beyaz ışığı, enerji ipliğini gittikçe daha derine ittikçe yoğunlaştı. Zihninin gözünde, derinliği bir dizi sayı olarak görebiliyordu ve mevcut hat veri aktarırken sıcaklığı ve basıncı bile okuyabiliyordu.

Cihazın parıltısı o kadar parlak hale geldi ki, ondan yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Diğerleri gözlerini korudu. Mace, Blade ve Scotty, düzinelerce ceplerinden çıkardıkları güneş gözlüklerini taktılar.

Devam et, devam et...

İplik uzadı, yavaşça aşağı doğru ilerledi.

İşte! En üstteki sembolü görebiliyordu. En azından parçalarını.

Neredeyse bitti...

İplik durdu.

Hayır!

Dişlerini ve yumruklarını sıkarak, tüm gücünü kullanarak gerildi. Eser avucunda ısındı, parıltısı görebildiği kadar uzağa yayıldı, korkulukların ötesindeki karanlığı bile delip geçti; orada uçan yaratıklar kenarlarda uçuşuyor, deri gibi kanatları ışığa dokunduğunda çığlık atıyorlardı.

"Yapabilirsin, Cyan." Stryke'ın iyi viski gibi yumuşak ve aynı derecede içini ısıtan derin sesi, ona çok ihtiyaç duyduğu gücü verdi.

İplik, ucu glifin tepesine değene kadar uzadı ve geri kalanını görebildi. Umarım bu yeterliydi.

Düzeltemeyi hayal etti, büyüünün elektrik akımları aracılığıyla oluşmasına izin verdi. Umut onu doldurdu...

Büyü kıvılcım saçtı, sönüp gitti ve iplik geri çekildi.

"Hayır!" diye bağırdı, çaresizce tekrar denedi. Ve tekrar.

Ama eserin etrafındaki parıltı sönüyordu, gücü de öyle. Sınırlarını aşmıştı ve kuyudan daha fazlasını almaya çalıştıkça, daha da zayıflıyordu.

Umut, umutsuzluğa dönüştü.

"Başaramadım," diye fısıldadı. "Hepimizi mahvettim."

Bölüm 19

Gabriel, içsel yön bulma sistemi onu Kuzey Denizi'ne yönlendirirken uçsuz bucaksız okyanusların ve geniş kara parçalarının üzerinde süzüldü. *Sea Storm*'un koordinatlarını bulmak kolay olmuştu ve gerisini yerleşik GPS'i halletmişti.

Eski, artık soyu tükenmiş bir peri ırkı tarafından dövülmüş altın zırhıyla donanmış olarak, doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ederek uzay ve zamanda süzülürken dünyayı dolaştı.

Şüphesiz, portalı yok etmek doğru bir şeydi. Ama ya bu, çok yanlış bir sonuca yol açarsa?

Ya Gehennaportal'ı yok ederek, onun ikizi olan Gaiaportal da yok edilirse? Bir zamanlar, bu portal, Göksellerin Cennet ile insan alemi arasında... ve gerekirse iblis alemi arasında seyahat etmelerinin tek yoluydu. Binlerce yıldır kapalıydı, ama şimdi Cennet'in bariyerleri yeniden dikildiğine göre, belki de işlevsel tutulmalıydı.

Zorba bir yönetimden kaçmak gerekeceği hiç belli olmazdı.

Ya Gehennaportal'ı sadece kapatıp, onu sağlam bırakabilseydi?

Platformdan yüz mil uzakta durdu ve gazları dışarı pompalayan patlama önleyicisi olan başka bir petrol platformunun üzerinde berrak gökyüzünde süzüldü. Stryke'in platformunun artık çalışır durumda olmadığından oldukça emindi. Bu, StryTech'in petrol şirketine bunun için ne kadar ödediğini merak etmesine neden oldu. Ayrıca Stryke'in bunu neden satın aldığını da merak etmesine neden oldu. Gerçekten dünyayı kurtarmak için miydi, yoksa StryTech, Gehennaportal'a yakın olmaktan bir şekilde fayda sağlayacak mıydı?

Stryke'in iyilik ve kötülük ölçeğindeki duruşu hakkında pek bir şey bilinmiyordu. O, iblislere karşı insanların tarafında yer alıyor gibi görünüyordu; bu yüzden Cennet, ona karşı bekle ve gör yaklaşımını benimsemişti. Stryke'dan önce, Cennet'in bir

bir iblisin insanlar üzerinde bu kadar güç ve etkiye sahip olmasına izin vermesi düşünülemezdi, ama şu ana kadar insanlığa verdiği zarardan çok daha fazla yardım etmişti.

Ancak ilk hatası, Primori olsa bile muhtemelen son hatası olacaktı. Özellikle de artık Tahtlar için başında ve Reaver, iblis dostlarını ve ailesini savunacak durumda değildi. Ne de olsa, Cennetliler geçmişte, Primori'leri vaktinden önce yok etmek için Memitim koruyucu meleklerini yeniden görevlendirmişlerdi.

Ama her zaman sonuçları olurdu. Bunlardan biri olan Üçüncü Kölelik Savaşı, Spartacus'un yenilgisi, altı bin adamın çarmıha gerilmesi ve bir düzine meleğin Cennet'ten kovulmasıyla sonuçlanmıştı.

"Selamlar, Gabriel."

Gabriel, içgüdüsel olarak sağ elinde bir ateş topu oluşturdu ve sesin sahibine doğru döndü.

"Hutriel mi?"

Ateş topunu söndürmedi.

Cezalandırma meleği ve Baş Göksel Yaptırımcı olan Hutriel, onun birkaç adım üzerinde süzülüyordu; kocaman lavanta rengi kanatları genişçe açılmış, uçları rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu.

"Beni götürmene izin vermeyeceğim," dedi Gabriel, gücünü hazır tutarak, gerekirse Hut'u gökyüzünden aşağı atmaya hazırdı. "Görevimi henüz tamamlamadım."

"Seni Heofon'a geri götürmek için burada değilim," dedi, Cennet'in eski telaffuzunu kullanarak. Adonis yüzlü melek, bir Eski Göksel'di... illa ki yaşı nedeniyle değil, ama o da en tutucu meleklerin çoğu gibi geleneksel yöntemlere bağlı kalmış ve insan aleminde çok az zaman geçirmişti. "Henüz. Buraya gelmemin nedeni, Gehennaportal'ın tam da senin etrafında dolaştığın petrol platformunun altında olduğunu tespit etmemiz. Sana yardım etmek için buradayım."

"Birincisi, bunu zaten biliyordum. İkincisi, yardıma ihtiyacım yok."

"Bu kararı sen veremezsin." Hutriel'in tuz-biber saçları kabardı, sanki Hutriel kadar sinirliymiş gibi. "Heofon'daki durum değişti. Cehennem'in bir uşağı Gaiaportalı'ndan içeri girdi."

Gabriel şaşkın bir çığlık atmaktan kendini alamadı, ateş topu sönüp gitti. "Cennette bir iblis mi vardı?"

"O bir su iblisiydi ve tam olarak ortaya çıkamadan öldü, ama şimdi durumumuzun önemini anlıyorsun."

Gehennaportal'ı yok etmeliyiz." O, haşmetli bir şekilde boğazını temizledi. "Terk Edilmiş Olan," dedi, Azagoth için kullanılan pek çok eski lakaplardan birini kullanarak—ve bunu alaycı bir gülümsemeyle yaptı. "Bu işi nasıl yapacağımızı açıkladı mı?"

"Söyledi. Sonra da Lilliana'yı senden nasıl çaldığını ve o kibirli kışını o kadar sert tekmelediğimizi hatırladık ki, bir ay boyunca kışındaki tüyleri yolup durdun. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Hutriel'in menekşe rengi gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Arkasında bir fırtına bulutu oluştu ve Gabriel, o piç kurusunun kendisine bir şimşek çakmasını bekledi. Ama bir an sonra bulut dağıldı. Akıllıca bir hareket.

"Azagoth sana portalı nasıl yok edeceğini söylediye," diye sordu Hut, "neden bunu daha önce yapmadın?"

Bu iyi bir soruydu ve kendisi de kendine aynı soruyu soruyordu. En azından, *tam* bir cevap olmasa da inandırıcı bir cevabı vardı.

"Çünkü sisin içinden en iyi yaklaşma açısını planlıyordum."

"Sis mi? Ne sisi?"

Gabriel, onu takip etmesi için işaret ederek platforma doğru koştu, Hutriel de kolaylıkla ona ayak uydurdu. Saniyeler içinde, platformu çevreleyen devasa, kaynayan karanlık bulut görünür hale geldi. Gabriel, bulutun kenarında hızını yavaşlattı; sahip olduğu tüm meleksel duyuları ona bir uyarı çığlığı atıyordu.

Durum kötüydü. Hem de çok, çok kötüydü.

"Bu hoşuma gitmedi." Hutriel geride kalarak, bu olayı temkinli gözlerle izledi. "Oradan yayılan kötülük... daha önce hiç hissetmediğim bir şey."

Gabriel de aynı fikirdeydi. Ve o, Cehennem'e bir iki kez girmişti.

"Sheoul'un farklı bölgelerinde farklı yoğunluklarda kötülük var," dedi. "Bu yüzden giremediğimiz yerler var. Bu... iğrençlik, yoğun kötülüğün olduğu bölgelerden birinden bu aleme sızmış olmalı."

Hutriel biraz daha geri çekildi. "Buna karşı çok güçlü bir tepki veriyorum."

Buna karşı çok güçlü bir tepki mi? O mürekkep gibi karanlık fırtınanın içine girmek, Gabriel'in ruhunun derinliklerine korku saldı. Midesi bulanıyordu ve içgüdüsel olarak hayatta kalma içgüdüğü, ona bu sisin zehir gibi bir şey olduğunu söylüyordu.

“Lehimize olan tek şey, kubbenin çok kalın olmaması,” dedi. “Platform yakın.”

Hut ona baktı. “Ya bu bir kubbe değilse? Ya platformu yutmuşsa? Böyle bir ortamda uzun süre hayatta kalamayız.”

Evet, bu bir sorun olurdu. Umarım Stryke o şeyi geri püskürtmek için bir şeyler yapmıştı. Gabriel'in zırhı bir ölçüde koruma sağlamalıydı, ama Hut-boy kendi başınaydı.

“Neden dalmaya pek hevesli olmadığımı anladın mı?” Kıpır kıpır eden kötülük yığını, kulaklarında çınlayan acı çığlıklarını izledi ve sonra omuz silkti.

Ne olacak ki?

Kıvranan karanlığa daldı. Anında pişman oldu.

Her kası kilitlenmiş gibiydi, kolları ve bacakları işe yaramaz bir şekilde sallanırken, kontrolünü kaybetmiş bir uçak gibi sisin içinden uçuyordu. Kanatları sarkmıştı, her kanat çırpışında sanki bir tür şeytani jöle içinde uçuyormuş gibi hissediyordu.

Bir şeyler ona pençelerini geçirdi, yavaş çekimdeki bu saldırı, kaygan bir dokunaç ya da tırtıklı bir dişin en ufak bir sıyırmasıyla bile açıkta kalan derisini yakıyordu.

Arkasındaki Hutriel acı içinde tısladı ve “Şeytan'ın oyun bahçesinden gelen canavarları” lanetledi.

Her nefes, sanki minicik, kötü niyetli bakteriler Gabriel'in akciğer dokusuna nüfuz ediyormuş gibi bir ıstırap veriyordu. Burnundan kan damlıyordu ve gözleri eriyip gidiyormuş gibi hissediyordu. Güçlerini kullanmaya çalıştı, ama sis, çağırdığı her silahın enerjisini emdi ya da bozdu. Ateş topu parmak uçlarında sönüp gitti. Buz fırtınası, buruşan kanatlarını parçalayan dolu taneleri yarattı.

Platform neredeydi? Orada!

Sonunda devasa metal yapı ortaya çıktı ve platformdan birkaç metre uzaklıkta, tatlı, kötülükten arınmış havaya çıktılar.

Sisden geçme mücadelesiyle zayıf düşen Gabriel, atmosferdeki ani değişiklik yüzünden kanatları ve uzuvlarıyla kontrolsüz bir şekilde yuvarlandı. Güverteye takla atarak düştü ve ızgaranın üzerinde kaydı

. Hutriel'in durumu da pek iyi değildi; metal bir sandığın yanına bir yığın tüyün içine çakıldı.

Tanrım...

Bulanık görüşüyle, diğer meleğin kıvranışını izledi; kanı güverte çitaları arasından damlıyordu. Kanatları parçalanmıştı, tüyleri kıvrılmış ve erimişti, sağ kanadı da kırılmış olabilirdi. Vücudunun bir düzine yerinde et parçaları koparılmıştı.

Gabriel, vücudunun ne kadar paramparça olduğunu görmek bile istemiyordu. "Hey, pislikler!"

İnleyerek, silahlarını çekip onlara doğrultmuş dört silahlı erkeğin bulunduğu yere baktı.

"Kimsiniz?"

"Stryke ile... konuşmam... gerekiyor." Nefesini toparlamaya çalışarak durakladı, ama ciğerleri sanki içinden pişiriliyormuş gibi hâlâ yanıyordu. "Ona... ona Gabriel olduğunu... söyle."

Adamlardan biri uzaklaştı ve Gabriel, vücudunun iyileşmeye başlaması için platformun üzerine yığıldı. Melekler hızlı iyileşirdi, doğru koşullar altında genellikle anında. Ancak kötülük ne kadar yoğunsa, hasar o kadar kötü olur ve yaraların iyileşmesi o kadar uzun sürerdi.

Gözlerini kapattı, yaraları birbirine kaynarken acı hissetti ve ciğerlerinin biraz daha iyi olduğunu düşündü. Göz kapaklarının altında gözleri iyileşirken dönüyordu ve lanet olsun, çok acıyordu.

Boğuk ayak sesleri duyuldu. Yanında birinin durduğunu hissetti ve gözlerini açtı.

"Stryke," diye boğuk bir sesle konuştu.

Stryke başını eğerek ona baktı. "Bir meleği gördüğüme sevindiğimi söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Sevindim..." Öksürdü. "Gününüzü güzelleştirebildiğime sevindim."

Stryke, oturup sandığa yaslanmayı başaran Hutriel'i işaret etti. "O kim?"

"Hutriel. Bana bakıcılık yapmak için burada."

Stryke buna kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. "Yaratıklar tekrar platforma tırmanmaya başlamadan önce seni içeri alalım." Adamlarına işaret etti.

"Bu sis hiç yaklaşır mı?"

"Yaklaştı. Şu anda büyücülerim onu geri tutuyor."

Gabriel, onların iyi olmalarını umdu çünkü o ve Hut hâlâ yaralıyken büyüler başarısız olursa, sisin içinden geri dönemeyecek kadar güçsüz kalacaklardı. Sonunda denize düşebilirlerdi ve orada sonsuz, canlı bir cehennemde şeytani yaratıklar tarafından paramparça edilebilirlerdi. Bazı şeyler ölümden daha kötüydü.

Stryke'ın adamları onları platformun ön tarafındaki ofise götürdüler. Her iki pencerede de örümcek ağı gibi çatlaklar vardı ve duvarlardan ve tavandan sızan suyu toplamak için kovalar konulmuştu.

"Peki," dedi Stryke. "Cennet melekler gönderdiyse, durum ne kadar kötü?" "Daha kötüsü olamaz, Stryke. Daha kötüsü olamaz."

Bölüm 20

Sea Storm'un konferans odası, penceresiz, sade bir ofis alanıydı ve herkes on kişilik masada yerini almadan önce bile dar görünüyordu. Şimdi ise, herkes birbiriyle sohbet ederken Cyan'ın Stryke'in yanında oturduğu bir sardalya konservesi gibiydi.

Ve konuşacak çok şey vardı.

Meleklerin, sondajın sadece insan dünyasına değil, Cennete de açılacak devasa bir geçidi deldiğini açıklaması... hepsini şok etmişti. Ve bu, sorunu çözme görevlerini daha acil hale getirmişti, özellikle de iblisler efsanevi geçitten Cennete giriyorsa.

Bir de, iki melek aynı masada oturuyor olması vardı. İki lanet *melek*. Ve bunlardan biri de *Başmelek*'ti. *İncil*'den.

Kimse şaşkın görünmüyordu, ama Scotty sadece Memitim melekleriyle dolu bir adada büyümemişti, aynı zamanda büyükbabası Reaver, var olan en güçlü melekti. Blade ve Stryke de meleklerle yabancı değildi ve hayatları boyunca onlarla birlikte eğitim görmüşlerdi. Mace'in annesi, Azagoth'un kızlarından biri, Primori'yi korumak için doğmuş bir Memitim meleğiydi, bu da onu dörtte bir melek yapıyordu.

Bu yüzden, bir Başmelekle sohbet etmek hepsi için sıradan bir gün gibi görünmüş olmalıydı. Bu arada Cyan, hayran mı yoksa dehşete mi kapılmış olduğuna karar veremiyordu.

Gabriel ona döndü, muhteşem, rengarenk saçları çukurlu zırhının omuz plakalarının etrafında dalgalanıyordu. Saçlarının insanlığın tüm renklerinden oluştuğu söyleniyordu ve Cyan bundan hiç şüphe duymuyordu.

"Orijinal sembollere erişebilirsen," dedi ona, "onları onarıp yarığı kapatabilir misin?"

"Onu kapatmayacağız." Hutriel elini masaya vurdu, kulakları sağır eden çatırtı sesi Cyan'ı irkiltti. "Onu yok edeceğiz. Azagoth

sana nasıl yapılacağını anlattı."

Gabriel sandalyesini diğer meleğe doğru çevirdi. "Bir düşün. Onu yıkmanın Gaiaportal'a ne yapacağını bilmiyoruz. Birini yok etmek muhtemelen diğerini de yok eder."

Hutriel etkilenmemişti. "Gaiaportal eski zamanlardan kalma bir kalıntı. Zaten artık bir işe yaramıyor."

"Öyle mi?" Küçük, öfkeli şimşek çakmaları Gabriel'in parlak mavi gözlerini plazma kürelerine çevirdi ve Cyan, havada çıtırdayan gerginliği başka kimse hissedebiliyor mu diye merak etti. "Şu anda Cennetin yüzde doksan dokuzu tecrit altında."

Kapatma mı? Cyan diğerleriyle bakıştı ve onlar da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu.

Hutriel öfkeden deliye döndü. "Gaiaportal'ı *yeniden* açmamızı mı öneriyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Gabriel. "Belki. Tahtlar akıllarını kaçırmış. Hepimiz kapana kısıldık. Güvenlikten sen sorumlusun. Bir kaçış yolu olması mantıklı değil mi?"

"Vatana ihanet sınırında yürüyorsun, Gabriel," dedi Hutriel, sesinde uyarı dolu bir ton vardı. "Ve bunu *iblislerin* önünde yapıyorsun, bu da suçunu daha da ağırlaştırıyor."

Vatana ihanet mi? Neyin vatana ihaneti vardı ki? Ve melekler neden kapana kısılmıştı? Ayrıca, *iblisler* kelimesini kullanma şekli inanılmaz derecede saldırgandı. Ama muhtemelen bunu belirtmek için en uygun zaman değildi.

"Umurumda bile değil." Gabriel'in sesi yükseldi ve Hutriel'in yüzü kızardı. "Her şeyi yakıp yıkmak yerine, geçici olarak yarığı kapatmalıyız. Herkese tam bir yıkımın sonuçlarını düşünmesi için zaman tanımalıyız."

"Benim emirlerim var, senin de öyle," diye tersledi Hutriel. "Tartışma bitmiştir, özellikle de bu... cehennem yaratıklarının önünde. Onlara bu konuda güvenemeyiz."

Mace eğlenerek burnunu çektirdi, Blade Hut'u tabut için ölçüyor gibiydi ve Scotty tırnaklarını inceliyordu.

Stryke ayağa fırladı, avuçlarını masaya vurdu ve Hutriel'e doğru eğildi. "Bir şeyi netleştirelim. Bu *cehennem yaratıkları* kışınızı kurtardı. Burası *benim* saham. *Benim* ekipmanım. *Benim* adamlarım. Sizin bu aşâğılık meleklerle çalışmaktan duyduğunuz mutluluk kadar ben de

bizim gibi aşığılık iblislerle çalışmaktan duyduğunuz kadar mutluyum. Aşın bunu artık." Blade'e anlamlı bir bakış attıktan sonra gözlerini Hutriel ve Gabriel arasında gezdirdi. "Bunu atlatmak için birlikte çalışmalıyız, o yüzden önyargılarınızı bir kenara bırakın ve işinize odaklanın."

Cyan, Stryke'in öfkeli konuşmasını oldukça etkileyici bulmuştu, ama Hutriel küçümseyerek dilini şaklattı. "Sen *bizim kığımızı kurtarmadın*."

"Evet," dedi Stryke, "kurtardım. Hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzken sizi şeytani köpekbalığı ahtapotun önüne atmadım. Bana sonra teşekkür edersiniz." Stryke, Gabriel'e dönünce Mace kahkahayı bastı. "Bu lanet portalla riske girmeyeceğim. Cennetin sorunları ve Gaiaportal'a ne olacağı umurumda bile değil. Bu lanet şeyi yok edeceğiz. Tartışma bitmiştir. Nasıl yapacağız?"

Gabriel'in gözleri öfkeyle parladı ve etrafında ateşli bir aura titredi. Bakışları, saldırı planı yapan iki rakip kurt gibi birbirine kilitlendi ve kalbi duracak gibi olan bir an için, Başmelek'in Stryke'ı olduğu yerde öldüreceğini sandı.

"Suda güçlerim sınırlı," dedi Gabriel sonunda, "ama kendim ve Cyan için yaşamı sürdüren bir baloncuk yaratabilirim. Onu gliflere ya da olması gereken derinliğe götürebilirim. Oraya vardığımızda, güçlerimi kullanarak onunkini güçlendirebilirim. Birlikte, portalı yok edebilmeliyiz."

Stryke bunu düşündü. "Riskler neler?"

"Dediğim gibi, şu anda Cennet risk altında olacak..."

"Onun için," diye sözünü kesti Stryke, Cyan'ı işaret ederek. "Cennet'teki iç savaşınız umurumda değil demiştim. *Onun* için risklerin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ah. Beklenmedik bir sıcaklık hissetti. Shanea, Draven onu ne kadar sevdiğini gösteren bir şey söylediğinde veya yaptığında her zaman bu sıcaklığı hissettiğini söylerdi. Ki bu neredeyse her gün olurdu. Birbirlerine çok aşıktılar.

Shan'ı her düşündüğünde hissettiği öfke dalgasını bekleyerek, otomatik olarak Stryke'a baktı. Bu sefer öyle olmadı. Sadece her zaman var olan keder vardı ve o keder, nedense bir gram daha hafiflemiş gibi geliyordu.

Gabriel, Stryke'in sorusunu düşündü. "Ben güvende olduğum sürece," dedi sonunda, "o da muhtemelen güvendedir."

Cyan bu sözleri *pek* hoş karşılamadı. "Muhtemelen mi?"

Gabriel sandalyesinde daha dik oturdu. "Suda iblislerle savaşma konusunda pek tecrübem yok. Suda yaşayan iblislerin saldırıları son derece nadirdir. Binlerce yıldır denize ya da okyanusa girmedim. Bir balina görürsen, hepsini görmüş sayılırsın, anlarsın ya?"

"En kötü senaryolara hazırlıklı olmalıyız." Scotty, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sandalyesinde boş boş sallanıyordu. "Neler ters gidebileceği konusunda bize bir fikir ver."

"Sen babanın kızımsın, değil mi?" diye düşündü Gabriel. "Bunu bir iltifat olarak alacağım."

Gabriel gülümseyerek başını eğdi. "Aynen öyle. Seni en son arenada antrenman yaparken, daha büyük çocuklara yetişmeye çalışırken gördüğümünden bu yana çok yol kat ettin." Gülümsemesi kayboldu, herkese hitap ederken ifadesi ciddileşti. "En kötü senaryolar mı? Bir leviathan tarafından yutulabiliriz, bu durumda ben kendimi kurtarabilirim ama Cyan muhtemelen hayatta kalamaz. Ya da balonum patlayabilir, bu durumda ben yüzeye çıkamadan Cyan ezilebilir ya da boğulabilir."

"O gelmiyor," dedi Stryke. "Siz meleklersiniz. Bunu kendi başınıza yapabilirsiniz."

"Belki," dedi Gabriel yavaşça. "Buraya tam da bu niyetle geldim. Ama Cyan'ın yardımı başarı şansımızı artırır. Başarısızlığın bedeli, riske atılamayacak kadar büyük."

Cyan ona dönünce sandalyesi gıcırdadı. "Bunu yapmak zorundayım, Stryke."

Bunu yapmam gerektiğini biliyorsun. Zamanımız kalmadı ve son bir çareye sarılmak zorundayız."

Haklıydı ve o da bunu biliyordu. Tartışmadı. Yüzündeki ve boynundaki kaslar seğirecek kadar çenesini sıkıca kilitlemişken tartışamazdı.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Hutriel. "Tabii ki kendi balonumun içinde." Gabriel ona başını salladı. "Hazır mısın?"

"Bekle." Stryke elini kaldırdı. "Cyan'la bir dakika konuşmam lazım." Başını kapıya doğru eğdi. "Özel olarak."

Koridorda baş başa kalınca, Cyan ona döndü. "Ne var?"

Kapıya bir göz attı, muhtemelen kimse dinlemiyor mu diye kontrol etmek için. “Bunu yapmaman gerektiğini düşünüyorum. Onlara güvenmiyorum.”

Stryke'in kimseye güvenmediğinden emindi. “Gabriel'i tanıdığını sanıyordum.”

“Bir sürü melek tanıyorum. Bu yüzden onlara güvenmiyorum. Bir amaç uğruna herkesi ve her şeyi feda ederler,” dedi, ses tonunda karanlık bir hava belirdi. “Gabriel’le sadece birkaç kez karşılaştım, ikisi de kısa görüşmelerdi, ama en iyi arkadaş olsak bile ona güvenmezdim. Sheoul-gra’nın yıkımı sırasında Azagoth’la iş birliği yapıyordu ve nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum.”

Vay canına. Azagoth’un eylemleri sonucunda hem iblisler hem de insanlar arasında pek çok kişi hayatını kaybetmişti, ama daha da önemlisi, bunun tarihin akışına yaptığı etkidi. İnsanlar bu olay sayesinde yeraltı dünyasının varlığından haberdar olmuştu.

“Bir melek neden Sheoul-gra’nın yok edilmesini istesin ki?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti, kaşlarını çatarak. Bir şeyi bilmemekten nefret ederdi. Bir keresinde bir röportajda, cevapsız soruların genellikle onun için bir takıntı haline geldiğini ve haftalarca araştırma labirentlerinde kaybolabileceğini söylemişti.

O takıntı haline getirmeden önce, kız elini hafifçe koluna koydu. “Endişelendiğini biliyorum. Ama başka bir planın yoksa, Gabriel’in planını kullanmak zorundayız. Başka seçeneğimiz yok, Stryke. Bunu biliyorsun. İkimiz de biliyoruz.”

“Evet, evet,” diye mırıldandı, ardından bir küfür ekledi. “Ama bana onlara sırtını dönmeyeceğine söz ver. Melekler bir amaçları olmadıkça iblislerle çalışmazlar ve bizi öldürmeyi eğlenceli bulurlar. Hiçbirine güvenme.”

Bakışları onunkilerle buluştu, gözlerindeki yoğunluk nefesini kesmişti. Eskiden gözlerinin soğuk, dipsiz ve boş olduğunu düşünürdü. Ama şimdi kayıtsızlık maskesinin altında çıplak duygulardan başka bir şey görmüyordu. Hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu, ama artık gerçeği biliyordu.

Her şeyi önemsiyordu. O kadar ki, kendini korumak için bir bariyer örmüştü.

Stryke’in sorunu, yeterince duygusu olmaması değildi. Sorun, çok fazla duygusu olmasıydı.

Bir de genel olarak pisliğin teki olması meselesi vardı. Ama kız bunu biraz takdir etmeye başlamıştı, özellikle de bu tavır ona değil de başkasına yönelik olduğunda.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle, bir elini kaldırıp kızın yanağını avuçladı.

Kalbi ani bir aciliyetle çarpmaya başladı, o anda donakaldı, onun şefkatine ve buna verdiği tepkiye şok oldu. O, sadece bir dokunuşla tüm engellerini ortadan kaldırmıştı.

Aniden, bir şey platformu sarsmıştı. Ayaklarının altındaki fayanslar çökmüş ve duvara doğru savrulmuşlardı, sadece Stryke'ın gücü düşmelerini engellemişti. Yine de, omurgası alçı duvara çarptığında, Stryke ona çarpmıştı.

Acıyı bile hissetmedi. Sadece sarsıntı ve titreme vardı, ve ikisi. Gözleri onun gözlerine kilitlendi. Bir sarsıntı daha oldu ve başını eğerek, kısa ve tutkulu bir öpücükle dudaklarını ele geçirdi.

Ayrıldığında, bakışları yakıcıydı ve kız kendini yanmak ister gibi hissetti. "Dikkatli ol. DART'ın sana ihtiyacı var."

İçinde bir hayal kırıklığı hissi uyandı. "Sadece DART mı?"

Dudaklarının bir köşesi gülümsemeyle kıvrıldı. "StryTech de."

O da gülümsedi çünkü "StryTech de" diye duymamıştı, "*Ben de*" diye duymuştu.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Hutriel, yüzünde şüphe dolu bir ifadeyle, bakışlarını Gabriel'den ayırıp platformun korkuluğundan aşağıdaki dalgalara baktı.

Pek sayılmaz. Şansını yüzde 50 olarak görüyorum.

"Kesinlikle," dedi Gabriel. "Kendime güveniyorum."

Hutriel ona döndü, harap olmuş siyah ve kırmızı zırhı gıcırdıyordu. "Cyberis iblislerine güvenmiyorum."

"Ben *hiçbir* iblise güvenmiyorum. Ama Cyan bizim en büyük umudumuz."

"Selam, melekler." Cyan, Gabriel'in yanındaki tekne iskelesine yerleşirken ikisine de sert bir bakış attı. "Sizi duyabiliyorum. Peki, bunu neden kendi başınıza yapamıyorsunuz, bir daha söyleyin bakalım?"

Hutriel, onun alaycı sözlerini hiç anlamadı. "Yapabiliriz. Ama biz Deniz Gökselleri değiliz, bu yüzden güçlerimiz su altında çok uzağa uzanmıyor. Senin sihirli yeteneklerin bunu telafi edebilir."

Gabriel kaşlarını çattı. "Tahtlar neden bunun için bir Deniz Melekleri göndermedi?"

"Çünkü su üzerinde hüküm süren tek melekler Prensluklerdir," dedi Hutriel. "Güç mücadelesinde Tahtların tarafına geçmiş olabilirler, ama Şeytan'ın isyanının lekesi hâlâ üzerlerinde. Böyle bir konuda onlara güvenilemez."

Güçleri de Gabriel'inkine, hatta Hutriel'inkine kıyasla zayıftı. Ama yine de birini göndermek akıllıca olurdu. Tahtlar aptaldı.

"Aynen öyle," dedi Cyan. "Görüyorsun, bana ihtiyacın var. O halde, kibar olamıyorsan, en azından benden sanki ayakkabının tabanından kazıdığın bir şeymişim gibi bahsetmeyi kes." Birkaç metre ötedeki platformda, bir çubuk gibi gergin duran Stryke'a bir göz attı. Gabriel'e döndüğünde, ona kararlı bir şekilde başını salladı. "Peki, bunu nasıl yapacağız?"

Bu iblisi sevmişti. Ona güvenmiyordu, ama onu seviyordu. Bu arada Hutriel, işine yaradığı sürece onu öldürmeyi planlıyordu muhtemelen. Muhtemelen hepsini öldürmek isteyecekti.

"Bizi bir hava baloncuğunun içine alacağım. Konuşabileceğiz, ama kenarlara dokunmamaya çalışın, yoksa sızıntı olur."

"Tamam." Getirdiği el fenerini sıkıca kavrayarak, derin bir nefes verdi. "Hadi yapalım şunu."

Cyan arkasına geldi ve omuzlarını kavradı. Kabarcık onları şeffaf bir yumurta kabuğu gibi sardıktan sonra, Cyan onları platformdan yukarı ve uzağa fırlattı, ardından suya indirdi.

Bir an için, boğuk bir sessizlik onları sardı. Cyan'ın el feneri, onları sondaj kılıfına yönlendirecek kadar ışık sağladı ve o hızla alçalmaya başladı.

"Bu ışık aşağıya kadar yeter mi?" diye sordu.

"Piller bitmediği sürece." El fenerini biraz aşağı doğru eğdi. "Taran, bazı canavarların bir tür elektrik darbesi

ve bazen pilleri kısa devre yaptırıyorlarmış. Neden? Işık çıkaramaz mısın?"

"Yapabilirim," dedi. "Ama melek ışığı iblisleri çeker. Kahrolası bir rahatsızlık."

"Aynen öyle," diye mırıldandı kız, bileğindeki iletişim cihazının derinlik sensörüne bakarak. "Yetmiş metre. Yaklaşıyoruz."

Gabriel, inerken etraflarındaki balonun yüzeyindeki basıncın arttığını hissetmiyordu, ama nedense kendini daha sıkışmış hissediyordu. Binlerce yıl önce bir mağarada mahsur kaldığından beri dar alanlardan nefret ediyordu ve bu durum giderek daha rahatsız edici hale geliyordu. Melek kulağıyla duyduğu sesler

—bozuk, boğuk inlemeler ve çığlıklar—rahat hissetmesine yardımcı olmuyordu. "Dur. Sembolleri görüyorum," dedi Cyan. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

Sanırım benimkine melek enerjisi ekleyip nanomakineleri trilyonlarca küçük Cennet bombasına dönüştüreceğiz. Haklı mıyım?"

Bu harika olurdu. Nanomakineleri ebedi ateşe ulaştırabilirse, onları Cennet'in gücüyle söndürebilirlerdi. Bu da Gehennaportalı yok eder ve Revenant'ı orada hapsederdi.

Ama bu aynı zamanda Gaiaportal'ı da yok edebilir. Ve melekleri hapsetmiş olur. Kahretsın.

"Gabriel?"

Tereddüt etti. Sesler yaklaşıyordu. Akli, elindeki tüm seçenekleri, tüm sonuçları, tüm senaryoları düşünerek dönüyordu. Daha da ürkütücü sesler... ve sağında büyük bir gölge. Acele etmeleri gerekiyordu.

"Gabriel!"

"Evet. Öyle yapacağız. Hayır, bekle." Kararsızlık, onu nadiren yaşadığı bir şekilde felç etti. Güçlü bir melek olarak — Başmelek standartlarına göre bile müthiş — kararlarından nadiren şüphe duyardı. Kim ona karşı çıkmaya cesaret edebilirdi ki?

Ancak Tahtlar işin başında olduğundan, burada atacağı yanlış bir adım yaklaşan Sınavını etkileyebilirdi. Daha da kötüsü, yarığı kapalı bırakıp Gehenna Portalı'nı açık tutmak çok kötü sonuçlanabilirdi.

"Gabriel! *Merhabaaa.*"

Lanet olsun! "Portalı yok etmiyoruz," diye neredeyse bağırdı. "Yarıkuşuğu onarın."

"Ama ben sanıyordum ki..."

"Onar şunu!" diye bağırdı, kararından nefret ediyordu ama diğer seçeneği de aynı derecede nefret edeceğini biliyordu. "Acele et!"

Kalbi göğüs kafesinde hızla atıyordu ve ağzı kurumuştı. Bu bilgi, başka birine güvenebilece kadar gizli tutulmalıydı. Ama kime? Reaver komadaydı, Metatron gözetim altında tutuluyordu ve diğer tüm Başmelekler zihinlerinin içinde hapsolmüştü. Zaten Gabriel'in kimseyle konuşmasına izin verilmüyordu.

Bunu ne kadar süre kendine saklamak zorunda kalacaktı? Aslında, kendine ve Cyan'a. Cyan bir sorun teşkil ediyordu.

Onu öldürmek zorundayım.

Garip bir şekilde, bu düşünce hoşuna gitmedi. Genelde iblisleri öldürmekten zevk alırdı. Onlar işkenceyle katledilmeyi hak eden iğrenç yaratıklardı. Ama aynı zamanda, yararlılıkları sonunda sona erecek olsa bile, bazılarının yaşamayı hak ettiğini bilecek kadar uzun süredir hayattaydı.

Cyan ona onlardan biri gibi gelmişti. Kötülük ölçeğinde düşük seviyedeydi, sadece hayatını yaşamak istiyordu. Ve şu anda, iyilik ve kötülük arasındaki savaşıta doğru tarafta yer alıyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Kız hareketsiz kaldı, gözü onun göremediği sembollerdeydi. "Neredeyse bitti."

"Cyan?"

"Evet?"

O, yine riskli bir hamle yapmak üzereydi. "Burada olanlar hakkında yalan söylemen gerekecek."

"Anlamadım?"

"Çalışmaya devam et," dedi sakın bir sesle, kalbi deli gibi çarpmasına rağmen. "Bize doğru gelen... şeyler var. Fazla vaktimiz yok." Yanlarında, Hutriel heyecanla o şeyleri işaret ediyordu.

"Çalışıyorum. Konuşmaya devam et."

"Herkes portalı yok ettiğimizi söyleyeceğiz." Sessizlik. Sonra,

"Neden?"

İşte burada ona bir Başmelek olduğunu ve nedenini bilmesine gerek olmadığını söylemesi gerekiyordu. Ama o bir bilim insanıydı,

ve sebepsiz yere yalan söylemezdi. Bu yüzden, bu iblisle her şeyi ortaya koyup ona güvenecekti.

Ne kadar da aptalım.

“Çünkü onu yok etmenin yarardan çok zarar getireceğine inanıyorum. Daha sonra geri gelip yok edebiliriz.”

Kadın gerildi; elleri omuzlarında olmasaydı fark edemeyeceği kadar hafif bir şekilde üst vücudu kaskatı kesildi. “Elbette.”

Ona güvenmiyordu ve o da onu suçlamıyordu. Bir melek, bu kadar kötü ve yaygın bir yıkıma yol açma potansiyeli olan bir şeyi neden yok etmek istemez ki?

Bu ona da çılgınca geliyordu.

Belki de feci bir hata yapmıştı. “Bana güvenmen gerek.”

“Öyle mi? Hangi takımdasın dostum? Ve sırrını saklamak için ne yapmaya hazırsın? Bunu bilen tek kişi ben olduğuma göre, yukarı çıkarken talihsiz bir kaza geçireceğimi tahmin ediyorum.” Derin bir nefes verdi. “İşimi bitirdim.”

“Bitmedi. Seni öldürmeyeceğim.” “Hayır, demek istediğim, ben bittim. Onarımla ilgili...”

Bir şey onlara çarptı. Yuvarlandılar ve balonun duvarlarına şiddetli bir güçle çarptılar. Bu şiddet, Cyan'ın elinden el fenerini düşürdü. El feneri balonun duvarlarını delip derinliklere düştü, ışığı bir anda söndü. Gabriel onu tamir edemedi, kalkanın içinden birkaç galon su akmaya başladı.

Karanlık onları sardı ve Gabriel ışığını yaktığında, bunu yapmamış olmayı diledi. Deniz, iblis balıklarıyla doluydu; grotesk, yarı saydam bedenleri ışığının kenarlarında kıvranıyor, jilet gibi dişleri parlıyordu.

Aniden, kabus sürüsü ikiye ayrıldı ve lav gibi parlayan gözleri olan, nükleer denizaltı büyüklüğünde bir canavara yol açtı.

“Yukarı çıkıyorum!” Yukarı doğru fırladı. Canavar da peşlerinden hızla geldi.

Su yüzeyini aştı ve hemen arkasında, dişli iblis de yüzeyi aştı. O, Stryke ve diğerlerinin beklediği yere doğru dönüp yön değiştirirken, iblis ona saldırdı. Canavar suya geri düştüğünde çıkan devasa bir sıçrama Gabriel'i neredeyse devirdi, ama o

Cyan'a sıkıca tutundu ve kendini toparlayarak Stryke'a doğru yoluna devam etmeyi başardı.

Solunda, Hutriel platformun arkasında süzülüyordu; kanatlı, dikenli yüzgeçli bir yaratık onu kovalıyordu.

"Unutma," diye Cyan'ın kulağına homurdandı, bekleyen *Sea Storm* ekibine yaklaşırken, "kimseye tek kelime etme. Stryke'a bile. Tabii o sondaj çalışmalarına yeniden başlamazsa ya da platformu satmak istemezse. Bu önemli, iblis. Cennet'teki mevcut yönetim onu idam eder."

Muhtemelen bu doğru değildi, ama Gabriel, Cyan'ın *onun* durumunu umursayacağından şüpheliydi. Cyan, Gabriel'in zaten başının belada olduğunu ve bunun onu sadece hapse atmakla kalmayıp, kimsenin onu asla bulamayacağı başka bir alemdeki ıssız bir gezegene hapsedilmesine neden olabileceğini umursamayacaktı. En ağır suçlara ayrılmış bir kader... Cennetten kovulma ya da idam edilme seviyesine henüz ulaşmamış suçlara.

Hayır, teşekkürler.

Hiç tereddüt etmeden, Cyan'ı Stryke'ın önündeki güverteye bıraktı ve elindeki ateşli kılıcıyla bir rüzgâr akıntısı üzerinde yukarı doğru uçtu. Hutriel'in uçan iblisle olan savaşını göremiyordu, ama hissedebiliyordu.

Biraz kan dökme zamanı.

Bölüm 21

Stryke, Cyan güverteye çarptığı anda onu yakaladı. Gabriel, uzun boyunlu, kabus gibi bir yaratık sudan sıçrayıp sivri pullarından buhar çıkarken uçup gitti. Arbalet oklarının vızıltısı kulaklarının yanından fısıldayarak geçti ve alev makinesinin ısısı kolundaki kılları kavurdu. İblis, okların ve alevlerin tüm gücünü üstüne aldı, acı içinde çığlık attı ve denize geri düştü.

"Geçit yok edildi mi?" diye sordu ona.

"Ah... evet... Kahretsin, arkanda!"

O şeyin kuyruğu desteklere ve duvarlara çarparak onları parçalarken, ikisi de eğildiler ve yaratık dalgaların altında kayboldu.

"Stryke!" Taran merdiveni iki basamak atlayarak indi. "Açıkta sıcaklık normal. Hiçbir ısı izi yok. Sanırım açıklık kapatıldı. Ama şimdi bu iblisler burada sıkışıp kaldı."

Stryke, platformun yürüyüş yollarında sıralanan güvenlik görevlilerine seslendi. "Tetikte olun. Bu iş bitmeden daha fazlası gelebilir."

Patlamalar, çığlıklar ve korkunç kükremeler, platformun diğer tarafından geliyor gibi görünüyordu.

"Gabriel," diye nefes nefese haykırdı Cyan. "O olmalı."

Hareket ettiler ve savaş seslerine doğru koştular. Yıldırımlar ve kırmızı kıvılcımlarla dolu kara bulutlar başlarının üzerinde çalkalanıyordu, ancak helikopter pistine yaklaştıklarında her şey sessizleşti.

Ölümcül bir sessizlik. Sisteki yaratıklar bile ses çıkarmıyordu.

Sonra, bir ses sessizliği bozdu. *Damla. Damla. Damla.*

Kan. Kanlı güverteye, korkuluklardan ve borulardan damlıyordu; orada, bir düzine parçalanmış iblis eti, oyun tahtasındaki küçük taşlar gibi titriyordu. Tüyleri etrafa saçılmış, devasa, parçalanmış bir kanat, üst yapının çatısından sarkıyordu.

"Gabriel!"

Melek, elinde kılıcıyla uzak korkuluğun yanında duruyordu. Kılıç artık alev almıyordu ve ucu güverteye dayanmıştı. Ayaklarının dibindeki cesede boş boş bakarken, silah tutmak için fazla ağır görünüyordu.

"O... bir kafa mı?" Cyan kanlı bir nesnenin yanından geçti. "Sanırım Hutriel'in," dedi Stryke.

Nitekim, Gabriel'e yaklaştıkça, tek kanatlı, başsız cesedin Hutriel'e ait olduğu anlaşıldı. Birkaç metre ötede, Hutriel'i helikopter pistine kadar kovalayan iblisin Land Rover büyüklüğündeki kopmuş kafası yatıyordu.

"Ne oldu?"

Gabriel başını kaldırdı, saçları kanla yapışmış, zırhı kan lekeleriyle kaplıydı. "O şey... onu paramparça etti."

"Stryke!" Arkasını döndü. Cyan, güvenlik ekibi ve üç DART ajanı merdivenin tepesinde şok içinde aniden dururken, uzaktaki bir noktayı işaret etti.

Sis incelerek kendi üzerine katlandı. Kötü perdenin içinden loş, süzölmüş bir ışık sızıyordu. Yaratıklar artık sisin derinliklerinde kıvranıp çığlık atmıyor, aşağıdaki deniz de artık çalkalanmıyordu. Bir dakika içinde sis kayboldu ve bulutsuz mavi gökyüzü platformu aydınlattı.

Evet.

"Taran," diye bağırdı Stryke. "İletişim sistemini kontrol et ve StryTech'i hatta bağla. Gerekli olmayan ve yaralı tüm personeli buradan çıkarmak istiyorum."

"Geri dönmek için sabırsızlanıyorum," dedi Cyan. "Kendimi pizzayla tıka basa doyurup bir şişe şarabı bitireceğim."

Bu ona da iyi bir fikir gibi geldi. Ama şu anda ona eşlik etmesini istemek uygun görünmüyordu. Sosyal becerileri pek iyi olmayabilir, ama kanla ıslanmış bir katliam sahasında dururken birine çıkma teklif etmemesi gerektiğini biliyordu.

"Gabriel," dedi, meleğe dönerek. "Arkadaşın için üzöldüm."

"Ne?" Gabriel, sanki nerede olduğunu yeni fark etmiş gibi şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. "Ah. Hutriel." Cesede tekrar baktı. "Üzülme. O hepinizin canını alacaktı."

Elini salladı ve ceset, kopmuş kafasıyla birlikte havaya yükseldi. Bir an sonra, Gabriel ve ölü melek ortadan kayboldu,

Cennete ya da nereye gidiyorlarsa oraya geri döndüler. Hutriel platformdaki herkesi öldürmeyi mi planlamıştı?

DART üçlüsü onlara doğru koşarken, o ve Cyan endişeli bakışlar değiştirdiler.

"Hutriel'in boynunu gördün mü?" diye sordu.

Cyan ona endişeli bir bakış attı. Görmüştü. Temiz bir kesikti.

Sanki bir iblisin pençesi ya da dişleriyle değil, bir kılıçla yapılmış gibiydi.

Bölüm 22

Cennete geri dönen meleklerin çoğu aynı yerde ortaya çıkıyordu.

Güneş Terası, kristal bir volkanın kraterinin üzerinde yüzen, yuvarlak, altın çinili bir platformdu. Oradan, güvenlik güçleri tarafından durdurulmazsanız, krallığın istediğiniz herhangi bir yerine anında gidebilirdiniz.

Gabriel, Zaphkiel'e rapor vermeden önce evine gitmeyi ummuştu, ama şans eseri, Petulas adında bir Taht onu bekliyordu, elinde bir Ligorial vardı.

"Zaphkiel günler önce dönmeni bekliyordu," dedi Petulas, Gabriel'in takması için metalik gümüş bileziği uzattı.

"Günler mi?" Sıkışıp kalmış olmanın ve güçlerinin engellenmiş olmanın verdiği rahatsızlık, şaşkınlığına yenik düştü. Ligorial, sıradan bir takı gibi görünebilirdi, ancak hem melek güçlerinin kullanımını kısıtlıyordu hem de sahibinin tek bir düşüncesiyle, bir piton gibi takan kişinin vücudunu sarabiliyordu.

"İnsan dünyasında neredeyse bir hafta geçti. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Bir hafta mı? O kötü sis, zamanın daha hızlı aktığı bir Sheoul bölgesinden dünyevi aleme sızmış olmalı ve *Deniz Fırtınası*'ni bu zaman bükülmesinin içinde hapsetmiş olmalı.

"Beni Zaphkiel'e götür yeter."

Petulas, Gabriel'in arkasına bakmak için boynunu uzattı. "Hutriel nerede? Bize seninle birlikte geleceği söylenmişti."

Gabriel, tüm Başmeleklerin mükemmelleştirdiği soğukkanlı, üstün bir kayıtsızlığı yüzüne yansıtarak ifadesini düzeltti. Bu zor değildi. Şu anda hissizdi. Her şey harikaydı. Harika. Lanet olası harika.

"Hutriel gelmiyor." Hutriel as/a gelmeyecekti.

Yalakalı ona baktı ama hiçbir şey söylemedi; bir anda Taht Karargahına ışınlandılar. Gabriel, Zaphkiel'in odasına girdi; Zaphkiel, diğer iki yüksek rütbeli Taht ile birlikte bir

Zaphkiel'in odasına girdi.

Zaph ayağa kalktı, resmi mor cüppesi mücevherli terliklerinin etrafında dalgalanıyordu. Tanrım, Gabriel Metatron'u özlemişti. O genellikle havadar, rahat kıyafetler giyerdi ve pisliğin teki değildi.

"Nihayet," dedi Zaphkiel. "Ne haberlerin var?"

Gabriel sözlerini dikkatlice seçti. "Gehennaportal artık bir tehdit değil."

"Yani onu yok mu ettin?" Gabriel başını sallayınca, Zaphkiel'in dudakları büzüldü. "Azagoth bunu yapmak için gerekli araçları sana isteyerek mi verdi? Peki Hutriel nerede?"

Diğer meleğin adı anıldığında Gabriel'in ruhunu bir gölge kapladı, ruhunun derinliklerine işleyerek kıvrılıp büküldü.

"Öldürüldü," dedi. "Savaşta."

"Öldürüldü mü?" Zaphkiel'in sağındaki kadın Morasha, kızıl cüppesi hışırdayarak ayağa kalktı. "Nasıl?"

O an, yavaş çekimde ve kristal berraklığında zihninde canlandı. İblis dişleri, parıltıyan kılıçlar, kan ve tüyler. Normalde demir gibi sağlam olan midesi bulandı.

"İblisler platforma saldırdı." Yutkundu. "Hutriel... cesurca savaştı."

"Cesedi ne oldu?"

Hutriel'in cesedinin dalgaların altında batışının görüntüsü gözlerinin önünde canlandı ve midesi bulandı. "Denize kapıldı."

"Bu çok talihsiz," dedi Morasha. "O, en büyük savaşçılarımızdan biriydi." Gabriel'e gözlerini kısarak baktı. "Ölümüne tanık olan var mıydı?"

Gabriel, Morasha'ya sert bir bakış attı ve Başmelek tavrını takındı. "Anlattıklarına şüphe mi duyuyorsun?"

"Sadece tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum. O benim arkadaşımdı."

"O benim de arkadaşımdı," dedi Zaph. "Bunun içyüzünü ortaya çıkaracağız."

Ama önce, sen yokken neler olduğunu bilmek istiyorum. Kiminle konuştuğunu. Azagoth'un ne dediğini. Konutunun nasıl bir yer olduğunu, duvarlarının rengi dahil her şeyi. Anladın mı?"

"Peki sonra ne olacak?"

"Sonra, Çile'ye kadar hücrenize geri gönderileceksiniz."

Hayır. Yapacak çok işi vardı ve bunu başarmanın çok az yolu vardı. Hapsedilirse kesinlikle hiçbir şey yapamazdı. Ama nasıl yapabiliirdi ki...?

“Önce Reaver’ı görmek istiyorum,” diye patladı.

“Reaver mı?” Zaph şaşkın görünüyordu. “Neden? O tepki vermiyor.”

“Çile'den önce istediğim kişiyi görme hakkım var. Ben Reaver'ı seçiyorum.”

Aptallar birbirlerine baktılar ve sonunda omuz silktiler. “Yasalarımız o kişinin bilinçsiz olmasına izin veriyorsa, bunu kabul ederiz.”

“Kabul. Hadi konuşalım.”

Çoğu Cennet hapishanesi gibi, Reaver'ınki de özellikleri olmayan, sonsuz bir hiçlikti. Yerdeki... tabii buna yer denebilirse... yaklaşık dört fit yukarıda süzülüyordu. Teknik olarak, ne zemin, ne tavan, ne de duvar vardı. Sadece... boşluk. Hem karmaşık, hem de inanılmaz derecede basitti.

Ve Gabriel, Reaver'ın dinlenen bedeninin yanında süzölmek için kanatlarına ihtiyaç duymasa da, meleğe saygı göstererek kanatlarını açmış ve alçakta tutmuştu.

Reaver... bir efsaneydi.

Ve tam bir ahmaktı.

Ama bronz süslemeli parıldayan beyaz cüppesiyle orada uzanmış, erimiş altın bir şelale gibi sarkan parlak saçlarıyla, dinlenmekte olan bir kral gibi asil görünüyordu.

En azından, Tahtlar'ın darbesinin hemen ardından olduğu gibi esir tutulmuyordu. Onlar, Reaver'ı kontrol altında tutmak için kısıtlanmış Başmelekleri akıllıca bir güç kaynağı olarak kullanmışlardı.

Ama şimdi, kendi bedeninin içinde bir tutsaktı.

“Selam,” dedi, neşeli görünmeye çalışarak, sanki tüm dünyası alt üst olmamış gibi. “Ben Gabriel, en sevdiğin ikinci Başmelek.”

Belki. Reaver, onu yetiştiren amcası Metatron dışında hiçbirini sevmezdi. Geri kalanlarına küçümseyici ve saygısızca davranırdı. Ama Gabriel'in kardeşlerinin çoğu da Reaver'a aynı şekilde davranıyordu. Onun Radiant statüsünü hak edip etmediğini sürekli tartışırlardı.

Gabriel'e göre, bunu hak ediyordu. Adam kelimenin tam anlamıyla cehenneme gidip gelmiş, kendini defalarca feda etmişti. Gabriel ondan pek hoşlanmayabilirdi, ama ona saygı duyuyordu. Şeytan'la birlikte bir hapishanede

Şeytan'la birlikte bir hapishaneye kapatabilecek kadar güçlü olan herkes, büyük saygı görmeyi hak ediyordu. Ve belki biraz da hayranlık.

"Bak, umarım beni duyabiliyorsundur çünkü başımdan bazı şeyler geçiyor." Son zamanlarda yaptığı her hareketi sorgularken derin bir nefes verdi. "Senin o kalın kafanın dışındaki durumu sana anlatabilmek için, bana gerçekten yardım edebilecek biriyle konuşma fırsatını kaçırdım."

Mizah yapma girişimi, kendisi için bile başarısız oldu. Çok fazla şey oluyordu ve başı çok büyük beladaydı.

"Muhtemelen tüm Başmeleklerin stazda tutulduğunu zaten biliyorsundur. Sadece Metatron ve ben bilinçliyiz. Ben sadece özgürüm"—bileğini kaldırdı, kısıtlayıcı bileklik tıkırdadı—"eğer buna özgür denebilirse, çünkü Azagoth ile olanlar için beni cezalandırmaya çalışıyorlar. Metatron hâlâ buralarda çünkü Yaratıcı'nın sesini duyurabilecek başka birini bulana kadar ona ihtiyaçları var. Tabii ki biz hiçbir şey duymadık. Rehberliğimiz yok ve işler... kötüye gidiyor. Tahtlar işin başında ve sert kontrol dışında nasıl yönetileceğini bilmiyorlar. Cennet tecrit altında ve herkes diğerini casus sanıyor."

Oda içinde volta atarken, Çile öncesi danışmanlık seçiminden pişman olmaya başladı. Çok endişeli olduğu için değil. Ama mümkün olan en hafif cezayı almak istiyordu. Başka bir aleme ya da gezegene sürülmek ya da diğer Başmelekler gibi son bulmak istemiyordu; onlar, kötülüğe karşı Son Savaş'ta ihtiyaç duyulana kadar yüzyıllar boyunca öyle tutulabilirlerdi.

"Gördüğüm kadarıyla ailen iyi durumda. Kafanda ne dönüyorsa, bu seni rahatlatır. Ve... Harvester hakkında haberlerim var."

Bir tepki bekleyerek dikkatle izledi. Herhangi bir tepki. Bu yüzden buradaydı. Reaver'ın geri getirilmesi gerekiyordu. Eğer kaçıp Başmelekleri bir şekilde kurtarabilirse...

Bu çok zor bir ihtimaldi. Kesinlikle. Ama Reaver daha büyük zorluklarla yüzleşmiş ve zaferle çıkmıştı.

Ayrıca birkaç kez feci şekilde başarısız olmuştu. Ve bunun bedelini ağır ödemişti.

Reaver kıpırdamadı. Kirpik bile kıpırdamadı.

"Onu artık hissedemediğini biliyorum," dedi Gabriel. "Üzgünüm."

Reaver'ın ne kadar acı çektiğini anlayamıyordu. Gabriel, yüzyıllar boyunca birkaç kez aşık olmuştu, ama hiç bir eş edinme arzusu hissetmemişti. Hayattaki amacı, sanki farklı bir yolda, bir şekilde büyüklüğe doğru giden bir yolda olduğunu hissettiriyordu. Evet, kulağa kibirli geliyordu, ama içten içe, dünyanın kaderinde bir fark yaratacağını, kritik bir fark yaratacağını hissediyordu. Bir eş edinmek bunun bir parçası değildi.

"Harvester'ın Gaiaportal'dan geçtiğini biliyorsun," dedi Gabriel, ki bu aptalca bir soruydu çünkü elbette Reaver bunu biliyordu. Şu anki durumu bunun doğrudan bir sonucuydu. "Eh, bu sadece onu öldürmekle ve aranızdaki bağı koparmakla kalmadı, aynı zamanda Gehennaportal'ı da etkinleştirdi. Bir sürü belaya yol açtı. Yani, düşünürsen, yaşadığı gibi öldü."

Sevgiyle gülümsedi; bu tuhaftı, zira Harvester hiç de sevimli bir tip değildi. Düşmüş bir melek olarak o kadar uzun süre babası Şeytan'ın yanında sadakatle hizmet etmişti ki, ışığa döndükten sonra bile karanlık onun bir parçası olmuştu.

"Ama mesele şu, Reaver." Radiant'ın başının yanında durdu ve kulağına yaklaştı. Kimsenin bunu duymaması gerekiyordu, ama Gabriel bu kadar hassas bir bilgi konusunda riske girmek istemiyordu. "Harvester'ın Grace'i Yaratıcı'ya asla geri dönmedi. Torununun kızı Eva'da bir konak buldu."

Hiçbir şey. Hiçbir değişiklik.

Hayır... bekle. Reaver'ın göz kapaklarının altında gözbebekleri hareket etti mi?

Heyecanla Gabriel tekrar eğildi. "Beni duydun mu? O gitmedi. Ama o insan bedeni onu ancak bir süre barındırabilir. Sana ihtiyacı var, Reaver. Özellikle de Tahtlar onun yerini öğrenirse. Onu Eva'dan koparabilirler. Bunun ölümcül olabileceğini biliyorsun. Ya da daha kötüsü." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Zavallı Logan."

Evet, durumu abartıyordu, ama yalan söylemiyordu. Reaver'a tüm sonuçların hatırlatılması gerekiyordu.

"Peki onu ele geçirdiklerinde ne yapacaklar? Onu Yaratıcı'ya geri vereceklerini sanmıyorum. Bir şekilde onu hapsedecekler. Belki de onu başka bir konakçıya yerleştirip, Şeytan'ın kızı olarak sadece onun sağlayabileceği bilgileri Son Savaş için kullanmak isteyecekler. Ona işkence edebilirler."

Reaver'ın gözleri birden açıldı.

Gabriel neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Hey. Orada mısın? Eğer öyleyse, gözlerini kapatmalısın. Şu anda en ufak bir farkındalığın olduğunu kimseye belli edemezsin."

Reaver göz kapaklarını çok yavaşça indirdi, uzun kirpikleri cildinde gölgeler bıraktı.

Evet! Heyecan, Gabriel'in ellerini titretirken, onları Reaver'ın koluna koydu. "Gözlerini açmaktan başka bir şey yapabiliyorsan, pazılarını ger."

En ufak bir seğirme bile yoktu. Hiçbir şey. Reaver muhtemelen bilincinin sınırındaydı. Bu da geriye kayabileceği ya da yavaş yavaş kendine gelebileceği anlamına geliyordu.

Gabriel, bu yaptığı son şey olsa bile onu kendine getirecekti.

"Beni dinle, Reaver. Çile'm yakında başlayacak. Ondan önce bilincine geri dönüp kafaları kırmaya başlasan harika olur. Ve bunu sadece saçma sapan bir cezadan kurtulmak istediğim için söylemiyorum. Birçok insanın buna ihtiyacı var. Ailenin. Tüm Cennet'in. Harvester'ın."

Bir gong çaldı, süresinin dolduğunu işaret ediyordu.

"Bizi hayal kırıklığına uğratma, Reaver," dedi aceleyle. "Kıyamet yaklaşıyor ve en iyi savaşçılarımızın hazır olduğu, düzenli bir Cennet'e ihtiyacımız var. Sana güveniyoruz." Derin bir nefes aldı ve sanki karnındaki ağır hissi gidermek istercesine nefesini yavaş ve kontrollü bir şekilde bıraktı. "Üzerimize bir karanlık çöküyor. Üzerime... bana." Sesi titriyordu ve sesini tekrar alçaltarak neredeyse fısıldar hale getirdi. "Korkunç bir şey yaptım, Reaver. Ruhu karartan bir şey. Seçimimin doğru olması gerekiyor ve bu ancak Başmelekler yeniden iktidara gelirse gerçekleşebilir." İsteddiği ve umduğu her şeyin mümkün olacağına dair kendi yanılgısına neredeyse gülecekti. "Yani, bilirsin, uyan ve Cenneti ve Dünyayı kurtar. Yine." Çıkışa doğru yöneldi, kapıda dönüp arkasına baktı. "Ama baskı hissetme."

Hayır, baskı artık tamamen onun üzerindeydi.

Bölüm 23

Birkaç saat içinde platformdan tahliyeyi tamamladılar, ama Stryke geride kalarak olayın ardından ortaya çıkan sorunlarla ilgilenip ileriye dönük bir yol bulmaya çalıştı. Anlaşılan, bastırıcı ilaçları teslim almıştı ve Taran'ın emirleri üzerine Cyan'ı veda etmeden yoluna göndermişti.

Elbette, son derece meşguldü. Tüm iletişim hatları yeniden kurulduğunda, mesaj yağmuruna tutulmuştu. Hepsini öyleydi.

Ama yine de. En azından... ne yapabilirdi ki? Onu öpebilirdi? Gabriel'le suya girmeden önce onu öptüğü gibi?

Bu anı, içini sıcaklıkla doldurdu. Onun yoğunluğu, tutkusu... Titredi, tehlike altında olmasalardı, yalnız olsalardı ve bir yatakta olsalardı bu tutku nasıl olurdu diye merak etti. Ya da yerde. Ya da her nerede olursa.

Artık ona ihtiyacı kalmadığına göre, Stryke ona ilgi duyar mıydı? Aralarında bir ilişki olduğu söylenemezdi.

Dairesinin kapısını açarken bu düşünceye gülümsedi. StryTech'in milyarder CEO'su ve dünyanın en gözde bekarı olan Stryke ile bir ilişki mi? Ne kadar saçma.

Dairesine adım attığında, eğlencesi kayboldu ve yerini ani bir yalnızlık aldı. Shanea olmadan ev kesinlikle boş geliyordu. Ama kapıyı arkasından kapattığında, hissettiği şey ona yeni bir şey gibi geldi. Farklı bir tür yalnızlık.

Ya da belki de sadece aşırı yorgundu. Ve öyleydi.
bitkin. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak.

Bir Başmelek, ondan son derece tehlikeli ve muazzam derecede önemli bir bilgi hakkında yalan söylemesini istiyordu. Omuzlarında bu yük varken nasıl işlev görebilirdi ki? Şüphe çekmeden Stryke'a *Sea Storm* ile ilgili planlarını nasıl sorup duracaktı?

Meleğe güvenebilir miydi ki? Arkadaşının kafasını kesmiş olabilecek bir meleğe?

Aniden gelen bir ürpertiyle titreyerek, doğruca duşa yöneldi. Sıcak buhar onu hem rahatlattı hem de canlandırdı, Stryke'in sudan, seksten ve yemekten nefret ettiğini düşünmesine neden oldu. Hayattaki en büyük zevklerden bazıları. Eğlenmek için ne yapıyordu?

Temizleyici duşun altında bol bol vakit geçirdi ve saçını kurutup eşofmanını giydiğinde, neredeyse yeni bir insan gibi hissediyordu.

Dünyanın kaderi ellerinde olan biri. Önemli bir şey değil.

Buzdolabında yiyecek bir şeyler aradı, ama bozulmuş ya da küflenmiş olmayan hiçbir şey bulamayınca karnı guruldadı. Bu da ona yulaf ezmesi, ramen eriştisi ya da süt yerine suyla pişirilen kutulu makarna arasında bir seçim bırakmıştı.

Ramen en hızlısı olacaktı, o yüzden ramen oldu. Kabullenmiş bir şekilde buzdolabının kapısını kapattığı anda kapı zili çaldı. Mutfaktaki ekranda, koridorda kameraya bakan Parker görüldü.

Burada ne işi vardı?

"Kapı açık," diye seslendi, tezgâhın üzerindeki kurutulmuş erişte paketine özlemle bakarak.

Kapı açıldı ve Parker elinde birkaç poşetle içeri girdi. "Selam, hoş geldin. İyi bir yemeğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Sıcak rosto ve patates kızartmasının kokusu midesini guruldattı ve poşetleri kapıp dişleriyle yırtıp açmamak için kendini zor tuttu. "Parker, sen benim kahramanımsın."

Parker utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bir haftadır yoktun ve ben de projeye takılıp kalmıştım. Yemek yerken sana hızlıca bir göz attırayım dedim."

Bir hafta mı? İmkânsız. En fazla birkaç gün.

Bileğindeki iletişim cihazına baktı ve gerçekten de yedi gün geçmişti. Anomalinin içinde zaman farklı işliyor olmalıydı. İlginç. Fırsat bulduğunda bunu araştırması gerekecekti.

"İyi misin?" diye sordu Parker, endişeyle ona bakarak. "Hikayenin tamamını öğrenemedik, ama duyduklarımız kulağa kötü geliyordu."

Yalnızlığına rağmen konuşacak havasında değildi, ama açlıktan ölüyordu ve Parker ona yemek getirmişti, bu yüzden birkaç dakikalık bir sohbeti kaldırabileceğini düşündü.

"İyiym, teşekkürler." Mutfak masasını işaret etti. "Bira ve maden suyum var. Sanırım bir yerlerde bir şişe şarabım da var..."

"Mineral su olur," dedi Parker, poşetleri yere bırakarak. "Ve merak etme, fazla kalmayacağım. Yorgun olmalısın."

Bu, hafif bir ifadeydi. "Ne duydun?" diye sordu, buzdolabının kapısını açarken.

"Petrol platformunun altında cehenneme açılan bir tür geçit olduğu söyleniyor." Çantalardan yemek kaplarını çıkarırken konuştu. "Şirketteki çoğu kişi platformda neler olup bittiğini bilmiyordu, bu yüzden platformun cehennemden gelen bir sızıntıyla yutulduğunu duymak büyük bir haberd." Baharatları masanın üzerine döktü ve çantaları bir kenara koydu. "Peki... ne oldu?"

Cyan, birkaç şişe maden suyu açıp tabakları getirirken ona temel bilgileri anlattı.

"Vay canına," dedi Parker, masaya otururken biraz şaşkın bir sesle. "Bu çığınca bir şey. Dakarai, bir DART özel operasyon ekibinin oraya götürmek üzere birkaç prototip aldığını söylemişti, ama durumun tam olarak ne olduğunu bilmiyordu."

"Bu... ilginç bir deneyimdi." Parker'ın uzattığı sandviçi aldı ve sıcak ekmeğin içindeki rosto ve çedar peynirini ilk ısırıkta neredeyse inleyecekti.

"Peki, geçit yok edildi mi?" diye sordu. "Yoksa sadece kapatıldı mı?" Neredeyse boğulacaktı. "Ne?"

"Sen ve melek sızıntıyı durdurduğunuzu söyledin. Nasıl olduğunu söylemedin." Sandviçinden büyük bir ısırık aldı ve bir yudum maden suyu içti. Bitirdiğinde başını salladı ve küfretti. "*Bir mekle* çalıştığına inanamıyorum. Hem de sıradan bir mekle değil. Bir *başmekle*. Vay canına, Cyan! Korkmadın mı? Yani, meleklerin iblisleri hayatta bıraktığı bilinmez."

Cyan, patates kızartmasını mayonezin içine batırdı. "Evet, Gabriel diğer meleğin bizi öldürmek istediğini söylemişti." Omuz silktilti. "O oldukça havalıydı. Diğer adam ise tam bir pislikti."

Gabriel'in onu öldürmüş olmasına sevindi. *Eğer* öyle olduysa tabii. İblisin gerçekten de adamın kafasını süper temiz bir kesikle koparmış olması gayet mümkündü.

Son derece temiz.

“Peki... ihlalle ilgili sorunu nasıl çözdün?” diye tekrarladı Parker.

Kahretsin. Sorguya hazırlıklı değildi. Ve Parker aptal değildi. Ucuz bir hikâyeye ya da başka bir kaçamak cevaba kanmayacaktı.

Zaman kazanmak için ağzını peçeteyle sildi. “Önce, gedik kapalı tutan sembolleri onardım. Ama sonuncuyu onarmadan hemen önce, o adam borudan geçerek gedik içine bir tür melek gücüyle çalışan bomba gönderdi.”

Parker, kalın, iyi pişmiş bir patates kızartması seçerken, cevabını düşünerek kayıtsızca başını salladı. “Neden en başından bunu yapmadı? Neden önce sembolleri onarman gerekti?”

Lanet olsun ona ve meraklı zihnine. “Çünkü geçit büyük ölçüde kapalı olsaydı, patlayıcı enerji denize kaybolmak yerine içeride kalırdı.”

“Ah. Mantıklı.” Patates kızartmasını ağzına attı ve çiğnedi. “Yok edildiğini nasıl doğruladın?”

“Neden bu kadar ilgileniyorsun?”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi, sandviçini eline alırken. “Kim ilgilenmez ki? Gehennaportal'ın varlığı, şey, her zaman tartışma konusu olmuştur.”

“Gerçekten mi? Ben birkaç gün öncesine kadar adını bile duymamıştım.”

“Eh, bazen bilginin derinliklerine dalarım.” Sandviçinden bir ısırık aldı, çiğnedi ve yuttu. “Şöyle ki. Okuduklarıma göre, Cennet ve Cehennem söz konusu olduğunda, belirli bir simetri olması gerekir. Bu yüzden kötü insanlar ve iyi iblisler vardır. Bu yüzden Cennet'te Işıl Işıl Melek, Sheoul'da ise Gölge Melek var. Gaiaportal'ı Cennet ile Dünya arasındaki melek geçidi olarak yarattıklarında, Gehennaportal'ı da Sheoul ile Dünya arasındaki şeytani geçit olarak yarattılar—cehennem ağızları ve Harrowgates ortaya çıkmadan önce.”

“Evet, bunların hepsini zaten biliyorum.”

“Tamam, ama mesele şu.” Öne doğru eğildi, sesinde komplo kurar gibi bir ton vardı. “Bir iblisin Cennete girdiğini söylemiştin, değil mi?”

“Evet,” dedi kız yavaşça, onun nereye varmak istediğinden emin olamadan.

“Anlamıyor musun? Bu mantıklı değil.” Sözlerini vurgulamak için elindeki patates kızartmasını salladı. “Gaiaportal’ı yaratanlar neden şeytanların oradan geçmesine izin versin ki?”

Haklıydı. Kız bir saniye düşündü. “Belki bu olasılığı gözden kaçırmışlardır,” dedi. “Belki de bu yüzden onu kapatmışlardır. Bilmiyoruz.”

“Hmm. Belki.” Bir an sandviğine kaşlarını çatarak baktı, sonra başını salladı ve başını kaldırdı. “Sadece... meleklerin böyle bir şeyi mahvetmeyeceklerini düşünürsün.”

“Şey,” dedi kız, çöplerini bir kaba doldururken, “cevapları öğrenmenin bir yolu yok, o yüzden buraya tartışmak için geldiğin sorunu konuşmaya ne dersin?”

Adam isteksizce başını salladı. “O kadar ilginç bir şey değil,” dedi, peçetesini bir kenara atarak. “Ama termal infüzerle ilgili bir sorunumuz var...”

Cyan neredeydi?

Stryke, Reaper proje laboratuvarını gösteren monitörün önünde volta atıyordu ve bütün sabah Dakarai ile Parker’ı gözlemlemiş olsa da, Cyan ortalarda yoktu.

Muhtemelen uyuyordu ve hak ettiği bir mola veriyordu, ama en azından ona bir mesaj atabilirdi.

Buna takıntılı olduğu için değil tabii. Bir haftadır ofisten uzak kaldığı için işlerini yetiştirmekle çok meşguldü.

Kahrolası bir *hafta*.

Görünüşe göre, şeytani kubbenin içindeki zaman, normal insan dünyasındaki zamandan daha yavaş akmıştı. Yirmi dört saat gibi görünen süre, yedi gün sürmüştü. Neyse ki, zaman kayması gerçekleştiğinde vücudu hızlanmamıştı

ve Cyan'la son seks yaptıklarından beri sadece üç enjeksiyon yapmak zorunda kalmıştı.

Ve hayatında sekiz milyonuncu kez kendine iğne yaparken, ilk kez soğuk bir iğne yerine gerçek şeyi diledi.

Neredeyse. Artık her şey normale dönmüş ve o artık ölüm kalım mücadelelerinin yoğunluğuna maruz kalmıyordu, Cyan'la birlikte olmanın eskisi gibi olup olmayacağından emin değildi.

Ve artık normal hayatlarına döndüklerine göre, Cyan tekrar seks yapmak *isteyecek* miydi?

Bu, onu Dire Wolf One ile uçup giderken izlediği andan itibaren aklını başından alan bir soruydu. Kalmasını istemişti, ama onu platformda tutmak için makul bir nedeni yoktu. Tek yapabileceği, helikopter havalanırken izlemek ve el sallamaktı.

Acil durum sona erdiğinde ne kadar garip hissettiğini hatırlayınca içinden bir inilti çıkmasını engellemek zorunda kaldı. Sanki okula geri dönmüş gibiydi; öğretmenler dahil herkesten daha zeki, isteksiz de olsa mükemmel bir sporcu ve eğitim ortamında rahat. Ama sosyal durumlar ona göre değildi.

Çok fazla endişe duyduğu için değildi. Başa çıkma ve işleri daha ilginç hale getirme yönteminin temelini, zihninde takılmak oluşturunuyordu. Bir keresinde, okul dansında, zihninde o kadar çok zaman geçirmişti ki, ateş büyüsunü önce toprakla yumuşatmadan, çok yüksek rakımlarda hava ve ateş elementlerini karıştırdıklarında sihirbazların karşılaştığı sorunu çözmüştü. Sihir topluluğu hâlâ ona bunun için minnettardı.

Ve Maysea Childress, ona dans etmeyi teklif ederek neredeyse her şeyi mahvedecekti.

O hayır demişti. Cyan'ın muhtemelen arkasına bile bakmadığını bilerek helikoptere el salladığı zamanki gibi, garip bir şekilde. Aradaki fark, Maysea'yı kafeteryada kucağına meşrubat döktüğü günden beri sevmemesiydi. Cyan mı? O, kucağında ne isterse yapabilirdi.

Kalis'in sesi duyuldu. "Efendim, Kynan Morgan'dan bir aramanız var. Bağlayayım mı?"

"Evet, lütfen."

“Mesaj kaydını gördünüz mü, efendim?”

“Evet, teşekkürler. Kynan'ı bağla.” Asistanının o lanet mesajlar konusunda onu dürtmesine gerek yoktu.

Çok fazla mesaj vardı. Cyan'a takıntılı olduğu için hiçbirine cevap vermemişti.

Ne kadar aptaldı.

Zihinsel olarak oyuna geri dönmek için Kynan'a güvenen Stryke, masasındaki iletişim cihazındaki bir düğmeye bastı ve Ky'nin gerçek boyutlu hologramı, bacakları açık, elleri arkasında bir generalin askerlerine hitap eder gibi birleşmiş halde, önündeki zeminde belirdi.

“Stryke,” dedi Kynan. “Her şeyin yoluna girmesine sevindim. Mümkün olduğunca çabuk bir durum değerlendirmesi duymak isterim. Ekibimden bir özet aldım, ama senin görüşünü duymak istiyorum. Görünüşe göre Cennet'te neler olup bittiğine dair bazı fikirlerin var.”

Stryke başını salladı. “Biraz. Melekler fazla bir şey söylemedi, ama görünüşe göre Cennet bir tür siyasi kargaşa içinde. Anlaşılan orası kapatılmış ve kimse içeri giremiyor ya da dışarı çıkamıyor.”

“Bu da Dört Atlı'nın Reaver'ı çağırمامış olmasını açıklıyor.” Hızlıca ve küçümseyici bir şekilde başını salladı. “Eh, bu bizim sorunumuz değil. Ama Gehennaportal *bizim sorunumuz*. Yok edildiğinden emin misin?”

“Gabriel ve Cyan'a göre, evet.”

“Tanrıya şükür.” Kynan duruşunu değiştirdi, biraz rahatladı. “Bu, kıyamet gibi bir felaket olabilirdi. WCSG'ye haber vereceğim. Günlerdir ensemdeydiler.”

Stryke bundan şüphe duymuyordu. Görmezden geldiği mesajların yarısı Konsey'den geliyordu.

“Onlarla iletişime geçme konusunda endişelenme,” dedi Stryke. “Bir saat içinde onlarla konuşacağım gibi bir his var içimde.”

“Bendense sen olsan daha iyi,” diye mırıldandı Kynan. “Cyan nasıl?” *Cyan... harika.* “Bugün dinlenmek için izin aldı.” “İyi. Peki ya proje?”

“Henüz ekibimle konuşmadım. Gelişme olur olmaz sana haber veririm.”

“Harika. Teşekkürler. Yakında başka bir toplantı ayarlayalım.”

“Sana olası tarihleri gönderirim.”

Ky başını sallayarak bağlantıyı kesti. On saniye sonra Stryke, The Aegis'ten bir telefon aldı. Ardından, tam da söylediği gibi WCSG aradı. Devasa bir masanın etrafında oturan ve ona sorular yağdıran dört kendini beğenmiş aptala bir saat boyunca bakakaldı.

Tehlike geçtiğine göre platformla ne yapmayı planlıyorsunuz?

Petrol şirketine geri satacak mısınız?

Kendi başınıza petrol sondajı yapacak mısınız?

Hiçbir fikri yoktu. Nefes almaya bile zar zor vakit bulmuştu, *Sea Storm*'un geleceğini düşünmekten bahsetmeye gerek yoktu. Ancak kesin olarak bildiği bir şey vardı: O şeyi satmayacaktı. Bir daha asla petrol üretmeyebilirdi, ama değeri paha biçilemez olabilirdi ve sayısız araştırma fırsatı sunabilirdi. Zaten adamlarını, gedikten kaçan yeni iblis türlerini avlayıp kaydetmeleri ve sisden aldığı bir örneği analiz etmeleri için görevlendirmişti.

Bu bilgileri, WCSG'deki aptallarla yaptığı brifingde saklamıştı.

Bir düzine telefon daha yanıtladı, bir o kadarını da geri çevirdi; aralarında, muhtemelen enjeksiyonlar konusunda ona sataşmak isteyen amcası Eidolon'un araması da vardı. Ama mesele şu ki, aslında kendini daha iyi hissediyordu. Cyan'la birlikte olduktan sonra, vücudu sanki sıfırlanmış gibiydi. Ne kadar iyileşmişti? Hiçbir fikri yoktu, ama enerji artışı, zihinsel berraklık ve genel ruh hali düzelmesi, uzun zamandır olmadığı kadar sağlıklı olduğunu açıkça gösteriyordu.

Elbette, son iğne onu biraz baş döndürmüştü, ama sadece bir dakikalığına.

Çin'in en büyük güvenlik şirketinin CEO'su ile yaptığı son görüşmeyi sonlandırırken, bileğindeki iletişim cihazında bir mesaj belirdi.

Cyan'dan.

Kalbi hızla çarptı ve koltuğuna çöktü, yüzü kızardı ve midesi garip bir şekilde kıpırdadı. Belki de iğneler onu düşündüğünden daha fazla etkiliyordu. Bu hissi hiç sevmiyordu.

Bir nevi.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti ve yeni şeyler deneyimlemeyi seviyordu.

Ve doğrusu... bu his belki biraz... hoştu.

Stryke, konuşabilir miyiz? Akşam yemeği için senin evinde buluşmaya ne dersin? Yemeği ben getiririm.

Komikti çünkü ilk içgüdüğü hayır demek olmalıydı. Tüm işlerini kendi şartlarına göre yürütmeyi severdi. Tarihi, saati, yeri ve aktiviteyi belirlemek gibi. Mesaj başka birinden gelseydi, seçenekleri düşünerek geri döneceğini söylerdi.

Bunun yerine, anında verdiği cevap çaresizlik kokuyordu.

Merhaba, Cyan. Kulağa harika

geliyor. Kulağa harika mı

geliyor?

Zayıf ve çaresiz.

Ve karnındaki kelebekler daha da kötüleşti.

24. Bölüm

Cyan hayatı boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştı. Neden böyle hissettiğini bile bilmiyordu. O ana kadar Stryke ile çok zaman geçirmişti, bu yüzden onunla yapacağı akşam yemeği onu neden bu kadar endişelendirdiğini anlamıyordu.

Stryke, ofisine girmek için bir şifre ve ofisindeki Harrowgate'i kullanarak Kanada'daki evine gitmek için başka bir şifre göndermişti. Bu, ona böyle özel bir Harrowgate'in ona ne kadara mal olduğunu merak ettirdi.

Ve kime ödeme yaptığını. Sadece en üst düzey iblisler kişisel Harrowgate'leri onaylama yetkisine sahipti.

Yiyecek torbalarını sıkıca kavradı ve kapıdan çıkıp onun terasına adım attı. Karları temizlemişti, ama yürürken hafif, kuru kar taneleri etrafında dönüyordu. Soğuk havayı her zaman sevmişti, özellikle de dışarıda olabileceği zamanlarda.

Ve dışarıda olmak... bu geceki planının bir parçasıydı.

Yaklaştığında kapı otomatik olarak açıldı. Stryke, hâlâ siyah iş pantolonu ve üzerine özel dikilmiş siyah düğmeli gömleğiyle orada duruyordu. Ancak kolları sıvamış ve gömleğinin düğmelerini kısmen açmış, rahat bir kıyafet giymişti.

O kadar seksi görünüyordu ki, hormonları adeta titriyordu.

Çantaları ondan aldı. "Bu ne?"

Onu mutfağa kadar takip etti, pantolonunun kalçalarını nasıl sarıp sarmaladığını hayranlıkla izledi. "Yemek yemeyi sevmediğin için, *kesinlikle* seveceğin bir şey getireyim dedim."

Adam güldü, sonra ciddileşti ve ona aptalmış gibi baktı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil." Kız, mezeleri paketinden çıkardı ve tabağı ona uzattı. "Bir tane dene."

Başını eğerek küçük gofretleri inceledi. "Bunlar ne?" "Sadece bir tane dene."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Neden?"

"Gofretlerden birini ye, o zaman sana söylerim."

Şimdi gözleri iyice kısıldı. "Ya yemezsem?"

"O zaman bu deneyin sonucunu asla öğrenemeyeceksin," dedi kadın, onun doğuştan gelen merakını kışkırtarak.

Tahmin edildiği gibi, ilgisini çekmiş görünüyordu; bir kaşını kaldırdı ve karanlık gözlerinde bir kıvılcım parladı. "Bu bir deney mi?"

Sayılır. "Azagoth'un kızı Suzanne'i tanıyor musun?"

"Kim bilmez ki? *An Angel in the Kitchen* adında bir programı var. Melek güçlerini kullanarak yemeklere duygu katıyor." Elindeki gofrete baktı. "Bu da o mu?" Onu tabağa geri koydu ve kadına doğru itti. "Yapay duygular istemiyorum..."

"Öyle işlemiyor. Büyü ya da hile yok. Daha çok... kahkahanın bulaşıcı olduğunu bilir misin? Ya da yanında olan biri iyi bir ruh halindeyken, senin de ruh halini iyileştirmesine yardımcı olur? Aynen öyle. Bir dene."

"Kimse bana kahkaha bulaştırmaz ve ruh halim başkalarına bağlı değildir —"

Kızın elini tuttu ve avucuna bir gofret bıraktı. "Bir dene hadi."

Ona huysuzca bir bakış attı, bu da onu gülümsetti, ama bir ısırik aldı. Aslında daha çok bir ısırik sayılırdı. Onu dikkatle inceledi. Bir ısırik daha aldı, bu sefer daha büyüktü.

"Hımm. Fena değil."

"Gördün mü, şimdiden işe yarıyor."

Kalanını da ağzına attı. "Ne işe yarıyor bu?" "Beynini yeniden programlamama yardım edecek."

Çiğnemeyi yarıda bıraktı. "Ne?"

Kız güldü. "Merak etme, temel psikoloji. Şu anda olumsuz olan şeylerle olumlu duyguları ilişkilendirmenize yardımcı olacak."

Sanki havada cesaret varmış gibi derin bir nefes aldı, süveterini çıkardı ve umarım büyük bir hata yapmıyordur diye düşündü. Son birkaç hafta içinde, özellikle de *Sea Storm*'da geçirdikleri süre boyunca Stryke'ın farklı bir yönünü görmüştü ve bir şekilde ondan nefret etmekten ona yardım etmek istemeye geçmişti. Kötü adamın kurtarılmasını, en sevdiği filmlerdeki gibi iyi adam olmasını görmek istiyordu.

Grinch'in kocaman bir kalbe kavuşmasını görmek istiyordu. Severus Snape'in sadakatini ve sevgisini ortaya koymasını. Darth Vader'ın karanlık tarafa karşı ailesini seçmesini.

Ve itiraf etmeliydi ki, bilimsel merakı onu öldürüyordu.

"Bak," dedi, "bunu yedikten sonra," "yüzmeye gideceğiz ve seks yapacağız."

Stryke kahkahayı bastı. "Bunu yemenin *beynimi değiştireceğini* gerçekten mi düşünüyorsun?"

"Bu sihirli bir hap değil," dedi kız, kot pantolonunu aşağı indirirken. "Ama evet, kesinlikle. Annem her zaman beynin kendini yeniden yapılandırma kapasitesinden bahsederdi. Hatta bu konuda birkaç çığır açan araştırma bile yaptı."

"Nöroplastisiteden bahsediyorsun. Beynin değişme, uyum sağlama ve iyileşme yeteneği."

"Aynen öyle. Beynin, tekrarlama ve olumlu çağrışımlarla yeni nöronlar ve bağlantılar oluşturabilir."

O, tabaktaki gofretlere bakarken kadının söylediklerini düşünür gibi görünüyordu. Sonra omuz silkti, koyduğu gofretten birini alıp ağzına attı.

"Göreceğiz bakalım." Ona baktı. "Mayo getirdin mi?" Omuz silkerek sütyenini çıkardı. "Hayır. Sorun mu var?"

Kızın külotunu çıkardığını izlerken gözlerinde altın parıltılar belirdi. "Hiç de değil." Havuzun dışına göz attı. "Ama sanırım sana katılmayacağım."

Kız gülümsedi. "Bunu göreceğiz." Bunun üzerine, onun açgözlü bakışlarının kendisini takip ettiğini hissederek, sürgülü cam kapıya doğru yavaşça yürüdü.

Sıcak suya girerken onun kendisini izlediğini bilmek için arkasına bakmasına gerek yoktu, ama arkasına baktığında güldü.

Adam bir gofret daha yiyordu.

Suzanne'in gofretleri gerçekten olağanüstüydü. Tuzlu, baharatlı ve tatlı. Yemekten hoşlanmazdı, ama yemek zorunda kalırsa, bu tür yiyecekler ilgisini çeker ve damak tadını uyandırırdu.

Yine de, onları yedikten sonra belirgin bir etki hissetmedi. Belki de Suzanne'in yeteneği bir aldatmacaydı. Ya da etkiler psikosomatikti. Çünkü kurabiyeleri yemeden önce hissettiği gibi hissediyordu.

Aslında, bu tam olarak doğru değildi. Cidden tahrik olmuştu, ama bunun sebebi biber reçelli peynirli kurabiyelerden çok, havuzunda yüzen çıplak kadındı.

Çünkü, lanet olsun, Cyan bambaşka bir şeydi. Uzun, esnek vücudu, bir köpekbalığı gibi suyun içinden keskin bir şekilde ilerliyordu; havuzun bir ucundan diğer ucuna yüzerken, yüzeyde neredeyse hiç dalga oluşturmuyordu. Bunu bütün gün izleyebilirdi.

Ve bu sadece çıplak olduğu için değildi. Onu pek çok yönden takdir etmeye başlamıştı. Akıllıydı, düşüncelerini söylemekten korkmuyordu ve kendisi kadar meraklıydı. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmek ve daha iyi çalışmasını sağlamak istiyordu. Büyülerden ve silahlardan, şey, kendisine kadar.

Bu düşünce, onu neredeyse... coşkulu denebilecek hoş ve heyecan verici bir hisle doldurdu. Eidolon dışında birinin onu daha iyi hale getirmek istemesi ne kadar zamandır olmamıştı? Hayatının neredeyse yarısını ağırlaştıran o boktan durumları aşmasına yardım etmek istemesi?

Bunu yapmak *isteyecek* kadar kimseye yaklaşmasına izin vermesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Evet, insanların ona nasıl tepki verdiklerine dair bir miktar sorumluluğu vardı. Çoğunu üstlenmişti. Yani, yüzde doksan dokuzunu. Ve umursamamıştı. Tam da bu ana kadar umursamamıştı.

Aniden, umursamaya başladı. Cyan'ı hayatına sokmak istiyordu. Ama... belki de tamamen değil. Buna hazır değildi.

Belki de buna asla hazır olmayacaktı.

Cyan su yüzeyinin altına daldı, kıvrımlı vücudu havuzun loş ışıklarının parıltısında silüetini çizdi. O da dayanışma içinde nefesini tuttu ve Cyan yunus gibi su yüzeyine çıkıp başını sallayarak gözlerini silerken her yere su sıçratınca rahat bir nefes verdi.

Yüzünden ve boynundan damlalar akıp, göğüslerinin üst kısmında dönen yumuşak bir akıntıya karışarak kayboldu.

Bunu dilini kullanarak yapmak istedi.

Pantolonu rahatsız edici bir şekilde sıkışmaya başladı, bu yüzden onu çıkardı. Ardından gömleğini çıkardı, sonra da boxer şortunu, ve sonra kendini havuzun kenarında buldu, aç gözleri Cyan'a yapışmış halde.

Cyan gülümseyerek yüzerek yanına geldi. "Selam." "Selam."

Neden birdenbire bu kadar garip hissettiğini bilmiyordu, sanki yeni cinsiyet değiştirmiş bir erkek ilk kez bir kadınla konuşuyormuş gibi.

"Hadi gel," dedi kız. "Su çok güzel."

"Tabii ki güzel. Vücut sıcaklığında tutuyorum."

Cyan gözlerini devirdi. "Hadi ama, Bay Kelime Anlamı. Gir şuraya."

O hiç havuza girmemişti. Yılda bir kez falan, yüzmeye ilgili hislerinin değişip değişmediğini görmek için ayaklarını suya daldırırdı.

Hayır. Hiç değişmemişti.

Bu yüzden, hafif serin suya adım attığında farklı bir şey beklemiyordu. Ve tabii ki, havuza beline kadar girdiğinde, tüyleri diken diken oldu ve ne halt ettiğini merak etmeye başladı. Sonra Cyan yüzerek yanına geldi, bakışları onun gözlerine kilitlendi. Önünde durduğunda, ıslak teni başının üzerindeki ay ışığı altında parıldıyordu, bir tanrıça gibiydi ve o kıpırdıyamıyordu.

"Merhaba," dedi Cyan, ıslak dudakları sevimli, öpülesi bir gülümsemeye bürünmüştü.

"Merhaba," dedi o, beceriksizce.

O kadar. Lanet olası. Acizce. Gerçekten de yine o geçiş sonrası salak haline dönmüştü.

Cyan yaklaştı. Yavaşça. Baştan çıkarıcı bir şekilde. Cyan birkaç santim yaklaştığında parmakları suyla şakacı bir şekilde oynadı.

"Islanmak ister misin?" diye mırıldandı, bir parmağını göğüs kafesinden göbeğine doğru kaydırarak. Ona uzandı, ama kız bir sıçrama ve kahkaha ile suya geri düştü. "Gel beni yakala," diye seslendi.

Derin suya doğru tembel bir sırtüstü yüzmeye başlarken gözlerini ayırmadı, göğüsleri suyun üstüne çıkarken kalçaları su yüzeyinin hemen altına batıyordu. Çok baştan çıkarıcıydı.

Bir homurtuyla, onun peşinden suya daldı; içindeki avcı içgüdüğü uyanmış, onu yakalamasını emrediyordu. Hayır, uyanmış değildi. İçindeki avcı her zaman avlanmıştı, ama bu avcılık, iblislerin kötülüklerinin bedelini ödemelerini sağlamaya odaklanmıştı. Kendisiyle uğraşan güçlü insanları

. Gücünü, servetini ve katil içgüdüsünü, bütün ülkeleri diz çöktürmek için kullanmıştı.

Ama şimdi... şimdi tek istediği, bir kadını diz çöktürmekti.

Tercihen onun önünde, ağzıyla sikini ısıtırken.

Ve sonra, onun önünde diz çöküp, ağzını ve dilini kullanarak kadının adını haykırmasını sağlamak çok uzun sürmezdi.

Gülerek, daha hızlı yüzdü, onu yakalamak üzere olduğu her seferinde onun ulaşamayacağı bir yere kıvrılarak kaçtı. Suda doğuştan yetenekliydi, boğulmamak için yüzmeyi öğrenmiş olan ondan farklı olarak.

Ama o çevik ve hızlıyken, o acımasızdı. Havuzun etrafında onu takip ederek, yavaş yavaş onu yıprattı.

"Beni yakalayacağını biliyorsun."

"Beni yakalamanı *sağlayacağım*."

Göğüs hizasına kadar gelen suda durdu, kafası karışmıştı. "O zaman neden bu kadar uzatıyorsun?"

Kız gözlerini devirdi. "Buna ön sevişme denir, Stryke."

Ön sevişme. Açıkçası, bunu biliyordu ne ne ne
O buna buna hiç bulaşmamıştı. Asla.

Zaman. Kaybı.

"Hadi," dedi kız, havuzun sığ kısmından parmağını ona doğru kıvrarak.

"Buradayım."

"Sadece yüzüp gideceksin. Oyunun ne olduğunu biliyorum." "Evet," dedi kız. "Oyunun adı ön sevişme."

"Peki ne kadar süre oynamak zorundayız?" "Ben söyleyene kadar."

"Peki kuralları neden sen koyuyorsun?"

"Çünkü seni boşaltacak olan benim."

Penisi beklentiyle seğirdi, bu fikre tamamen katılıyordu. Ama beyni... Lanet olası beyni tersine davranmak zorundaydı, tüm yeni duyumları ve deneyimleri sindirmek için kendine zaman tanıyarak frenleri çekiyordu.

"Ama sana *ihtiyacım* yok," diye işaret etti. "Masumi var. Ve içneler."

Bir anlığına, gözlerinde incinmişlik parladı. Ya da öfke. Emin değildi. Ama işleri batırdığını biliyordu.

Cyan ondan uzaklaştı ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Bekle!" Ona doğru yzld ve en üst basamağa ulaştığında onu dirseğinden yakaladı. "zr dilerim. Yanlış anlaşıldı. Öyle demek istemedim..."

"Beni istemediğin ve benimle seks yaparak bana bir iyilik yaptığın gibi mi?"

"Ah, hayır. Kesinlikle hayır. Demek istediğim, sana *ihtiyacım* yok. Seks için değil. Bir sonraki iğneme kadar hâlâ birkaç saatim var. Ama seni *istiyorum*."

Vücudundaki gerginlik eridi ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi, nefesini kesen yaramaz bir sırıtiş. Havuzun kenarına oturmak için çöktü, bacaklarını genişçe açtı ve ayaklarını en üst basamağa dayadı.

"Göster bana. Ne istediğini göster bana."

O kadar çok şey vardı ki. Daha önce hiç yapmadığı, yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Ama nereden başlayacaktı?

"Karar vermekte zorlanıyorsan," dedi kadın, "bir öpücükle başlamak iyi bir fikir olabilir."

Bir pck.

Her zaman gereksiz göründüğü halde Cyan'la yapmaktan çekinmediği şeylerden biri. Aslında, dolgun dudaklarına bakarken ağzı sulandı. Göğsünün içinde kalbi heyecanla, belki de biraz endişeyle çarpıyordu. ğrenmek istiyordu, ama aptal gibi görünmekten hoşlanmıyordu.

Ellerini Cyan'ın kalçalarının iki yanındaki çıkıntıya dayayıp ona doğru eğildiğinde elleri titriyordu.

Cyan yüzünü ona doğru kaldırdı, menekşe rengi gözleri berrak gece gökyüzündeki parıldayan yıldıızları yansıtıyordu.

Yavaşça, gergin bir şekilde, ağzını onun ağzına yaklaştırdı.

Onun ıslak, sıcak dudaklarının aniden dudaklarına değmesi, kasıklarına bir şehvet dalgası gönderdi. Bu muhtemelen olağandışı bir şey değildi, ama sevgi dalgasıyla içinden akan derin, yatıştırıcı sıcaklık yleydi. En azından onun için.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bu, karnındaki kelebeklerin uuşmasından bile daha güzeldi.

Nefes nefese, seksi bir iniltiyle, ona doğru eğildi, öpücüğü derinleştirirken göğüsleri onun göğsüne bastırdı. Dili

, i bacaklarını onun kalçalarına sıkıca sararken nazikçe emdi.

Onun merkezinden sadece birkaç santim uzaklıktaki penisi, ona ulaşmak için gerildi. Daha önce her zaman, bu saatte onu almış, bu işi bitirmek için derinlere dalmış olurdu.

Ama şu anda tek istediğı, bu yeni, heyecan verici hislerin tadını çıkarmaktı.

Sanki bacaklarına vuran küçük dalgalar gibi. Cyan'ın teni, onun tenine sürtünüyordu.

Dişleri, onun alt dudağını ısıırıyordu.

Yakınlarda bir yerlerde kurtlar uluyordu, şarkıları buz gibi geceyi titretiyordu.

Bu mükemmeldi, istediğini bilmediğı bir şeydi. Şimdi...
istiyordu.

Merdivenlerden geriye doğru inerken, giderken cildinde bir öpücük izi bıraktı. Boynunu köprücük kemiğine kadar yaladı. Göğüslerine ulaştığında öpücükleri ısııklara dönüştü ve o, ilek rengi bir meme ucunu ağzına aldığında kız inledi.

Kızın uylukları belini sımsıkı sardı, ama o kızın tutuşunu kırdı ve daha aşağıya doğru yaladı, uzun, yavaş hareketlerle kızın derisinden suyu yaladı. En alt basamakta diz çökerek, kızın onu izlerken gözlerinde parıldayan beklentiyle ona hayranlıkla baktı. Kız sırtıttı ve bacaklarını daha da açarak, ona parıldayan pembe merkezinin ağzını sulandıran bir manzarasını sundu.

Ağı sulandı.

Heyecandan kalbi çarparken, dilini nazikçe kadına dokundurdu.

"Evet," diye fısıldadı kız, başını geriye atarak. Omurgası kavis çizdi, süt beyazı göğüslerini gecenin karanlığına doğru itti, ayın ışığı onu süt beyazı bir ışıkla yıkıyordu.

Kız mükemmeldi, bütün gece boyunca tapınabileceğı bir tanrıçaydı.

Onu açgözlülükle yaladı, dilinin düz kısmını pürüzsüz tenine sıkıca bastırdı, dokuları, tatları ve *tepkileri* dikkatle inceledi. Onun keskin nefeslerini ve derin inlemelerini duymak kanını kaynatıyor, sikini zonklatıyordu.

Lanet olsun, bundan hoşlanıyordu. Takıntıları yüzünden ne kadar çok zaman kaybetmişti.

Çok. Fazla. Zaman.

Ama hiçbir şeyi değiştirmezdi. Cyan, onu gerçek zevkle tanıştıracak doğru kişiydi. Kafasından çıkıp anın tadını çıkarmasına yardım edecek kişi.

Dilinin ucunu klitorisine değdirdi ve kız çığlık attı, sesi kurtların şarkısına katıldı. İçinde derinlerde bir şey kıpırdadı, vahşi ve ilkel bir şey.

Annesi bir kurtadammiş ve hayvan doğasının kontrolü ele geçirmesini önlemek için aşi olmasına rağmen, DNA'sı değişmemişti. Bir parçası, aileye, eşlere yönelik çağrılarını fark ederek canavarlara uzandı.

Düşük, derin bir hırıltıyla, dilini Cyan'ın içine soktu, sonra da yarık boyunca yukarı doğru süzüldü. Artık daha fazla bekleyemezdi. Onu şimdi, karanlık gecede, azalan ayın ışığı altında sahiplenme ihtiyacı, ilkel bir emir haline gelmişti — içindeki şehvet iblisinin *buna ihtiyacı olduğu* için değil... ama içindeki canavarın bunu *istediği* için.

Cyan'ı istiyordu.

Bir hamleyle içine girdi. Sıkı, ıslak et, penisini sıkıca sardı; güçlü dalgalar halinde sapı boyunca yukarı aşağı dalgalanıyordu. Kalçalarını zar zor hareket ettiriyordu; hisler o kadar güçlüydü ki. Ve henüz hazır değildi—

Kurtların ulumasını kesen bir kükremeyle boşaldı. Acıya yakın derecede yoğun bir zevk onu sardı, penisinden ayak parmaklarına ve başının tepesine kadar yayıldı. Aşırı yükten dolayı beynindeki sinapsların kıvılcım saçtığını neredeyse hissedebiliyordu.

İnanılmazdı. Akıllara durgunluk vericiydi. Ve orgazmı azalırken Cyan'ınki başka bir seviyeye ulaştığında, o gün lunaparkta olanları bir kez bile düşünmediğini fark etti. Vücudu kasılmamıştı, midesi bulanmamıştı ve ilk kez, cildindeki nem soğuk terden başka bir şeyden geliyordu.

Cyan inleyerek onu tekrar derinlere aldı ve başka bir zevk fırtınası başlattı. Bu böyle devam etti, orgazm üstüne orgazm onu mahvediyordu.

Bir şehvet iblisi olarak, seks her zaman böyle olmalıydı. Hafif zevk, fiziksel rahatsızlık ve zihinsel ıstırabın işkence verici bir karışımı yerine, erotik tepkilerin bir seli.

"Cyan," diye fısıldadı ve onu suya çekerek, sadece suda yüzüp bu mutluluğu hissedebilsinler diye.

"Mmm," diye mırıldandı. Sonra inleyerek, başka bir orgazm onu sararken ona doğru kıvrıldı.

"Çok güzelsin." Kollarında titrerken onu izleyebilecek kadar geri çekildi; su göğüslerini yalıyor, alt vücudu beline sarılmıştı.

Gözleri kapalıydı, başı geriye atılmıştı ve hayatında hiç bu kadar erotik bir şey görmemişti. Onu her gün, günde birkaç kez böyle görmek istiyordu. Ve geceleri de.

Zevk dalgalarının arasında dinlenerek, on beş ya da yirmi dakika boyunca öylece süzöldüler. Stryke, her zaman çok farkında olduğu zaman kavramını tamamen yitirmişti. Ama şu anda, umurunda bile değildi.

Zevk nihayet sona erdiğinde, Cyan'ı kollarına aldı ve duşa götürüp yıkadı. Onun doygun gülümsemesi ve şehvetli sesi, daha kurulamadan tekrar yapmak istemesine neden oldu, ama o yorgundu, o da öyle.

Onu nazıkçe yatağa yatırdı ve ona bir fincan papatya çayı getirmek için gitti, ama geri döndüğünde, Cyan yastığının etrafına kıvrılmış, hafifçe horluyordu.

Çok dikkatli bir şekilde yatağa yanına uzandı ve saniyeler içinde uykuya daldı.

Ama önce yanağına bir öpücük kondurup, hayatına girdiği için ona teşekkür etti.

Bölüm 25

Cyan kahve kokusuyla uyandı.

Esneyerek bileğindeki iletişim cihazına baktı. Sabah saat beş on beş. Gözlerini kırptı. Tekrar baktı.

Sabahın beş buçuk mu? Hem de lanet olası bir Pazar günü?

Ayaklarını yataktan sallandırırken, kaslarındaki ağrı ve uyluklarının arasındaki hassasiyete inledi. O ve Stryke gece boyunca birkaç tur daha yapmışlardı; Stryke hayatı boyunca kaçırdığı her şeyi keşfederken, seks hem yavaş hem de acil bir hal almıştı.

"Öğret bana," diye kulağına homurdanmıştı, derin sesi içini titreten bir gürültüyle. "Beynimi meşgul et."

Ona öğretmişti, hem de nasıl. Stryke hızlı ve hevesli bir öğrenciydi. O, pratik yapan mükemmelleşen türden bir adamdı ve bir şeyi öğrendikten sonra, o bilgiyi yıkıcı derecede erotik bir etki yaratmak için kullanırdı.

Sadece bir kez işler karanlık bir hal almıştı. İkisi de bir bardak su içmek için kalkmışlardı ve susuzluklarını giderdikten sonra, kız mutfak duvarına yaslanmış, adam ise kızın bacaklarının arasına girmişti. Kalçalarını yavaş, sürtünmeli daireler çizerek hareket ettirerek kızı doruğa getirmişti...

Sonra durdu. Yüzündeki renk solarken gözlerine gölgeler çöktü.

Kadın hızla uzanıp onun ağzını kendi ağzına çekti, sonra onu duvardan çekip yere yatırdı.

"Sik beni, Stryke," diye homurdandı, kalçalarını sallayarak, sadece ucu içinde kalana kadar yukarı kalktı. Sonra tekrar aşağıya çöktü.

Adam belini kavradı ve onu yukarı aşağı kaldırdı, bakışları yine tamamen kadınınkine kilitlendi, o anki dalgınlığı unutulmuştu.

Sonra, bu pozisyonun Popcorn Kız'la geçirdiği zamanları hatırlattığını ve vücudunun bir nevi kilitlendiğini söyledi. Onu

onu o durumdan kurtardığı ve yerde geçirdikleri zamanı beyninin işleyebileceği yeni bir şeye dönüştürdüğü için teşekkür etmişti.

Yani, evet, yoğun bir gece geçirmişlerdi. Ama o, çok erken saatte uyanmış, kahve yapıyordu.

Esneyerek, ona verdiği siyah saten bornoza uzandı. Anlaşılan, Masumi için her dolaba bir tane koymuştu. Giysiyi giyerken succubus hakkında ne hissettiğini anlamaya çalıştı, ama doğrusu emin değildi. Masumi onu yıllardır hayatta tuttuğu için kıskanmaya hakkı yoktu. Masumi onu desteklemiş, ona bakmış ve duyması gereken gerçekleri söylemişti. Cyan minnettar olmalıydı ve öyle de olmuştu. Ama bu, onun bundan sonra Masumi ile birlikte olmasını istediği anlamına gelmiyordu.

Masumi meselesini bir kenara bırakıp koridordan mutfağa doğru yürüdü ve kahve makinesinin yanında bir fincan ve bir not buldu.

Buzdolabında hindistan cevizi kreması var.

Vay canına. Onu gerçekten iyi araştırmıştı.

Onun titizliğinden etkilenen Cyan, mutfağın hemen yanındaki açık merdivenlerden gelen ritmik vuruş sesleri eşliğinde kahvesini hazırladı. İşini bitirdiğinde merdivenlerden aşağı indi ve en altta o kadar ani durdu ki, neredeyse içkisini döküyordu.

Stryke'ın burada muhteşem bir laboratuvarı vardı. Ve iyi aydınlatılmış bir köşede, ikinci ama daha küçük, son teknoloji bir spor salonu vardı; orada bir kum torbasını parçalıyordu.

"Bugün Pazar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ona bir bakış attıktan sonra, jab-cross-jab kombinasyonu ile kum torbasına yumruk yağdırmaya başladı. "Farkındayım."

"Yani, geç saatlere kadar uyumaya inanmıyorsun?" "İşe gitmem gerek."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Neden? Acil bir durum mu var?" Jab-jab-aparkat. "Her gün çalışıyorum."

Ah. "Neden şaşırmadım acaba?"

Jab-hook-slip. "Çünkü çünkü içinde uyum ile çalışkan çalışkan kişiliğime"

"Aynı zamanda zihnini meşgul tutup başka şeylerden uzak tutma ihtiyacına da uygun."

Vuruşun ortasında durdu. Mankenden geri çekildi ve ellerini indirdi.

Kız, fincanının kenarından ona baktı. "Haklı olduğumu biliyorsun."

Bir an için, kadının söylediklerinin doğruluğunu kavrayana kadar çenesi ve yumrukları sıkıldı. Hayatının büyük bir kısmı kaçınmaktan ibaretti, ama aslında bu konuda kendine karşı dürüst görünüyordu.

"Haklısın," diye kabul etti. "Ama iş konusunda takıntılıyım. *Bir şeyler* yapmak zorundayım. Hiçbir şey yapmamakta hiç iyi olmadım."

"O zaman neden bugün izin almıyorsun? Hiç yapmadığın bir şey yapalım." Sessizlik. Yine sıkı sıkıya kenetlenme. "Rutininin bozulmasından hoşlanmıyorsun, değil mi?"

O gülümsedi ve kadının kalbi bir an durdu. Tanrım, böyle gülümsediğinde ne kadar yakışıklıydı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Sorunu anlıyorum. Annem de öyleydi," dedi. "Düzen ve rutini severdi. Ben de ondan almışım. Sadece... senin kadar değil."

"Peki, ne yapmamızı öneriyorsun?"

Laboratuvarını boş boş dolaşırken bir dakika kadar düşündü. Ekipmanlar elbette ilginçti, ama çoğuyla çalışmıştı ve geri kalanına da aşinaydı. Hayır, ilgisini çeken şey kişisel dokunuşlardı.

Evde, belki oturma odasındaki içki dolabı ve dart tahtası dışında, başka hiçbir yerde bu tür detaylar yoktu. Ama onlar bile onun hakkında pek bir şey ortaya koymuyordu.

Ancak burada, açıkça çok sevdiği laboratuvarında, hakkında çok şey açığa çıkmıştı.

Satranç tahtası gibi. Belki de ona bir oyun teklif etmeliydi.

O bu oyunda oldukça iyiydi.

"Satrançta ne kadar iyisin?" diye sordu.

"Beni yenebilen çok az kişi var." Boks eldivenlerini çıkarmaya çalıştı.

"Ve az derken, sadece birini kastediyorum."

Kadın güldü, sonra onun ciddi olduğunu fark etti. "Tamam, ama seni dünya satranç şampiyonları listesinde gördüğümü hatırlamıyorum."

"Dikkat çekmek istemiyorum." Eldivenlerini, bir dizi serbest ağırlığın yanındaki rafa dikkatlice yerleştirdi. "Ama hayatta olan tüm şampiyonlarla oynadım ve hepsini yendim."

Kız ağzı açık kaldı. "Hepsini mi?"

Adam omuz silkti. "Para, özel maçlar sağlar."

Vay canına. "Seni yenebilecek tek kişi kim?"

"Ares," dedi. "Arada bir benden bir oyun alabilir. Ama o da binlerce yaşında ve usta bir taktikçi."

Yani... satranç bir seçenek değildi. Kız aramaya devam etti.

Bir duvarda, çerçeveli dergi kapaklarının arasına serpiştirilmiş olarak tüm diplomaları ve ödülleri sergileniyordu. Ama raflarla kaplı diğer üç duvarda, kristal kafatasından... muhtemelen kristal *kafataslarından* biri... NASA uzay mekikleri ve roketlerinin maketlerine kadar çok çeşitli eşyalar vardı. Dünyanın dört bir yanından gelen antik eserler gibi görünen şeyler ve Seul de oldukça fazla yer kaplıyordu.

Belki de bir müzeyi ziyaret etmelilerdi. Ama muhtemelen hepsine gitmişti. Bakışları tekrar uzay mekiğine kaydı.

"Uzun zaman önce NASA merkezinde senin fotoğraflarını görmüştüm," dedi, ucuz bir tabloid gazetesinin kapağına yapıştırılmış, güvenlik görevlileriyle çevrili haldeki fotoğraflarını hatırlayarak. Bu karalama haberi, son derece gizli teknolojilere ve hassas bilgilere sahip bir devlet kurumunun, bir iblisin tesislerine yaklaşmasına, bırakın onunla çalışmayı, neden izin verdiğini sorgulamıştı. "Modelleri ve yamaları oradan mı aldın?"

Rafa doğru yürüdü ve parmağını roketlerden birinin üzerinde sevgiyle gezdirdi. "NASA müdürü, beni işe almadığı ve tasarımlarım ve araştırmalarım için bana ödeme yapmadığı için telafi etmek amacıyla gönderdi. Bir iblisle işbirliği yaptıkları görülmemeliydi, bilirsin."

"Sesin biraz acımasız geliyor."

Omzunu küçümseyen bir hareketle silkti, ama yüzündeki hüznü gizleyemedi. "Büyürken, orada çalışmak hayalimdi. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve benim param onlardan daha fazla, bu da acıyı biraz hafifletiyor." Gülümsedi, sonra elini yanına indirdi ve yüzünde hüznü belirdi. Kaos'u düşündüğünü biliyordu. "Ayrıca, hayatım farklı bir yöne gitti."

Hayatında bu kadar az mutluluk olması onu çok üzüyordu. Birkaç ay önce, onun hayatının temelde mutluluktan *ibaret* olduğunu düşünürdü. Parası, şöhreti, gücü vardı. Kadınlar onu istiyordu, erkekler ise onun gibi olmak istiyordu. Her şeye sahipti.

Mutluluk dışında her şeye.

Bu arada, o da büyüleyici bir hayat sürmüştü, ancak son zamanlarda yaşadığı kayıplar, önceki yılların neşesi yerine kederine odaklanmasına neden olmuştu.

O neşeyi geri istiyordu ve Stryke için de istiyordu. Ama nasıl?

Model roketleri düşündü. Elbette onu gerçek bir rokete bindiremezdi, ama Kennedy Uzay Merkezi'nde ona bir iyilik borcu olan eski bir arkadaşı vardı. Hem de büyük bir iyilik.

Ve Cyan bu borcu tahsil etmeye hazırdı.

"NASA'nın özel turuna hiç katılmadığına inanamıyorum," dedi Cyan, dairesine vardıklarında.

"Sana bir iyilik borcu olan üst düzey bir bağlantın olduğuna inanamıyorum," dedi o. "Bu kadar büyük bir iyiliği hak etmek için ne yaptın?"

"Bir cesedi gömmesine yardım ettim." Biyometrik tarayıcıya baktı.

"Cidden mi?"

"Evet." Kapısı hışırdayarak açıldı. "Sana üniversitede birlikte okuduğumuzu söylemiştim," dedi ve o başını salladı. "Bir gece geç saatlere kadar bir araştırma üzerinde çalışıyorduk ve Jamie benden önce eve gitti. Ben sadece birkaç blok ötede oturuyordum, bu yüzden hep yürüyerek giderdim ve eve varmak üzereyken eski bir evin arkasında birinin hıçkırdığını duydum. Onu bir kulübede buldum." Onu kapıdan içeri davet etti. "Çıplaktı, kanlar içindeydi ve ölümüne korkmuştu. Ona saldıran adamın göğüs kafesine bir balta saplanmıştı ve son nefesini veriyordu."

"Öldüğüne sevindim," diye homurdandı kapı kapanırken.

Anında, kış tatili baharatlarının kokusu öfkesini dindirdi ve onu rahatlatıcı bir sıcaklıkla doldurdu; bu, onu rahatsız etmeyen ve hoş çocukluk anılarıyla ilişkilendirdiği birkaç kokudan biriydi. Yakın ve geniş ailesi tatilleri severdi ve büyük kutlamalar yaparlardı. Dört Atlı'nın evlerinde pek çok toplantı, anne babasının evinde ise pek çok şenlik ve ziyafet olurdu. Kardeşlerinin aksine, Stryke

yemek, müzik veya oyunlara pek önem vermemişti, ama aile hissini sevmişti. Yakınlığı. Kahkahaları.

O... bunu özlemişti. On yıldan fazla bir süredir ilk kez, bunu gerçekten özlemişti.

"Duydun mu bilmiyorum," dedi kadın, çantasını girişteki bankın üzerine bırakırken, "ama Jamie'ye NASA'nın StryTech'e şu anda olduğundan çok daha fazla danışması gerektiğini söyledim."

"En yeni projemden haberdar olurlarsa, danışacaklardır." Kahretsin, NASA ve diğer tüm uzay ajansları, ister özel ister devlet tarafından finanse edilsin, yakında bu işe dahil olmak için birbirleriyle yarışacaklardı.

"Peki o nedir?" diye sordu kadın mutfağa doğru ilerlerken. "Ay'ı kolonileştirmek için bir operasyona fon sağlıyorum."

Aniden durdu ve arkasını döndü. "Ciddi misin?"

"Armageddon'un geldiğini biliyorsun, değil mi? Artık bu belirsiz bir kavram değil. Gerçek bir zaman izelgesi var."

"Halkın bilgisi dışında tutulan bir zaman izelgesi."

"İyi bir nedeni var. İnsanlar sadece dokuz yüzyıl kaldığını bilselerdi paniğe kapılırlardı."

"Aslında," dedi mutfağa doğru yoluna devam ederken, "bence ilk panik geçtikten sonra ortalık sakinleşir. İnsanlar gelecek nesilleri umursamıyor gibi görünüyor. Sorunu, çözülmesi gerekene kadar erteleyeceklerdir. O zamana kadar da iş işten geçmiş olacak. Bunu görmek için kristal küreye gerek yok."

"Hmm." Bunu düşünmemişti. İnsanlar bazen onu şaşırtıyordu. "Haklı olabilirsin."

"Peki," dedi kadın, "Armageddon'dan bahsetmiştin. İşler bizim istediğimiz gibi gitmezse ve gezegen kötülüğün eline geçerse diye, bir nüfusu uzaya yerleştirmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Bu oldukça havalı. Neden Mars olmasın?"

Konuşurken dairenin etrafına bakındı, her şeyi hafızasına kazıyarak onu daha iyi anlamasına yardımcı olabilecek her şeyi not aldı. Ve hayal kırıklığına uğrayarak, kadının parlak renkleri ve kabarık yastıkları sevdiğini anladı.

“Mars, Dünya’nın Ay’ından çok daha az yaşanabilir bir yer,” dedi, tüm o kutuların ne anlama geldiğini merak ederek. Taşınıyor muydu, yoksa evden ayrılıyor muydu? “Ve elimizdeki kısa süre göz önüne alındığında, mesafe ve lojistik nedenlerle bu plan uygulanamaz.”

"Bir zaman çizelgen var mı?" Kız buzdolabından birkaç Belçika birası çıkardı. "Yani, benim ömrüm boyunca mı?"

"Senin ömrün benimkine benzer, değil mi? Beş yüz yıl falan?"

Çekmecedan bir açacağı çıkardı. "Aşağı yukarı. Bu bok çukurundan ayrılacak ilk rokette bana bir yer ayırabilir misin?"

Gülerek, "Sanırım bu ayarlanabilir. Yolu birlikte yapabiliriz," dedi. Bu sözleri söylerken biraz tereddüt etti; az önce bir çift olduklarını ima etmiş olduğunu fark etti. Bir ilişki. Ve koloniyi kurmak için ihtiyaç duyduğu tahmini iki yüz yıl boyunca hâlâ birlikte olacaklarını.

Neyse ki, kız fark etmemiş gibi görünüyordu, ya da fark etse bile görmezden geldi ve ikisini de rahatsız edici bir andan kurtardı.

"Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim," dedi kız, şişelerin kapaklarını açarken. "Bunu yapmak zorunda değildin. Harrowgate'e sadece bir blok uzaklıktayım."

O, uzatılan içeceklerden birini aldı. "Evinizi görmek istedim."

Kadın ona "saçmalıyorsun" der gibi bir bakış attı. "Nasıl yaşadığımı görmek istedim."

Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. "Birinin kişisel alanında ne sakladığına ve ona nasıl davrandığına bakarak o kişi hakkında çok şey anlayabilirsin."

"Peki kişisel alanım benim hakkımda ne söylüyor?"

Bira bardağını kullanarak kutu yığınının işaret etti. "Taşınma işinin ortasında mısın?"

"Shanea taşınıyordu."

Tabii ki. Shanea onun oda arkadaşıydı. Şimdi ne diyeceğini bilemiyordu ve genellikle sözsüz kalmazdı.

Sonunda, yumuşak bir sesle "Üzgünüm" diyebildi.

Alaycı bir cevap ya da en azından nefret dolu bir bakış bekliyordu. Bunun yerine, kız sadece taşınma malzemelerine bakıp üzgün bir ifadeyle ona baktı. "Onu özlüyorum."

Nasıl tepki vereceğini bilemeyen adam, raflardaki kitaplara göz attı; çoğu bilim ve mühendislik kitaplarıydı, ayrıca bir sürü büyü kitabı ve sihirle ilgili ciltler vardı. Tamamen beklendiği gibi.

ve birkaç üniversite fotoğrafı ile Shanea ve nişanlısı Draven'la çekilmiş birçok fotoğraf vardı.

Ve yerde, Stryke'ın yırtılmış bazı resimleri vardı. Dergi makaleleri. Ayrıca StryTech tesisinin bir hava fotoğrafını konfeti yağmuruna tutmuştu.

Kız yanıma geldi ve dağınıklığa baktı. "Sana gerçekten çok kızgındım."

"Görüyorum."

"Sana söylemiştim; sana hayrandım, Stryke." Ona baktı, yanakları sevimli bir pembeye büründü. "Yani, tamam, belki bir süreliğine sana biraz takıntılıydım. Sen benim rock yıldızı aşkımdın, biliyor musun?"

Diğer herkesi hayal kırıklığına uğrattığı gibi onu da hayal kırıklığına uğrattığı için kendinden nefret ediyordu. Üstelik bu olduğunda onu tanııyordu bile. Bu tam bir başarıydı. Stryke gerçekten her şeyde iyiydi, değil mi?

"Ve sonra seni hayal kırıklığına uğrattım." Kahretsin. Stryke orada durmuş, sersemlemiş bir haldeydi. Hayatının çoğunu farklı olduğunu bilerek geçirmişti. Birçok yönden ortalamanın üzerindeydi. Görünüşü, zekası, gücü ve servetiyle kıskançlık uyandırıyor.

Yine de hayatının pek çok başka yönünde tam bir başarısızlıktı.

Kontrolün kendisinde olmadığı durumlarda sosyal açıdan beceriksizdi. İnsanların onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Pislik olmakla bir sorunu yoktu. Yani, evet, temel insanlık özelliklerinde başarısızdı.

Neden biri onu rock yıldızı olarak hayranlık duyduğu kişi olarak görsün ki?

Ne düşüneceğini veya ne söyleyeceğini bilmiyordu ve bu belirsizlik göğsünü sıkıştırıyor, başını zonklatıyordu.

"Ben, ah..." Başparmağını ön kapıya doğru uzattı. "Gidiyorum. Geç oluyor."

"Gitmene gerek yok..."

"Hayır, hayır... Gideceğim." Şişesini mutfak tezgahına koydu. "Beynim arızalanmak üzere gibi hissediyorum."

"Kapatıp tekrar açmayı denedin mi?"

Onun teknoloji esprisi onu güldürdü ve içindeki kargaşayı biraz dindirdi. Onun bunu ona bu kadar kolay yapabilmesini seviyordu.

"Bugün çok eğlendim," dedi, bunu ruhunun derinliklerinden hissederek. "Uzun zamandır eğlenceli bir şey yapmamıştım."

"Çünkü dünyayı kurtarmakla o kadar meşgulsün ki kendine bakamıyorsun."

"Kendime bakıyorum," diye itiraz etti.

"Gerçekten mi?" Kız başını kapıya doğru salladı. "Peki, şu anda, beni soyup gerçekten eğlenmek yerine, çıkıp iğne yaptırıp laboratuvarında birkaç saat çalışmayı mı planlıyordun?"

Suçluydu. NASA'da çalıştıkları süre boyunca kendine bir kez iğne yapmıştı ve bir saat içinde ya seks ya da iğneye ihtiyacı olacaktı.

Hayatında ilk kez Blade'i kıskandı. Blade şu anda ne söyleyeceğini bilirdi. Ne yapacağını bilirdi. Ama bu, Stryke için tamamen yeni bir alandı. Aptal kardeşi nötron ile kanguru arasındaki farkı bilmiyor olabilir, ama kadınlarla nasıl başa çıkılacağını bilirdi.

Yani, evet. *Bakın şimdi kim aptalmış.*

"Bak," diye başladı, sonra durakladı; ilişkiler hakkında ne kadar az şey bildiğini ortaya çıkarmaktan çekiniyordu. "Laboratuvarımda rahatım. Yalnız olmaktan hoşlanıyorum. Tanımadığım durumlarda rahat *hissetmiyorum*. Şu anki gibi." Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasına geçirdi. "Aramızda ne olduğunu bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım. *Bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum."

"O zaman ikimiz de aynı durumdayız," dedi kız, bu sözleriyle onu biraz rahatlatı. "Sen ne olmasını istersin?"

Hiçbir fikri yoktu ve bu onu tedirgin ediyordu. Son birkaç günü sindirecek zamanı olmamıştı, bu günlere dair hislerini sindirmek bir yana.

"*Sen* ne olmasını istersin?" diye sordu, onun bu konuda kendisinden daha iyi olmasını umarak. Bu da ona, kızın geçmiş ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ettirdi. Artık bilmek istiyordu. Ne tür erkeklerden hoşlanıyordu? Kaç kişiyle birlikte olmuştu? Hiç aşık olmuş muydu?

Parker'la yatmış mıydı?

Bu düşünce çenesini sıkmasına ve kanının kaynamasına neden oldu. Belki de onun geçmişini bilmek istemiyordu.

Bir elini tezgaha dayayarak, kız onun sorusunu düşünür gibi göründü. "Bilmiyorum. Sana karşı hislerim değişti ve bununla ilgili ne hissettiğimden emin değilim."

Bu konuda birbirlerine çok benziyorlardı.

"Belki de," diye devam etti kız, "duruma göre hareket etmeliyiz. Bilirsin, önümüzdeki birkaç hafta nasıl gidecek bir bakalım. Laboratuvarda yapacak çok işim var ve eminim senin de Gehennaportal, WCSG'nin soruşturması ve şirketin arasında uğraşman gereken bir sürü sorun vardır. Duruma göre hareket edelim."

"Gidişata göre mi?" Lanet olası *gidişata göre mi?* Onun hakkında yanılmıştı. Hiç de birbirlerine benzemiyorlardı. "Ben hiçbir şeyi *gidişata göre* yapmam."

"Bugün yaptın," diye işaret etti. "İşten kaydardın ve son dakikada bir gezintiye çıktın. Hepsi çok spontane oldu."

Elbette, bu konuda ona hak verirdi. Ama belirli koşullar altında değişikliklere uyum sağlamaya hazırdı. Mesela bugün Pazar olduğu ve işe gitmek zorunda olmadığı gibi.

Ve Cyan'la vakit geçirmek istemişti.

"Ama anlıyorum," dedi kız. "Biraz düzene ihtiyacın var." "Ve kurallara."

Onun şüphesi ifadesi onu eğlendirdi. "Senin kurallara uyduğunu sanmıyordum."

O sırtıttı. "Uymam. Ama en azından kuralları bilmem gerekiyor."

"Buna saygı duyabilirim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir tür müzakereye hazırlandığını belli etti. O tür müzakerelerden hoşlanıyordu.

"Tamam, günde en az bir kez buluşmaya ne dersin?"

Kulağa makul geliyordu. "Anlaştık. Birbirimize özel miyiz?"

"Bu bizi resmi bir çift yapar. Buna hazır mısın?"

"Çünkü ben hazır değilim."

Başka bir kadınla birlikte olmayı hayal edemiyordu, ama resmi bir ilişki kurma düşüncesi ona fazla geliyordu. "Anlaştık."

Kız başını salladı. "Güzel, çünkü bu hafta içinde Parker'la akşam yemeğinde buluşmam gerekiyor."

Kıskançlık Stryke'ın göğsünde bir delik açtı ve konuştuğunda sesi bozuk çıkmıştı. "Onunla çıkıyor musun?"

"Hayır." Elini sallayarak reddetti. "Sadece pizza yerken projemizin bazı yönlerini tartışmak için buluşacağız. Sea Storm'dan döndüğüm gece bana yemek getirdiği için ona borçluyum."

Adam *buraya* mı gelmişti? Onun dairesine mi? Ani, sahiplenici bir öfke içini yakıp kavurdu ve Stryke aptalca bir şey yapmadan önce onu bastırmak zorunda kaldı. Mesela adamı kovmak gibi. Ya da Behvyn'e ona kötü şans getirmesi için emir vermek gibi. Bu her zaman eğlenceliydi.

“Peki, başlayabilir miyiz?” diye sordu.

Stryke bu anlaşmayı kabul edebilirdi. Ama Parker'la olan akşam yemeği onun sonuncusu olsa iyi olurdu. “Hazırız.”

“Güzel.” Yavaş, yaramaz bir gülümseme, kız gömleğini çıkarırken Stryke'ın kasıklarını sıkılaştırdı. “Şimdi, bunu resmileştirelim.”

Bölüm 26

Stryke, Cyan ile her görüşmeden önce yaptığı gibi, ofisinde endişeyle volta atıyordu.

İki haftadan fazla zaman geçtikten sonra, ona karşı fiziksel ve duygusal tepkilerinin azalacağını düşünmüştü, ama hayır. Aksine, ona karşı hissettikleri daha da yoğunlaşıyordu. Her gün onu görmek için sabırsızlanıyordu ve ikisinden birinin ayrılma zamanı geldiğinde, dünyası sulandırılıyormuş gibi hissediyordu.

Onunla seks yapmak muhteşemdi, en inanılmaz deneyimdi. Ama sadece onunla birlikte olmak da öyleydi. Aynı filmleri ve kitapları seviyorlardı — çoğunlukla bilim kurgu. O da romantik komedileri seviyordu, Shanea'nın onu bu türle tanıştırdığını söylemişti. İkisi de kamp ya da yürüyüş gibi açık hava etkinliklerini sevmiyordu ve ikisi de hayatlarını bir kütüphane ya da araştırma tesisinde kilitli kalarak mutlu bir şekilde geçirebilirdi.

Almanya'da yeni inşa edilen, son derece modern astroloji laboratuvarında özel bir tur ayarladığını ona söylemek için sabırsızlanıyordu. Bu, NASA turundan bu yana dışarıda geçirecekleri ilk gerçek *randevuları* olacaktı ve korumaların yarattığı sıkıntıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Halka açık yerlerde bulunmaktan nefret ediyordu. Oradayken inzivaya çekilebileceği bir yer bulabiliyorsa, bunu yapardı. Ve bunun için ne kadar para gerekiyorsa ödemeye hazırdı. Sadece iki gün önce, kişisel güvenlik ekibi dışında tamamen yalnız başına, bir saat boyunca Harrods'ta Noel hediyeleri almak için alışveriş yapmayı ayarlamıştı.

Genellikle alışverişini Kalis veya Leilani'ye yaptırırdı; çoğu şeyi onlara yaptırmıştı, ama Cyan'a bir şeyleri kendisi almak istemişti. Cyan, insanların bayram sezonundan hoşlanmadığını iddia ediyordu, ama onunla Shanea'nın Noel elfleri kılıfına girmiş fotoğrafları aksini gösteriyordu.

Bu yüzden, hayatında ilk kez alışverişe çıkmış ve evini süslemişti. Tamamen abartılı ve gülünç bir durumdu, ama kulübesinin Noel dekorasyonu için mükemmel bir zemin oluşturduğunu kabul etmek zorundaydı. Hatta, ışıklı

ve İtalya'dan getirdiği el yapımı cam süslerle süslediği mükemmel simetrik ağacı hayranlıkla izlerken birkaç kez gülümsediğini fark etti.

Astro-laboratuvar turundan sonra Cyan'ın bunu görmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Bileğindeki iletişim cihazına bir göz attı. Nerede kalmıştı? O asla geç kalmazdı.

"Teknik İletişim," dedi ve binanın yapay zeka asistanı devreye girdi. "Cyan kompleksin neresinde?"

"Cyan şu anda Newton Kütüphanesi'nde."

Havada sanal bir ekran belirdi ve Cyan'a yakınlaştırdı. Cyan aceleyle çıkışa doğru yürüyordu. O pislik Parker ona katıldı, bir şey söyledi ve Cyan güldü. Sohbet ederek binadan çıktılar. Daha fazla kahkaha.

"Efendim," diye araya girdi Kalis, "Taran Ross'tan acil bir mesajınız var."

Stryke kamera görüntüsünü kapattı. Lanet olası Parker. Ayrıca, beynini delen keskin ağrı da olmasa iyi olurdu. Sabah boyunca hafif bir baş ağrısı çekmişti, ama birdenbire bu rahatsızlık, onu yüzünü buruşturacak kadar şiddetli bir ağrıya dönüştü.

"Teşekkürler, Kalis. Anladım." Masasındaki iletişim cihazına dokundu ve Taran, çenesini sıkış, ağzı sert bir çizgi haline gelmiş halde karşısına çıktı. "Taran. Ne var?"

Başka bir bıçak darbesi ve karnındaki başka bir ağrı yüzünden yüzünü buruşturdu. Belki de midesine iyi gelmeyen bir şey yemişti. Cyan ile düzenli olarak görüşmeye başladığından beri pek çok yeni şey yemişti. Ve tek başına yemek yemenin zahmetinden hâlâ nefret etse de, onunla yemek yemeyi her zaman dört gözle bekliyordu.

"Umarım bir şey yoktur." Taran döndü ve yeni veya onarılmış izleme ekranlarının bulunduğu duvara işaret etti. Onarımlar şu ana kadar iyi gitmişti ve Taran onunla en son konuştuğunda, ön operasyon merkezinin birkaç gün içinde güvenli hale geleceğini söylemişti. "Gehennaportal yok edildiğinden beri her şey sakin. Ama birkaç saat önce garip bir sıcaklık ölçümü aldık. Bir anomali olabilir diye düşündüm, ama tekrar oldu. Ve tekrar. Bir düzen var."

"Bir... düzen mi?"

"Evet. Mesele şu ki, tüm eski verilerimizi tekrar inceledim ve aynı düzeni buldum. O zamanlar başka

çok fazla şey oluyordu. Ama geri döndü. Kulağa çılgınca gelecek ama sanki bir tür... kalp atışı gibi geliyor bana.”

Stryke, midesini bulandıran bir dalga hissettiğinde sandalyesinin arkasına sıkıca tutundu. “Ne için bir kalp atışı?”

“Gehennaportal,” dedi Taran. “Sanırım o yok edilmemişti.”

“Bu imkansız. Cyan bunu doğruladı.”

Taran, konuşmakta açıkça tereddüt ederek bakışlarını kaçırdı. Ama o bir profesyoneldi ve lafı dolandırmazdı; Stryke'in onu işe almasının sebebi de buydu. “Bence Cyan yalan söyledi.”

“Olamaz,” dedi Stryke, sesi sanki dili ağzına sığmayacakmış gibi boğuk çıkıyordu. “O yalan söylemez.” Bir mendil uzanıp alnındaki teri sildi. Belki de gıda zehirlenmesi geçiriyordu. “Eğer geçit çalışır durumdaysa, bunun onun yaptığı bir şeyle ilgisi yoktur. Birkaç dakika sonra onunla görüşeceğim. Ona soracağım...”

Vücudunu saran acı yüzünden sözünü yarıda kesti. Sanki tüm organları kramp girmiş gibi, içini sıkıştıran, bükülen bir baskı hissi vardı.

“Stryke?” Taran'ın sesi uzak geliyordu. Boğuk. “Stryke! Ne oldu?”

Ciğerleri... çalışmıyordu. Masasının altındaki acil durum düğmesine uzanmaya çalışırken, nefes nefese kaldı, görüşü bulanıklaştı ve bacakları altında çöktü.

“*Stryke!*”

Düğmeye ulaşamayacaktı. Ulaşamayacaktı...

Cyan, Stryke'a aşıktı.

İki buçuk hafta boyunca, çoğunlukla ofisinde, bazen de ahşap evinde, onunla her gün görüştüktan sonra, artık bunu inkar edemiyordu.

İlk birkaç gün biraz gergin geçmişti ve açıkça Parker'ı kıskanıyordu, Cyan proje hakkında konuşurken iş arkadaşlarından bahsettiği her seferinde

projeleri hakkında konuşurken iş arkadaşından bahsettiğinde gerginleşiyordu. Ancak Stryke, aralarında belirledikleri sınırlara saygı göstererek Parker hakkında hiç soru sormadı.

Aralarında hiçbir şey olmadığı için sorsaydı da Cyan'ın bir sakıncası olmazdı. Pizza gecesinden beri Parker'ı ofis dışında görmemişti bile. Parker ona birkaç kez çıkma teklif etmişti ama Cyan kibarca reddetmişti.

Parker, Stryke olmasaydı ilgisini çekecek türden bir adamdı. Zeki, esprili ve tatlıydı. Shanea, Cyan'ı ona yönlendirirdi.

Ama hayır, aklındaki tek erkek Stryke'ti; her karşılaştıklarında ona özel bir şey yapardı. Bazen Paris'ten altın kaplama çikolatalar ya da teknolojinin gelecekteki rolüne dair en sevdiği kitaplardan birinin imzalı bir kopyası gibi hediyeler verirdi. Diğer zamanlarda ise, herkesin lezzetli bir şekilde yapabileceği bir Suzanne tarifi olan akşam yemeği hazırlar ya da yemek getirirdi. Bir keresinde, bodrumundaki laboratuvarında buluşup, *Sea Storm* sis örneğinin farklı ahlaki eğilimlere sahip iblislerin hücre örnekleri üzerindeki etkilerini test etmek için bir deney yaptılar.

Kötü varlıkların hücreleri siste gelişip çoğaldı. Daha az kötü varlıkların örnekleri ise çok daha kötü durumda kaldı. Elindeki küçük melek tüyü örneği ise kuruyup büzüldü.

Onu kesinlikle bilimle baştan çıkarmıştı.

Ama en çok sevdiği şey, son bir haftadır tüm buluşmalarının Ay projesi hakkında olmasıydı. Ve seks. Ama seksten sonra, tesisi nereye kuracaklarından en iyi çalışanları bulmak için nereye gitmesi gerektiğine kadar her konuda onun fikrini sordu.

Ancak... böylesine devasa bir projede onunla çalışmayı ne kadar sevse de, aynı zamanda endişeliydi. Enerjisi giderek çılgınca artıyor gibiydi ve kız, onun pek uyumadığından şüpheleniyordu. Gittikçe daha da dalgın görünüyordu.

Tabii ki o da dikkati dağınık değildi. Ekibi, Reaper projesinde bir tıkanıklığa uğramıştı ve sorunu çözmek saçma sapan bir zaman alıyordu. Giderek daha fazla yorgun düşmüştü, o kadar ki, birkaç kez erken eve gidip biraz kestirmek zorunda kalmıştı. Stres ve yorgunluğun kurbanı olan iştahı bile vardı. Dün, akşam yemeğinde Çin yemeği tabağını kenara ittiğinde Stryke bunu fark etmiş ve yorum yapmıştı.

Ancak şu anda açlıktan ölüyordu, bu yüzden belki de Stryke'in ofisine vardığında ona pizza sipariş ettirebilir. New York'ta denemek istediği, kurtadam ailesi tarafından işletilen yeni bir İtalyan restoranı vardı ve Harrowgate üzerinden bile teslimat yapıyorlardı. Avlunun hemen dışındaki şirket kapısından bir teslimatçının çıktığını görmüştü.

Stryke'in ofisine giden uzun, steril koridorları geçerken herkese gülümsedi ve başını salladı. StryTech'teki çalışanlar başlangıçta ona karşı temkinli davranmışlardı, ama zamanla büyük ölçüde ısınmışlardı. Hatta NeuroLink bölümünden bir bilim insanının Sidney'deki evinde düzenlenen bir toplantıya davet edilmişti.

"Geçiyorum!" diye bağırdı arkasında biri.

şaşkınlıkla duvara sıçradı; yanından koşarak geçen sağlık görevlilerinin siyah üniformaları ve spor çantaları, onların Underworld General personeli olduğunu gösteriyordu. Ama nereye gidiyorlardı? Elbette, hayır...

Stryke'in ofislerine doğru gidiyorlardı.

Ani bir korku, midesini altüst etti. Panik içinde, topuklu ayakkabılarının tıkırtısı ve nabzının arpıntısıyla koşarak onlara yetişmeye çalıştı. İleride, Kalis asansörün önünde bekliyordu; yüzü solgundu ve dudakları ince, sert bir çizgiye bürünmüştü.

"Kalis!" Cyan, sağlık görevlileri asansöre binerken Stryke'in asistanının önünde durdu. "Neler oluyor?"

"Geldiğine sevindim," dedi Kalis, Cyan'ın dirseğinden tutup onu asansöre yönlendirirken. "Stryke'in bir sorunu var. Taran'la konuşurken yere yığıldı. Taran beni uyarmamış olsaydı..." Kapı kapanırken sesi titreyerek sözünü yarım bıraktı.

Sağlık görevlilerinden biri, bir Seminus iblisi, kızıl saçlı ortağıyla endişeli bakışlar değiştirdi.

"Stryke ile akraba mısınız?" diye sordu Cyan.

"Uzak akrabayız." Adam, dirseğinin yanındaki *dermoire'sine* işlenmiş spiral sembolü işaret etti. "Ama babası benim patronum, amcası da Büyük Patron."

"Bu görevi mahvetmek istemiyoruz, orası kesin," dedi diğeri, kapılar açılırken homurdandı.

Stryke. Masasının yanında yatarken, göğsü inip kalkarken, vücudu acı içinde bükülmüş haldeyken onu görünce dehşetle nefesini tuttu. Sonsuz genişlikteki zeminde koştuğunu hatırlamıyordu, diz kapaklarının atırtısıyla

. Stryke inledi, ama kız onun varlığının farkında olduğunu sanmıyordu.

Kızıl saçlı Seminus sağlık görevlisi yanına çömeldi ve Stryke'ı omzundan tuttu. İyileştirici enerjisi kolundan akarken, *dermoire'sindeki* siyah çizgiler parladı. Bir an sonra, ortağına baktı. "Onu UG'ye götürmeliyiz. Hemen."

"Hadi," dedi kız, ayağa kalkarken. "Onun özel Harrowgate'ini çalıştırabilirim."

İki Sem, Stryke'ı geçide sürükledi ve kapı kapanır kapanmaz, kız ünlü iblislerin işlettiği hastaneyi temsil eden yanan sembole bastı. Neredeyse anında, Underworld General'in Acil Servisi'nde buldular kendilerini.

Cyan buraya sadece bir kez gelmişti, on yıllar önce çocukken, buz pateni dersi sırasında bileğini kırdığında. Kaosu, iblislerin ve insansıların karışımını ve duvarlardaki garip yazıları hatırlıyordu.

Hatırlamadığı şey ise kanla dolu oluklar ya da duvarlara ve tavanlara asılı garip tıbbi cihazlardı. Burası gerçekten ürkütücüydü.

Sağlık görevlileri, Cyan'ın bildiği ama düşünmeye hazır olmadığı bir sürü tıbbi terim haykırırken, dişli yüzlü, önlüklü bir kadın onları boş bir odaya yönlendirdi.

Dehşete kapılmış ve bunalmış bir halde, Cyan, sağlık görevlileri Stryke'ı yatağa yatırırken onun elini tuttu. Anında, etraf insanlarla, hareketlilikle ve tıbbi jargonla doldu, ama o hepsini duymazdan geldi. Gözlerini Stryke'ın yüzünden ayıramıyordu; o kadar yakışıklıydı ki, ama o kadar gölgeli ve çökmüştü ki.

"Stryke," diye fısıldadı. "Lütfen. Konuş benimle."

Gözlerini açmadı. İnlemedi bile.

Çaresizce, sağlık personeline döndü. Dinleyecek herkese. "Ne oldu? Ona yardım edin!"

Eidolon kalabalığı yararak içeri girdi ve rahatlama hissi nefes almasını sağladı. Stryke'a yardım edebilecek biri varsa, o da oydu.

"Biri Shade'i çağırın," diye bağırdı. "Talon'u da istiyorum. Acele edin!" Hemşirelerden birine döndü. " damar yolu açın ve acil müdahale arabasını hazırlayın."

Acil müdahale arabası mı? Cyan'ın yüzü bembeyaz oldu. Durum kötüydü. Hem de çok kötü.

“Doktor?”

Doktor ona doğru döndü. “Cyan, değil mi?” Cyan başını sallayınca, doktor devam etti. “Onunla birlikte misin?”

“Onunla mı?” diye sordu kız, şaşkın bir şekilde. Tam orada duruyordu. Elbette onunlaydı.

“Yani, onunla yatıyor musun?”

Bu açık sözlü soru karşısında ağzı açık kaldı. “Nasıl olur da...”

“Evet mi, hayır mı?” dedi. “En son ne zaman seks yaptığını ve en son ne zaman iğne kullandığını bilmem gerekiyor.”

Ah, tabii ya. Doktor sapık değildi. Tıbbi açıdan önemli sorular soruyordu.

Kendini aptal gibi hissederek, “En son ne zaman iğne yaptırdığını bilmiyorum. Yaklaşık yirmi üç saat önce, ah, yakınlaştığımızı biliyorum,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Kapıyı işaret etti. “Gitmenizi istiyorum.”

“Ama...” Shade kapıdan içeri daldığında sözünü kesti. Yüzündeki ifade, kalbi parçalayan bir ıstırap, yıkım ve korku maskesiydi. Belki de dışarıda beklemesi en iyisi olurdu. Bu aile meselesiydi ve o tam olarak aile üyesi sayılmazdı.

Ama şu anda, tam da bu anda, öyle olmak istiyordu.

Shanea öldüğünden beri hissetmediği bir şekilde dehşete kapılmış ve kaybolmuş hissederek, Stryke'ın diğer kuzeni Talon, amcaları kadar endişeli bir şekilde içeri girerken, o da sessizce dışarı çıktı.

Bölüm 27

Dünya bulanıktı ve tadı sirke gibiydi.

Stryke gözlerini kırpıştırarak tavana baktı. Neden zincirler vardı?
Ve o cehennem gibi bip sesi de neydi?

Kafası karışmış ve sersemlemişti. Ve neden hiçbir renk göremiyordu?
Sadece siyah ve gri tonları.

"Stryke?"

Gözlerini kırpıştırarak sesi tanımaya çalıştı. Babasının sesi gibi geliyordu — belki — ama kulaklarındaki uğultu her şeyi bozuklaştırıyordu.

"Oğlum." Babasının yüzü görüş alanını doldurdu ve Stryke'ın solunda, Eidolon rahatsız edici derecede yaklaştı. En azından görüntüler renkliydi.
"Uyandın. Tanrılara şükür."

Artık tavandaki zincirler mantıklı geliyordu. Underworld Genel Hastanesindeydi. Ama buraya nasıl gelmişti?

"Ne...?" Öksürdü, göğsündeki sıkışıklığa yüzünü buruşturdu. "Ne oldu?"

Amcası ve babası birbirlerine bakiştılar, sonra tekrar ona baktılar. Eidolon bileğini tuttu ve Stryke, doktorun iyileştirici gücünün vücuduna aktığını hissetmişti.

"Bastırıcıları almaya devam edersen ne olacağını sana söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Ah, evet. O. Kahretsin. Bu konunun sonu gelmezdi.

"Ne oluyor, Stryke?" diye homurdandı Shade. "Aklından ne geçiyordu?"

Babasını görmezden gelip Eidolon'a odaklandı. "Bana doğruyu söyle."

"Sana doğruyu söylüyordum, ama sen dinlemedin. Belki şimdi dinlersin." Doktor geri adım attı ve kollarını geniş göğsünde kavuşturarak siyah önlüğünün üzerindeki caduceus sembolünü kapattı. "Organların iflas ediyor," dedi açıkça. "Beş dakika geç kalsaydın ölümcül olabilecek bir kalp krizi geçirdin."

"Aman Tanrım." Yeni gelen ses—annesinin sesi—Stryke'ın midesinde bir düğüm oluştırdı. "Kalp krizi mi? Ölebilirdi mi?" Runa koştu ve babası, annesinin yatağın başına geçebilmesi için yer açtı. "Şu anda durumu nasıl? Bu durum düzeltilebilir mi?"

"Olabileceğine dair ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim. Organları yenileniyor ve işlevleri geri geliyor. Geçici bir hafıza kaybı yaşayabilir, ama şimdilik durumu stabil."

"Gördün mü?" dedi Stryke, annesinin elini tutarak. "O kadar da kötü değil. Ben iyiyim."

Bu sözleri babası ve amcasından sert bakışlar almasına neden oldu, ama en azından ağızlarını kapalı tuttular. Runa'yı daha fazla üzme istemiyorlardı.

Annesinin kan çanağına dönmüş, koyu halkalı gözleri onu parçalıyordu. Onu üzgün görmekten hiç hoşlanmazdı. Çocukken, annesi üzgün olduğunda onu neşelendirmek için dışarı koşup çiçek toplayan hep oydu. Annesi kızgın olduğunda ona bol bol sarılırdı. Annesi mutlu olduğunda da gülümserdi.

Uzun zamandır annesine mutlu olması için bir neden vermemişti, değil mi? Yine de annesi onun kolyesini takıyordu. Umarım bu onu mutlu etmişti.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," dedi, kız gülümsediğinde ve yüzündeki gerginlik kaybolduğunda rahatladı.

"Sadece beni korkutmadın," dedi kız. "Bekleme odasında seni merak eden bir sürü arkadaşın var."

Arkadaşlar mı? Pek olası değildi. "Benim hiç arkadaşım yok," diye mırıldandı. "Neden yalan söylüyorsun?"

Kadın güldü, gerginliğin son izleri de kayboldu. "Yalan söylemiyorum. Blade ve Rade de burada." Neredeyse inleyecekti. Şu anda en son ihtiyacı olan şey Blade ve onun tavırlarıydı. "Blade, ikinizin bir petrol platformunda birlikte çalıştığınızı söyledi."

İşbirliği yapmışlardı. Stryke birlikte çalıştıklarını söylemezdi. Ama annesinin sesindeki umut ışığını söndüremezdi, bu yüzden kibarca başını salladı.

"O ve ekibi birçok iblisi ortadan kaldırdı." Arkasında, kapıya doğru bir göz attı. "Cyan burada mı?" Sesinin çok hevesli çıkmadığını umdu. Ya da onun bekleme salonunda olmadığını düşünerek endişeli çıkmadığını.

“Seninle birlikte geldi,” dedi babası. “Onu içeri göndermemi ister misin?”

Çok isterdim. Nedense Stryke, onun iyi olduğunu bilmek istiyordu. Hastane yatağında yatan kendisi olduğu için bu çok saçma bir istektir. Belki Cyan, onun buraya nasıl geldiğini açıklamaya yardımcı olabilirdi.

"Lütfen. Teşekkürler, baba."

Stryke, annesi bir düğmeye basarak yatağın başını kaldırıncaya kadar yatakta oturmaya çalıştı. Kendini biraz aptal hissederek, pembe ve sarı tavşan desenli hastane önlüğüne baktı ve içinden küfretti. Bunun sorumlusunun Talon olduğuna bahse girerdi. O ve doktor kuzeni çocukken birbirlerine sık sık şaka yaparlardı ve şimdiye kadar Stryke bir sayı öndeydi.

Eidolon boynundaki stetoskopunu düzeltti ve kapıya doğru yürüdü. "Durumun ve tedavinin hakkında daha sonra konuşabiliriz."

Amcası ve babası odadan çıktı. Kapı kapanır kapanmaz annesi uzanıp parmaklarını Stryke'in saçlarında gezdirdi.

"Anne!" Onu durdurmaya çalıştı, ama annesi elini itti.

"Kardeşin de seninle Cyan arasında bir şeyler olduğunu düşünüyor. Kıpırdama. Seni düzgün bir hale getirmeye çalışıyorum." Kaşlarını çatı. "Her zaman uslu durmayan o bir bukile vardı sende..."

Görünüşüne özen göstermek mi?

"Anne." Elini tuttu ve nazikçe itti. "Yeter. Cyan beni daha kötü halde de gördü." Tavşan desenli geceliğine baktı. "Çoğunlukla. Ayrıca," diye ekledi, "Blade çenesini kapalı tutmayı öğrenmeli."

"Öyle demek istemedi." Sesinde belirgin bir *anne tonu* vardı

. "Cyan'ı seviyor. Ben de seviyorum. Ciddi mi?" Evet. "Gerçekten istemiyorum..."

Kapı açıldı ve onu daha fazla utançtan kurtardı. Annesiyle bu konuyu konuşmak istemiyordu. Cyan dışında kimseyle konuşmak istemiyordu. Ona ciddi geliyordu, ama Cyan ne hissediyordu? Ya Cyan duygusal olarak onunla aynı noktada değildiyse? Bunu bilmek istiyor muydu ki?

Lanet olsun. Belirsizliği nefret ediyordu. Duygularını kontrol edememeyi nefret ediyordu. İlişkiler sinir bozucuydu.

Cyan içeri girdi ve kalbi hassas göğüs kafesinde biraz daha hızlı atmaya başladı. Siyah topuklu ayakkabılarından

parlak taytlarından, gece yarısı gülü desenli dalgalı beyaz bluzuna kadar her şeyiyle zarafet doluydu.

Ve hala laboratuvar önlüğünü giyyordu. Tanrım, kız inanılmaz derecede çekiciydi ve Cyan aniden kucağındaki kalın battaniyeye şükretti.

Runa, Cyan yatağın yarısına bile gelemeden onu kucakladı. "Onu buraya getirdiğin için teşekkür ederim," diye geri çekilirken Cyan'a söyledi. "Hayatını kurtardın."

"Bununla ilgili hiçbir övgüyü kabul edemem," dedi Cyan. "Harrowgate ofisinde sağlık görevlilerine yol göstermekten başka bir şey yapmadım. Bütün işi onlar yaptı."

"Yine de teşekkür ederim." Runa kapı koluna uzanırken omzunun üzerinden ona baktı. "Yukarıya biraz yemek göndereceğim. Birazdan görüşürüz."

"Teşekkürler anne," dedi, sesinin hissettikleri kadar samimi çıkmasını umarak. "Her şey için."

"Elbette. Sen benim oğlumsun," dedi annesi basitçe. İkisine de veda etmek için başını salladı ve koridora çıktı.

Cyan yanına geldiğinde kapı sessizce kapandı; endişesi gözlerinin etrafında çizgiler oluşturmuştu. "Çok endişelendim," dedi ve yatağın yanına oturdu.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattı. "Durumu ciddi olan birine tavşanlı önlük giydirmezlerdi."

Bu onu gülümsetti, ama bakışlarındaki endişeyi ortadan kaldırmadı. "Ne oldu?"

"Sen söyle," dedi Cyan, başını yastığa yaslayıp tavana bakarak. O zincirleri ne için kullanıyorlardı ki? "Fazla bir şey hatırlamıyorum. Ofisimde olduğumu biliyorum. Seninle buluşmam gerekiyordu." Cyan ona baktı. "Beni bulan sen miydin?"

Kız başını salladı. "Ben ambulansla oraya geldim. Anlaşılan Taran'la konuşuyordun. Kalis'i uyaran oydu."

O anıyı hatırlamaya çalıştı, ama o dosya kaybolmuş gibiydi. "Onunla buluştuğumu hatırlamıyorum, ama Eidolon hafıza kaybım olabileceğini söylemişti." Umarım o dosya yakında geri gelir. Konuyu değiştirip bu konuya takılmamak için

kapıyı işaret etti. “Annem dışarıda insanlar olduğunu söyledi. İşten gelenler mi acaba?”

Ama gerçekten, neden Taran'la konuşmuştu ki?

“Parker ve Dakarai haber alır almaz geldiler. Kalis'i bilgilendiriyordum.”

Parker. Harika. Gerçekten harika. Adam muhtemelen Stryke'ın hâlâ hayatta olmasına hayal kırıklığına uğramıştı. İyi tarafı, zihni Taran'dan uzaklaşmıştı. Onun yerine kıskançlık ve şiddetli bir sahiplenme duygusu zihnini ele geçirdi.

"Onunla görüşüyor musun?" diye sordu, hissettiğinden daha sakın konuşabildiğini umarak.

“Kim?” Sağ kulağındaki üç gümüş halka piercinginden birini düzeltmek için elini uzattı. “Parker mı?”

Sakin ol. Stryke kadınlarla flört etmeyi öğrenirken Blade ona bunu söylerdi. *Kızlar çaresizliği hemen anlar.*

Stryke, sanki kızın Parker'la çıkması hiç önemli değilmiş gibi omuz silkti. Ama önemliydi. O adamı *mahvedecekti*. Bu tavşan kostümünden çıkar çıkmaz.

"Onunla akşam yemeği yedin, ama nasıl geçtiğini hiç söylemedin."

Kız bacak bacak üstüne attı ve sandalyesine biraz savunmacı bir tavırla yaslandı. “Çünkü birbirimize başkalarından bahsetmemeye karar vermiştik.”

“Hayır,” dedi, “münhasırlık yapmamaya karar vermiştik.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve soluk kaşlarını kaldırarak ona meydan okurcasına baktı. “Diğer sevgililer hakkında soru sormamak zaten anlaşılmıştı.”

Mantıklıydı, diye düşündü. İlişkiler konusundaki bilgisine saygı duyarak tartışmadı.

“Sana Masumi hakkında soru sormadım,” diye işaret etti ve o, bir anlığına, sesinde en ufak bir kıskançlık belirtisi olduğunu düşündü.

“Sorabilirdin. Sea Storm’a gitmeden önce onunla birlikteydim

”

Gözlerini kırptı. “Gerçekten mi?” Sesinin memnuniyet dolu olması hoşuna gitti. “Yani, sadece ben ve iğnelerin mi vardı?” Başını eğdiğinde, kız kaşlarını çatı. “Neden bana söylemedin? Bilseydim, daha fazla yanında olabilirdim. O iğneler senin için pek sağlıklı olamaz.”

Tabii ki.

Aniden öne doğru eğildi, gözlerini kısarak. “Bana neyi söylemiyorsun?”

“Neden bahsediyorsun?”

“Bastırıcı ilacın sana iyi gelmediğini söylediğimde yüzünde o kapalı ifade belirdi.”

Onun düşüncelerini bu kadar kolay okumasını hem nefret ediyor hem de seviyordu, bu nasıl mümkün olabilirdi?

“Anlat.” Kollarını tekrar kavuşturdu ve bekledi.

Kahretsin. En iyisi ona söylemekti. Zaten er ya da geç öğrenecekti.

“Bastırıcı ilaç yüzünden buradayım.” Derin bir nefes aldı, göğsündeki hafif sızı sözlerini vurguluyordu. “Görünüşe göre, bu ilaç beni öldürüyor.”

“Anlamadım?” Onu doğru duymuş mu diye anlamaya çalışır gibi ona baktı. “Seni öldürüyor mu? Tehlikeli olduğunu biliyor muydun?”

“Evet.” Vücudunun her hücresini sarmış gibi görünen ağrıyı bastırarak ona doğru döndü. “Eidolon birkaç hafta önce beni bu konuda uyarmıştı.”

“Birkaç *hafta önce* mi? Ve sen kullanmaya devam ettin mi? Ne halt ediyorsun, Stryke? Masumi var ya! Bastırıcı ilacın seni öldürdüğünü biliyorsan neden onunla birlikte değildin?”

Onun öfkesinin kokusunu aldı, temiz, metalik kokusuyla karışan hafif bir duman kokusu, ve tüm vücudu sıcaklık ve heyecanla doldu. Onun yanında olmayı seviyordu. Onun yanında olmanın kendisine yaptıklarını seviyordu. Ona kızgın olsa bile.

“Yani, Masumi ile birlikte olmamı mı istiyorsun?”

Kız öfkeyle ayağa kalktı. “Hayır. İstemiyorum. Kabul ediyorum. Ama aynı zamanda biyolojik dürtülerini de anlıyorum ve biz birbirimize ait olmayacağımız konusunda anlaşmıştık, bu yüzden kıskanmaya hakkım yok...”

“Kıskanıyor musun?”

“Oh, lütfen, kıskanç olduğumu biliyorsun,” diye tersledi. “Ve o sırtışı yüzünden sil.”

O güldü ve elini tuttu. “Masumi ile birlikte olmak istemiyorum,” dedi. “*Sea Storm*’dan döndüğümüzden beri, bu düşünce bana bir ihanet gibi geliyor. Ama birbirimize ait olmadığımız halde bunu senden istemek çok fazla olurdu.”

Uzun bir sessizlik oldu. "O zaman belki de öyle olmalıyız," dedi kız sessizce.

Göğsünde bir arzu ve daha derin, daha güçlü bir duygu belirdi. Her zaman istediğini elde etmişti ve şu anda, bu kadını kendine ait kılmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

"Emin misin?" diye sordu, sesi boğuktu. "Bu çok..."

Kız eğilip dudaklarını onun dudaklarına değdirdiğinde sözünü keserek, onu en güzel şekilde susturdu.

"Eminim," diye fısıldadı kız, dudaklarına dokunarak.

Kollarını kadının beline doladı ve onu yatağa çekerek üstüne yatırdı, bacakları onun bacaklarıyla iç içe geçti. Kalçasını kadına doğru itti, ereksiyonunu açıkça belli etti.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı kız, dirseklerine dayanarak kendini yukarı itti. "Sadece kapıyı kilitlememe izin ver..."

Hızlıca hallettiler. En azından, olabildiğince hızlıca, çünkü on beş dakika boyunca Cyan orada yatmak zorunda kaldı ve her orgazm olduğunda inlemelerini bastırmak zorunda kaldı.

"Herkes ne yaptığımızı öğrenecek," dedi Cyan, bir orgazm daha yaşarken Stryke'ın boynuna fısıldayarak.

"Endişelenme." Sesi derin ve rahatlatıcı bir şekilde içinden yankılandı ve kız ona daha da sokuldu. "Benim halkım için seks, nefes almaktan farksızdır. Herkes burada nefes aldığımızı biliyor ve umursamıyorlar, biliyor musun?"

Bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştir. Seksin genellikle damgalandığı, utanç kaynağı olduğu ve hatta yasaklandığı insan dünyasında büyümüştü. Ama Stryke ve ailesi için bu, yemek yemek, uyumak ya da nefes almak kadar hayati ama sıradan bir yaşamın başka bir yönü ve gerekliliğiydi.

Yine de, bekleme odasındaki herkesle yüzleşmeyi pek istemiyordu.

Orada uzanırken kolunu okşayan Stryke'ın parmakları hareketsiz kaldı. Göğsü derin ve düzenli nefeslerle inip kalkıyordu ve dolgun dudaklarının arasından birkaç mırıldanma gibi horlama sesi sızıyordu.

İyi. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Orgazm fırtınası dinince, özel banyoda temizlendi ve giyindi. Birkaç dakika sonra, parmak uçlarında odadan çıktı ve uzun, gri koridorları geçerek özel bekleme odasına doğru yürüdü.

Cyan içeri girdiğinde Runa, yorgun ve endişeli bir ifadeyle kitabından başını kaldırdı. "Durumu nasıl?"

"Dinleniyor." Etrafındaki boş sandalyelere baktı. "Herkes nerede?"

"Kafeteryaya gittiler." Runa kitabını bir kenara koydu. "Bir şey ister misin? Onlara mesaj atabilirim."

"Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim."

"Belki biraz su? Yüzün biraz kızarmış görünüyor, yorgun olmalısın."

Cyan'ın yüzü kızardı. Elbette kızarmıştı ve yorgundu. Vücudu sanki sıkılmış bir makarna gibiydi. Ve Runa bunun nedenini çok iyi biliyordu. "Ben, ah..."

Runa yanındaki koltuğu işaret etti. "Utanacak bir şey yok. Oğluma bu konuda yardım ettiğin için çok mutluyum."

Gülümseyerek Cyan oturdu. "Eminim harika bir annesin." Runa ona sabırlı ama kararlı, sevgi dolu ama kolay lokma olmayan biri gibi gelmişti. Kimsenin çocuklarına bulaşmasına izin vermeyen bir anne ayı. Ya da daha doğrusu, bir anne kurt, ki bu bir ayıdan çok daha korkutucuydu.

Runa güldü. "O çocuklar beni her gün sınırdı."

"Tahmin edebiliyorum." Cyan, hastane personeli ve aileleri için özel olarak inşa edilmiş bekleme odasındaki konforlu detayları takdir ederek minder üzerinde yer değiştirdi. "Peki, Stryke küçükken nasıldı?"

Stryke'ın odasına doğru bakarak Runa sevgiyle gülümsedi. "Mutluydu. Her zaman meraklıydı. Kardeşleri çizgi film izlemek istediğinde o belgesel izlemek isterdi. Onlar dondurma istediğinde o sadece dondurmanın nasıl yapıldığını bilmek isterdi."

Cyan da hemen hemen aynıydı. Tabii o dondurma istiyordu. "Onun yetenekli olduğunu ne zaman fark ettiniz?"

"Oldukça erken." Ameliyat önlüğü giymiş biri yanlarından geçip el salladı; o da el sallayarak karşılık verdikten sonra tekrar Cyan'a döndü. "Üç yaşındayken kardeşlerine beşinci sınıf seviyesindeki hikâyeleri okuduğunda, onda farklı bir şey olduğunu anlamıştık. Dört yaşındayken, şimdiye kadar yaşamış tüm dinazorların adlarını bilmekle kalmamış, isimlerini de

.” Başını sallayarak hafifçe güldü. “Ya yeni şeyler öğrenmek isterdi ya da öğrendiklerini sana anlatırdı. O kadar zekiydi ki.”

“Ve inatçıydı herhalde,” diye mırıldandı Cyan.

“Ha! Tahmin bile edemezsin,” dedi Runa. “Çoğu zaman onunla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk. Eidolon bile yardım edemiyordu.” Başka birine el salladı. “Bir keresinde gürültü yüzünden eyalet fuarından ayrılmak zorunda kaldığımızı hatırlıyorum. Stryke, müziğin limon kabuğu gibi tadı olduğunu ve kusmayı durduramadığını söyledi. Eidolon ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Sonunda her yere kulak tıkacı taşımayı öğrendik.” Diye iç geçirdi. “Ve onu yemek yedirmeye ikna etmek her zaman bir zorluktu. On iki yaşına kadar, kahvaltısını bitirmesi için sabahları zamanlayıcı kurmak zorunda kalırdım. Hâlâ yeterince yemediğinden endişeleniyorum.”

“Yiyecek yeterince ilginçse yediğini fark ettim. Ama hayır, yemek kesinlikle önceliği değil.”

Runa onu inceledi, soluk gözleri Cyan’ı biraz terletmişti. Kendini güneşin altında, büyüteç altındaki bir böcek gibi hissetti.

“Sen, tanıştığımız ilk kadınsın.”

Cyan, kıvrınmamak için kendini zor tuttu. Elbette çıkmıştı, ama erkek arkadaşlarının ebeveynleriyle hiç tanışmamıştı. Hiçbir ilişki o kadar ilerlememişti. Yani, bu durum... rahatsız ediciydi.

“Biz... Yani, o kadar ciddi bir şey değil.”

Runa kaşlarını kaldırdı. “Sana bakışını gördüm. Seni hayatına aldı, Cyan. Hiç kimseyi hayatına almamıştı. Ailesini bile.”

Gözlerini kapattı ve Runa’nın söylediklerini düşündü. Cyan’a daha önce hiç bir ilişkisi olmadığını söylemişti ve Cyan, onun daha önce kimseye içini açmadığı izlenimini edinmişti.

“O her zaman bu kadar içine kapanık ve mesafeli miydi?”

“Gizemli mi? Evet, ama bence bu gizlilikten çok, başkalarıyla aynı düzeyde iletişim kuramamasıyla ilgiliydi. Çocukken bile diğer çocuklarla oynamaktan hoşlanmazdı. Ama dövüş antrenmanlarını severdi. Bu, antrenörleriyle benzer ilgi alanları hakkında konuşma fırsatı veriyordu ve kafasından uzaklaşmasını sağlıyordu.” Hüzünle gülümsedi. “Ama Chaos’u kaybettikten sonra içine kapandı. Sanki... bizi terk etti.”

Cyan'ın kalbi onun için parçalandı. Ve Stryke için de. "Sanırım, onu görmek ailenin acısını daha da artıracığından korkuyor."

"Çok yanılıyor." Runa'nın gözleri nemlendi ve Cyan'ın gözleri de yaşardı. "Bize acı veren şey onun yokluğu."

Çok yürek burkucuydu. Cyan ne söyleyeceğini bilemiyordu ve ağzı o kadar kurumuştı ki hiçbir şey söyleyemiyordu. En yakın su çeşmesini bulmak için ayağa kalktı ama aniden oda dönmeye başladı.

"Cyan?" Runa, düşmeden önce onu tutarak dengeledi. "İyi misin?"

"Bilmiyorum." Cyan sandalyeye geri çöktü. "Sanırım sadece yorgunum."

Runa kaşlarını çatarak elinin tersini Cyan'ın alnına koydu ateşini kontrol etti. "Belki Eidolon sana bir bakmalı." "Önemli bir şey yok," diye ısrar etti. "Muhtemelen susuz kalmışımdır."

Runa ona ciddi bir bakış attı. "Belki de Eidolon sana bir bakmalı," diye bu sefer daha kararlı bir şekilde tekrarladi ve Cyan gülümsemeden edemedi.

Annesi de aynı şeyi söylerdi.

Bölüm 28

"Ne yapıyorsun?"

Stryke gömleğinin düğmelerini iliklerken amcasına baktı. "Ne yapıyorum gibi görünüyor? Giyiniyorum."

"Taburcu olmaya hazır değilsin."

"Kendimi harika hissediyorum. Sorun yok."

Eidolon, Stryke'ı irkiltebilecek kadar yüksek bir sesle klipsli dosyasını tezgaha vurdu. "Beni dinle, seni kibirli pislik. Saçmalıklarından bıktım. Herkesin senin etrafında yumurta kabuğu üzerinde yürümekten bıktım, çünkü senden daha da uzaklaşacağından korkuyorlar." Parmaklarını Stryke'ın göğüs kafesine sapladı ve bacaklarının arkası yatağa çarpana kadar onu geriye itti. "Kıçını oraya oturt ve beni dinle."

Stryke ağzı açık kaldı. Kibirli pislik mi? Amcası ona daha önce hiç böyle konuşmamıştı ve bu, Eidolon'un dediği gibi oturmasına yetecek kadar şok ediciydi.

Soykırımcı diktatörlerle başa baş mücadele etmiş, düşmanlarının etini onlar hayattayken yiyen iblis elçileriyle yüzleşmişti. Çok az şeyden korkar, çok az kişiye saygı duyardı.

Ve amcası onu şımarık bir çocuk gibi yere oturtmuştu.

"Az kalsın ölüyordun," diye bağırdı Eidolon, Stryke'ın göğüs kafesine tekrar yumruk attı. "Bunun ailene ne yapacağını biliyor musun? Bunun tüm dünya için ne anlama geleceğini biliyor musun? Yaptığın şey önemli, başkasına emanet edemeyecek kadar önemli. Ama senin lanet olası bir ölüm arzun var" —Stryke tartışmak için ağzını açtığında parmağını Stryke'ın yüzüne dayadı—"ve bunu inkar etmeye bile *kalkışma*. Beni artık aptal yerine koyma, Stryke."

Eidolon geri adım attı, yumruklarını sıktı, öfke gözlerinde altın parıltılar oluştu. "Bastırıcı seni öldürüyor. Bunu biliyorsun ve yine de

kullanmaya devam ediyorsun. O lanet şeyi bırak. Kendini yenilmez sanıyor olabilirsin, ama değilsin ve—”

“Mesele yenilmez olmak değil,” diye itiraz etti Stryke, gerçi gerçek de pek iyi sayılmazdı.

“Haklısın,” dedi Eidolon başını sallayarak. “Mesele, yaşaman ya da ölmen umurunda olmaması.”

Tam isabet. Stryke, Chaos öldüğünden beri iş dışında pek bir şeye önem vermemişti. Ama son zamanlarda... işler değişmişti. Cyan, iş dışında ilgi alanları bulmasına yardım etmişti. Artık havuzdan bile zevk alıyordu.

Tabii Cyan da oradaysa.

“Umurumda, Eidolon,” diye tartıştı. “Umurumda olmadığı bir zaman vardı. Ama şimdi umurumda.”

Eidolon'un öfkeli altın rengi gözlerinde şüphe parladı. “İyi. Ailen yeterince acı çekti.”

“Katılıyorum.” Stryke bu konuşmayı bitirmişti. Ayağa kalkmaya başladı, ama Eidolon onu tekrar yere itti.

“Henüz bitmedi.” Söyleyeceği şeye kendini hazırlar gibi derin bir nefes aldı. “StryTech'in iblis tespit yazılımı, en yakın rakibininkinden çok daha ileride. Muhtemelen herkesten on kat daha fazla satıyorsunuz.”

“Yirmiye bir,” Stryke öfkeyle karşılık verdi. Amcası ona çocuk muamelesi yapıyordu. Daha da kötüsü, Stryke bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Çocukken bile nadiren çocuk muamelesi görmüştü.

“Evet, neden peki?”

“Çünkü benim teknolojim çok daha üstün.” Stryke amcasının bakışlarını karşıladı, şirketinde bir kusur bulmaya cesaret etmesini bekledi. “Veritabanımızdaki iblis türlerinin sayısı Demonovation'unkinin üç katı. Ufelskala Beş iblislerinin sayısının dört katı.”

“Peki,” diye başladı Eidolon, bakışlarını Stryke'inkine kilitleyerek, agresif bir gerilim havayı yoğunlaştırıyordu, “bu kadar çok türün genetik materyalini nasıl elde etmeyi başardın?”

Oh, lanet olsun.

Stryke'ın midesi ayaklarına kadar düştü. Amcası, Stryke'ı bir tuzağın kenarına kadar getirmiş ve onu en büyük aşağılanmaya uğratmak için tuzağı kendi başına kurmasına izin vermişti.

Biliyordu.

Eidolon ondan uzaklaşarak tavana baktı. "Kısa süre önce güvenlik, veri ve depolama yazılımlarımızı güncelledik ve bu, hastanenin DNA kütüphanesinde bazı garip aksaklıklar yarattı. Sorunu tespit etmek için bir uzman çağırdık." Başını salladı, ellerini arkasında birleştirip tekrar Stryke'a döndü. "Meğer biri orijinal yazılımımızı hacklemiş ve yeni bir tür kaydettiğimizde onları uyaran bir kod eklemiş. Biraz daha araştırdıktan sonra —"

"Adli tıp zırvalarını bana sakla," dedi Stryke; utanç, sesini boğuklaştırmıştı. "Beni yakaladın."

Eidolon'un yüzündeki hayal kırıklığı onu paramparça etti.

"Lanet olsun, Stryke." Eidolon'un sesinde büyük bir üzüntü vardı. "Yıllardır benden çalışıyordun. Neden? Neden bana sormadın? Ne istersen verirdim!" Ellerini havaya kaldırdı ve küfretti. "Bana gençlik yıllarındaki Wraith'i hatırlatıyorsun. Yapabildiğin için istediğini alıyorsun. Yardım istemek için fazla gururlusun. Acını, çevrendeki herkese zarar vermek için bir bahane olarak kullanıyorsun." Kapıyı açtı. "Kendine gel, evlat. İster inan ister inanma, ailenin sana ihtiyacı var."

Stryke hırladı ve ayağa fırladı, ama Eidolon, Stryke kendini savunamadan kapıyı kapattı. Evet, hastaneden örnekleri almıştı, ama tam olarak çalmış sayılmazdı. Sadece genetiği haritalandırmış ve kopyalamıştı.

Tamam, belki sormalıydı, ama zaten Underworld General'e karşı temkinli olan WCSG'nin amcasını zor durumda bırakmak istememişti. New York şehrinin altında gizli bir iblis hastanesi olduğunu öğrenmek onları o kadar korkutmuştu ki, UG'nin varlığı insanlara henüz açıklanmamıştı.

Siktir. Kızgın, incinmiş ve kendinden nefretle dolu olan Stryke, bileklik iletişim cihazını takar takmaz cihaz titremeye başladı.

Taran.

Cyan dışında başka biri olsaydı, onu görmezden gelirdi. Ama görünüşe göre *olay* yaşandığında ustabaşıyla konuşuyordu ve bazı soruları vardı.

Taran'ın hologramını odaya yansıtıp, konuşurken giyinmeyi bitirdi.

"Patron," dedi Taran. "İyi olduğuna sevindim."

"Evet. O konuya gelince." Gömleğini pantolonuna soktu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne oldu?"

Taran omuz silkti. "Bir dakika önce Gehennaportal'ı tartışıyorduk, bir dakika sonra ise yerde yatıyordun."

Stryke kemerini çekerken hareketsiz kaldı. "Neden portalı tartışıyorduk ki...?" Anı, yüzüne bir tuğla gibi çarptı. Portal muhtemelen hâlâ aktifti. "Boş ver. Hatırladım. Bir şey değişti mi?"

"Hayır, ama Quillax'a en yeni kasket görüntülerini gösterme cüretini gösterdim. İzninde rahatsız edilmekten pek hoşlanmadı. Çok huysuzdu. Neyse, gliflerin onarıldığını söyledi, ama aynı zamanda bunların yıkım büyülerini olmadığını da söyledi. Bunlar, sınırlama büyüleriymiş."

"Ne olmuş yani? Gabriel'in yıkıcı enerjisini geçidin içinde tutmaları gerekirdi."

"Ben de öyle dedim. Quillax, mühürlerin yanında başka bir glif olacağı konusunda ısrar etti. Yıkım mühürleri gevşetirse diye bir tür yedek. Dediğim gibi, Gehenna portalı sağlam ve Cyan'ın bunu bilmemesi imkansız."

Stryke buna inanamıyordu. İnanmayı reddediyordu. Cyan ona portalın yok edildiğini söylemişti. Neden ona yalan söylesin ki?

Sea Storm hakkında ona defalarca soru sorduğu anları düşündü. Cyan'ın geminin işleyişine ve onunla ne yapmayı planladığına garip bir şekilde ilgi duyduğunu düşünmüştü. Yeniden başlatmak mı? Satmak mı? Araştırma için kullanmak mı?

Ona, onu elinde tutmayı planladığını birden fazla kez söylemişti. İstilanın ardından ne tür kalıcı etkiler göreceklarını kim bilebilirdi? Sheoulic unsurları deniz tabanına veya suya karışmış olabilirdi. Su iblisleri hâlâ derinliklerde pusuda bekliyor, yerli türlerle çiftleşiyor olabilirdi. Hatta portalın yok olması, iblis alemini insan aleminin ayıran zarın zayıflamasına neden olmuş bile olabilirdi. Bölgenin onlarca yıl boyunca izlenmesi gerekiyordu. Belki de yüzyıllar boyunca. Ve Stryke, bölgenin tek kontrolünün kendisinde olmasını istiyordu.

O kadar meraklı olmasının sebebi, geçidin tekrar açılmasından korkması mıydı?

"Patron?" Taran'ın sesi onu şimdiki zamana geri getirdi.

"Evet. Duydum. Cyan'la konuşurum. Hepsi bu mu?" Taran başını salladı. "İyi olduğunu duyduğuma sevindim."

O iyi değildi. Eidolon tarafından azarlanmıştı ve sevdiği kadın... hayır, *ona karşı güçlü hisler beslediği* kadın onu kandırmış olabilirdi.

Taran'la bağlantıyı kesti ve oradan hemen uzaklaştı. Şu anda kimseyi görmek istemiyordu. Tüm bunlar çok aşağılayıcıydı. Tamamen dibe vurmuştu. Kendini işe, rakamlara ve nasıl başa çıkacağını bilmediği duyguların eziciliğini hissetmesini engelleyecek her şeye boğmanın zamanı gelmişti.

Neyse ki koridorlarda tanıdığı kimse yoktu, ama özel bekleme odasının önünden geçerken ailesini gördü. Durdu. Geri çekildi. İçeriye göz attı.

Annesi, Blade, Crux, Parker... Hepsi, sandalyeye çökmüş bir şekilde oturan Cyan'ın etrafında toplanmıştı. Blade, Cyan'ın ön kolunu tutarken *dermoire'i* parlıyordu.

Ona ne olmuştu?

Stryke'ın içini panik kapladı. Cyan solgundu, cildi terliydi. Onun yanında olması gerekiyordu...

"Vay canına, Cyan." Blade, gözlerini kocaman açarak Cyan'a baktı. "Hamilesin."

Stryke adımını atarken donakaldı. *Hamile* mi? İmkânsız. Yani, neredeyse imkânsız. Crux ve Chaos, iblislerin çocuk sahibi olamadığı bu dönemde doğmuştu. Ama yine de. Blade onunla dalga geçiyor olmalıydı.

Cyan gözlerini devirdi. "Çok komik, Blade."

"Ciddiyim." Yanına diz çöktü, *dermoire'si* parladı, Stryke'ın bile ulaşamadığı bir düzeyde gücü Cyan'ın vücuduyla birleşirken hafifçe titriyordu. "Fetal doku hissediyorum."

Stryke'ın kalbi durdu ve ciğerleri sıkıştı. Hamile olamazdı. Stryke, *s'genesis'e* kadar doğurgan olamazdı. Yani, eğer hamileyse...

Çocuk ondan değildi.

Parker.

Parker dönüşmüş bir kurtadammış, yani çocuğun insan ruhu olabilir ve bu sayede Sheoul-gra'nın yok edilmesinden bu yana doğan hiçbir iblisin sahip olmadığı özelliğinden muaf olabilir.

Parker uzanıp elini tuttuğunda Stryke'in kalbi burkuldu.
Ne kadar centilmen bir davranış.

Adam ölecekti.

Buz gibi soğuk bir öfke her hücrelerine yayıldı. Hastane şiddet önleyici bir büyüünün etkisi altında olmasaydı, Parker'ı yere yapıştırdı.

Stryke, Cyan ile çocuğun gebe kaldığı sırada resmi olarak bir çift olmamış olmalarını umursamıyordu. Durumun mantığı şu anda önemli değildi. Şu anda sadece acı, acı ve hayatının devasa bir bok yığını olduğu hissi vardı.

Sanki bir rüyadaymış gibi, ailesinin ve Parker'ın Cyan'ın etrafında toplandığını izledi. Artık ne dediklerini duyamıyordu, belki de nabızı o kadar yüksek atıyordu ki, kafasının içinde bir kanyondaki davullar gibi yankılanıyordu. Oksijen çok değerli hale geldi ve nefes nefese kaldı, kulaklarını kapatarak avuç içlerini kafatasının yanlarına vurup sığ nefesler aldı.

Bu çok fazlaydı. İçinde her şey parçalanıyordu, sanki organları çatlıyor gibiydi. Özellikle de kalbi. O lanet şey, peynir rendesi üzerinde yukarı aşağı sürükleniyordu.

Duyusal aşırı yükleme. *Duyusal aşırı yükleme, duyusal aşırı yükleme...* O odada olup biten her şeyden uzaklaşırken başı dönüyordu ve Harrowgate'e doğru sendeledi. Görüşü bulanıklaşıp titriyordu, ama bir şekilde kapının arayüzünü çalıştırıp eve dönmeyi başardı.

Daha önce hiç boş hissetmediği bir eve girdi. Şimdi ise çok sessizdi. Çok durgundu. Karanlık bir boşluk gibiydi.

Tıpkı ruhu gibi.

Cyan, şaşkın ve hayretler içinde oturdu, yarım düzine çift göz ona bakıyordu.

"Ben... Blade, bu olamaz."

Blade omuz silkti ve Eidolon'u yanına çağırdı. "İkinci bir görüşe ihtiyacımız var."

Eidolon yaklaştı; yüzündeki o yoğun ifade, ona Stryke'ı hatırlattı. "Ne hakkında?"

"Hamileliği hakkında."

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalktı. "Cyan, bunu özel olarak konuşmak ister misin?"

Blade'in yanakları pembeye boyandı ve ona utangaç bir bakış attı. "Ah, evet... hey, özür dilerim. Öyle pat diye söylemek istemedim. Hastane yerine DART için çalışmamın bir nedeni var."

"Önemli değil." Kadın iç geçirdi. "Zaten yanıyorsun." Eidolon'a elini uzattı, böylece o da ışık saçan şeyini yapabilsin. "Devam et."

Eidolon bileğini tuttu ve *dermoire*'si parladı. Endişelenmeye gerek yoktu. Blade'in yanıldığını ve tüm bunların aptalca bir yanlış anlama olduğunu görecekti...

"Hamilesin," dedi Eidolon ve kız neredeyse nefesini tutamadı. "Türünün gebelik süresi insanlara benzer, bu yüzden sanırım üç haftadan fazla olmamışsındır."

Bu da onu petrol platformuna götürürdü. Stryke'ın yanına. Şok, onu koltuğunda sallanmaya bıraktı, beyni kısa devre yaptı.

"Bu imkansız," dedi boğuk bir sesle. "Bunların hiçbiri imkansız. Kimseyle birlikte olmadım." Yanakları yanıyordu. "Yani, Stryke hariç..."

"Stryke doğurgan değil," dedi Blade. "En az altmış beş ila yetmiş yıl daha olmayacak."

"Biliyorum. Yani hamile kalmam imkansız." Eidolon'a çılgınca baktı. "Değil mi? Yani, Sheoul-gra'dan beri hiçbir dişi iblis hamile kalmadı..."

"Bu," diye sözünü kesti Eidolon, "tamamen doğru değil."

"Tamam, ben biliyorum..." *Crux ve Chaos*. Runa'ya işaret etti, ama o başını salladı.

"Benim bahsettiğim şey o nadir istisnalar değil."

Runa uzanıp Cyan'ın elini tuttu. Sonra Eidolon hariç tüm erkekleri uzaklaştırdı.

"Bize bir dakika verin, tamam mı?" Erkekler uzaklaşınca, Cyan'a döndü. "Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi. "Sadece Stryke ile birlikte olduğunu biliyorum." Bir an durdu ve tekrar konuşmaya başladığında sesi

yumuşaktı. Anlayışlı. Şefkatli. "Ama bir ara sana ilaç verilmiş olabilir mi? Zaman kaybı yaşadığını hissettiğin oldu mu?"

"Hayır." Başını şiddetle salladı. "Geçen aydan her şeyi net bir şekilde hatırlıyorum. Hiçbir zaman büyü, uyuşturucu ya da başka bir şeyin kurbanı olmadım."

"Peki ya rüyaların?" Eidolon karşısına oturdu. "Bazı şehvet iblislerinin, rüyalarında seni dölleyebilmek için uykunu erotik görüntülerle doldurduğu bilinir."

Titrendi. Ailesi, kendi türlerine tehdit oluşturan ibislere karşı sağlıklı bir korku beslemesi için onu yetiştirmişti ve o da her zaman, sana saldırıp öldürmeyenlerin en kötüsü olduğunu düşünmüştü.

"Öyle rüyalar görmedim." Gözyaşlarına boğulmak üzereyken, yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu olamaz."

"Bazı testler yapayım," dedi Eidolon nazikçe. "Babanın türünü tespit edebilirsek, oradan devam edebiliriz."

Baba. Yine titredi. Stryke olmalıydı. *Lütfen, o olsun.*

Başını kaldırıp gözyaşlarını silerek, "Stryke nerede? Hâlâ odasında mı? Onunla konuşmam lazım," dedi.

"Emirlerime karşı gelerek taburcu oldu," dedi Eidolon, sesinde kızgınlık vardı. "Bana oldukça kızgın."

Cyan kadar endişeli görünen Runa, ona döndü. "Neden?" "Çünkü ona yüksek dozda gerçek enjekte ettim."

"Eminim bunu duyması gerekiyordu," dedi Runa, ama Cyan'ın soruları vardı.

Ne yazık ki, Eidolon ayağa kalkıp Cyan'a elini uzattığı için soru sorma şansı bulamadı. "Hazır mısın?"

İçinde bir canavar taşıyıp taşımadığını öğrenmek için mi? Elbette. Kim istemez ki?

Yine de, daha iyi ellerde olabileceğini hayal edemiyordu ve işleri Eidolon'a bırakmak ona rahatlık vermişti. Keşke Stryke de orada olsaydı.

Kabul ederek doktorun elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

"İstersen seninle gelmekten memnuniyet duyarım," dedi Runa.

"Teşekkür ederim," dedi Cyan, bu ilgiden duygulanarak. "Ama ben iyiyim. Sadece bunun nasıl olduğunu bilmem gerekiyor." Ve sonra

bununla ilgili ne hissettiğini netleştirmek zorundaydı.

Runa sandalyesini işaret etti. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Gerçekten gerek yok..."

"Cyan." Runa ona sert bir bakış attı. "Ne zamandır birlikte çalışıyoruz? Sen DART ailesinin bir parçasısın. Ve artık Stryke'ın hayatının da bir parçasısın. O yüzden, iyi olduğunu anlayana kadar burada kalacağım. Anladın mı?"

Gözleri doldu. "Evet, efendim," dedi boğuk bir sesle, yüzeye çıkmaya başlayan duygularını bastıramadan.

Bildiğine göre, karnında Şeytan'ın dölünü taşıyor olabilirdi, ama en azından bir destek sistemi vardı; Shanea öldükten sonra kaybettiğini hissettiği bir şey.

Şimdi, fark etti ki, o destek sistemi başından beri oradaydı.

Bölüm 29

Stryke o gece hiç uyumadı. Hem de hiç. Oturma odasında oturup *Sea Storm*'dan gelen belgeleri inceleyerek Gehennaportal'ı nasıl yok edebileceğini bulmaya çalıştı. Aslında, zamanının yaklaşık yarısını bunu yaparak geçirdi. Geri kalanını ise Cyan'ı düşünerek geçirdi. Neden ona yalan söylemişti? Gabriel, portalın yok edilmediğini biliyor muydu?

Ve başka bir erkeğin çocuğuna hamile.

Eidolon'un azarlamasından sonra hâlâ sinirli, kızgın ve aşağılanmış hisseden Stryke, avuç içlerini gözlerine bastırdı ve kükredi. Bütün gece... belki de hayatı boyunca içinde tuttuğu her şeyi dışarı çıkardı. Neden her şey bu kadar berbat bir hal almıştı?

Ayağa kalktı ama sonra öylece orada durdu. Nereye gidecekti? Belki biriyle konuşmalıydı. Seminus ihtiyaçları hızla yaklaşıyordu, bu yüzden Masumi'yi çağırabilirdi. O her zaman onun konuşmasını sağlamaya çalışıyordu.

Ayrıca her zaman onunla seks yapmaya çalışıyordu, ama o Cyan'dan başka kimseyle birlikte olmaya hazır değildi.

Onu araması söz konusu bile olamazdı.

"Crux'u daha sık arasan da ölmezsin. Seni özlüyor."

DART ekibi *Sea Storm*'dan tahliye edilmeden önce Blade'in ona söylediği son sözler Stryke'ın aklına geldi. Düzgün bir şekilde vedalaşmamışlardı. Stryke, Mace ve Scotty'ye yardımları için teşekkür ederken Blade onları es geçmişti ve sonra, helikoptere giderken yarı yolda dönüp Stryke'a Crux'u aramasını söylemişti.

Blade pisliğin tekiydi, ama haksız da değildi. Stryke'ın kafasını toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Bir mesaj gönderdi ve bir an sonra, VR gözlüklerini takmış halde oyun koltuğunda oturan Crux'un görüntüsü Stryke'ın oturma odasında belirdi.

"Merhaba, Stryke!" diye seslendi Crux. "Bir saniye. Şu anda iblisleri vuruyorum."

Crux'un etrafında oda bir savaş alanına dönüştü, her yerde patlamalar ve lazerler vardı. Crux birkaç korkunç sülükleri ortadan kaldırdı ve ardından görüntü kayboldu. Gözlüklerini çıkardı ve sırttı.

"Merhaba!" diye tekrarladı.

"Selam. Gönderdiğim yeni oyunu oynuyorsun galiba."

Sarışın kafası heyecanla sallandı. "Harika. StryTech'in oyun bölümünde beta testçisi olmaya her zaman hazırım."

Oyun bölümü, Stryke'ın bir eğlence geliştiricisini satın aldıktan sonra yaptığı en son satın almaydı ve şu ana kadar sonuçlardan memnun kalmıştı. Crux'un yazılım mühendisliği derecesini tamamladıktan sonra Stryke için çalışmaya gelip, insanların farkında olmadan iblislerle savaşmaya hazırlayacak bir oyun geliştirmesini umuyordu. Bu hedef, şirketi satın almasının asıl nedeniydi.

"Drone'u da aldın mı?" diye sordu.

Crux sandalyesine çöktü. "Mace onu bir haftalığına aldı."

"Neden?"

"Onu yatak odasının penceresinden onu gözetlemek için kullandım," diye mırıldandı.

"Ne yaptın?"

"Sadece dalga geçiyordum," diye itiraz etti Crux. "Projektörü kullanarak, yatağında bir cehennem faresi olduğunu düşünmesini sağlamak istedim. Orada o iki kadının olduğunu nereden bilebilirdim ki?" Yüzünü buruşturdu. "İğrenç. Bütün bu şeyleri sevmemiz gerektiğini biliyorum, ama nasıl seveceğimi anlamıyorum." Tiksinmiş bir ses çıkardı. "Gördüklerimi unutamıyorum."

Stryke gülmemek için kendini zorladı. Zavallı Crux. Mace'in çarşaflarının arasında yansıtılan şeytani kemirgeni gördüğündeki tepkisini görmek için para bile verirdi. StryTech, bu teknolojiyi hiperrealistik hale getirmek için çok çalışmıştı.

"Geçiş sürecini atlattıktan sonra anlayacaksın," dedi Crux'a, sesinden eğlenceyi çıkarmak için her kelimeyi zorlukla telaffuz ederek.

"Bunu yaşamak istemiyorum," diye sızlandı Crux. "Eidolon amcaya bunu durdurabilir mi diye sordum." Öfkeyle nefesini verdi. "Bilgin olsun, hayır dedi ve denemenin tehlikeli olacağını söyledi."

Bu tam da Eidolon'a yakışır bir cevaptı. "Merak etme, her şey yoluna girecek."

Crux, Stryke'ın onu teselli etme girişiminden etkilenmemiş görünüyordu. "Masumi sürekli benimle konuşmaya geliyor. Zamanı geldiğinde onun yanında rahat hissetmem için olduğunu söyledi." Etrafına bakındı ve sesini alçaltarak, sırrını paylaşır gibi eğildi. "İşe yaramıyor. Ve neden sürekli görünüşünü değiştiriyor?"

Bu sefer Stryke gülümsemesini saklayamadı. Masumi'yi bulduğunda büyük ikramiyeyi kazanmıştı. Masumi, ailesini gerçekten önemsiyordu.

"Senin tipini anlamak için tepkilerini izliyor," diye açıkladı.

"Tipim mi?"

"Evet. Seni ne tür kadınların tahrik ettiğini bilmek istiyor. Sarışın, kızıl, esmer, açık tenli, zayıf, kıvrımlı, dişli, pençeli, pullu, kürklü..."

"Ne?"

"Senin sapkınlıklarını test etmeye başlayana kadar bekle." Crux bir deliğe girip saklanmak ister gibi görünüyordu, bu yüzden Stryke sözlerini geri aldı. "Kimse sana bunlardan bahsetmedi mi?"

"Hepsi denedi," dedi Crux üzgün bir şekilde. "Ama ben onlara bunu başka biri zaten yaptı dedim."

Stryke, elini uzatıp kardeşine sarılmak istedi, ama şu anda yapabileceği en iyi şey, ona tavsiye vermek ve onu dinlemektir. "Hey, dinle. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Crux başını salladı.

"Emin misin? Masumi'yi çağırabilirim..."

"Eminim!" Aniden, Crux gözlüklerini yere attı ve ayağa fırladı. "Beni rahat bırak, tamam mı? Bunca yıldır ortalarda yoktun, neden birdenbire beni umursuyorsun? Geri çekil, Stryke! *Herkes* geri çekilsin!"

Ekran kapandı.

Ve bu, Stryke'ın boktan dondurmasının üstüne konan lanet olası kiraz değil miydi?

Küfrederek kendini kanepenin minderlerine attı. Bileklikteki iletişim cihazı gelen bir mesaj olduğunu gösteriyordu, ama son altı saattir tüm mesajları görmezden geldiği gibi bunu da görmezden geldi. Bunun yerine, cebinden bastırıcı enjektör kalemını çıkardı.

Bir seçim yapması gerekiyordu. Masumi'yi çağırmak, Cyan'ı aramak ya da iğneyi vurmak.

Tabii ki, D seçeneği de vardı: Yukarıdakilerin hiçbiri.

Senin lanet olası bir ölüm arzun var. Eidolon'un sesi kulaklarında yankılandı.

Elbette, bir zamanlar bu doğru olabilirdi. Ama işler değişmişti. *Stryke* değişmişti.

Cyan yüzünden.

Lanet olsun!

Kanepede oturmuş, enjektör kalemni elinde tutuyordu, ihtiyacı arttıkça vücudu ağrıyordu.

Bastırıcı seni öldürüyor.

Lanet olası Eidolon. O adamın sesi kafasından çıkmıyordu. Sanki kulağa takılan bir şarkı gibiydi, ama durmadan tekrar eden akılda kalıcı bir melodi yerine, sinir bozucu bir nutuk dinliyordun.

Bileğindeki iletişim cihazı yirmi dakika içinde onuncu kez titredi. Sonunda aşağıya baktı. NeuroTech implantı devreye girdi ve son on iki saatteki mesajların bulunduğu bir ekran açıldı.

Kulak kurdu Eidolon'dan iki arama. Ailesinden ikişer arama. Kalis'ten iki tane.

Cyan'dan otuz bir tane. Son on arama ondan gelmişti.

"Stryke?"

Masumi'ye baktı. Masumi, bir çift yüksek topuklu ayakkabı dışında çıplak bir şekilde karşısındaydı.

"Sana ihtiyacım yok," dedi.

"Yalan söylüyorsun. Bunu hissedebiliyorum."

Parmakları enjektörü sıkıca kavradı. "Ben iyiyim."

Yavaşça, şehvetle, onun önünde diz çöktü. O gerginleşti, onun pantolonunun fermuarını açmasını bekledi. Bunun yerine, kız ellerini kucağında birleştirdi ve onu izledi.

"Cyan nerede?" diye sordu ve bu soru, karnında asit gibi bir düğüm oluşturdu.

"Bilmiyorum." *Muhtemelen bebeğinin babasıyla birlikteydi.*

"Blade bana olanları anlattı. Neredeyse öleceğini." Enjektörü işaret etti. "Bunun yüzünden."

"Blade'in ağzı çok gevşek."

"Ona kızma." İnce, altın rengi manikürlü parmağını ona doğru uzattı. "Seni neredeyse öldüren nesneyi elinde tutan ve bunu tekrar yapmaya hazır olan sensin. Kendine kız."

"Oh, inan bana," diye homurdandı. "Kızgıyım. Bana yalan söyleyen birine güvenmiştim. Beni ihanet etti."

Avuç içlerini onun uyluklarına koydu. "Ben bunu yapmayacağım," diye mırıldandı, kalkıp boynunun yanına burnunu sürttü. "Sana yardım etmeme izin ver."

Kabul etmeliydi. Cyan'a hiçbir borcu yoktu. Ona yalan söylemiş ve bu yalanla tüm dünyayı tehlikeye atmıştı. Ayrıca başka bir erkeğin çocuğuna hamileydi.

Acı ve kıskançlık, elektrik şoku gibi kalbini sardı. Hiç çocuk istememiş olması nedeniyle bu durum daha da şok ediciydi. Çocuklar, onu önemli işlerinden alıkoyan, sinir bozucu, zaman hırsızlarıydı.

Ama şu anda, Cyan'ın bebeğinin babası olmak için her şeyi verirdi. Çocuğu zamanını boşa harcatan bir şey olmazdı. Onun için öğrenme, öğretme ve hatalarını telafi etme fırsatı olurdu.

Peki onun nesi vardı *ki*? Baba olmak istemesi mi? Belki de kalp krizi, beyin hasarı da beraberinde getirmişti.

Masumi'nin elleri iç uyluklarına kayarken dudakları boynunu ısıırıyordu ve bir kez olsun, vücudu seks istese de libidosu harekete geçmedi. Hatta tam tersine, sanki... sönmüş gibiydi. Penisi değil... o piç ağrıyordu.

Hayır, sönük düşen şey, Masumi'nin kendisine yardım etmesine izin vermesi gerektiği yönündeki ilk düşüncesi idi. Yapamazdı. Onu istemiyordu. O sadece Cyan'ı istiyordu, o yalancı, hain...

"Burada ne oluyor?"

Cyan'ı görünce şok içinde başını çevirdi. Cyan, kot pantolon ve siyah bluzuyla kapısında duruyordu, etrafında kar taneleri uçuşuyor, saçları soğuk rüzgarda dalgalanıyordu. Normalde derin, zengin bir ametist rengi olan gözleri şimdi kırmızımsı altın ışınlarla parlıyordu ve öfke, yüz ifadesini sert hatlı bir maskeye dönüştürmüştü.

"Cyan?"

İçeri girdi ve kapı arkasında kemikleri sarsan bir gürültüyle kapandı, bu tuhaftı çünkü o kapıyı tamamen sessiz çalışacak şekilde programlamıştı.

"Harrowgate'imi nasıl çalıştırdın?" Şaşkınlık ve öfke sesini sertleştirmişti. "Güvenlik önlemlerimi nasıl aştın?"

"Ben lanet olası bir teknomancerim, seni aptal!" diye bağırdı. "Dünyadaki en güçlü Cyberis iblislerinden biriyim. Senin teknoloji ve büyü temelli önlemlerine karşı koyamayacağımı mı sanıyorsun?"

Öfkeyle ayağa kalkarken Masumi'yi de ayağa kaldırdı. Ne cüretle evine izinsiz girip *onu* suçluyordu? "Bana kızmaya hakkın yok..."

"Dalga mı geçiyorsun?" Ellerini havaya kaldırdı ve öfkeyle el kol hareketleri yaparken bağırmaya başladı. "Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyordum, bana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Tekrar iğne kullanacak kadar aptal olmayacağını biliyordum. Ama mesajlarıma hiç cevap vermedin, ben de yine başın belada olabilir diye buraya geldim... ve işte karşımda, elinde lanet olası bir iğneyle, kucağında Masumi'yle duruyorsun!" Masumi'ye el salladı, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. "Üzgünüm Masumi, sana kızgın değilim. Kendinden başkasını düşünmeyen bencil bir pislik olan o." Tekrar ona döndü. "İnsanlar endişeli. Korkuyorlar, Stryke! Ve sen ölmediğini kimseye haber verme zahmetine bile girmiyor musun?"

Haklı olabilir, ama Stryke bunu kabul etmeye hazır değildi. Haksız öfke konusunda birincilik ödülünü aldığı bir anda değil.

"*Hiçbir* şeye kızmaya hakkın yok!" *Sea Storm'un* sondaj kılıfının fotoğraflarından birini kapıp ona fırlattı. "Portal hakkında yalan söyledin, Cyan. Yüzüme karşı yalan söyledin ve tüm dünyayı tehlikeye attın! Sana güvenmiştim, bunu ne sıklıkla yaptığımı biliyor musun? *Biliyor musun?*"

Yüzündeki öfke bir anda kayboldu. Ağzı açık kaldı. Sonra kapandı.

O hala şaşkıngen üzerine atıldı. İnsanların beyinleri çalışmadığında en dürüst olduklarını fark etmişti.

"Bununla ilgili söyleyecek bir şeyin yok mu?" Dönüp ellerini saçlarının arasına geçirdi, duvara yumruk atmadan önce ellerini bir yere koyması gerekiyordu. "Lanet olsun, Cyan, neden? Kimin için çalışıyorsun? Cennet bunu öğrendiğinde ne olacağını biliyor musun? Lanet olası *Başmelek* Gabriel bunu öğrendiğinde? Seni nasıl güvende tutacağım?"

“Beni güvende tutmak mı?” Kız şaşkınlıkla ona baktı. “Endişelendiğin şey bu mu?”

“Evet, tabii,” diye bağırdı, ellerini yanlarına indirerek. “Cennetin seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Ben bir pisiğim, ama canavar değilim ve güvende kalman için en iyi şansın benim.” Kız ona inanamayan gözlerle baktı, bu da onu daha da öfkeliendirdi. “Ne? Parker’ın seni Cennet’ten koruyabileceğini mi sanıyorsun?” Küfretti. “Şu anda gerçekten çok sinirliyim, o yüzden sorularıma cevap ver. Neden Gehennaportal’ı olduğu gibi bıraktın ve neden bana bu konuda yalan söyledin?”

“Tamam.” Kız, onu *sakinleştiremeyen* bir hareketle ellerini uzattı

. “Tamam. Sana yalan söylemek istemedim, yemin ederim. Gabriel zorladı. Eğer bu ortaya çıkarsa, tehlikede olabileceğini söyledi. Sadece sondaj yapmaya ya da platformu satmaya karar verirsen sana gerçeği söyleyecektim.”

Şimdi ona inanamayan gözlerle bakan sırası ondaydı. “Gabriel *biliyor mu?*”

Kız yaklaştı, seksi, bakır-gümüş kokusunu da beraberinde getirdi ve zaten arzuyla titreyen vücudu, yeni bir şehvet dalgasıyla tepki verdi. Bir an için beyni kısa devre yaptı ve zihnini Cyan’ın yatağındaki erotik görüntülerle doldurdu.

Kadının sesi onu kendine getirdi, ama daha ne kadar mantıklı kalabileceğini bilmiyordu.

“...su altındayken,” diyordu. “Oraya vardığımızda, bana portalı yok etmek yerine gedikleri onarmamı söyledi, ama nedenini söylemedi. Üzgünüm, Stryke.” Sesinde ve gözlerindeki yalvarış, kalbini deldi. İnsanların yalvarmasından her zaman hoşlanırdı, ama lanet olsun, Cyan’ın değil. Kimsenin önünde yalvarmamalıydı, en azından onun önünde. “Gabriel bir Başmelek. Ne yaptığını bildiğine inanmak zorundaydım.”

Ona göre, Gabriel’in bir melek olması, adama inanmamak için iyi bir sebepti. Ama Cyan bunu bilemezdi. İmkânsız bir duruma düşürülmüştü ve elindeki bilgilerle elinden geleni yapmıştı.

Açıkçası, artık o lanet olası geçit umurunda değildi. Ya da Gabriel. Ya da önündeki kadın dışında hiçbir şey. Şu anda, tüm kanı ve enerjisi üst beyininden en temel içgüdülerine yönelmişti.

Her zaman nefret ettiği tepki buydu. Aklını kullanmaktan alıkoyan her türlü temel ihtiyacı sevmezdi, ama bu en kötüsüydü.

En azından şimdiye kadar öyleydi. Artık sadece Cyan'la birlikte olmak istiyordu. Beynini dinlendirip, tüm işi kalbine ve vücuduna bırakmak istiyordu.

Gözünün ucuyla Masumi'nin vazosunun içine kayıp gittiğini gördü; böylece onu, birlikte olmak istediğı tek kadınla baş başa bıraktı.

"Stryke?" Cyan daha da yaklaştı, elini sanki ona dokunmak istermiş gibi kaldırdı ama onun nasıl tepki vereceğinden emin değildi. "Özür dilerim. Seni asla ihanet etmek istemedim..."

Onu bir öpücükle susturdu. Özüne ihtiyacı yoktu. Ona ihtiyacı vardı *ona ihtiyacı vardı*.

Ve ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu *tam olarak* anlamasını sağlaması gerekiyordu.

Masumi, vücuduna yapışan bir taktik pantolon ve parlak siyah bir spor sütyen giyerken gülümsedi.

Stryke, Cyan'da kendine uygun birini bulmuştu ve bunun zamanı da gelmişti. Sadece duygularını değil, hayatını da idare etmesine yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Ne kadar zeki olursa olsun, kendine bakma konusunda kafası dumanlı bir ork kadar aptaldı.

Onu göğsünün derinliklerinde hissetti, aralarındaki bağ ona Stryke'ın orgazmın eşiğinde olduğunu söylüyordu ve o daha da geniş bir gülümsemeyle gülümsedi. Çok uzun yıllardır, onun tek seks kaynağı olmuştu. Diğer her şey enjeksiyonları sayesinde olmuştu.

Bunu hak etmişti ve kadın onun adına mutluydu.

Botlarını giyerken içinde başka bir his uyandı; bu, bu şekilde giyinmesinin sebebiydi. Blade, kadınlarının spor veya savaş kıyafetleri giymesini severdi. Fiziksel olmalarını severdi. Güçlü olmalarını. Onun iştahına dayanabilmelerini.

Çünkü ne kadar şefkatli ve özenli olsa da, aynı zamanda hakimiyet kurmayı da severdi ve biraz sert olmasını severdi. Ona dövüşmeyi öğretmişti ve

bazen bir saat boyunca dövüşürlerdi, sonunda terden sıırıslıklam olmuş kıyafetlerini çıkarır ve duşta işlerini bitirirlerdi.

Uzaklarda Sabre ve Mace'i de hissedebiliyordu, ama onların ihtiyaçları saatler sonra ortaya çıkacaktı. Son birkaç gündür ikisiyle de birlikte olmamıştı, ama Rade ve Blade onu doyurmuş, son zamanlarda sadece onu kullanmışlardı.

Evinin taşındığı hissi içini kapladı ve bir an sonra, Blade'in çağrısı tüm varlığını sardı. Otomatik olarak, fiziksel formu başka bir maddeye dönüştü, Stryke'in deyimiyle "viskoz, Newton olmayan bir sıvı"ya. Evinden Blade'in yatak odasına taşınmanın verdiği his neredeyse erotikti ve yatak başı masasına koyduğu ikinci vazosunun yanında tamamen somutlaştığında nefesini kesmişti.

"En sevdiğin kıyafeti giyiyorum," diye mırıldandı.

Gülümsemesi yırtıcı, sesi boğuktu. "Evet, giyiyorsun."

Kendi savaş kıyafetlerini giymiş olarak ona doğru yavaşça yürürken, Blade onu karanlık ve aç bir bakışla izledi. Tabii ki o, kendi kıyafetlerini kullanmıştı. Ter, duman, kan ve öfke kokuyordu.

"Spor yapmak isteyebileceğini düşünmüştüm, ama görünüşe göre çoktan dövüşmüşsün," dedi kız, parmağını adamın göğsünde gezdirirken. "Mace ve Scotty ile mi?"

Scotty'den bahsettiğinde gözleri her zamanki gibi parladı. Bazen, sevişirken, vahşi olduğunda, o kadar kendinden geçtiğinde ki kontrolünü kaybettiğinde, Scotty'nin adını haykırırdı.

Ve bunu yapan tek kişi o değildi.

Mace bir keresinde Masumi'ye Scotty'nin adını söylemişti, tam da dişlerini onun boğazına geçirmek üzereyken ve o kadar şiddetli ve uzun süre boşalmıştı ki, damarındaki delikleri kapatamamış ve Masumi çarşafı kanla ıslatmıştı.

Blade soruya cevap vermedi. "Kardeşimi gördün mü?"

"Rade mi?" diye sordu kız, onun Stryke'den bahsettiğini çok iyi biliyordu. Bazen, sevişmeden önce onu tahrik etmeyi severdi. Genelde çok dengeli bir adam olan onun karanlık tarafı her zaman çok beklenmedikti. "Birkaç saat önce. Ne konuştuğumuzu sorma. Çok az konuşur."

Göğsünün derinliklerinden bir homurtu çıktı, titreşim o kadar belirgindi ki bacaklarının arasında hissetti ve neredeyse inleyecekti. "Rade değil."

"O zaman Crux mu?" Blade'in küçük kardeşiyle son görüşmesini hatırlıyormuş gibi yaparak çenesine dokundu. "Dün onunla konuştum. Sanırım dönüşümü yakındır. Huysuz, ürkek ve son birkaç ziyaretimde nabzı düzensizdi. Ayrıca," dedi, "ve bu ilginç, ben süper kahraman ya da anime tarzı bir kıyafet giydiğimde, ten rengim, saç stilim ya da vücut şeklim ne olursa olsun, onda hafif bir hormonal artış oluyor. İlginç bir sapıklık."

"Hayır. Crux," dedi Blade, sabrı tükenirken, vücudunun artan ihtiyaçlarını ondan net bir cevap alma ihtiyacıyla karşılaştırıyordu. "Stryke."

Göz kirpiklerini kırptırdı, onu kızdırmanın ne kadar kolay olduğunu severek. "Stryke ile ne yaptığımız hakkında hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Ne yaptığınız umurumda değil. Bilmek istiyorum..." Küfür ederek sözünü yarıda kesti, ondan uzaklaşarak yanlara doğru döndü, elleri yanlarında yumruk haline gelmişti.

"Ne?" Masumi onun önüne geçti ve oyun zamanı bittiğini ima ederek sağ elini nazikçe kendi eline aldı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Tavana uzanan renkli boyalı borulara baktı ve tekrar küfretti. "Neredeyse ölecekti, Masumi," dedi, sesi alışılmadık bir şekilde duygu dolu bir tonda. "İyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Onu, kalbine girmesine izin verdiği tek kadın olan Cyan'ın yanına bıraktığını düşündü. Masumi bile o soğuk taş kalenin içine girmeye izin verildiğini iddia edemezdi.

"Şu anda iyi," dedi, bunun doğruluğunu bir rahatlama dalgasıyla hissederek. Yıllardır onun için endişelenmiş, kendisinin bile göremediği bir kendini yok etme eşiğinde sallanışını izlemişti. Ama Cyan sihirli bir dokunuşa sahip gibiydi, onun hatalarını yüzüne vurabiliyor ve bir şekilde onu uçuşumun kenarından geri çekebiliyordu.

Blade rahatlamış bir şekilde omuzlarını indirdi. "Tanrılara şükür. Onun ölmesini hiç istemedim, Masumi. Sadece çok... kızgıyım. Bize ne yaptığını bilmesini istiyorum."

"Biliyorum." Elini uzatıp, onun çenesini avuçladı. Sonra, türünün baştan çıkarıcı güçlerini kullanarak saç rengini değiştirdi, dalgalı ve ateşli bir kırmızıya dönüştürdü. Göz rengini, içinde

Cildi soldu ve yüzüne birkaç çil çıkardı.

Blade'in bakışları daha da ateşli hale geldi, libidosu duygularına karşı galip gelince çaresizliği kayboldu. Arkasına uzanıp, onu ensesinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Kızın göğsü onun göğsüne çarptı ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı.

Gözleri kadının gözlerine delici bir şekilde baktı, derinliklerinde şehvetin alevleri titriyordu. "Stryke'a gittiğinde nasıl görünüyorsun?"

"Güneşin altında var olan her kadın kombinasyonunu denedim," dedi, dudakları onun dudaklarına o kadar yakındı ki, ısınısını hissedebiliyordu. "Ve o hiçbir zaman bir tercih göstermedi." Cyan'a kadar. "Ama eminim ki o da şimdi kısa platin saçlı ve menekşe gözlü kadınlara, senin ela gözlü, küstah kızılara duyduğun kadar düşkündür."

Düşük bir homurtuyla, ağzını ele geçirdi ve onu sertçe öptü, bir eliyle ensesindeki saçlarını avuçladı, diğer eliyle kıcını yukarı çekerek bacaklarını beline dolamasını sağladı. Kız zevkle mırıldandı. Bu gece çılgın ve ateşli geçecekti.

Bu gece, ona kesinlikle Scotty diye seslenecekti.

Bölüm 30

Esneyerek, Cyan şöminenin önündeki oturma odası zemininde uzandı ve sonra Stryke'in onları sardığı kabarık battaniyelere daha da gömüldü. Saatlerce birbirlerine dolanmış, erotik bir mutluluğa boğulmuşlardı. Hâlâ son turdan toparlanamamıştı; çığlıkları, devasa pencereden içeri süzülen şafak ışığıyla kesilmişti.

Kahve kokusu burnuna geldi ve Stryke, elinde iki fincanla yere diz çöktüğünde gözlerini açtı.

Memnuniyetle inleyerek, kendini kanepenin arkasına dayadı. "Teşekkür ederim," dedi, fincanlardan birini alırken. "Dün gecedен sonra buna ihtiyacım olacak."

Onun yaramaz gülümsemesi, kalp atışlarını biraz hızlandırdı. "Özür dilerdim, ama uykusuz kalmak seni rahatsız etmemiş gibi görünüyordu."

"Kesinlikle değdi." Ellerini fincanın etrafına doladı ve sıcaklığın içine sızmasına izin verdi. "Ama bir şey söylememin sakıncası var mı?"

"Performansıyla ilgili bir eleştiri olmadığı sürece," dedi adam, battaniyenin üzerine rahatça uzanarak, "devam et."

Kız güldü. "Performansın örnek niteliğindeydi."

Kupasını selam olarak kaldırarak, ona küstahça göz kırptı. Kız yine güldü.

"Yine de biraz fazla... yoğun görünüyordun," dedi kız, biraz daha ciddileşerek. "Sanki kendini meşgul etmeye çalışıyormuşsun gibi geldi."

Kaşlarını çatarak kupasının içindekini inceledi. "Sende sevdiğim şey bu," dedi bir süre sonra. "Beni görüyorsun. Kusurlarım da dahil olmak üzere, tüm benliğimi."

"Ki senin pek çok kusurun var," dedi kız alaycı bir şekilde, onun itiraz etmesini bekleyerek.

Onun sürprizine, adam kabul etti. "Öyle. Ve düşüncelerimden kaçmak da onlardan biri. Ben bencil bir pisliğim, Cyan."

"Sanırım bu konuyu daha önce konuştuk," dedi, hala ortamı hafifletmeye çalışarak, onun karanlık bir çukura kaymasından korkuyordu. Konuşacakları şeyler vardı ve onun zihinsel olarak sağlam bir durumda olmasına ihtiyacı vardı. "Birden fazla kez."

Adam aslında güldü ama çabucak ciddileşti. "Şirketimi kurduğumdan beri tek odak noktam o oldu. Dünyayı iblislerden kurtarmak ve Kaos'un ölümünün aileme yaşattığı acıyı insanlara yaşatmamak için çaresizdim. Ne kadar asil bir amaç, değil mi?" Yine güldü, ama bu sefer gülümsemesi acı ile doluydu. "Yaptığım her şeyi gezegeni kurtarmak adına haklı çıkardım. Çoğunu değiştirmezdim, ama neden olduğum acı... Onu geri alırdım. Hepsinden pişmanım."

Sormaya neredeyse korkuyordu, ama sormak zorundaydı. Konuşmaya ihtiyacı vardı. Annesinin de dediği gibi, iltihaplanmış duygusal bir yarayıdeşmesi gerekiyordu. "Neden pişmanlık duyuyorsun?"

O karanlık gözler ona delici bir bakış attı, onu ölçüp biçti. Cevabını kaldırabilecek mi diye değerlendirdi.

Onun sonraki sözlerine vereceği tepki, onun için çok önemliydi. Hem de çok. "Amcam Eidolon'dan hırsızlık yaptım."

Vay canına. "Ne yaptın sen...?"

StryTech'in laboratuvar teknisyenlerinden biriyle yaptığı konuşmayı hatırlayarak keskin bir nefes aldı. Adam, Stryke'ın DNA örneklerini nasıl elde ettiğinin bir muamma olduğunu söylemişti.

"DNA," diye fısıldadı. "Tabii ya! DeTecht makinelerin için genetik materyali buradan alıyordun."

Gözleri kayarak ateşe takıldı. "Eidolon bunu yüzüme vurdu. Sonra Crux'la konuştum; o da neden birdenbire onu umursamaya başladığımı merak ediyordu. O anda Blade'in haklı olduğunu anladım. Tam bir pislik—tanrılar adına, tam bir pislik—ama haklı. Ailemi incittim ve buna dünyayı kurtarmanın bedeli dedim, oysa aslında kendi acımdan kaçıyordum."

"Anlıyorum," dedi kadın, Stryke'ın gözleri kadar koyu kahvesine bakarak. "Ben de aynı şeyi yapıyordum. Acımı kabullenmektense senden nefret etmek daha kolaydı. Hatta,

Shan'ın bana verdiği nedime hediyesini bile açmadım çünkü çok korkak biriyim."

Kupayı dudaklarına götürdüğünde, kupadan buhar yükseldi. Hamile Cyberis iblisleri için kahve içmek uygun muydu? Vücudundaki kimyasal değişikliklerin ne kadar olacağını Eidolon'a sormayı unutmuştu.

Kupayı indirirken, bu durumu atlatmasına yardım etmesi için annesinin yanında olmasını diledi.

Derin bir hüznün onu boğmak üzereydi, ama ilk kez annesini düşünmek ona acı verici anılar yerine sevgi dolu anılar getiriyordu. Ebeveynlerini kaybetmenin acısı hâlâ oradaydı, ama Stryke'a duyduğu nefret gibi körelmiş gibiydi.

"Nefreti bıraktığında, kalbini açarsın." Bir başka anne sözü.

Teşekkürler anne, ama neden sevdiğin erkeğe hamile olduğunu söylemen gerektiğinde kullanabileceğin biraz bilgelik bırakmadın? Evet, şu anda annesinin tavsiyesine çok ihtiyacı vardı.

"Cyan?" Stryke elini kızın dizine koydu. "İyi misin?"

Hiç de değil. "Uh..." Bir yudum bile almadan bardağı masaya koydu. "Sana bir şey söylemem gerek."

Kupasının kenarından ona baktı. "Hamile olduğunu biliyorum."

Ne? İnanamayan gözlerle, Stryke'ın sakın bir şekilde kahvesinden bir yudum almasını izledi. *"Biliyordun ve dün gece hiçbir şey söylemedin mi?"*

"İşler yoğundu."

Evet, ama mola sırasında aklına *"Hey, hamile olduğunu biliyorum"* demek gelmemiş miydi?

"Ama nasıl?" Hiçbirini anlayamayan kadın başını salladı. "Kim söyledi?"

"Kimse söylemedi. Hastanede seni arıyordum ve Blade'in konuşmasına kulak misafiri oldum."

Hâlâ mantıklı gelmiyordu. Ve şimdi, öğrendikten sonra gitmiş olmasına sinirlenmişti. "Eğer biliyordun, neden kalmadın?"

Odanın sıcaklığının aniden düştüğüne yemin edebilirdi. "Çünkü," dedi, sesi o kadar soğuktu ki titredi, "Parker'ı otoparka sürükleyip öldürürdüm."

Parker mı? Onun bu işle ne ilgisi vardı? Tabii ki... hayır. Stryke onun Parker'la yattığını düşünmüyordu. Öyle mi? "Parker'la yattığımı mı düşünüyorsun?"

"Yatmadın mı?"

O kadar şaşırmış görünüyordu ki... *Lanet olası bir iş arkadaşıyla yatmamış olmasına* şaşırmıştı.

"Hayır, seni koca ahmak." Battaniyenin altından çıkıp külotunu aradı. Ah, işte orada, televizyonun köşesine asılıydı. Öfkeyle onu kapıp aldı. "Başka kimseyle de yatmadım. Bir yıldan fazladır senden başka kimseyle." Külotu giydi. Yırtılmıştı ve şimdi gülünç görünüyordu. "Ve Eidolon, bana uyuşturucu verilmediğinden, şeytani bir varlık tarafından ele geçirilmediğimden ya da rüya seksinin kurbanı olmadığımın emin olmak için milyonlarca test yaptı... bu tür saçmalıklar."

Şaşkın bir ifadeyle Stryke ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun?" "Giyiniyorum," diye bağırdı.

"Neden?"

"Bilmiyorum!" diye ağladı, birdenbire gözlerinden yaşlar boşaldı. "Ben sadece... kafam karışık ve korkuyorum." Yırtık iç çamaşırlarıyla, başka hiçbir şey giymeden orada durdu, hıçkırarak ağladı ve hayatında hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

Sonra Stryke kollarını ona doladı ve kız aniden hayatında hiç olmadığı kadar *güvende* hissetti. Stryke, onun Parker'ın bebeğini taşıdığını sanıyordu ve yine de onu korumak istiyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Eidolon dünyanın en iyisidir." Elini uzun, yatıştırıcı hareketlerle sırtında yukarı aşağı gezdirdi. "Test sonuçlarını aldın mı?"

Kız başını salladı. Burnunu çekti. "Fiziksel ya da zihinsel herhangi bir istismar izi yok. Baba bir Seminus iblisi. Nasıl oldu bilmiyorum, ama bu sen olmalısın."

Vücudu gerildi, her kası o kadar sert bir şekilde kasıldı ki nefes bile alamadı. "Bu imkansız."

Kadın geri adım attı ve yerden gömleğini alıp ona biraz mesafe bıraktı. Söylediklerini sindirmesi için bir iki saniye. Kahretsin, o da hâlâ sindirmeye çalışıyordu.

Adam, çıplak üst vücudundaki kaslarını gererek, dar bir daire çizerek volta atarken ellerini saçlarının arasından geçirdi. Dün gece o kasların parmaklarının ve dudaklarının altında dalgalandığını kaç kez hissetmişti? Adam doyumsuzdu ve o da bundan büyük zevk almıştı.

“Bu mantıklı değil,” dedi adam. “Nasıl doğurgan olabilirim? *S’genesis’e* en az altmış yıl var.”

“Doğurgan olup olmadığını öğrenmenin kolay bir yolu var, biliyorsun.” Mutfağın yanındaki kapıyı işaret etti. “Bir laboratuvarın var.”

“Türüm mastürbasyon yapamaz.”

“Evet, biliyorum.” Bazen gerçekten kalın kafalı olabiliyordu. “Merhaba, oral seks.”

Nedense, sanki sonuçlardan korkuyormuş gibi, hâlâ isteksiz görünüyordu. Bazen, bilmemek daha kolay bir seçenektir. Bunu anlıyordu. Bazen, kutudaki ölü şeyin ne olduğunu bilmek istemezsin.

Bir başka eğlenceli anne sözü.

Sorun değil. Artık Stryke’ın zayıf noktalarını biliyordu. “Bunu bilim için bir oral seks olarak düşün.” Gömleğini rahatça giydi, düğmelerini iliklemedi, göğüsleri ipeksi kumaşın arasından görünür görünmez oynuyordu. “Senin laboratuvar asistanın olacağım.” Vücudunu hareket ettirerek meme uçlarını ortaya çıkardı. “Senin *hevesli* laboratuvar asistanın.”

Başını çevirdi, bakışları ısındı. “O zaman yapalım,” dedi. “Bilim adına.”

Stryke’ın bacakları, hayatında aldığı en muhteşem oral seksten dolayı hâlâ titriyordu. Zevkten gözleri yarı kör olduğu için numune kabına nasıl bir şey koyabildiğinden emin değildi.

Cyan, son birkaç kasılma onu kurutup kabı doldururken, dilini kullanarak penisini yalamaya devam etti. Parmakları testisleriyle oynadı, testislerini sıktı ve yuvarladı, orgazmını yeni bir rekora taşıdı.

“Lanet olsun,” diye nefesini vererek ondan uzaklaştı, en nazik dokunuşuna bile fazla duyarlı hale gelmişti. “Belki de daha sık numune almam gerekecek.”

Cyan akıcı ve esnek bir hareketle ayağa kalktı ve yıkanmak için lavaboya doğru yürüdü. Göründüğünden daha güçlüydü, bu da ona sık sık hatırlatılan bir şeydi. “En sevdiğin yerde boşalmayı seviyorsun. Bir yatak getirtmelisin.”

Adam eşofmanını giydi. “Ne, tezgahın üzerinde sevişirken Ebola şişesini yere düşürmemeyi ummanın verdiği adrenalin patlamasını kaçırmak mı?”

“Aynen öyle.” Ellerini kuruladı ve numunesini mikroskop altına koymaya başladı. “Ama umarım Ebola konusunda şaka yapıyorsundur.”

“Şaka yapmıyordum, ama yanlış bilgi verdim.” Lavaboya doğru ilerledi, temizlik yaparken konuşmaya devam etti. “DEbola. Ebola’nın şeytani versiyonu.” Kadının dehşete kapılmış bakışına karşılık, kıkırdadı. “Virüs, şeytan aleminin dışında aktif değil.”

“Evet, şey, şeytani kanamalı ateş, yere düşürmek isteyeceğimiz bir şeye benzemiyor,” dedi kadın, slaytı mikroskopun altına yerleştirirken.

Ellerini kuruladı ve ona doğru yürüdü, avuçlarındaki nemin sadece kalıntı nem olduğunu, sıvılaşmış endişe olmadığını umarak. Ama lanet olsun, çok gergindi. Mantıklı tarafı, numunesinde canlı sperm bulunmasının imkânsız olduğunu söylüyordu. Ama Cyan’ı seven tarafı, bunun olmasını istiyordu.

Onu seviyorum.

Vay canına, gerçekten görmüştü. Şimdi ona söylemenin sırası değildi, ama—“Yüzücüleri görüyorum.”

Yüzücüler. Canlı spermeler. Orada, bu imkansızlığın karşısında donakalmış bir şekilde durdu. Nasıl? Bu nasıl olmuştu?

“Bunun sindirilmesi zor bir şey olduğunu biliyorum,” dedi Cyan, mikroskoptan başını kaldırarak. “Bunun ne anlama geldiğini anlamak için ikimizin de zamana ihtiyacı olacak.” Dikleşti ve bluzunun düğmeleriyle oynarken elleri titriyordu. “Ben sadece... Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum.”

Zaman mı? Çünkü Gehennaportal’ın aktif olmasa da teknik olarak hala işlevsel olduğunu bildikleri için Cennet ikisinin peşine düşebilir miydi?

Aklıdan önce ayakları hareket etti ve birdenbire kendini onun önünde buldu, elleri omuzlarında, yüzü yüzüne değiyordu.

“Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim,” diye yemin etti. “Dünyadaki tüm zaman bizim. Bu çocuk...”

“Doğmayacak,” diye fısıldadı kız.

O geri adım attı—daha doğrusu, geriye sendeledi. “Sen... ondan kurtulacak mısın? Ama artık onun benim olduğunu biliyorsun...”

“Üzgünüm.” Elini tuttu, sesi yalvarır gibiydi, gözleri nemliydi. “Senin babası olduğunu doğrulamak, durumu

çok daha kötü hale getiriyor."

"Neyi bilmek?"

"Eidolon'un bana söylediği bir şey." Derin ve hırıltılı bir nefes aldı. "Sheoul-gra'nın yıkılmasından bu yana Crux ve Chaos dışında bilinen hiçbir iblisin doğmadığı doğru. Ama çoğu insanın bilmediğı şey, hamileliklerin durmadığı." Diğer elini hafifçe karnının üzerine koydu. "Sadece canlı doğumlar."

Bölüm 31

Lütfen cevap ver. Lütfen cevap ver. Cevap ver, lanet olsun!

Stryke nefesini tuttu, Eidolon'un iletişim cihazı her çaldığında göğsü daha da sıkışıyordu. Beş kez çaldı ve henüz teknik postaya bile geçmemişti.

Altı. Lanet olsun.

Yedi. Kahretsin.

Sekiz. *Kahretsin!*

Stryke, Eidolon'un soğuk tavrını hak etmişti. Ama siktir et. Mesele Cyan'dı. Amcasını bulup bunu yüz yüze halledecekti. Adamın ofisinde, ameliyathanede ya da lanet olası duşta olması umurunda değildi. Tek önemli olan Cyan'dı.

Tam bağlantıyı kesmek üzereyken, Eidolon ofisinde birkaç metre ötesinde, gerçek boyutta ve ameliyat önlüğü giymiş olarak belirdi. Ameliyat bonesi koyu saçlarını gizliyordu ve çenesinden bir maske sarkıyordu. Sinirli görünüyordu.

"Stryke," dedi Eidolon, biraz daha az sert olan amca sesinin yerine, mesafeli doktor sesini kullanarak. "Umarım bu önemli bir şeydir."

Özür dile.

Bunu yapması gerektiğini biliyordu. Sadece... hatalı olduğunu kabul etmekte pek iyi değildi. Çünkü pek sık hata yapmazdı.

Ağzını açtı, ama kelimeler çıkmadı. Eidolon işi kolaylaştırmadı, sadece orada durup bekledi, koyu bakışları onu delip geçiyordu.

"Cyan ile ilgili," dedi Stryke. "Ne kadar süre kaldı...?"

Doktorun gözlerindeki buzun çoğu eridi. Stryke'in ne sorduğunu biliyordu.

"Türlere göre değişiyor gibi görünüyor." Eidolon maskesini aşağı çekti. "Ama genellikle, ilk üç aylık dönemin sonunda."

"Nedenini biliyor musun? Çoğu düşük, fetal anormalliklerin sonucudur, ama bunun Sheoul-

gra'nın yok oluşuyla ne ilgisi var?"

"Yıllardır kapsamlı testler yaptım ama hiçbir zaman bir cevap bulamadım," dedi Eidolon. "Bu yüzden Azagoth'a danıştım." Başındaki şapkayı çıkardı, saçları düz ve kafa derisine yapışık kaldı. "O, düşüklerin sebebinin ruhun yokluğu olduğuna inanıyor."

Vay canına. Tamam, ilginç.

"Görünüşe göre," diye devam etti Eidolon, "doğumdan kısa bir süre öncesine kadar ruh verilmeyen ve bebeğin canlı doğacağı kesin olan insan fetüslerinin aksine, iblis fetüsleri ilk üç aylık dönemin sonunda ruh kazanıyor. Bu, daha fazla kötülüğü emmelerine ve acımasız hayatta kalma içgüdüleriyle doğmalarına yardımcı oluyor."

Yani doğmamış iblisler kötülüğü emen süngerler miydi?

Yüksek sesle konuşmuş olmalıydım ki Eidolon başını salladı. "Ama ne kadar emdikleri, bulundukları yere bağlı. *Rahimde* ne kadar çok kötülüğe maruz kalırlarsa, o kadar kötü olurlar. Bu, bazı iblis türlerinin hamileliklerini geçirmek için Sheoul'un en kötü bölgelerini aramalarını açıklıyor. Ayrıca, insan dünyasında doğan iblislerin genellikle Sheoul'da yaşayan kardeşlerinden daha az kötü niyetli olmalarının nedeni de budur."

Stryke, amcasının yaşayan, nefes alan bir bilgi hazinesi olmasından çok hoşlanıyordu.

"Belli ki Cyan'la konuşmuşsun," dedi Eidolon. "O nasıl?"

Cyan şu anda Stryke'ın ofisine doğru geliyordu. Güvenlik sistemi onu takip ediyor ve gelişmeleri ona bildiriyordu.

"O da benim kadar kafası karışık," dedi Stryke amcasına. "Ama babanın kim olduğunu biliyoruz."

Eidolon'un alnında merak dolu bir kaş yükseldi. "Kim?"

"Benim. Görünüşe göre, ben doğurganım." Bunun bir önemi yoktu. Bebek doğmayacaktı. Ruhu olmadan, o bir bebek bile değildi.

Ama kalbindeki ağırlık, gerçekleri ve mantığı umursamıyordu.

Bu, belki de ilk kez oluyordu.

Gizemin tanıdık cazibesi Eidolon'un gözlerini parlattı. Bilim ve bilgiye olan bağlılığı, Eidolon'u Stryke'ın büyürken hayran olduğu kişilerden biri yapmıştı ve Stryke, amcasını ondan çalarak hayal kırıklığına uğrattığı için bir kez daha suçluluk ve üzüntü duydu.

"Bunun nasıl mümkün olduğunu belirledin mi?" diye sordu Eidolon.

Başını salladı. O ve Cyan saatlerce teoriler üzerinde çalışmış ve sonunda bir cevap bulmuşlardı.

Ama bu cevabı Eidolon'la paylaşmak istemiyordu.

"Bu, şirketimin geliştirdiği cinsel bastırıcı," dedi, amcasının "sana demiştim" bakışından kaçınmak için gözlerini pencereye çevirerek. "Sen, kendi formülünü oluşturmak için *s'genesis öncesi* Sems kullandın. Ben ise *s'genesis sonrası* erkekleri kullandım, onların doğurganlığının formülümü daha güçlü hale getireceğini düşündüm. Öyle de oldu, ama sanırım bu beni de doğurgan hale getirdi." Elini kaldırarak Eidolon'un bir sonraki sorusunu engelledi. "Evet, onu piyasadan çektim."

"Bu, artık onu kullanmayacağın anlamına mı geliyor?"

Stryke başını salladı. Asansör kapıları açıldı ve Cyan içeri girdi. Yorgun görünüyordu ama yıpranmış kot pantolonu, spor ayakkabıları ve bol kesimli mor-beyaz puantiyeli bluzuyla çok güzeldi. Onu hamile bluzuyla hayal etmekten kendini alamadı, ama gerçeklik araya girince bu görüntü kayboldu.

"Merhaba, Eidolon," dedi.

"Nasılsın, Cyan?" diye sordu Eidolon, Stryke'a kullandığı ses tonundan tamamen farklı bir sesle. Hayal kırıklığına uğramış amca ortadan kaybolmuş, yerine şefkatli, yatıştırıcı bir doktor gelmişti. "Stryke, cevaplarını aldığını söyledi."

Cyan omuz silkti, ama Stryke onun görüldüğü kadar kayıtsız olmadığını biliyordu. "Zaten önemi yok."

Onu bir sahiplenme dalgası sardı. Sahiplenme ve kararlılık. Bu, ikisinin de başına gelmemeliydi. Doğa kanunları, fizik ve tüm evrenin canı cehenneme. StryTech'in yapabileceği *bir şeyler* mutlaka vardı. Ya da belki yardım edebilecek birini tanıyordu. Çok sayıda güçlü arkadaşı ve akrabası vardı. Cennet ve Cehennem Prensleri olan bağlantıları vardı. Ayrıca hemen hemen herkes hakkında şantaj malzemesi de elinde tutuyordu.

"Neden gelecek hafta benimle bir randevu almıyorsun?" dedi Eidolon. "Sana bu konuda yardım edeceğiz, tamam mı?"

Cyan'ın gözleri doldu ve başını salladı. Bir an sonra Eidolon bağlantıyı kesti.

"Hey." Stryke, Cyan'ın yanına gitti ve onu kollarına aldı. Sarılmaya ya da teselli etmeye alışık değildi ve onu kucaklarken bile beyni, bu durumu düzeltmenin yollarını aramakla meşguldü.

Belki bir şekilde Hades'in yeni Sheoul-gra'yı kurup çalıştırmasına yardım edebilirdi. Hades ruhları yeniden geri döndürmeye başlayabilirse, belki...

"Affedersiniz, Bay Stryke." Kalis'in sesi odayı doldurdu. "Gabriel adında bir melek sizi görmek istiyor. Önemli bir şey olduğunu söylüyor."

Gabriel mi? Burada mı?

Anında alarm zilleri çalmaya başladı. Ya bu Gehennaportal ile ilgiliyse? Ya da ölü melek. Stryke, Cyan'ın bu konuşmaların yakınında olmasını istemiyordu. Gabriel izlerini örtbas etmeye çalışıyor olabilirdi ve bu da onu tehlikeye atabilirdi.

Öte yandan... Gabriel üst düzey bir melekti. Belki Cyan'a bir şekilde yardım edebilirdi.

Yani, kısacası, ya zamanlama harikaydı ya da gerçekten, gerçekten kötüydü.

Gabriel *binada* mıydı?

Hayır. Hayır, bu olamazdı. Cyan'ın Stryke'a Gehenna Portalı hakkındaki gerçeği anlattığını biliyor muydu? Onu cezalandırmak ya da Stryke'ı öldürmek için mi buradaydı?

"Benim evime gelmen gerekiyor," dedi, elini tutup onu ofisinin arkasındaki Harrowgate'e doğru neredeyse sürükleyerek.

"Anlamadım?" Ayaklarını yere sağlam bastı ve kıpırdamayı reddetti. "Hiçbir yere gitmiyorum. Eğer bu Gehennaportal ile ilgiliyse, benim de burada olmam gerekiyor."

"Bu tartışmaya açık değil..."

Aniden asansör kapıları açıldı ve Gabriel, diğer iki melek ile birlikte içeri girdi. Çuval bezi gibi görünen bir giysi giymiş olan Gabriel, ellerinde mücevherlerle süslenmiş kılıçlarla odanın ortasına doğru ilerleyen diğerlerine öfkeyle baktı.

Stryke onu bıraktı, ama hemen önüne geçerek yeni gelenlerden onu korudu. "Buraya nasıl girdiniz? Kalis'e izin vermedim. Güvenlik sizi durdurmalıydı."

"Denediler," dedi siyah saçlı adam, güvercin grisi kanatlarını açarak, sesi Kalis'inkini mükemmel bir şekilde taklit ediyordu. Bunun ne anlama geldiğini fark edince, omurgasından bir korku titremesi geçti. Bu melek Gabriel'i haber vermişti, Stryke'ın asistanını değil. "Hepsi çok iyi insanlardı."

"Öyle miydi?" Stryke'ın dudakları dişlerinden geriye çekilerek vahşi bir hırıltı çıkardı. "Ne yaptın?"

Gabriel başını eğdi, ama diğerleri arasında gidip gelen gözleri saf bir meydan okuma ile parlıyordu. "Tahtların onuru yoktur."

Diğer melek, altın rengi saçları omuzlarından hipnotik bir şekilde sarkarken, öne çıktı. "Bilgiye ihtiyacımız var."

"Siktirin gidin..." Stryke boğuldu, görünmez bir güç onu odanın diğer ucuna fırlatırken boğazını tırmaladı. Kitaplığa çarptı ve yere yığıldı.

"Hayır!" Cyan ona doğru koştu, ama Dove Gray onu kolundan yakaladı.

"Petrol platformunda ne olduğunu ve Hutriel'e ne olduğunu anlat," diye bağırdı Dove Gray, onu dişleri takırdayana kadar sarsarak. "Hemen anlat."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye bağırdı, onun demir gibi sıkı tutuşundan kurtulmaya çalışarak. Yeteneğini açığa çıkardı, en yakın teknolojiye savunma büyüğü örmeye hazırlandı.

Ama orada hiçbir şey yoktu. Büyü enerjisinin en ufak bir kıvılcımı bile yoktu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye bağırdı, daha da şiddetle mücadele etmeye çalıştı, ama sanki bir heykel ile dövüşmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Dokunuşum bir iblisin gücünü etkisiz hale getirir," dedi sakın bir sesle ve sonra ona o kadar sert bir tokat attı ki gözleri karardı.

Öfkeli bir kükreme odayı titretti. "*Onu bırak!*" Stryke, *dermoire'si* parıldayarak, gözleri öfkeden kıpkırmızı birer göl gibi, onlara doğru fırladı.

Golden Mane araya girerek yarı saydam bir kalkan oluşturdu. "Ya sana istediğin bir şeyim olduğunu söylersem?"

Stryke yumruğunu kalkanın üzerine indirdi, darbe kalkanı titretti.

"Benim istediğim şey senin ölmen."

Sanki Stryke'ın öfkesi bir sivrisinekten daha rahatsız edici değilmiş gibi, piç kurusu sakince elini kaldırdı, parmak uçlarında küçük bir ışık topu zıplıyordu

parmak uçlarında zıplıyordu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, iblis?"

Stryke alaycı bir şekilde gülümsedi. "Göksel bir fener mi? Melek anal boncuğu mu? Hiçbir fikrim yok."

Dove Gray burnunu çektikten sonra Cyan'ı sertçe itti. "İblislerden nefret etmeyeceğim bir an asla olmayacak."

Evet, pekala, meleklerin de aziz olmadığını hızla öğreniyordu.

Golden Mane küreyi havaya fırlattı ve tekrar yakaladı. "Bu," dedi, ışık topunu inceleyerek, "bir ruh. Güzel, değil mi?"

Stryke'ın gözlerindeki kıpkırmızı öfke kayboldu ve Cyan, Stryke kadar kafası karışık görünüp görünmediğini merak etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen," dedi Golden Mane, "benim alemimde çok tartışılan bir konusun. Ne kadar güç ve etkiye sahip olmana izin verilmeli? İblisleri öldürmek için yarattığın silahlar insanlara karşı kullanılırsa ne yapmalıyız? Ve geçmişinin seni nasıl şekillendirdiğine dair koca kitaplar yazıldı. Bu büyüleyici. Gerçekten. Alay etmek istemiyorum. O kitaplardan birini ben yazdım. Bu yüzden Tahtlar beni gönderdi. Ben bu konuda bir nevi uzmanım."

"Belki bana bir kopyasını imzalayabilirsin," dedi Stryke. "Sana çok fazla acı çektirmemden önce."

Golden Mane güldü ve onu esir alan adama baktı. "Sevimli, değil mi? Sana boş bir tehditle geleceğini söylemiştim."

Cyan burnunu çekmekten kendini zor tuttu. Bu salak kendini Stryke konusunda uzman mı sanıyordu? Aptal.

Stryke boş tehditlerde bulunmazdı.

Aptal herif Stryke'a döndü. "Uzun zaman önce, küçük kardeşinin ölümüne neden oldun," dedi ve Stryke'ın yüzü soldu. "Şeytanların doğmadığı bu eşi görülmemiş ve görkemli dönemde doğduğunu düşünürsek, ruhunun nereye gittiğini merak etmiş olmalısın. Ruhu şeytani miydi? İnsan mıydı? Başka bir dünyadan mıydı?"

Oh... oh, tanrılar. Cyan, artan bir dehşetle parlayan küreye baktı, dizleri titriyordu.

Kaos. O küre... Kaos'tu.

Golden Mane küreyi elinin üstünde yuvarladı, parmaklarının arasından geçirip çıkardı. "Hutriel'in nasıl öldüğünü anlat bize."

"Bilmiyorum." Stryke parlayan küreye bakarken alnında ter damlaları belirdi. "Orada değildim."

"Ne biliyorsun?" Golden Mane kalkanı bıraktı, artık fiziksel bir saldırıdan endişe duymadığı belliydi. "Ruhları yok etme gücüne sahip çok az varlık vardır," diye düşündü, küreyi tekrar havaya kaldırdı. "Sence ben onlardan biri miyim?"

"O ruha bir şey yaparsan," dedi Stryke, sesi öfkeden titriyordu, "söz veriyorum, *seni* yok etmenin bir yolunu bulacağım."

"Deneyeceğine inanıyorum."

"Eğer araştırmanı yaptıysan," dedi Stryke, sesi mezar kadar soğuktu, "başarılı olacağımı bilirsin."

Golden Mane pek endişeli görünmüyordu. "Onu yok etmek zorunda değilim. Ona başka şeyler de yapabilirim." Parmağının ucunda bir alev belirdi. Gülümsayarak, alevi küreye tuttu.

Stryke çığlık attı; ruhun derinliklerinden gelen, kan donduran bir ses, Cyan'ın kalbini paramparça etti. Golden Mane'e atıldı, ama Dove Gray onu bırakıp Stryke'in arkasına sıçradı. Sert ve hızlı bir hareketle Stryke'i dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Durl!" diye bağırdı kız, ona doğru koşarken.

Gabriel yoluna çıkarak onu engelledi. "Yapma," diye uyardı. "Seni öldürecekler."

Golden Mane parmağını ıslattı, Stryke onu yakalayan kişinin tutuşuna karşı direnirken yüzünde acımasız bir gülümseme vardı.

"Hutriel'in nasıl öldüğünü söyle," diye tekrarladı.

"Kaos," diye boğuk bir sesle cevapladı Stryke, bakışları parlayan küreye yapışmış halde. "Lütfen, yapma. Ona bir daha zarar verme. Yemin ederim, hiçbir şey bilmiyorum."

Golden Mane ona şüpheyle baktı. "Gehennaportal ne olacak?"

Oh, lanet olsun. Cyan'ın kalbi boğazına kadar çıktı, nefes almasını zorlaştıracak kadar tıkanmıştı. Bu adamlara vereceği doğru cevap neydi? Gabriel onlara ne söylemişti?

Bugün öleceklerdi, değil mi?

Stryke'in yüzü artık ifadesizdi, tamamen taş gibi duruyordu. "Ne olmuş ona?"

Dove Gray kulağına bir tokat attı. "Yok edildi mi?"

Stryke'in bir anlık tereddütüne pahalıya mal oldu. Kaos'a pahalıya mal oldu. Golden Mane küreyi tekrar ateşe attı.

Stryke acı içinde çığlık attı. "Dur! Geçit..."

Aniden, Gabriel Golden Mane'e çarptı. Cyan, bu kargaşadan yararlanarak Stryke'in masasından bir zimba aldı ve Stryke dirseğiyle meleğin kasıklarına sert bir darbe indirirken onu Dove Gray'in kafasına fırlattı.

Cyan başka hiçbir şey görmedi. Her şey dönüyordu, geriye doğru fırlatılırken, yere düşürüldüğünde...

Gabriel mi?

"Beni dinle," diye tısladı Gabriel kulağına.

O kadar hızlı konuşuyordu ki bu imkansız gibi görünüyordu, ama Cyan her şeyi duydu ve şok içinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Karşı önlem," diye bağırdı Stryke uzaktan. "A-Four, New-F!"

Tavan ve zemindeki havalandırma deliklerinden sis fışkırdı, kaynıyor ve kıvrılıyordu ve Cyan'ın şoku dehşete dönüştü. O sisi tanıyordu.

Odayı kötü niyetli bir ağırlık doldurdu ve melekler hırıltılı nefes almaya başladı. Sanki jelatin içinde asılı kalmış gibi hareket ediyorlardı, saf kötülüğün ağırlığı her yönden üzerlerine çöküyordu.

"Karşı önlem," diye bağırdı Stryke tekrar. "A-İki!"

Odanın ortasında parlak kırmızı bir top belirdi. Golden Mane'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona ulaşmaya çalıştı, ama hareketleri ağır çekimdeydi, beyaz kanatları ıslak havlular gibi yerde sürükleniyordu.

Çok geçti. Top patladı ve Cyan'ın hissedemediği bir seviyede tüm melekleri vuran bir şok dalgası, onları havaya fırlattı, vücutları titreyip büküldü. Ve sonra ortadan kayboldular. Bir anda... yok oldular.

"Cyan!" Stryke, bir elini karnına koymuş, sersemlemiş bir halde duvara yaslanmış olduğu yere koştu.

"Cyan..."

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattı. "Sadece... nefesimi... toparlamam lazım." O, onun önünde çömelirken, Cyan daha dik oturdu. "Kötü sisi kullanmak harika bir fikirdi."

"*Sea Storm*'dayken aklıma geldi." Stryke, hüznü gözlerini kapatıp, kollarını bacaklarının üzerine koydu ve başını eğdi. "Eğer o piç Chaos'a zarar verirse..."

"Yapamaz." Elini uzatıp onun bileğini tuttu. "Gabriel bunu garanti altına aldı."

Gabriel başını hızla kaldırdı. "Ne?"

Gabriel'in sözleri kulaklarında müzik notaları gibi yankılandı. Nedenini açıklayamıyordu, ama onunla konuştuğunda, sanki sesi sonsuz bir neşeye ulaşan bir frekansa dokunmuş gibi, garip bir huzur hissetmişti. Ve ona söyledikleri... her şeyi değiştirmişti.

"O beni korudu. Hepimizi korudu," dedi. "O altın saçlı piçe saldırdığında, Chaos'un küresini aldı."

"Yani, küre onda mı? O zaman neden sana saldırdı?"

"Bana saldırmadı," dedi. "Hamile olduğumu biliyordu ve kavgadan uzak durmamı istedi." Karnına dokundu, az önce kavradığı bu önemli gerçeğin etkisiyle gözleri yaşardı. "Bana Kaos'un ruhunu verdi. O benim içimde. Bebeğin içinde. O güvende, Stryke. Kaos iyi."

"O güvende," diye fısıldadı Stryke. "Ben yapamam..." Kızının üstüne düştü ve ona şaşkınlık ve inanamama içinde baktı. Kız hızla ona doğru süründü.

"Beni dinle, Stryke. Gabriel ayrıca Chaos'un ölümünün senin suçun olmadığını söyledi. Primori ile ilgili bir şeydi. O kısmı anlamadım. Ama Chaos'un o gün ölmesinin kaderinde olduğunu açıkça belirtti. Bunu engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey."

O hâlâ sadece gözlerini kırıştırarak bakıyordu, beyni olayı sindirmeye çalışıyordu. Kız nazikçe elini uzattı ve Stryke'ın yüzünü kendine doğru çevirdi.

"Beni duydun mu? Senin suçun değildi."

"İnanamıyorum," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla doldu.

İri vücudu titredi ve kız ona sarıldı, neredeyse yirmi yıllık travmasını atmasını sağladı.

Onu o kadar sıkı tuttu ki, her nefesini, her hıçkırığını ve kalp atışını hissedebiliyordu. Sonunda, gözleri kan çanağına dönmüş ama yüzündeki gülümseme odayı aydınlatırken, ondan uzaklaştı.

"Hâlâ inanamıyorum."

Kadın karnına baktı, onca trajediden sonra bu sevinç anının tadını çıkardı. "Chaos ikinci bir şans elde ediyor."

"Ben de, Cyan," dedi Stryke boğuk bir sesle. "Ben de."

Bölüm 32

Gabriel'in başı büyük beladaydı.

Oh, Stryke'ın Matrius ve Darniel'in organlarını patlatıp onlara hafif bir hafıza kaybı yaşatan anti-melek silahı sayesinde StryTech'teki karmaşadan kurtulmuştu. Gabriel, son milisaniyede altın zırhını çağırabildiği için en kötü etkilerden kurtulmuştu. Ve büyük ölçüde etkilenmediği için, Melekler Konseyi'ne kendisini kahraman yapan bir hikaye anlatmıştı. Aslında Matrius ve Darniel'i kendi yarattıkları karmaşadan *kurtarmıştı*.

Elbette, bazıları onun hikayesinden şüphe duyuyordu, ama ellerinde olan tek şey buydu. Yani, hayır, onun sorunu bundan kaynaklanmıyordu.

Sorun, tamamen sahte bir yargılamadan kaynaklanıyordu ve Gabriel bunu, Büyük Adalet Kolezyumu'nda Çile başladığı andan itibaren fark etmişti.

Gabriel aleyhindeki delillerin çoğu en iyi ihtimalle dolaylı, en kötü ihtimalle cadı mahkemeleri kadar saçmaydı. Furiel adında bir Erdemli ahmak, Gabriel'in Azagoth'a Sheoul-gra'yı yok etmesinde yardım ettiğine dair kanıt olduğunu iddia etti. *Kanıtı*, bir keresinde Gabriel'in Reaver'a Azagoth'un haklı olduğunu söylediğini duymuş olmasıydı. *Ne konuda* haklı olduğunu söyleyemedi. Ama görünüşe göre Gabriel'in Azagoth ile herhangi bir konuda aynı fikirde olması yeterliydi. Reaver'ın komada olması ve bu iddiayı çürütememesi de işlerine gelmişti.

Gabriel'in uzun süredir arkadaşı olan Joreem, kararın açıklanmasını beklerken yargılama alanının ortasında onun yanında duruyordu; kıvrıkcık siyah saçları güneş ışığında parlıyordu.

"Hafif bir ceza olacak," diye mırıldandı Joreem.

Gabriel, Joreem'in "*Seni masum bulacaklar*" demediğini fark etti.

"Yani, benim suçlu olduğuma mı inanıyorsun?"

Joreem ona sanki aptalmış gibi baktı. "Hadi ama. Öyle olduğunu biliyorsun. Benim bilmediğim şey ise neden olduğu." Elini kaldırdı. "Sorun değil, bana söylemek zorunda değilsin."

Evet, Gabriel bunu planlamamıştı. Elbette Azagoth'a yardım etmişti, ama Azrail'in planlarının boyutlarını bilmiyordu. Gabriel, adamın sadece hapishanesinden kaçmak istediğini sanmıştı.

Ama hapishaneyi yok edip milyarlarca ruhu alemlere geri salacağını kesinlikle bilmiyordu. Bu, Reaver'ın Cennet'in insan kısmını yok etmesi, hepsini önceki bedenlerine geri göndermesi ve ölenlerin ruhlarının gidecek hiçbir yerinin kalmaması anlamına gelirdi. İnsan ruhları, huzur bulamadan ya da yeni bedenlere yeniden doğmadan ruhlar aleminde amaçsızca dolaşırdı. Hiç bebek doğmazdı ve kaos hüküm sürerdi.

"Sence ne tür bir hafif ceza alacağım?" diye sordu.

Joreem omuz silkti. "Belki bir asırlık ruh ayırma işi? Ya da Akashik Kütüphanesi'nde hizmet. Eğer sana gerçekten kızgınlarsa, yeni gelen ruhlara danışmanlık yapmakla uğraşmak zorunda kalırsın."

"Yani... işkence. Zihni uyuşturan, monoton bir işkence." Başını salladı. "Yok. Bence beni kardeşlerimle birlikte çukurlara atacaklar."

"Bütün Başmelekleri daha fazla kilit altında tutamazlar," dedi Joreem alçak sesle, etrafta kimse olmamasına rağmen. Ama arena koltukları doluydu. Gabriel epey bir kalabalık çekmişti. "İnsanlar onların yokluğunu fark etmeye başlıyor."

Aniden, koloseumdaki uğultu kesildi ve otuz altı kırmızı cüppeli yargıç, yani Melekler Yüksek Mahkemesi, içeri girerek havaya yükselen bir kristal merteye üzerinde yerlerini aldı. Merteye arenanın üzerinde süzülüyordu, böylece Gabriel'e yukarıdan bakıyorlardı.

Onların yanında, ama birkaç adım uzakta, Metatron asil mavi cüppesiyle duruyordu; başı eğik, elleri bir Ligorial ile bağlanmıştı.

Birinci Yargıç Tsadkiel öne çıktı. "Gabriel, Başmelek Düzeni'nden Göksel Varlık. Kararımıza vardık." Bir an durdu ve ağır sessizlikte Gabriel kulaklarında nabzının atışını duyabiliyordu. "Sheoul-gra'nın yıkımına yardım ettiğinizi tespit ettik. Sizi vatana ihanetten suçlu buluyoruz."

Vatana ihanet mi?

Etrafındaki kalabalık bir anda patladı. Bazıları alkışladı, bazıları yuhaladı, çoğu ise şok içinde nefesini tuttu.

Joreem, Gabriell'inkiyle aynı şaşkın bakışla ona baktı. Vatana ihanet, yalnızca en iğrenç göksel suçlarla ilişkilendirilen ağır bir kelimeydi.

"Gabriel, söyleyecek bir şeyin var mı?"

Oh, evet, söyleyecek çok şeyi vardı. Ama Joreem onu yanından dürttü ve bu piçlere gerçekte ne düşündüğünü söylememesi konusunda onu uyardı.

"Sadece yanıldığınızı," dedi, adalet binasında yankılanan güçlü bir sesle. "İnsan ve iblis alemleri arasında iyi ve kötü ruhların dengesini korumaya yönelik Azagoth'un misyonuna inanıyordum. Ve Cennet tarafından adil muamele görmediğine dair onun görüşünü paylaşıyordum. Ama Sheoul-gra'yı yok etmesine bilerek yardım etmedim."

"Not edildi." Tsadkiel derin bir nefes aldı ve kalabalığa seslendi. "Gabriel, Yaratıcı'nın en değerli, en güvenilir oğullarından biri olarak Cennet'e hizmet etti. Binlerce yıl boyunca elde ettiği başarılar, Akashik Kütüphanesi'nde sonsuz sayfa sayfasına sığar. O, insan efsanelerinde ve masallarında sevilen, öne çıkan bir figürdür. Cezasını dikkatlice düşünmeli, değerini eylemleriyle dengelemeliyiz."

"Merak etme," diye fısıldadı Joreem. "Sana pek bir şey yapamazlar."

Hayır, yapamazlardı. Zaten bu aşağılanma, onların bulabilecekleri herhangi bir cezadan çok daha kötüydü.

"Öyleyse," diye devam etti Tsadkiel, "Cennete karşı işlediğin ağır ihanet suçundan dolayı, Başmelekler Tarikatı'ndan Gabriel, seni tarikattan ihraç etmeye karar verdik."

Kovulmak mı?!

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, bu..."

Silahlı muhafızlar onu çevreledi, Joreem'i itip Gabriel'i dört kolundan yakaladılar.

Gabriel muhafızlara karşı direnirken, "Kanatların vücudundan koparılacak," dedi, "ve insan dünyasına fırlatılacaksın, orada güçsüz ve kurtuluş umudu az olan zavallı bir Düşmemiş melek olarak yaşayacaksın."

"Hayır!" diye bağırdı, onu kanatlarının omuzlarından koparılacağı (kesilmeyecek, koparılacaktı!) platforma sürüklerken.

“Ya da,” diye devam etti adam, “Sheoul’a girip kurtarılamaz bir Gerçek Düşmüş melek ol ve Cennete sonsuza dek sırtını dön. Öyle olsun.”

“Öyle olsun,” diye tek sesle söylediler tüm yargıçlar; emirleri, sessiz koloseumda giyotin bıçağının kesinliği ile düştü.

Gabriel’in daha önce hiç tatmadığı bir ıstırap onu parçaladı, bedenini, kaslarını, ruhunu paramparça etti. Saldırganlar kanatlarının bağlantı noktalarını ararken bıçaklar sırtına derinlemesine saplandı. Parmaklarının tırmaladığını hissetti, sırtından ve yanlarından kanın aktığını hissetti.

Kemikleri kırılırken, kanı boğazından fışkırırken, kanatları güçlü eller tarafından bükülüp koparılırken çığlık attı. Kollarını ve bacaklarını tutarak onu dört ayak üstüne yaydılar ve sonra sanki dörde bölünecekmiş gibi çektiler. Sağ kanadı vücudundan ayrılırken yere doğru çığlık attı. Sonra sol kanadı.

Ve sonra geriye sadece karanlık kaldı.

Bölüm 33

Stryke hayatında pek çok tehlikeli durumdan kurtulmuştu. Ve bu sefer de hayatta kalacağından emindi, ancak yine de kan dökülme riski vardı.

Eskiden burada yaşarken boş ve hüzünlü olan mutfakta duruyordu. Şimdi, StryTech'i ilk kez geliştirdiği Sidney'in dışındaki bu tesis, kardeşlerine aitti ve onlar yaşam alanlarını hayatla doldurmuştu.

Ve yemekle. Bu yerde bol miktarda yemek vardı. En azından içlerinden biri, kutu kutu kurabiye hamuru dondurması satın almıştı.

"Hepsi içeride," dedi Cyan, oturma odasından içeriye bakarak. Kırmızı bantlı sandaletleri ve kırmızı-yeşil yazlık elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Noel Arifesi buluşması için mükemmeldi. Yıllardır katıldığı ilk aile etkinliğiydi.

"Blade bile mi?"

"Blade bile. Masumi'nin vazosunu da kitaplığa koydum. Hazır mısın?"

Hayır. Ama ailesi zaten bunun için çok uzun süre beklemişti. "Evet."

"Onlara şunu söyleyecek misin...?"

"Kaos'tan mı?" Derin bir nefes verdi. Kalis ve diğer meleklerin kurbanları için düzenlenen anma törenleriyle uğraşırken, boş bulduğu her dakikada üç gün boyunca bu karar konusunda tereddüt etmişti. O piçlerin öldüğünü umuyordu. Gabriel hariç. O meleğe her şeyi borçluydu. "Bence herkese daha sonra söylesek en iyisi. Önce ailem ve kardeşlerim duysun." Belki yarın, onları ilk kez kulübesine davet edeceği zaman. Blade belirsiz bir karttı, ama o her zaman öyleydi.

Kız gülümsedi. "Katılıyorum."

Ona bir öpücük verdi ve ikisi de kısa koridordan geçerek, tüm geniş ailesiyle dolu oturma odasına doğru yürüdüler.

anne babası, kardeşleri, amcaları, teyzeleri, kuzenleri... evet, hepsi umutla ona bakıyordu.

Blade hariç. Bir sandalyeye bacaklarını açarak oturmuş, ikisinin arasında yere bakıyordu.

"İçeri geldiğiniz için teşekkürler," dedi Stryke. "Sizi barbekü ve fiçılardan uzun süre alıkoymayacağım."

"Merak etme." Babası elini sallayarak onu uğurladı. "Horsemen ızgaraları hazır tutacaktır."

Stryke arka kapılardan, bakımlı çimlerin, tenis kortunun ve havuzun tadını çıkaran Horsemen'ler ve ailelerine bir göz attı. Scotty havuzun derin kısmına bomba atlayışı yaptı ve teknik olarak aile üyesi olmasa da Mace ve Blade ile birlikte burada olmamasına şaşırdı. Genelde onlar nereye giderse o da oraya giderdi.

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alan Stryke, ailesine seslendi.

"Sadece hepinize bir özür borçlu olduğumu söylemek istedim. Berbat bir ağabey oldum," dedi, sırayla her birine bakarak. Blade onun bakışlarını karşıladı, ama ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. Sonra anne babasına baktı. "İyi bir evlat da olmadım." İkisi de başlarını salladı, ama onlara itiraz etme şansı vermedi. "Aynı zamanda berbat bir arkadaşım." Bu sefer doğrudan Eidolon'a baktı. "Kibirli ve bencil davrandım. Sevdiğim insanları incittim ve bunu dünyayı korumak adına haklı çıkardım. Hayatımla sorumsuzca ve aptalca riskler aldım." Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Ruhunu bu şekilde açığa çıkarmaktan, bu kadar çok hatasını itiraf etmekten korkmuştu, ama kendine karşı dürüst olmanın insana bir tür özgürlük verdiği de bir gerçektir. "Hayatlarınızdan uzaklaştım ve sizi benden koruduğumu söyledim. Varlığımın neden olacağı acıdan. Ama bu bir yalandı. Artık bunu biliyorum. Sizi korumuyordum. Kendimi koruyordum."

Cyan'a baktı; Cyan ona cesaret verici bir gülümseme gönderdi. Tanrım, Cyan'ın hayatında olmasına ne kadar da minnettardı. Hiç olmadığı kadar mutluydu ve bunların hiçbirisi Cyan olmasaydı mümkün olmazdı. Artık Cyan'ın kendisinden asla uzaklaşmamasını sağlamalıydı.

Bunun için bir planı vardı.

Blade elindeki biradan bir yudum aldı. "Hâlâ kendini herkesten daha akıllı sanıyorsun."

"Öyleyim," dedi, Blade'in onu sinirlendirme yeteneği olduğu için alaycı bir tavır takındı. "Ama sadece bazı yönlerden."

Çoğu açıdan. Ama Cyan ona her düşüncesini dile getirmesi gerekmediğini söylemişti.

"Blade, sen bir taktik uzmanısın," diye işaret etti. "Senin yaptıklarını ben yapamam." Yapmak da istemiyordu. "Rade, zihin hakkında benim asla bilemeyeceğim kadar çok şey biliyorsun. Aslında, senin görüşlerine ihtiyaç duyabileceğim birkaç proje üzerinde çalışıyorum." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Demek istediğim, özür dilerim."

"Üzgün müsün?" Blade ayağa fırladı. "Bize en çok ihtiyacımız olduğunda bizi terk ettin! Bizi hayatından çıkardın, Stryke. Lanet olası *kan* bağlarımızı kopardın."

"Kes şunu, Blade!" Crux kanepeden fırladı, elindeki patates cipsi kasesi yere döküldü. "Artık her şey yolunda. Özür diliyor. Her şey yolunda."

Kahretsin. Stryke, küçük kardeşinin bu kadar üzgün ve herkesin iyileşmesini bu kadar çok istemesini görmekten nefret ediyordu. Çocuk sadece ailesinin bir arada ve mutlu olmasını istiyordu.

"Crux, hayır, sorun var," dedi nazikçe. "Blade haklı. Ve geçen gün beni yanınızda olmadığım için suçladığında da haklıydın. Yanınızda değildim. Güveni yeniden inşa etmek biraz zaman alacak. Hepinizle. Bu yüzden zihinsel bağımızı yeniden kuracağım." Rade ve Blade'e baktı. "Eğer sizin için de uygunsa."

Blade küfretti. "Ben bıktım artık. Siz ne isterseniz onu yapın." Partiye doğru yöneldi ve arkasından kapıyı çarptı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Shade, Blade'in havuz barına doğru fırladığını izlerken. "Üzgünüm, Stryke."

"Ben de," dedi annesi, onu kucaklayarak.

"Sorun değil." Stryke, annesinin rahatlatıcı kucaklamasını memnuniyetle karşıladı; annesinin doğum günü partisi gecesine kadar özlediğini fark etmediği bir şeydi bu. "Bunun kolay olmayacağını biliyordum."

Rade yanına geldi ve Stryke, bir yumruktan azarlamaya kadar her şeye hazırlandı, bu yüzden onun sadece "Bağlantı kurmak istiyorum," demesi onu şaşırttı.

"Ben de." Crux, ikisini de kucaklayabilmek için Stryke ve annelerine doğru atıldı. "Bu, artık seni daha sık göreceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Evet. Çok daha fazla." Blade buna çok sevinecekti.

Grup kucaklaşmasından ayrıldı ve Masumi'nin vazosunu eline aldı. Ağırlığı ağır ve rahatlatıcıydı. Onu özleyecekti. Masumi, hayatını birden fazla kez kurtarmıştı ve Stryke'ın güvendiği birkaç kişiden biriydi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Cyan, o da başını salladı.

Bunu dün gece konuşmuşlardı ve Cyan, Masumi'yi de konuşmaya dahil ettiğinde şaşırmıştı.

"Masumi, bağının Stryke'ın kardeşlerinden veya kuzenlerinden birine aktarılması konusunda ne düşünürsün?"

Seksi bir Noel Baba cini gibi giyinmiş olarak konteynerinden çıkan Masumi, şaşkın görünüyordu. "Neden bu konuda ne hissettiğimi soruyorsun?"

"Çünkü sen elden ele dolaştırılacak bir nesne değilsin," dedi Cyan. "Sen bir insansın ve geleceğin konusunda söz hakkın olmalı."

"Bu çok nazik bir davranış." Masumi yerinden kıpırdadı, kıyafetindeki küçük çanların tınlamasına neden oldu. "Ama benim gitmemi isteyeceğini düşünürdüm."

"Oh, istiyorum." Cyan kanepede Stryke'ın yanına oturdu ve sahiplenici bir şekilde elini onun uyluğuna koydu. "Yıllar boyunca Stryke için yaptığın her şeye minnettarım, ama o artık benim ve görünüşe göre sandığımdan daha fazla sahipleniciymişim. Ama dediğim gibi, sen bir insansın, bir nesne değilsin ve söz hakkın var."

Masumi Stryke'a gülümsedi. "Ondan çok hoşlanıyorum. Bu işi batırma."

"Batırmayacağım," diye yemin etti. Asla. Bu inanılmaz kadını her zaman sevgiyle kucaklayacaktı.

"Güzel. O zaman bağının kardeşlerinden veya kuzenlerinden birine gitmesini onaylıyorum. Şimdi, başka bir şey yoksa, Mace'in partisine dönmeliyim."

"Bekle." Stryke, o yok olmadan önce onu durdurdu. "Tercihin var mı?"

"Hepsini seviyorum. Kararı onlara bırak."

Böylece, Masumi'nin isteğine uygun olarak, Stryke vazosunu Rade'ye uzattı. "Bu sen ve arkadaşların için. Onu kiminle bağlayacağıma sizin karar vermeniz gerekecek."

Rade yavaşça başını salladı ve vazoyu dikkatlice aldı. Tesis içinde iki vazoya ihtiyaçları yoktu, ama fazladan bir tane Masumi'ye güvenlik sağlıyordu. Biri

yok edilse ya da çalınsa bile, elinde bir tane daha kalırdı ve türünün evini kaybettikten sonra bir saat içinde öleceği düşünülürse, fazladan bir tane olması temelde bir sigorta poliçesi gibiydi.

Kimi seçeceklerini merak ediyordu. Crux çok gençti. Mace ise çok... Mace'di. Blade ona çok iyi bakardı, ama Sabre de öyle. Rade sorumluluğunu ciddiye alıyordu, ama son derece mahrem biriydi ve kurcalanmayı ya da dürtülmeyi sevmezdi; bu ise Masumi'nin çok hoşuna giden bir şeydi.

Stryke, parisini Sabre'ye yatırırdı. Adam, babası gibi bir kaya gibiydi.

Rade vazoyu kaldırmak için yukarı çıktı ve herkes bunu partiye geri dönme işareti olarak algıladı. Kuzenleri Talon, Sabre ve Mace çıkarken onunla yumruk tokuşturdu, teyzeleri Tayla, Idess ve Serena ise ona sarıldı. Amcası Wraith omzuna vurdu ve onunla gurur duyduğunu söyledi; nedense bu, Stryke'ı gülümsetmişti.

Amcası Lore, onu UG'nin yeni Adli Tıp Bürosu'nu görmeye davet etti. Stryke, çocukken Lore'a otopsilerde yardım etmeyi çok severdi, bu yüzden yeni düzeni ve ekipmanı görmek harika olacaktı.

Oda, Cyan, Eidolon ve Stryke'ın ebeveynleri dışında neredeyse boştu. Eidolon yanına gelip elini uzattı. "Bu çok asil bir davranıştı."

Stryke el sıkışmayı kabul etti. "Üzgünüm, Eidolon. İlişkimizi suistimal ettim ve bu çok kötü bir davranıştı. Beni affetmeni beklemiyorum..."

"Seni affettim," dedi. "Ama gerçekten telafi etmek istiyorsan, Johannesburg'daki yeni tesis için hatırı sayılır bir bağışa ihtiyacımız var."

"Suçluluk duygumu mu kullanıyorsun?" dedi Stryke onaylayarak. "Hoşuma gitti. Hallederim. Ama sadece benim adımla verirse."

Eidolon güldü. "Anlaştık." Stryke'a eleştirel bir bakış attı, tavrı ciddileşti. "Nasılsın?"

Stryke ne sorduğunu biliyordu ve amcasının ilgisine minnettardı. "İyiyim," dedi, Cyan'a bakarak. "Sonunda... iyiyim."

"Sevindim." Eidolon sırtına sevgiyle bir şaplak attı ve eşinin yanına gitmek için dışarı çıktı.

"Bu kolay olmamış olmalı," dedi annesi, Eidolon'un arkasından bakarak. "Bunların hiçbirisi kolay olmamış olmalı."

"Hayır," diye itiraf etti, "ama gerekliydi."

Babası başını salladı. "Bu, doğru yönde atılmış büyük bir adımdı."

"Yarınki adım daha da büyük olacak." Ve bugün olduğu kadar yarın için de endişeliydi. "On yıldan fazla bir süredir birlikte geçireceğimiz ilk Noel olacak."

"Umarım Blade de orada olur," dedi Runa. "Sen de orada olacaksın, değil mi Cyan?"

Cyan başını salladı ve o kadar parlak ve heyecanlı görünmemeye ne kadar çabaladığını görebiliyordu. Ailesi hâlâ hamileliğini büyük bir trajedi olarak görüyordu ve ne o ne de Cyan son gelişmeleri paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Birkaç dakika daha ailesiyle konuştular ve sonunda Cyan'la birlikte oturma odasında yalnız kaldılar.

Elini tutan Cyan, ona döndü. "Nasıl hissediyorsun?" Cyan elini uzatıp boynunu kaşıdı. "Hafif."

"Hafif mi?"

"Evet. Sanki beni aşağı çeken hiçbir şey yokmuş gibi." Tam olarak neyin farklı olduğunu belirlemeye çalışarak bir an durdu. Akli başına geldiğinde, şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Zihnim," diye fısıldadı. "Sessiz."

"Ne demek sessiz? Artık saniyede milyonlarca hesaplama yapmıyor mu?"

Başını salladı. "Hayır, hâlâ öyle, ama çılgınca hissettirmiyor. Kaos ölmeden önce hissettiğim gibi." Boynunu tekrar kaşıdı. Sanki kişisel sembolünün üzerinde bir şey sürünüyor gibi hissetti.

"Aman Tanrım." Cyan elini yakaladı ve boğazından çekip aldı. "Vay canına. Senin sembolün." Onu karşı duvardaki aynaya doğru çekti. "Bak."

Başını eğerek, dönüşümünden sonra aldığı o berbat kareyi inceledi.

Ama...

Değişmişti.

Cyan, bileklik iletişim cihazından havaya bir ekran açtı. Orada bir sembol asılıydı, boynunda taşıdığıyla neredeyse aynı olan düğümlü bir kare.

"Buna Mpatapo denir," dedi Cyan, sembolün altındaki metin kutusundan okuyarak. "Çatışmadan sonra barışın sembolü."

Şaşkınlıktan sesi titreyerek açıklamanın geri kalanını okudu. "Aynı zamanda uzlaşma ve affetmeyi de temsil eder."

Aynaya dönerek akıcı çizgilere hayranlıkla baktı. Genel olarak, değişikliklerle pek iyi başa çıkamazdı. O aptal kareye alışmıştı, kendine bunun istikrar anlamına geldiğini söylüyordu, gerçi bu pek de doğru değildi.

Ama şimdi anlıyordu.

Kare sadece bir çerçeveymiş. O boşmuş çünkü o da boştu. Tamamlanmamış çünkü o da tamamlanmamıştı.

Arka bahçedeki ailesine bir göz attı, sonra Cyan'a baktı; kalbi sıcaklıkla doldu. Hayır, artık kesinlikle boş değildi.

Bölüm 34

Stryke'ın kulübesinin oturma odasının ortasında duran Cyan, Stryke'ın ebeveynleri ve kardeşleri kapıdan çıkıp terasa doğru ilerlerken kolunu Stryke'ın omzuna doladı.

"Bence iyi gitti," dedi kapı kapandıktan sonra. "Blade hariç."

Onların Harrowgate'e girip parıldayan kapının ardında kayboluşunu izledi. "Aslında Blade, düşündüğümden daha iyi idare etti. Beni sadece birkaç kez aşağıladı."

"Ben onun ayrılmasından bahsediyordum."

Stryke başını salladı. "Sanırım içinde Chaos'un ruhunu taşıdığını duymak onu çok etkiledi."

Bu haber herkesi şaşkına çevirmişti. Her yer gözyaşları içindeydi. Elbette mutluluk gözyaşlarıydı, ama kahvaltı masasında gerçekten çok fazla duygu patlaması yaşanmıştı.

Ona döndü. "Blade ile aramızı düzeltmek ne kadar sürer, ya da bu mümkün mü, bilmiyorum. Umarım onunla olan ilişkim seninkini etkilemez."

"Zaten DART'ta onu nadiren görüyorum. Farklı bir departmanda çalışıyor ve hep sahada."

"Ya DART'ta çalışmasaydın?"

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. "Benim bilmediğim bir şey mi var?"

"Hayır, bu tamamen sana kalmış bir şey, ama Ay projesinde sihirli bilim bölümünün başına geçecek

Ay projesinde sihirli bilim bölümünün başına geçecek birine ihtiyacım var. En iyisini istiyorum ve en iyisi sensin."

"Vay canına." Ondan uzaklaşarak sıcak kakaosunu aldı. "Bu inanılmaz bir teklif. Düşünebilir miyim?"

"Tabii," dedi. "Ama şunu bilmelisin ki ne kadar istersen öderim ve her zaman istediğimi elde ederim."

Kız, fincanın kenarından ona gülümsedi. “Annen, senin her zaman acımasız olduğunu söylemişti.”

“Ne zaman söyledi bunu?”

“Sen babana ve kardeşlerine laboratuvarı gösterirken.” Cyan kakaosundan bir yudum aldı, ağzında krem şanti bıyığı kaldı. “Bana bebekle ilgili neler beklemem gerektiğini anlatmak istedi. Çok heyecanlı.”

“Ben de öyle. Ve bu sadece Chaos ile ilgili değil. Baba olmakla ilgili.”

Kanepeye oturarak, yanındaki yastığı okşadı. “Bana Chaos’tan bahset. Onun hakkında hiç pek konuşmadık.”

Stryke gülümsedi ve Chaos hakkında konuşmanın artık ruhunu parçalayan bir acı getirmediğini fark etti. Evet, çok erken ölen o çocuğu sonsuza dek yas tutacaktı, ama onu tekrar sevme şansı için her zaman minnettar olacaktı.

“Mace’e çok benziyordu,” dedi, yanına çökerek. “Çocuk hep bela arıyordu ve Crux’u da peşinden sürüklüyordu. Komikti çünkü zavallı Crux tam tersiydi. O mantığın sesiydi ve Chaos’un yol açtığı belaların suçunu üstlenen kişiydi.”

“Anlaşılan başa çıkması zor bir çocukmuş.”

“Chaos’la en çok ilişkilendirilen kelime kesinlikle bu,” dedi. “Bir şeyi sevdi mi, ona takıntılı olurdu. Bir şeyden nefret ederse, bunu sana belli ederdi. Ve kesinlikle gelecek için planları vardı.”

“Gerçekten mi? Ne tür planlar?”

“Ya dünyayı yönetmeyi ya da Sheoul’da Revenant’ın yanında hizmet etmeyi planlıyordu. Tam olarak doksan üç yaşında eşlenmek, ilk çocuğuna Chasm adını vermek istiyordu ve Everest Dağı’na tırmanan ilk açıkça iblis olduğunu açıklayan kişi olacağına yemin etmişti.”

“Vay canına. Hırslıymış.” Kadın güldü. “Revenant’ın yanında hizmet etmek mi?”

“Evet. Cehennem Kralı’na yakınlaşırsa arkadaşları arasında saygınlık kazanacağını düşünüyordu.”

Kadın yine güldü. “Bu çok sevimli.” Karnına baktı ve elini üzerine koydu. “Biliyor musun, bebeğe ne isim vereceğimizi henüz konuşmadık. Hemen karar vermemiz gerekmiyor ama karnımda bir fil var.”

Kalbi bir an durdu. "Bebeğe onun adını vermemiz gerektiğini düşünüp düşünmediğimi bilmek istiyorsun."

Kadın başını salladı.

Çocuğa kendi adını vermek tuhaf mı olurdu? Daha da önemlisi, doğru olur muydu? Bu bebek Chaos'un ruhuyla doğabilir, ama o kendi kişiliğine sahip olacaktı. Muhtemelen geçmiş hayatını bile hatırlamayacaktı.

"Hayır," dedi. "Onu onurlandırmak için daha iyi bir yol bulmak isterim."

"Peki," dedi kadın, "Chasm'a ne dersin? O ismi çok seviyordu ve onu kullanma şansı hiç olmadı."

Hızlıca nefes aldı. "Chasm mükemmel."

Suçluluk duygusunun onu ele geçirmesini bekledi, ama bunun yerine sadece kabullenme hissetti. Ares'in dövüş arenasında bir antrenman sırasında Gabriel'in söylediği sözleri düşündü.

"Suçluluk, sana bir ders vermek için tasarlanmış bir duygudur. Seni yok etmek için değil. Suçluluk, amaçlandığı gibi sana acı çektirecek, ama dersini öğrendikten sonra, telafi et, kendini affet ve daha iyi bir insan ol. İyi bir hayat yaşa ve sana öğrettiklerini asla unutma."

O sırada Stryke sıkılmıştı, zihni Cennet'in propagandasını dinlemek yerine başka şeylerle meşguldü. Ama Stryke yedi öğrenciden biri olmasına rağmen, o zaman bile Gabriel'in doğrudan kendisine seslendiğini hissetmişti.

Ve öyle de olmuştu, değil mi?

Gabriel, Chaos'a ne olacağını biliyordu.

Bu farkındalık aklını başından aldı, ama yine de çok mantıklıydı. Hayatının büyük bir kısmı anlam kazanmaya başlamıştı ve bunların hepsi Cyan yüzünden olmuştu.

Yap şunu. Hemen yap.

Daha iyi bir an düşünemiyordu. Cebine uzanıp, bütün sabah yanında taşıdığı küçük kadife kesecik çıkardı.

Yerini değiştirip ona döndü, heyecandan kalbi küt küt atıyordu. Belki biraz da korkudan. Ya hayır derse?

"Seni seviyorum, Cyan," diye patladı. "Seninle çiftleşmek istiyorum. Ne istersen veririm."

Kız eğlenmiş gibi görünüyordu; bu, diğer bazı seçeneklerden daha iyiydi. "Bu bir iş anlaşması mı?"

"Sen istersen öyle olur. Seni o kadar çok istiyorum. Eğer sözleşmeler ve avukatlara ihtiyacın varsa, benim için sorun değil. Ama benim yok. Sadece bir aile olmamızı istiyorum." Torbayı avucuna boşalttı. "Senden önce her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Şimdi ise, değerli hiçbir şeyim olmadığını anlıyorum. Mülklerim vardı, ama seninle birlikte bir hayatım var." Cyan'ın yeteneklerini güçlendirmek için geliştirdiği elmas yüzüğü havaya kaldırdı. Onunla çiftleşmeyi reddetse bile, yüzüğü almasını istiyordu; onu güvende tutacak her şeyi. "Cyan, bana suçluluk ve nefretten ibaret olmayan bir yaşam sebebi verdin. Senden önce her şey benimle ilgiliydi. Gezegeni *kendim* için kurtarmaya çalışıyordum. İnsanlar ve bir avuç iyi iblis için değil. Her şey, kendimden nefretimi beslerken suçluluk duygumu hafifletmeye çalışmamla ilgiliydi. İnsanlara bok gibi davrandım çünkü onların nefretini hak ettiğimi hissediyordum. Ama sen beni daha iyi bir insan yaptın. Seninle birlikteyken kendimi seviyorum."

O muhteşem gözleri buğulanırken elini uzattı, böylece parmağına yüzüğü takabilsin diye elini uzattı. "Ve ben de seninle birlikte olduğum halimi seviyorum. Hadi eş olalım." Yüzüğü incelerken bir an durdu. "Bekle. Bu ne anlama geliyor? Acı mı? İnsan kurbanı mı? Hayvan kurbanı mı? Keçi öldürmeyeceğim."

"Ama bir insanı öldürmek senin için sorun olmaz mı?"

Omuz silkti. "İnsana bağlı. Dışarıda bir sürü pislik var."

"Acımasızlığını seviyorum," dedi adam homurdanarak. "Ama o kadar dramatik bir şey yok. Sadece biraz kan ve bolca seks var. Ve sonra bizi ömür boyu birbirimize bağlayacak, başka kimseyle sevişmemizi imkansız kılacak kırılmaz bir bağ. Yani, evet. Dramatik bir şey yok."

Kadının kahkahası adamın kalbini doldurdu. "Hadi yapalım.

Seni seviyorum, Stryke." Ve o da kadını seviyordu.

Cyan, Brüksel'deki dairesine son kez adım attı.

Nakliyeciler, kıyafetler ve Stryke'in kulübesinde olmasını istediği eşyalar dışında her şeyi paketleyip depoya kaldırmıştı. Artık daire boştu, sadece onun bir kez daha uğramasını bekliyordu.

Temizlikçiler de harika bir iş çıkarmıştı. Daire, Shanea ile taşındığı zamankinden daha iyi görünüyordu.

Etrafta dolaştı, tüm anılara gülümsedi. Partiler, akşam yemekleri, Shan'la birlikte

patlamış mısır yapıp duygusal bir romantik dram ya da saçma bir romantik komedi izledikleri sessiz film geceleri.

Shanea'nın hediyesinin bulunduğu küçük çanta, Cyan odadan odaya geçerken parmaklarında sallanıyordu. Hâlâ açamamıştı, bu yüzden onu da yanına almıştı; tam olarak iyileşmesini engelleyen o son engelle nihayet yüzleşmek için burasının mükemmel bir yer olacağını düşünmüştü. Çanta, haftalarca Stryke'ın evindeki banyo tezgahında durmuş, onu her gördüğünde adeta işkence etmişti. Sonunda çantayı eline tutuşturan ve kendine eziyet etmeyi bırakmasını söyleyen Stryke olmuştu. Kendine eziyet etme konusunda bir uzman olarak, ısrar etmişti.

Çantanın her köşesini ve her yerini inceledikten sonra, oturma odasında durdu ve gözlerini kapattı. Bunu daha fazla erteleyemezdi.

Aç şunu.

Midesi bulanırken çantaya elini uzattı ve mor kurdeleli minik beyaz bir kutu çıkardı. Parmakları titreyerek, çok dikkatli bir şekilde hediye açtı.

İçinde, beyaz saten bir yatağın üzerinde, akan suyu andıran karmaşık gümüş halkalardan oluşan bir bileklik yatıyordu. Çok güzeldi, ama onun dikkatini çeken ve nefesini kesen şey, minik bir halkadan sarkan mor bir kolye ucu oldu.

"Oh, Shan," diye fısıldadı.

NeuroTech implantlarına bağlanabilen yeni bir teknoloji cihazı olan bilezik, inanılmaz derecede pahalıydı. Shanea, bileziğin muhtemel fiyatıyla balayını ödeyebilirdi.

Elleri hâlâ titriyordu, yüzük parmağındaki büyük taş ışıpta parıldıyordu. Takıyı bileğine taktı; o ve Stryke çiftleşme törenini tamamladıktan sonra ortaya çıkan *dermoire* üzerinde parıldıyordu. Parmaklarından boğazına kadar Stryke'inkinin mükemmel bir kopyası olan bu takı, onun kendisine ait olduğunu hatırlatan sürekli ve rahatlatıcı bir hatırlatmaydı.

Eşinin varlığını hissetmekle içini rahatlatan Shanea, bileziğin ucunu parmakları arasında sıkıştırdı.

Anında, Shan'ın tam da bu dairede Cyan için düzenlediği doğum günü partisinde buldu kendini. Arkadaşları sohbet ediyordu ve Shan pastayı kesiyordu. Manzara değişti, ama hâlâ dairelerindeler. Mutfakta spagetti yaparlarken, Shan

sosun hepsini üzerine ve yere dökmüştü. Cyan kaymış ve ikisi de o pisliğin içinde oturmuş, mideleri ağrıyana kadar gülmüşlerdi.

Sahne tekrar tekrar değişti ve onu, yerel barda karaoke gecesinden Hawaii'de sörf yapmaya kadar, Shan ile yaşadığı en güzel iki düzine anısına götürdü.

Ama sonuncusu... o bir anı değildi. Bir mesajdı.

Shanea gelinlik içinde karşısındaydı, ama Cyan gözyaşları yüzünden onu zar zor görebiliyordu.

"Selam kızım. Kısa keseceğim çünkü az önce provaya gittin ve hemen döneceksin. Sadece seni ne kadar sevdiğimi ve dünyada baş nedimem olmasını istediğim başka kimse olmadığını söylemek istedim." Aşağıya baktı, sonra tekrar yukarıya, gözleri buğulanmıştı. "Gittiğimde beni özleyeceğini biliyorum, ama merak etme, yeni evime her zaman beklerim. Draven, yedek yatak odasını senin odan olarak adlandırmamı umursamıyor bile." Gülümsedi. "Yine de tek başına kalacağın için endişeleniyorum. Nasıl olduğunu biliyorum ve laboratuvarında kendinden geçmeni istemiyorum. Hayatta işten daha önemli şeyler var. Dışarı çık ve hayatı yaşa, Cy. Mutlu ol, tamam mı?" Kapıya doğru baktı ve aceleyle kayıt cihazına uzandı. Ama kapatmadan önce fısıldadı, "Seni seviyorum!"

Yayın kesildi ve Cyan yine boş dairede tek başına durmuş, hıçkırarak ağlıyordu.

Aniden kapı açıldı ve Stryke içeri fırladı; boynundaki tendonlar, boğazını çevreleyen yeni kabile desenli eş bandının altında belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. "Cyan! Ne oldu?"

Göz yaşlarını silip çantasından bir mendil aradı. "Hiçbir şey, ben sadece... neden buradasın?"

"Biz birbirimize bağlıyız, unuttun mu? Ne kadar üzgün olduğunu hissedebildim."

"Ve koşarak geldin mi?" Hıçkırarak gülümsedi ve onun koluna hafifçe vurdu. "Bu çok tatlı."

"İyi misin?"

Derin bir nefes aldı, uzun bir nefes verdi ve daireye son bir kez baktı. "İyiyim," dedi ve bunu içtenlikle söyledi.

Shanea ona çok önemli bir şeyi hatırlatmıştı. Anıların kötü olmadığını hatırlatmıştı. Ve ona yaşamayı hatırlatmıştı.

Bu yüzden, yeni eşiyle birlikte daireden çıkarken, kapı arkasından yumuşakça kapandığında ağlamadı.

Çünkü başka bir kapı açılmıştı ve o kapı yeni anılara açılıyordu. Ve yeni bir hayata.

Epilog 1: Gabriel

Kanalizasyonlar kokuyordu, ama orası güvenliydi.

Çoğunlukla.

Fareler genellikle Gabriel'i rahatsız eden en kötü şeylerden biriydi, ama onu uzun süre rahatsız etmediler. Kanları ve etleri onu besledi. Cennetten düşmeden önce, çiğ fare yeme düşüncesi onu tiksindirirdi. Ama şimdi, dişleri ve hafif bir kan arzusu vardı, yani... neyse. Tam gücüne kavuşmak için sadece elli tane kadar daha yemesi gerektiğini düşündü.

Unfallen için tam güç, heyecanlanacak bir şey değildi. Çoğu Unfallen'ın gücü yoktu, Cennet ile bağları kopmuştu. Kanatlarının sökülmesi sırasında kanat bağlantı noktaları tamamen yok edilmemişse, birkaçı az da olsa güç kullanabilirdi. Bazıları ise, Unfallen'ları iradeleri dışında Sheoul'a sürüklemek ve onları hayal bile edemeyecekleri kadar kötü hale getirmek için her şeyi göze alanlara karşı en azından bir miktar savunma sağlayabilmek amacıyla, büyülü veya lanetli eşyalar kullanarak etraflarına kötü enerji toplardı.

Öfke ve nefret, asit gibi damarlarında dolaşıyordu. Zaphkiel ona bunu yapmaya nasıl cüret ederdi? Bunun şoku hâlâ göğsünde duruyordu ve öfke onu ele geçirmeden önce sık sık onu uyuşuk bırakıyordu.

Kudüs'ün antik kanalizasyon sisteminin taş duvarlarına yaslandı ve sırtındaki keskin acıya yüzünü buruşturdu. Megiddo Dağı'nın tepesinden buraya sendeleyerek ve sürünerek geldikten sonra kaç gündür bu ıstırap içinde oturduğunu bilmiyordu, ama şu anki durumuna göre çok daha iyi durumda olması gerekirdi.

Kanat bağlantı noktalarından başlayan sönük bir ağrı, üst vücuduna yayılıp başının ta tepesine kadar uzanıyordu. Ateş onu sarsıyordu ve her kemiği ağrıyordu.

Daha önce de yaralanmıştı, bundan çok daha kötü şekilde, ama neredeyse anında, en fazla birkaç saat içinde iyileşmişti. Ama bu...

hastalandıklarında ya da ölürlen böyle mi hissediyorlardı? Çünkü bu berbat bir şeydi.

Belki de Underworld General'e ulaşmaya çalışmalıydı. Ama önce bir Harrowgate bulması gerekiyordu. Daha önce hiç kullanmamıştı, ama iblisler kullanabiliyorsa, onun için de sorun olmamalıydı.

Düzelme, diye düşündü ayağa kalkmaya çalışırken yüzüstü yere düşerken. *Önce ayağa kalkabilmem lazım.*

İnleyerek ellerinin ve dizlerinin üzerine yükseldi. Kollarını ve bacaklarını bu kadar basit bir hareketi yapmak için harcadığı çabayla titriyordu.

Bir öfke dalgası daha kanındaki ateşi şiddetlendirdi ve ter yüzünden ve boynundan aşağı süzüldü. O pislikler! Ne yaptıklarının farkında değil miydiler? Kıyamet yaklaşıyordu ve Cennet çok güçlü bir savaşçıdan mahrum kalacaktı. Daha da kötüsü, onun Gerçek Düşmüş birine dönüşüp kötülüğün tarafında savaşma riskini göze almışlardı.

Aptallar. O bunu atlatacaktı ve o piçlerin her birini yok edecekti. Ya Reaver'ın yaptığı gibi kefareti kazanmalıydı, ya da Reaver ve Başmeleklerin hapishanelerinden kaçıp Tahtları devirmelerini ummalıydı.

Öfke ona ayağa kalkacak gücü verdi. Başı dönüyordu ve bir duvara yaslanarak, kusarken kendini tutmaya çalıştı. O farelerin hepsi tekrar ağzına gelince, kuru kusma nöbetleri geçene kadar tekrar tekrar midesi bulandı.

"Ooh, burada ne varmış bakalım?"

Kadın sesi onu irkiltti ve o, dengesiz bacakları onu zar zor ayakta tutarken, hızla arkasını döndü. Sulu gözleriyle gözlerini kısarak baktı, acı yüzünden görüş alanı daralmıştı.

Kadın, kanalizasyon kanalındaki kıvrımların ve üstteki çatlaklardan ve ızgaralardan sızan ışıkların oluşturduğu gölgelerin içinde duruyordu. Uzun boylu, kıvrımlı vücutlu ve siyah giyinmiş kadın, parlayan kırmızı gözleriyle onu izliyordu. Güç, bir nabız gibi havada dolaşıyor, hassas cildine dokunuyordu. Garip bir şekilde, bu basınç dalgaları hem acı veriyor hem de hoş bir karıncalanma hissi yaratıyordu. Aslında bu karıncalanma hissi onu dolduruyor, neredeyse... tahrik edici hale geliyordu.

"Kimsin sen?"

"Sana yardım edebilecek biri." Kadifemsi sesi bir okşama gibi üzerine akıyordu ve o, sanki kafasını boşaltmak istercesine başını sallayarak küfretti.

"Bana yardım edebilecek tek iblis bir doktordur. Öyleyse, beni Yeraltı Dünyası Generali'ne teslim edemeyeceksen, defol git iğrenç canavar."

Adam, melek gücünden yoksun olduğu için emri etkisiz kaldı ve kadın güldü. "Adın ne, Düşmemiş?"

"Neden benim Unfallen olduğumu düşünüyorsun?"

"Cennetten kovulduktan sonra kırık bedenlerini bu lağımlara sürükleyen ilk rezil melek olduğunu mu sanıyorsun? Birkaç ayda bir sizin gibi birkaç pislik buluyorum. Daha kötü biri bulmadan önce seni bulduğum için şanslısın."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Mmm. Kovulmanı neye borçlusun?" "Hiçbir şeye. Siyasi bir meseleydi."

"Hepsi öyle der."

"Öyle mi? Bu sefer doğru."

"Onlar da öyle der." Kadın onunla birlikte hareket etti, gölgelerin içinde durdu. Çok çirkin olmalıydı. "Ne yaptın?" Daha da yaklaştı. "Gabriel."

Kalbi göğsünde durdu. Uzun zamandır korkmamıştı. Gerçekten çok uzun zamandır. Ama binlerce yıllık hayatında ilk kez, kemiklerini donduran bir dehşet hissetti.

Bu kadın güçlüydü ve onun adını biliyordu. O ise bir bebek kadar çaresizdi ve bu kaltağın kim olduğunu hiç bilmiyordu. En güçlü düşmüş meleklerin isimlerini hatırlamak için beynini zorladı, ama saymakla bitmeyecek kadar çoktu.

"Gabriel? *Başmelek* mi?" Gölgelerden başka bir kadın sesi geldi. Sevinçli kahkahası dar alanda yankılandı. "Görünüşe göre bugün büyük ikramiyeyi kazandık."

Kahretsin. Kötü fiziksel durumundayken, tek bir düşmüş melek başa çıkmak bile yeterince kötü olurdu. İkisine karşı hiç şansı yoktu. Rahat bir tavırla kanalizasyonun girişine göz attı. Yeni gelenin yanından geçebilirse ve yakınlarda herhangi bir insan varsa, düşmüş melekler halka açık bir yerde görülme riskini göze almak yerine onu bırakabilirlerdi.

Ama öte yandan, insanlar artık onların varlığından haberdar olduğu için, yeraltı sakinleri daha cesur hale gelmişti.

"Kimsin sen?"

"Beni tanımadığın için kırıldım." İlk kadın, gece yarısı sevişmesi gibi tiz sesli olan, gölgelerin içinden

gölgelerin arasından çıktı.

Ve hayır, çirkin değildi. Çıplak göğüslerinin üzerine dökülen uzun, siyah saçlarıyla o kadar güzeldi ki, neredeyse acı vericiydi. Dolgun, kıpkırmızı dudakları aralandı ve o dudakların penisini yuttuğunu hayal etti—

Bu görüntüler beyinde dolaşırken öfkeyle kükredi. O düşmüş bir melek değildi. O lanet olası bir succubus'tu.

"Lilith," diye tısladı.

"Binlerce yıl oldu, değil mi?" Elini uzattı ve uzun tırnağını onun ön kolunda gezdirdi. "Bir şekilde yatağımdan kaçmışsın. Bunu düzeltmenin zamanı geldi."

Adam ondan uzaklaştı. "Asla."

"Seçme şansını olduğunu düşünmesi çok sevimli," dedi diğer kadın. Ona dönüp baktı, tarihinin en acımasız, en kötü şöhretli kadın iblisi olan Lilith'le hangi canavarın işbirliği yaptığını merak ederek

Kadın ona doğru ilerledi, deriye benzeyen siyah kanatları alçakta kavis çizerek, kanalizasyon tünelinin tavanını zar zor sıyrıyordu. Kesinlikle düşmüş bir melekti. Tanıdık geliyordu, ama neden? Gözlerindeki acı sisini gidermek için gözlerini kırptı.

Kadın muhteşemdi. Siyah saçlar, ateşli turuncu gözler, savaşçı zırhı içindeki kıvrımlı vücut. Sonra görünüşü değişti ve en berrak deniz kadar mavi gözlü, uzun boylu bir sarışına dönüştü. Kadın gülümsedi ve adam nefesini tuttu.

"Seni tanıyorum," diye fısıldadı. "Sen..."

Kadın kılıcını savurdu ve adamın gördüğü son şey, kesen kılıcın gümüş parıltısı ve dişlerinin ışıltılı beyaz uçlarıydı.

Epilog 2: Uçurum

Yirmi iki yıl sonra...

Chasm, kan, ter ve meni lekeli çarşafların ayaklarına dolandığı harap yataktan kendini sürükleyerek çıktı ve titrek bacaklarıyla iki adım attıktan sonra bacakları pes etti ve yere düştü.

Düşüşün şiddetini önce dizleri, sonra da öne doğru sendeleyip neredeyse başını yere çarparken bilekleri üstlendi. Nefesini toparlayıp banyoya gitmek için güç toplamaya çalışırken birkaç saniye geçti.

Bulanık gözleri zar zor odaklanabiliyordu, ama odaklandığında, sadece bir saniye için, nefesini tuttu.

Ellerini... kollarını... o kadar... büyüktü ki.

Olgun bir Seminus iblisine dönüşürken vücudunun değişeceğini biliyordu, ama bunu gerçekten görmek? Gerçek gibi gelmiyordu.

Artık *kasları* vardı.

Gerçi pek işe yaramıyorlardı. Yine de koku alma duyusu gayet iyi görünüyordu, çünkü televizyon sehpası üzerindeki patates çorbası, sığır eti sandviçleri ve Alman çikolatalı pastasının kokusu, kurumuş ağzını sulandırıyor.

Midesi de aynı fikirdeymişçesine guruldadı. En son ne zaman yemek yemişti? Masumi ona yemek yedirmeye çalışmıştı... en azından, ona hamburger, tavuk şeritleri ve patates kızartması tıktırdığını hatırlıyordu. Ancak çok fazla acı çekiyordu ve yemek yiyemeyecek kadar bitkindi. Susuzluktan boğulduğunu ve büyük yudumlarla su içtiğini hatırlıyordu. Bazen su midesinde kalıyordu bile.

Vücudunun her santimi bitkin ve morarmış hissediyordu ve lanet olsun, duşa ihtiyacı vardı. Ama önce yemek yemesi gerekiyordu.

İnleyerek tepsie sürünerek gitti ve bir sandviçi uzandı. Ancak koordinasyonu hiç yoktu ve çorbayı her yere dökmekten başka bir şey yapamadı. Sonunda, ekstra kalın rosto

sığır eti sandviçini yakaladı. Sandviçi ağzına tıkarken eli titriyordu ve bitirdiğinde, sandviçin en az yarısı üstüne bulaşmıştı.

Ama kendini çoktan daha iyi hissediyordu. İki kocaman dilim pastayı ağzına tikiştirirken titremesi azaldı. Çıplak kucağına sadece birkaç kırıntı ve bir parça krema düşürdüğü için kendisiyle oldukça gurur duyuyordu.

Ve, oh, hey, şuna bakın. Penis artık kokteyl sosisine benzemiyordu. Hayır, o tam bir yaz sosisi gibiydi.

Bu karşılaştırmaya gülümsedi, Mace'in bir zamanlar söylediği bir şeydi.

"Evlat, bu geçişi seveceksin. Yani, bittiğinde. Asıl geçiş süreci muhtemelen başından geçireceğin en kötü şey olacak. Ama diğer tarafa geçtiğinde? Kokteyl sosisine veda et ve yaz sosisine merhaba de."

Mace harikaydı. Ve artık Chasm geçiş sürecini tamamladığına göre, DART'ta Mace'e katılabilirdi. DART'ın özel operasyon ekiplerinin bir parçası olarak iblislerle savaşmayı hayal etmişti ve tüm hayatı boyunca bunun için antrenman yapmıştı. Ama artık gerçek kasları vardı ve birkaç santim uzamıştı, belki de gerçekten bir değeri vardı.

Ama ona hangi yetenek verilmişti? Bunu denemek için sabırsızlanıyordu. Zihin değiştiren yeteneği aldığını umuyordu. Amcası Rade gibi insanların kafasını karıştırmak eğlenceli görünüyordu.

Dönüşüm sırasında başka bir şey daha kazanmıştı, eşsiz bir şey.

Dermoire'sinin en üstünde, babasının Mpatapo sembolünün hemen üzerinde yer alan kişisel bir sembol.

Kişisel sembol, belki de geçişin getirdiği tüm değişiklikler arasında en çok beklenen ve en çok korkulan şeydi. Ya Tavin'in çiftleşene kadar mahsur kaldığı solucan gibi süper sıkıcı bir şey alırsan? Ya da köpek boku yığınınına benzeyen Zhoin'in talihsiz karalaması gibi?

Aslında bunun pek önemi yoktu, diye düşündü, çünkü çoğu Sem'in sembolü önemli bir yaşam olayının ardından değişiyordu. Genellikle bu, bir eşle bağ kurduktan sonra olurdu, ama yeminli düşmanının hayatını kurtardıktan sonra sembolü kaşıktan çoban sopasına dönüşen bir erkek duymuştu. Kendi babasıninki de hayatını düzene soktukten sonra bir kareden affetme ve barış sembolüne dönüşmüştü.

Ayağa kalkıp banyo aynasına doğru yürümek üzereyken kalbi küt küt atıyordu. Orada ne bulacaktı? Nasıl görünecekti ve derisine ne kazınacaktı?

Dalgın bir şekilde, sembolünün olacağı çenesinin hemen altındaki bölgeyi okşadı.

Oyalanmayı bırak. Git bak.

Evet, artık cesaretini toplaması gerekiyordu. Bu düşünce onu güldürdü, çünkü cesaretini toplamıştı. Aşağıya bakıp gülümsedi. Hem de büyük bir cesaret.

Harika.

Masumi'nin onu okşadığı anı, süreci kolaylaştırmak için yaptığı her hareket ve söylediği her söz, terli bir aceleyle aklına geldi ve kasıklarında bir ağırlık hissetti. Tanrılara şükür ki *gerçekten* tahrik oluyordu, çünkü en son seviştikleri zaman hariç, penisi sertleştiğinde tek hissettiği şey acıydı. Vücudu onu Masumi'yi defalarca... defalarca ve defalarca almaya itmişti. Ama vücudu çalkalanıp köpürürken bile, zihni ne olacağını bildiği için çılgılık atıyordu.

Sanki binlerce asit kaplı iğne, penisinin içinden geçiyormuş gibi bir acı.

Son sefer hariç, o zaman dayanamayacağı kadar acı çekip bayılmıştı. Ama şimdi, bir tur daha yapabileceğini... ve bundan zevk alabileceğini hissediyordu.

Sonra. Şu anda, Kader'in boynuna ne yüklemeye karar verdiğini görmesi gerekiyordu.

Ayağa kalkarken, kaslarının onu kaldıracak kadar güçlü olduğuna şükrederek, evin bir yerlerinde Crux'un varlığını hâlâ hissedebiliyordu. Eskiden kardeşi olan amcası Crux, yakınlığının Chasm'ın bu geçiş sürecinde yardımcı olabileceği ihtimaline karşı yanında olmakta ısrar etmişti. Kendi çileli dönemlerinde Chasm'ın yanında olmasının kendisine yardımcı olduğunu söylemişti, ama Chasm bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Evet, aralarında eşsiz bir bağ vardı, ama bu bağ Crux'un tarafında daha güçlü görünüyordu. Crux, Chasm'ın kendini incittiğini her zaman bilirdi, ama Chasm, Crux yakınındayken sadece belirsiz bir farkındalıktan öteye geçememişti.

Dengede durmak için ayaklarını genişçe açarak ayakta durdu, yeni vücudunu test etti, kollarını başının üstünde salladı, omuzlarını döndürdü, ayak parmaklarına dokundu. Enerji onu doldurdu. Renkler daha parlak, görüşü daha net, sesler daha net geliyordu.

Bilgisayarının içinden gelen o tik tak sesini daha önce hiç fark etmemişti. Bir adım attı. Bacakları bükülmedi, bu bir başarıydı. İki adım. Dizleri bile titremedi.

Üç adım. Acaba küçük çocuklar da böyle mi hissediyordu? En azından bu sefer annesi bunu izlemiyordu. Muhtemelen babası ve ailenin geri kalanıyla birlikte aşağıdaydı. Dönüşümler aile etkinlikleriydi; bir yandan olgunluğa geçişin kutlaması, bir yandan da Sems'lerin bu süreçte ölmesi alışılmadık bir durum olmadığı için kasvetli bir ölüm nöbeti. Herkes bitene kadar stres yaşırdı, sonra da parti başlardı.

Banyoya kadar gitti ve sadece bir kez duvara çarptı, yani yine de bunu bir başarı sayardı. Yine de o devasa ayaklara alışmak biraz zaman alacaktı. Yürürken sürekli kendi topuklarına çarpıyordu.

"Işık açık," diye seslendi ve banyo ışıkları yanıp söndü. Avuç içlerini lavabonun iki yanına dayadı ve duvardaki aynayı görmezden geldi. Bunun yerine, gider deliğine odaklandı, çünkü en azından o zaman boğazına odaklanmayacaktı.

Sembolü ne olacaktı?

Derin ve canlandırıcı bir nefes aldı, başını kaldırdı. Ve donakaldı.

Ona bakan erkek... Masumi ile ilk kez yatağa girmeden önce dişlerini fırçalarken gördüğü erkek değildi. Kendinden emin, dünyayı ele geçirmeye hazır ve kendinden önceki tüm Seminus erkeklerinin dönüşüm konusunda korkak olduğunu kanıtlamaya hazır olan erkek değildi.

Yanılmıştı. Tam bir aptal olmuştu. Ve neyse ki, aynada ona bakan erkek o aptal değildi.

Bu aptalın elmacık kemikleri vardı. Sert, keskin bir çene hattı. Ve boynu, omuzları ve göğsündeki kalın, ip gibi kasları destekleyen tendonlar.

Yine de bakışlarını *dolabına* çevirmemişti. Gözünün ucuyla yeni bir gölge gördü, belki dalgalı bir çizgi ya da bir alev?

Bakamıyordu.

Lanet olsun, bak! Bütün hayatın boyunca bunu bekledin.

Derin bir nefes alarak başını eğdi ve yeni sembolü inceledi.

Vay canına.

Aynadan o kadar hızlı geri çekildi ki arkasındaki duvara çarptı. *Vay canına!* Şok içinde kendine baktı. O sembolü tanıyordu. Bildiği ilk semboldü. İçgüdüsel olarak bildiği bir sembol.

Babasının sembolünün hemen üzerinde duran sembol, kaosun sembolüydü.

Chasm, ebeveynleri onu oturup ölümünden, bir meleğin Chaos'un ruhunu annesinin taşıdığı fetüse yerleştirmesine kadar her şeyi anlattığından beri Chaos'un hikâyesini biliyordu. Chasm'ın fetüsü.

Dolayısıyla, mantiken Chasm, kendisinin Kaos'un yeniden doğmuş hali olduğunu ve babasının eskiden kardeşi olduğunu biliyordu. Ama önceki hayatından hiçbir şey hatırlamıyordu.

Derin bir nefes alarak aynaya yaslandı ve sembolü inceledi. Kaos. Bunun havalı mı yoksa ürkütücü mü olduğuna karar veremiyordu. Ama bildiği tek şey, ikinci bir şans elde ettiği idi. Bu hayatta, bir fark yaratacak. Babası gibi, dünyaya damgasını vuracaktı.

Hâlâ kaos sembolüne bakarken, sırtı. O sembolü gururlandıracaktı.

Ayrıca 1001 Dark Nights ve Larissa Ione'dan [Legacy of Temptation](#), [Bond of Passion](#), [Bond of Destiny](#), [Reaper](#), [Cipher](#), [Dining With Angels](#), [Her Guardian Angel](#), [Hawkyn](#), [Razr](#), [Hades](#), [Z](#) ve [Azagôth](#) kitaplarını keşfedin.

Üçüncü kitap *Legacy of Desire*'in ön izlemesini okumak için devam edin...

Legacy of Desire

Yazar: Larissa Ione
7 Ekim 2025'te çıkıyor Satın
almak için [buraya](#) tıklayın.

Miras devam ediyor...

Bu, sert ve acımasız yeni bir dünya.

REAPER olaylarından otuz yıl sonra, dünya artık bambaşka bir yer. Sır ortaya çıktı. İblislerin, vampirlerin, şekil değiştirenlerin ve meleklerin varlığı açığa çıktı ve insanlar buna uyum sağlamaya çalışıyor. Kaosun ortasında, Aegis, Kıyamet Günü'nün gelmesi anlamına gelse bile tüm yeraltı sakinlerini kontrol altına almak veya yok etmek vaadiyle küresel bir güç haline geldi.

Onların önünde duran ise yeni nesil savaşçılar, iblislerin ve meleklerin çocukları ile Kıyamet'in Dört Atlısı.

Onların nasıl kendi başlarına efsane haline geldiklerini görün.

Arzunun Mirası

Savaş olarak bilinen Kıyamet Atlısı'nın kızı ve başlı başına müthiş bir savaşçı olan Scotland, hayatını en iyi iki iblis arkadaşı Mace ve Blade ile birlikte kötülüğe karşı savaşmaya adanmıştır. Aralarındaki olağanüstü bağ ve mükemmel bir uyum içinde hareket etme konusundaki olağanüstü yetenekleri, onları Şeytani Faaliyet Müdahale Ekibi'nde özel operatörler olarak efsane haline getirmiştir.

Güzel bir şeyi mahvetmekten korkan üç takım arkadaşı, romantik ilişkileri yasaklayarak arkadaşlıklarını korumak için bir anlaşma yaptılar. Ancak yakın zamanda yaşanan bir trajedi, işleri değiştirdi ve Mace ile Blade'in Scotty'ye karşı uzun süredir bastırdıkları duygularını görmezden gelmeleri giderek zorlaşıyor. Özellikle de Scotty, bekaretini kaybetme niyetini açıkladıktan ve bu iş için doğru erkeği bulmak için onların yardımını istediğinden beri.

Rutin bir görev ters gittiğinde, bir takım arkadaşı hastanede, diğeri ise Scotty'nin kollarında bulur ve bu durum, takımlarını, itibarlarını ve tamamen masum insanları tehlikeye atar. Scotty bir seçim yapmak zorunda kalacaktır, ama eşit derecede sevdiği iki erkek arasında nasıl karar verebilir ki? Bu arada, bir düşman gölgelerde pusuda beklemektedir,

saldırmaya hazır beklemektedir ve bir melek, inancını sınavacak ve belki de Cennet'in ve tüm insanlığın geleceğini belirleyecek bir dönüm noktasında bulur kendini.

"Sanırım bekaretimi kaybetme zamanı geldi."

Blade, Scotty'nin bu sözü üzerine aniden arkasını döndü ve terk edilmiş kilisenin bodrumundaki gizli kapıyı unuttu. Kuzeni ve DART takım arkadaşı Mace, bir iblisin cesedinin üzerine eğilmişken birden dikleşti; bıçağı canavarın kanıyla damlıyordu.

Mace, Blade'e bir göz attı. "Düşündüğüm şeyi mi söyledi?"

"Doğru duydun." Scotty, yağlı, siyah iblis kanıyla ıslanmış çağırdığı kılıcını ortadan kaybordu. "Doğum gününe sadece iki hafta kaldı. Otuz yaşında bir bakire olmak istemiyorum."

Ne diyeceklerini bilemeyen Blade ve Mace, tahtalarla kapatılmış bir pencerenin aralıklarından sızan soluk ışık huzmesinde duran Scotty'ye sadece bakakaldılar. Kilisenin yeni sahiplerine sorun çıkaran bir iblis yuvasını ortadan kaldırmak için gönderilmişlerdi, ancak binanın harap durumu göz önüne alındığında, Blade iblislerin en son endişelenecekleri şey olduğunu düşündü.

Scotty homurdanarak yumruklarını beline dayadı; çıplak, kaslı kollarında kan izleri vardı. Siyah tayt, asker botları ve vücuduna oturan siyah bir tişört giymiş, sert bir kız gibi görünüyordu. Vücudunu çaprazlayan bir silah kemeri ve çeşitli kınlar, kılıç çağırma yeteneği başarısız olursa diye her zaman elinde bir öldürme aleti bulundurmasını sağlıyordu... ki bu pek sık olmazdı.

"Ee?" diye sordu. "Bana yardım edecek misiniz?"

Ona yardım etmek mi? Blade'in vücudunda sevinç dalgaları yayıldı. Yıllardır Scotty ile birlikte olmayı hayal etmişti ve onun az önce istediği şey, temelde hayallerinin gerçekleşmesiydi.

Ancak yıllar önce, ne Mace ne de Blade'in en iyi arkadaşlarıyla asla, ama *asla* seks yapmayacaklarına dair anlaşmışlardı. Üçü çocukluktan beri çok yakındılar; önce birlikte oynadılar, sonra birlikte antrenman yaptılar ve şimdi de birlikte çalışıyorlardı. Aralarındaki bağ, seks yüzünden mahvetmek için çok değerliydi.

Ama onun şok edici isteğini kabul edip, onunla bir kez olsun birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Giysilerini çıkarırken elleri muhtemelen titrerdi ve o sıkı, kaslı vücudunu görünce kalbi deli gibi çarpar, kalbi deli gibi atardı. Onu bikinili olarak milyonlarca kez görmüştü, ama o esnek kumaşın altında hangi sırları sakladığını görmek için ruhunu bile satardı. Göğüsleri de burnu ve yanakları kadar çilli miydi? Uylukları pürüzsüz müydü, yoksa kıvrıkcık saçları kadar kızıl mıydı?

Onun istekli vücuduna dalmadan önce, ağzı ve diliyle onu taparcasına sevmesine izin verecek miydi?

Yoksa Mace, onun ilk seferinde yanında olan kişi mi olacaktı?

Sıcak bir kıskançlık dalgası içini yaktı, ardından anında utanç geldi. Tam da bu nedenle anlaşma yapmışlardı ve o, gerçekleştiremeyecek bir şeyi umduğu için tam bir ahmaktı.

Mace'e baktı; Mace, bıçağının bıçağını yavaşça, dikkatlice pantolonuna silip, belindeki kınına sokuyordu.

"Scotty," dedi Mace, sesi alçak ve pürüzlüydü, "bir yemin ettik. Sana yardım edemeyiz."

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırptı, sonra güldü. "Aman tanrım. Sizden o şekilde yardım etmenizi istemiyordum." *İğrenmiş gibi* bir yüz ifadesi takındı, ki bu biraz aşağılayıcıydı. "Doğru erkeği seçmeme yardım etmenizi istiyorum. Belki DART'tan biri, ama Brüksel ofisimizden değil. İşler yolunda gitmezse, ondan sonra onları sürekli görmek zorunda kalmak istemem, anlarsınız ya?"

Tamam, bu tam bir kalp bıçağıydı. Blade, Scotty'yi çok uzun zamandır istiyordu ve onun randevularını izlerken acı çekmişti, gerçi kız aslında hiçbirisiyle yatmamıştı. Şimdi de onun için sevişeceği birini bulmasını mı istiyordu? Bekaretini alması için mi?

Hayatta olmaz.

"Uh..." Mace yutkundu. Adam asla söz bulmakta zorlanmazdı, ama şu anda tamamen şaşkın görünüyordu. "Ben... Yani, bu kararı sen vermelis

bu kararı sen vermeli değil misin?"

"Hadi ama," dedi Blade, yeşil gözlerini devirerek. "Erkekler konusunda berbat bir zevkim var. Çıktığım aptalları gördün. Chance'i hatırlıyor musun? Ya da Adam'ı?"

Oh, evet, Blade hatırlıyordu. Adam'la, bir insanla, bir markette tanışmıştı ve onun kim olduğunu bilmemesini sevmişti. Üçüncü randevuda ona söylediğinde, adam çıldırmış ve ortadan kaybolmuştu. Öte yandan, Chance onun Savaş olarak bilinen Kıyamet Atlısı Ares'in kızı olduğunu gayet iyi biliyordu. Bir arkadaşının partisinde tanışmışlardı ve votka fabrikası işleten yarı iblis olan adam, ona hayran kalmıştı. Ne yazık ki, hayranlığı takıntıya dönüşmüştü ve onu kızıdan uzak tutmak için Blade ile Mace'in ziyareti —ve birkaç kırık kemik— gerekmişti.

Blade tereddüt etti. "Bilmiyorum, Scotty." Bir yandan, onu sikecek adamı seçmede rol oynadığını bilmek onu mahvederdi. Öte yandan, adamın pisliğin teki olmadığından emin olabilirdi. O, layık birini hak ediyordu. Şefkatli birini. Onunla geçirdiği her saniyeyi değer verecek birini.

Blade'in daha sonra öldürmek isteyeceği biri olmasın.

Hayır, kimi kandırıyordu ki? Blade'in istediği şeyi alan herhangi bir erkeği yok etmek isterdi.

Scotty yine yumruklarını beline dayadı. "Ne oldu? Bana borçlusun. Size bir milyon kadın ayarladım. İkiniz de arkadaşım Marie'yi becerdiniz. Bir keresinde onu aynı anda becerdiniz bile. Hayatının en güzel gecesi olduğunu söylemişti."

"Ah, Marie." Mace sıırttı. "O her şeye hazırды.

Ona ne oldu?"

"Geçen yıl evlendi," dedi Scotty. "Şimdi, benim sorunuma dönelim.

Bana yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?" Hayatta olmaz.

Ama dostum, yüzünde ne olursa olsun istediğini alacağını söyleyen o inatçı ifade vardı. Mace de bunu gördü ve Blade'e bakarken yüzünde bir kabullenme ifadesi belirdi.

Kahretsin.

"Evet," dedi Mace, ölü bir iblisin kafatasına acımasız bir tekme atarken.

"Ben varım."

İstemediğim istememek gibi görünmek küçük ya da sorular
sorular Blade başını salladı. "Aynı."
Scotty sırttı. "Sizler harikasınız."
Mace neredeyse kendini gibi bu iltifattan Dostum
övgüyü bir sünger gibi övgüyü emdi. Ama Blade sadece
midesinin bulandığını hissetti.
Hayallerindeki kadın, onu en kötü kabusuna sürükleyecekti.

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu On Bir'i Keşfedin

Daha fazla bilgi için [buraya](#) tıklayın.

[DRAGON KISS](#), Donna Grant
tarafından yazılmış bir Dragon
Kings Novella

[THE WILD CARD](#), Dylan Allen Bir
Rivers Wilde Novella

[ROCK CHICK REMATCH](#), Kristen Ashley'den
Bir Rock Chick Novellası

[JUST ONE SUMMER](#), Carly Phillips
tarafından yazılmış bir Dirty Dare Serisi
Novella

[HAPPILY EVER MAYBE](#), Carrie Ann Ryan
Montgomery Ink Legacy Novella

[BLUE MOON](#), Skye Warren
tarafından yazılmış bir Cirque
des Moroirs Novella

[A VAMPIRE'S MATE](#), Rebecca Zanetti
tarafından yazılmış bir Dark
Protectors/Rebels Novella

[LOVE HAZARD](#), Rachel Van Dyken [BRODIE](#),

[Aurora Rose Reynolds](#)
An Until Her Novella

[THE BODYGUARD AND THE BOMBSHELL](#), Lexi Blake
Masters and Mercenaries: New Recruits serisinden bir novella

[THE SUBSTITUTE](#), Kristen Proby A
Single in Seattle serisinden bir novella

[CRAVED BY YOU](#), J. Kenner A
Stark Security Novella

[GRAVEYARD DOG](#), Darynda Jones Bir
Charley Davidson Novella

[A CHRISTMAS AUCTION](#), Audrey Carlan
Marriage Auction serisinden bir novella

THE GHOST OF A CHANCE, Heather Graham, A
Krewe of Hunters Novella

Ayrıca Blue Box Press'ten

LEGACY OF TEMPTATION, Larissa Ione,
Demonica Birthright Romanı

VISIONS OF FLESH AND BLOOD, Jennifer L. Armentrout ve Rayvn Salvador
Bir Blood & Ash ve Fire & Flesh derlemesi UNUTMAK.

HATIRLAMAK M.J. Rose

TOUCH ME, J. Kenner
Bir Stark International Novella

KAN VE KÜLDEN DOĞAN - Jennifer L. Armentrout, Flesh
and Fire Serisi

Lexi Blake'in MY ROYAL SHOWMANCE
adlı Park Avenue Promise romanı

SAPPHIRE DAWN, Christopher Rice (C. Travis Rice adıyla
yazmıştır) Bir Sapphire Cove Romanı

EMBRACING THE CHANGE, Kristen Ashley, A
River Rain Romanı

IN THE AIR TONIGHT, Marie Force

LEGACY OF CHAOS, Larissa Ione,
Demonica Birthright Romanı

Daha Fazlasını Keşfedin Larissa Ione

Legacy of Temptation: Bir Demonica Birthright Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

*Miras devam ediyor... Bu,
sert ve acımasız yeni bir
dünya.*

REAPER'daki olayların üzerinden otuz yıl geçtikten sonra, dünya artık bambaşka bir yer. Sır ortaya çıktı. İblislerin, vampirlerin, şekil değiştirenlerin ve meleklerin varlığı açığa çıktı ve insanlar buna uyum sağlamaya çalışıyor. Kaosun ortasında, Aegis, Kıyamet Günü'nün gelmesi anlamına gelse bile tüm yeraltı sakinlerini kontrol altına almak veya yok etmek vaadiyle küresel bir güç haline geldi.

Onların önünde duran ise yeni nesil savaşçılar, iblislerin ve meleklerin çocukları ile Kıyamet'in Dört Atlısı.

Onların nasıl kendi başlarına efsane haline geldiklerini görün.

Legacy of Temptation

Eva Tennant, The Aegis'teki herkes gibi iblislerden nefret eder. Ancak küresel iblis avcıları örgütünün Sözcü Yardımcısı olarak işini çok seviyor ve Baş Sözcü adaylığı için heyecanlanıyor. Tek yapması gereken, The Aegis'in rakip ajansı olan Demon Activity Response Team (DART) ile iki haftalık değişim programını mahvetmemek. Ancak bir cinayet onu adaletten kaçan bir suçluya dönüştürür ve sırtına şeytani bir hedef tahtası takınca işler korkunç bir şekilde ters gider.

Logan, Ölüm olarak bilinen Kıyamet Atlısı'nın oğlu, hayatını DART'taki meslektaşlarıyla birlikte iblislerle savaşmaya adanmıştır. Savaşmayı, kadınları ve evcil cehennem köpeği Cujo'yu sever. Sevmediği tek şey ise, liderleri onu doğduğunda öldürmeye çalışan The Aegis'tir. Anlaşılır bir şekilde, arkadaşlarının ölümünden sorumlu bir Aegis Muhafızı'nı koruması emredildiğinde tereddüt eder. Aslında, onu Cujo'ya yem etmeyi tercih eder.

Ancak eski bir düşman küllerinden yeniden doğduğunda, Eva ve Logan, en çok sevdikleri şeyleri feda etseler bile kendilerini bu cazibeye kapılmış bulurlar...

ve en çok sevdikleri insanları feda etseler bile.

Tutku Bağı: Bir Demonica Novella

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

O bir suikastçıydı. O ise onun sevgilisiydi.

Ve kurbanı.

Şimdi, yıllar sonra, kadın ölümden geri dönmüş ve intikam peşinde.

Beklenmedik ve şans eseri bir felaket sayesinde, Tavin'in yeraltı dünyasının Suikastçı Loncası ile olan sözleşmesi on yıllar önce feshedildi. Ancak özgürlük yerine, suçluluk ve pişmanlık duygusuyla boğuluyor. Birçok yönden, eskisinden daha fazla kapana kısılmış durumda. Acısını dindirmek için, Yeraltı Genel Hastanesinde çalışıyor ve insanları öldürmek yerine kurtarıyor. Ama sevdiği kadını öldürdüğü anının acısını hiçbir şey hafifletemiyor... onu daha da kötü bir kaderden kurtarmak için yaptığını bilmek bile.

Deja, düzinelerce önceki yaşamının hepsini hatırlıyor ve bunlardan sadece birinde aşkı bulduğunu biliyor... ta ki sevgilisi onu öldürene kadar. İblis cehennemin kabus gibi sınırları içinde hapsolmuş bir ruh olarak, tek bir kader belirleyici olay ona hayata bir şans daha verene kadar nefretle dolup taşıyordu.

Ve intikam için.

Şimdi geçmişten gelen başka bir hayalet ikisini de tehdit ediyor. Yaralı iki insan, sadece kendilerini kurtarmakla kalmayıp, aşka ikinci bir şans elde etmek için geçmişlerini aşabilir mi?

Kaderin Bağı: Bir Demonica Novella

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Doğumundan sadece birkaç saat sonra kurtadam ebeveynlere köle olarak satılan Tracker, on yıllarını acımasız yeraltı dünyası sakinlerine hizmet ederek geçirdi. Sonra düşmüş melek Harvester, onun mülkiyetini, kırılmaz bağın izin verdiği ölçüde ona özgürlük tanıyan bir insan kadına devretti. Yine de travmatik geçmişi nedeniyle, aşkı hissetmek bir yana, güvenmekten bile korkuyor. Ancak yaralı ve yardıma muhtaç bir tanıdığı kapısına geldiğinde, kendini bir bağ kurmaya can atarken bulur. Dokunacak birine. İlilenecek birine.

Stacey Markham, en yakın arkadaşı Jillian'ın onun köle bağıını tutmak zorunda kaldığı günden beri Tracker'a aşık. İlk başta onun bir kurtadam olması Stacey'e tuhaf gelmişti, ama ne de olsa en yakın arkadaşı Kıyamet'in Dört Atlısı'ndan biriyle evliydi, yani *tuhafılık* kesinlikle bakış açısına bağlı bir mesele. Stacey, Tracker'ın travmasının derinliğini biliyor ve o ona yardım ederken, ona yardım etmeyi de çok istiyor, ama onun duvarlarını aşmak kolay değil.

Ve sahip olduğu tek kan bağı olan, onu terk eden sürü, hem onu hem de sevdiği her şeyi sahiplenmeye başladığında işler daha da zorlaşıyor...

Reaper: Bir Demonica Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

O, Ruhların Bekçisi. Yargıç, jüri ve cellat. O, ölümün vücut bulmuş hali.

O, Azrail'dir.

Hem Cennet'in hem de Cehennem'in saygısını kazanan düşmüş bir melek olan Azagoth, binlerce yıldır kendi yeraltı krallığını yönetmektedir. Kötü ruhların hükümdarı olarak, Dünya'daki ve ötesindeki yaşamın varlığı için hayati önem taşıyan dengeyi sağlar. Ancak tüm alemler kehanet edilen Kıyamet Günü'ne hazırlanırken, onu Sheoul-gra'ya bağlayan bağlar gerilmeye başlamıştır.

Şimdi, sevgili eşi ve doğmamış çocuğu eski bir düşmanın hedefi haline gelmişken, Azagoth onları kurtarmak için hiçbir şeyden çekinmeyecektir, bu kan yeminlerini bozmak ve asırlık ittifakları parçalamak anlamına gelse bile.

Bu, kendini yok etmek ve dünyayı ateşe vermek anlamına gelse bile...

Hawkyn: Bir Demonica Novella

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

New York Times ve USA Today'in en çok satan yazarı Larissa Ione'dan Demonica Underworld serisinin yeni hikayesi...

Memitim adı verilen, dünyaya bağlı özel bir koruyucu melek sınıfının üyesi olan Hawkyn, hayatları geleceğin dokusuna işlenmiş olanları korumakla görevlidir. Başarıları efsanevidir, bu yüzden gözetlemesi gereken bir seri katil verildiğinde, bunun değişmesi için hiçbir neden görmez. Ancak Hawkyn, kuralları çiğneyip katilin pençesinden güzel bir kadını kurtardığında kendi geleceği tehlikeye girer ve kardeşleri birbirine düşüren, biri ölene kadar bitmeyecek patlayıcı, şeytani bir kedi-fare oyunu başlar.

Aurora Mercer, kurbanlarına sadistçe işkence etmekten zevk alan bir psikopatın tek kurtulan yarı cadısıdır. Takıntılı ruhu, onu öldürene kadar rahat etmesine izin vermeyecek bir psikopat. Artık o

ölümle işaretlenmiş durumda, kaderi bir katilin kaderine bağlı... ve kanını arzu ile kaynatacak seksi bir meleğin kaderine...

Cipher: A Demonica Underworld Novella

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

İyi ile kötü arasındaki ince çizgide yürüyen, düşmemiş bir melek olan Cipher'ın, yeni bir çift kanat, şeytani bir çift diş ve kendisi kadar güzel, o kadar da tehlikeli bir bakıcıyla cehennemde uyanmasının üzerinden yedi ay geçti. Bir zamanlar koruyucu meleklerle yardım eden rahat bir siber uzmanı olarak, o, halesini geri kazanmak için en uygun konumdaydı. Ama şimdi, yeteneklerini kötülük için kullanmak zorunda kalan bir Gerçek Düşmüş Melek olarak, onu arayan arkadaşları düşmanı haline gelmeden ve kendisi kendi en kötü kabusu haline gelmeden önce, sadece onu esir alanlarla ve seksi bakıcısıyla değil, içindeki giderek büyüyen yozlaşmayla da savaşmak zorundadır...

Lyre, kalbi nefretle dolu bir düşmüş melek. Cipher'ın patronlarının emirlerini yerine getirmesini sağlamakla görevlendirildiğinde, kendisine haksızlık edenlerden intikam alma fırsatı görür. Tek yapması gereken, Cipher'ın filizlenen karanlık tarafına hitap etmektir. Ancak yıkıcı derecede yakışıklı Gerçek Düşmüş melek arkadaşının başka fikirleri vardır — Lyre'in tüm planlarını rayından çıkarma ve onları yaklaşan bir cehennem fırtınasının yoluna sokma tehdidi oluşturan seksi fikirler.

Cipher ve Lyre, yeraltı dünyasını parçalayacak ve Cennet'e bile şok dalgaları gönderecek olan kötü niyetli bir komployu ortaya çıkarırken, tehlike ve arzu patlar...

**Dining with Angels: Bits & Bites from the Demonica Universe,
Larissa Ione, Tarifler: Suzanne M. Johnson**

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

İnsanların ve doğaüstü varlıkların — her zaman barış içinde olmasa da — bir arada yaşadığı bir dünyada, herkesi aynı masaya toplayabilecek üç şey vardır: Aşk, ortak bir düşman ve tabii ki yemek.

Demonica evreninden yedi yepyeni hikayeyle, New York Times'ın en çok satan yazarı Larissa Ione aşk ve düşmanlık konularını ele alırken, ünlü Güney mutfağı uzmanı Suzanne Johnson partiye lezzetli yemekler getiriyor.

Ve kim partileri sevmez ki? (Harvester gözlerini devirip elini kaldırıyor, ama yalan söylediğini biliyoruz.)

Ares ve Cara'ya katılarak ailelerine yeni katılan üyenin kutlamasına katılın. Reaver ve Harvester'ın ortamı "renklendirmek" için neler yaptığını görün. Reseph'in Jillian ile başını ne tür bir belaya soktuğunu öğrenin. Wraith ve Serena, Declan ve Suzanne ile Shade ve Runa'nın yeni maceralarını okumaya bayılacaksınız ve Eidolon ile Tayla'nın sohbetini de kaçırmak istemeyeceksiniz.

Öyleyse, Grim Reaper'ın en iyi şarabından bir kadeh doldurun ve en sevdiğiniz karakterlerin hayatlarından kesitler ve onları bir araya getiren tariflerin tadını çıkarın. İster meleklerle yemek yiyor, ister iblislerle içki içiyor, ister insanlarla takılıyor olun, duruma uygun mükemmel cennet lezzetleri ve günahkar atıştırmalıklar bulacaksınız.

Keyifli okumalar ve afiyet olsun!

**Her Guardian Angel: A Demonica Underworld/Masters and Mercenaries
Novella**

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Zorlu bir çocukluk ve çalkantılı bir askerlik döneminin ardından, Declan Burke sonunda hayatını düzene soktu. Artık o, savaşta sertleşmiş

profesyonel bir korumadır ve McKay-Taggart'taki işini ciddiye alır, oyun zamanını ve *oyun arkadaşlarını* da en az işini kadar ciddiye alır. Ancak asla yapmadığı bir şey varsa, o da iş ile zevki karıştırmaktır. Ama gizemli, muhteşem Suzanne D'Angelo bir sapıktan korunmak için ona ihtiyaç duyduğunda, ona olan arzusu kontrol edilemez bir şekilde alevlenir ve onu tüm kuralları çiğnemeye teşvik eder... hatta varlığından haberdar olmadığı karanlık, tehlikeli bir dünyaya çekilirken bile.

Suzanne, kritik öneme sahip ilk görevinde yeryüzüne inmiş bir melek: Declan'ı ortaya çıkan doğaüstü bir tehditten ne pahasına olursa olsun korumak. Onu yanında tutmak için onu koruması olarak işe alır. Bu yıkıcı derecede seksi insana karşı savunmasız olduğunu ve onun yasak dokunuşunu arzuladığını fark etmesi çok uzun sürmez.

Düşman yaklaşırken birbirlerine direnmek için birlikte aldıkları eğitimin her bir parçasını kullanmak zorunda kalacaklar, ancak kısa sürede hayatlarına ve kalplerine yönelik bu tehdide karşı hiçbir şeyin onları hazırlayamayacağı ortaya çıkacak.

Razr: Bir Demonica Underworld Novella

Satın almak için [buraya](#) tıklayın

Bir sırrı olan düşmüş bir melek.

Anlayamadığı doyumsuz bir açlığa sahip, başka bir dünyadan gelen bir elf.

Büyülü bir mücevher.

Ölümcül düşmanlar Razr ve Jedda ile tanışın... ve onları ateşli bir tutkuyla birbirine bağlarken, aynı zamanda ikisini de yok etme tehdidinde bulunan paha biçilmez elmasla.

Düşmanların aşkı bulduğu Demonica Underworld'e tekrar hoş geldiniz... tabii hayatta kalacak kadar güçlüler ise.

Z: Bir Demonica Underworld Novella

Satın almak için [buraya](#) tıklayın

Azrail'in yardımcısı olan düşmüş melek Zhubaal, neredeyse bir asır önce sevdiği ve kaybettiği meleği aramak için on yıllarını harcadı. Onun ölümüne rağmen, yeni bir bedende ikinci bir şans verildiğini bildiği için onu bulmaya çalışmaktan vazgeçmiyor. Ancak zaman geçtikçe umudunu yitiriyor ve uzun zaman önce ona ettiği yemine daha ne kadar sadık kalabileceğini merak ediyor...

İki düşmüş meleğin kanatsız çocuğu olan bir *emim* olarak Vex, kendini her zaman ikinci sınıf bir vatandaş gibi hissetmiştir. Ancak Azrail ile bir anlaşma yapmayı başarır — ne pahasına olursa olsun — dünyada kendine bir yer edinmiş olacaktır. Planının önündeki tek engel, her fırsatta onu engellemeye kararlı görünen Z adında seksi ve sert bir adamdır. Kısa sürede, ikisinin geçmişte kök salmış güçlü bir bağı olduğu ortaya çıkar... ama herhangi bir yemin zamanın sınavından geçebilir mi?

Hades: Bir Demonica Underworld Novella

Satın almak için [buraya](#) tıklayın

Kötü huylu ve mohawk saçlı bir düşmüş melek olan Hades, binlerce yıldır Yeraltı Dünyası'nın Gardiyanı olarak hizmet etmiştir. Koruduğu ruhlar son derece kötüdür, ancak çok azı ona karşı gelmeye cesaret edebilir. Tüm bunlar, seksi bir düşmüş melek hapisanesine sızıp istemeden bir isyan başlatınca değişir. Bir ayaklanmayı bastırmak kolaydır, ancak Hades ilk kez adaleti sağlamakla — ya da

merhamet göstermek arasında kalır...

Başka bir meleğin Armageddon'u başlatma planına farkında olmadan katılması nedeniyle Cennet'ten kovulan Cataclysm, artık Hades'in patronu Azagoth'a hizmet eden bir düşmüş melektir. Tek istediği kendini affettirmek ve ait olduğu yere geri dönmektir. Ancak Hades'in hapishane diyarında kapana kısıldığında, ona yardım edecek tek kişinin kibirli ama karşı konulmaz Hades olduğunu fark eden Cat, ait olduğu yerin en beklemediği yer olabileceğini anlar...

Azagoth: Bir Demonica Underworld Novella

Satın almak için [buraya](#) tıklayın

Yeraltı dünyasının dipsiz derinliklerinde ve yaralı bir kalbin kasvetli odalarında bile, aşkın bağları iyileştirebilir... ya da yok edebilir. O, ruhları avucunun içinde yok etme gücüne sahiptir. En tehlikeli iblislerin ve en güçlü meleklerin saygısını kazanmıştır. Tek bir bakışla istediği herhangi bir kadını baştan çıkarabilir ve ona hükmedebilir. Ancak Azagoth'un tüm gücüne rağmen, kendi yarattığı prangalara bağlıdır ve sadece bir sırrı olan bir melek,

O, zaman ve uzayda seyahat etme gibi olağanüstü bir yeteneğe sahip bir melek. Kaçamadığı acı dolu bir geçmişi olan bir melek. Ve Lilliana, Azagoth'un yeraltı dünyasına gönderildiğinde, kaçamadığı tek şeyin geçmişi olmadığını fark eder. Çünkü Azagoth olarak bilinen, karşı konulmaz derecede seksi bu düşmüş melek, aynı zamanda Azrail olarak da bilinir ve bir ruhu eline geçirdiğinde, bu sonsuza dek sürer...

1001 Karanlık Gece Dünyasını Keşfedin

Birinci

Koleksiyon İkinci

Koleksiyon

Üçüncü

Koleksiyon

Dördüncü

Koleksiyon

Beşinci

Koleksiyon

Altıncı

Koleksiyon

Yedinci

Koleksiyon

Sekizinci

Koleksiyon

Dokuzuncu

Koleksiyon

Onuncu

Koleksiyon

Paketler

Keşif Yazarları Blue

Box Press Rising

Storm

Liliana Hart'ın MacKenzie Ailesi

Lexi Blake'in Crossover

Koleksiyonu

Kristen Proby'nin Crossover Koleksiyonu

1001 Dark Nights adına, _____

Liz Berry, M.J. Rose ve Jillian Stein şükranlarını sunar ~

Steve Berry,
Doug Scofield ve
Benjamin Stein'a
teşekkür ederler.

Kim Guidroz,
Chelle Olson
Tanaka Kangara
Stacey Tardif

Hang Le
Ann-Marie Nieves,
Grace Wenk,
Chris Graham,
Jessica Saunders,
Dylan Stockton,
Kate Boggs,
Richard Blake
ve Simon Lipskar

İçindekiler

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Epilog 1: Gabriel](#)

[Epilog 2: Uçurum](#)

